

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Marriage Clause

KENNA KING

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

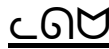
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Evlilik Maddesi

İçindekiler

[Telif Hakları](#)

[Kauffman Aile Rehberi Birinci](#)

[Bölüm](#)

[İkinci Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm On](#)

[Altıncı Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm Yirmi](#)
[Birinci Bölüm Yirmi İkinci](#)
[Bölüm Yirmi Üçüncü](#)
[Bölüm Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Yirmi Beşinci](#)
[Bölüm Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm Yirmi Yedinci](#)
[Bölüm Yirmi Sekizinci](#)
[Bölüm Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu Bölüm](#)
[Otuz Birinci Bölüm Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Epilog](#)

Telif hakkı © 2026 Kenna King Tüm

hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya aktarılamaz. İzin talepleri için contact@kennaking.com ile iletişime geçiniz.

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir özdeşlik kurulması amaçlanmamıştır veya bu yönde bir çıkarımda bulunulmamalıdır.

Kauffman Sibling Directory

»£JZ Æ< = EV E R ET T — EĞLENCE BÖLÜMÜ

Second Born ♥ LEVI CASINOS AND HOTELS DIVISION

N — İNŞAAT BÖLÜMÜ

;/'«df,yynt« • ZAYN E — EMLAK BÖLÜMÜ

iJé;!;tÎ oWi • W ES — BİRLEŞME VE SATIN ALMALAR

@«?/ oj« • ARCH ER — GÜVENLİK BÖLÜMÜ

«xvz«iÎ ot« > HIRİSTİYAN — HUKUK BÖLÜMÜ

îfi//»//< »î« • EVERLY — HALKLA İLİŞKİLER VE ETKİNLİKLER

Birinci Bölüm

ARIA

İki şeker mi, bir şeker mi?

Şu anda hayatımı mahveden soru bu. Kira değil.

Arabamın muayeneden geçip geçmeyeceği de değil.

Hatta babamın bu ay iki kez adımı hatırlamadan bana "güzel bayan" demesi bile değil.

Hayır. Ofisteki diğer herkes iş düşünmeye bile başlamadan saat 6:47'de işyerinde olmamın sebebi, Everett Kauffman'ın kahve tercihleri. Bu yüzden Hawkeyes Hokey Arenası'nın dördüncü katındaki yönetici mutfağında durmuş, sanki sabahın kaderi onun sıvı kafeinini ne kadar tatlı içeceğine bağlıymış gibi şekerliklere bakıyorum.

Altı ay. Altı aydır bu adama kahve yapıyorum. Her sabah kahvesini nasıl istediğini soruyorum ve her sabah, sanki kahve tercihleri hassas bir istihbarat bilgisiymiş ve ben güvenlik kontrolünden geçememişmişim gibi, konferans görüşmesinin ortasında eliyle beni uzaklaştırıyor.

Bu yüzden tahmin etmeye devam ediyorum.

Bir şeker, kremasız. Yüzünü buruşturuyor. İki şeker, biraz badem sütü. Yüzünü buruşturuyor. Siyah, yarım şekerli — ki bu arada, kahveyi içmenin psikopatça bir yolu. Yüzünü buruşturuyor.

Ona getirdiğim her şeye yüzünü buruşturuyor. Ve sonra yine de içiyor, ki bu bir şekilde daha da kötü, çünkü bu, adamdan gerçek bir tepki alabilecek kadar dramatik bir şekilde başarısız bile olmadığım anlamına geliyor. Sadece biraz yanılıyorum. Her gün, onun tolere edebileceği bir şekilde.

Ve tolere etmek derken, beni pek iyi tolere etmediğini ve bu duygularını açıkça belli ettiğini kastediyorum.

"Gereksizim" dedi.

Bu kelime her gece rüyalarımaya giriyor. Her sabah işe gitmeden önce banyo aynasında dişlerimi fırçalarken duyuyorum.

Gereksizim çünkü onun zaten bir asistanı var: Jeremy. Conrad Kauffman'ın zamansız ölümünden önce babasının asistanının stajyeri olan bir erkek asistan. Ve şimdi Everett'in asistanı. Conrad, vasiyetinde asistanına emekli olması için yeterli miktarda para bıraktıktan sonra, Jeremy'ye bu büyük onur verildi.

Hawkeyes hokey takımının önceki sahibi, gerçekten canlı ve sosyal becerileri olan Phil Carlton, beni asla gereksiz olarak nitelendirmezdi. Onun asistanı olarak iki buçuk yıl geçirdim ve tek bir kötü günüm bile olmadı. İlk günden itibaren bana kahve tercihlerini kesinlikle söylerdi ve bunu gülümseyerek yapardı. Sanki sipariş ettiğini hatırlamadığı bir ofis mobilyasıymışım gibi bana bakmak yerine, bir insan gibi "günaydın" derdi.

Ama Phil takımı sattı ve onun yerine gelen adam, pahalı takım elbiseler giyen, duygusal olarak ulaşılmaz, 1,88 metrelik bir duvar gibi bir adam ve kahve siparişini bir an önce çözemezsem, aklıma kaçıracağım. Ya da işimi. Muhtemelen ikisini de ve ben gerçekten ikisini de göze alamam.

Çünkü bu işin Everett Kauffman'ın bilmediği bir yanı var — ve bunu ona asla, asla söylemeyeceğim, çünkü bende tam olarak bir parça gurur kaldı ve onu iki elimle sıkıca tutuyorum:

Phil maaşımı artırdı.

Sessizce. Sormadan. Babamın bakım tesisinin tüm hayatımdan daha pahalı olduğunu ona söylemeden. Phil bir şekilde Brookhaven'ı, kazayı, sigortanın babamın gerçekten iyileştiği yer yerine koridorda oturup duvarlara baktığı bir yeri karşıladığını öğrendi. İlerleme kaydeden hafıza doktorlarının, fizyoterapistlerin babamı tekerlekli sandalyeden kurtarıp tekrar kendi başına yürümesini sağladıkları yer. Phil sorunu çözdü. Babamı olması gereken yerde tutabilmem için maaşımı ayarladı.

Everett takımı devraldı. Oyuncu kadrosunu, stadyumu, pazarlama departmanını ve beni devraldı. Ama bu anlaşmadan haberi yok. Maaşımın,

maaş yapısı bu büyüklükteki başka hiçbir şirkette sunulmayacak olsa da, Phil'in bana sağlamayı uygun gördüğü kişisel ihtiyaçlar yüzünden şişirildiğini bilmiyor. Everett, ona getirdiğim her fincan kahvenin, misafirperverlik kisvesi altında profesyonel hayatta kalma mücadelesinin küçük bir parçası olduğundan habersiz.

Bu yüzden şeker meselesi kritik bir noktaya geliyor.

Eğer kovulursam, babam iyi günlerin olmadığı yere geri döner. Tekerlekli sandalye ya da yürüteçle tuvalete bile gidemediği yere. Kimsenin ona nasıl ulaşacağını bilmediği yere.

Bir şeker mi, iki şeker mi?

Bir buçuk şeker koyuyorum — ikinci şekeri ortadan bölüyorum. Biraz krema ekliyorum çünkü dün kremalı kahveyi sade kahveden biraz daha hızlı içti; bu, muhtemelen beni endişelendirmesi gereken bir adli analiz, ama utanç duygusunu çoktan aştığım için endişelenmiyorum.

Kupa ellerimde sıcak, ofis hâlâ sessiz — tüm bina hayatla dolup taşmaya başlamadan hemen önceki o özel sessizlik. Her zamanki gibi buraya otuz dakika erken geldim. Diğer çalışanlardan önce geldim, pazarlama paketlerini bitirdim, onun farkına bile varmayacağı dosya dolabını yeniden düzenledim ve henüz istemediği iki e-postayı önceden hazırladım.

Yararlı olduğumu kanıtlamak için her şeyi yaparım. Kendimi kovulamaz hale getirmek için her şeyi yaparım.

Onun da saat gibi işlediğini ve en az iki dakika içinde burada olacağını bilerek, kahvesini ısıtıcının üzerine bırakmak için ofisine doğru ilerlerken bir ses duydum.

Sesi alçak. Yükseltmiyor—Everett Kauffman sesini yükseltmez ve ne kadar sessiz konuşursa, konuşma o kadar tehlikeli demektir.

Şu anda neredeyse fısıldıyor. Bu da demek oluyor ki, birinin çok kötü bir gün geçireceği kesin.

"Buraya gelerek zamanını boşa harcadın. Seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Geri dönmem gereken gerçek işlerim var."

Elimde kahvemle kapısının önünde donakaldım, kapısı aralık kalmıştı. Duymak için yeterli, ama beni görmesi için yetersiz bir aralık.

"Sadece şunu söylüyorum, ağabey, çiçek aranjmanlarını seçmekten heyecan duyan bir adama benzemiyorsun."

İkinci ses daha sıcak. Daha yumuşak. Everett'i tanıdığımndan beri hiç duymadığım bir şekilde eğlenmiş gibi.

"Hatırlatmana gerek yok, Levi," diye tersledi. "Son tarihi biliyorum."

Levi. Levi Kauffman. Kauffman Casino ve Otel Bölümü'nün CEO'su ve ikinci en büyük kardeş. Conrad Kauffman vefat edip servetini sekiz çocuğuna bırakmadan önce dünyaca ünlü bir poker oyuncusu olan kişi. Levi'yi haberlerde yeterince gördüm — kendine güvenen, kibar, çekiciliğini özel dikim bir takım elbise gibi giyen biri.

Gitmeliyim. Gitmeliyim. Bu benim konuşmam değil, benim işim değil ve işsiz kalmam için tek bir kötü kahve yetiyor. Ama görünüşe göre, bir akvaryum balığı kadar dürtü kontrolüm var, çünkü ayaklarım hareket etmiyor ve kulaklarım konuşmayı çok dikkatle takip ediyor.

Levi kıkırdıyor. "Öyle mi? Çünkü evlilik merdivenlerini çıkmaya hevesli bir adama benzemiyorsun."

"Neden istekli olayım ki? Evlilik, tröst sözleşmesinde bir madde olmasaydı, bunu düşünmezdim bile."

Elim fincanı sıkıca kavrar. Kalbim durur. Evlilik mi?

Vakıf sözleşmesindeki bir madde mi?

"Zorunlu demek, rehin tutulduğumuzu kibarca ifade etmenin bir yolu," diyor Levi. "Sadece sen değilsin. Everly hariç, herhangi birimiz bu maddeyi ihlal ederse, hepimiz mirasımızı kaybederiz."

Ağzımdan kaçmak üzere olan çığlığı bastırmak için boş elimi ağızıma kapattım. Ani hareketimle kahve fincanımdan taşıtı.

Her şeyi mi? Ama neden Everly hariç tutuluyor da kardeşleri tutulmuyor?

"En azından babamız onu evliliğe zorlayacak kadar büyük bir pislik değildi."

Babaları hakkında pek bir şey bilmiyorum, en küçük kızı Everly dışında tüm çocuklarının taşıyıcı anneler aracılığıyla dünyaya geldiği dışında.

Conrad Kauffman, Seattle'da tuhaflıklarıyla tanınıyordu; galalar düzenleyen bir münzevi, çocuklarının annelerini sanki bir film kadrosu oluşturuyormuş gibi özenle seçen bir milyarderd. Vefatından sonra, yetiştirmediği yedi çocuğu daha olduğu haberi yayıldığında, bu Seattle'ın zaten şüphelendiği şeyi doğrulamış oldu. Adam tuhaftı. Mirası ise daha da tuhaftı.

"Peki ne yapacaksın?" diye sorar Levi.

Everett derin bir nefes verir. "Bilmiyorum. Christian son birkaç aydır her gün bu konuyla başımın etini yiyor."

Christian Kauffman — aile ağacındaki yedinci varis, yirmi yedi yaşında ailenin en küçüğü olan Everly'nin hemen üstünde. Christian, Kauffman hukuk departmanını yöneten kardeşidir. "Çünkü mecbur kalmış," diye devam eder Levi. "Otuz beş yaşına girmenize üç hafta kaldı ve doğum gününüzde , hepimiz mahvoluruz." Haftalar. Haftaları var.

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Unutma, bu işin sıradaki sorunu sen olacaksın."

"Tabii sen önce batırmazsan."

"Sıfırdan bir eş yaratamam, Levi." "Peki ya Sienna?"

Everett o kadar sert bir şekilde alaycı bir ses çıkardı ki, sanki boğazına bir şey kaçmış gibi geldi. "Neden Sienna ile evileyim ki?"

"Çünkü o müsait, güveni anlıyor ve Kauffman Enterprises onun en büyük müşterilerinden biri. Hepimiz mirasımızı kaybedersek, o da şirketinin yıllık gelirinin yarısını kaybeder."

Sienna. Sosyal medyadaki paylaşımları gördüm; milyarderlerin etkinliklerinde, sanki Everett'in hayatına photoshopla eklenmiş gibi onun yanında fotoğraflandığını gördüm. Ama o hiç arenaya gelmedi ve şimdiye kadar onun adını Everett'in ağzından hiç duymamıştım.

"Gerekli bir yıl dolduktan sonra sona erecek geçici bir evlilikten daha fazlasını isteyebilir," diyor Everett. "Bana başka kimsenin bulamadığı iş fırsatları buluyor. Eğer o yüzüğe ve soyadına bağlanırsa, bunu mahvedemem. Aramızdaki ilişkiyi profesyonel tutmak daha iyi."

"Profesyonel mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor Levi. "Hâlâ onunla yatıyorsun, değil mi?"

"Son seferden bu yana dört aydan fazla oldu. Hem zaten her zaman geçici bir ilişkiydi. Ayrıca o da hayatına devam etti."

"Belki de Sienna'ya, dört yıl boyunca her galaya senin eşin olarak katılmanın onun için 'gelişigüzel' bir ilişki olup olmadığını sormalıyız. Mirasımın yarısını bahse girerim ki, o her şeyi ve herkesi bir kenara bırakıp Bayan Everett Kauffman olmak isteyecektir."

"Ben de bunu demek istedim. Şimdi, izin verirsen, ilgilenmem gereken daha önemli meseleler var. Çıkış yolunu kendin bul."

Yeni bir ses duyunca kulaklarım dikildi. Everett'in ofisinin içinden gelen ayak sesleri. Kapıya doğru geliyor.

Kaçmalıyım. Çalışan her beyin hücrem bana kaçmamı haykırıyor.

Patronumla kardeşini dinlemek, işten atılmam için yeterli bir sebep. Ama ayaklarım isyan etmiş gibi görünüyor, elim hâlâ bu aptal kahve fincanını tutuyor ve kapı açılıyor ve...

Levi ile yüz yüze geliyoruz. Ben geri atlarken Levi'nin gözlerinde şaşkınlık beliriyor; kahve tekrar kenardan taşarak elimi yakıyor. Beni görmeyi beklemiyordu ve sanırım bu his karşılıklı.

Levi, tepkim onu biraz eğlendiriyormuş gibi sırtıyor. Vücudumdaki her sinir, Levi'nin arkasında duran adama odaklandığı için kahvenin yakıcı hissini bile hissetmiyorum.

Everett aniden duruyor. Yarım saniye boyunca, o ela gözlerinde bir şaşkınlık beliriyor—ve sonra yok oluyor. Tam boyuna dikiliyor, duruşu onun meşhur CEO buzdağı haline dönüşüyor.

"Aria." Adım, ödemekten bıktığı bir yükümlülük gibi geliyor. "Bu kardeşim Levi. Levi, Aria."

Bunu hızlıca söylüyor, sanki Levi'nin nazikçe başını sallayıp gitmesini umuyormuş gibi. Ama Levi nazikçe başını sallamıyor. Ya da gitmiyor.

Bunun yerine, çeliği bile eritebilecek bir gülümsemeyle öne çıkıyor. Tüm Kauffman soyundan gelenler, kendi tarzlarında haksız bir şekilde çekici, ama taşıyıcı anneleri özenle seçtiğinizde elde ettiğiniz sonuç budur. Conrad'ın tüm Kauffman çocuklarının muhteşem annelere sahip olmasını sağladığını hayal edebiliyorum.

"Aria, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Levi, elini uzatarak. 1,80 metreden uzun boyuyla, tıpkı Everett gibi, üzerimde bir dev gibi duruyor. "Ben Everett'in çok daha yakışıklı kardeşi."

Kızarmamaya çalışarak elini sıkıyorum.

Everett sanki bir limon yutmuş gibi görünüyor.

"Onu rahat bırak da işine dönsün. Satın alman gereken bir kumarhane yok mu?" diye tersliyor.

Levi kaşlarını kaldırıp omzunun üzerinden Everett'e bakıyor. "Sadece dostça davranıyorum." Sonra bana dönüyor, dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca açıkça daha iyi olan da benim. Onca karizmasına rağmen Everett'in hâlâ bekâr olması neredeyse etkileyici, sence de öyle değil mi?"

Everett'in çenesi seğiriyor. "Senin mihraba doğru koştuğunu görmüyorum."

"Önce senin felaketin, kardeşim." Levi başını eğiyor, gözlerindeki ışıltı bana ne yapacağını tam olarak bildiğini gösteriyor. "Senin şöhretini çalmak istemem." Bakışları tekrar bana dönüyor. "Ama Aria ile tanıştığıma göre, belki de haklısın, Ev. Belki de bir gelin aramaya başlamalıyım." Gülümsüyor. "Aria, bekar olma ihtimalin var mı?"

Ağzım açık kalır.

Dalga mı geçiyor? Ciddi mi? "O yasak bölge..."

Everett bunu adeta hırlayarak söyler. Sözleri o kadar keskin ve ani ki, uçümüz de donakalırız. Levi'nin kaşları havaya kalkar, sanki o bile bu tepkiyi beklemiyormuş gibi. Ağzım bir santim daha açılır. Everett'in gözleri benimkilere kayar—bir anlığına genişler, sanki ağzından çıkanlara inanamıyormuş gibi—sonra yüzü yine boş bir ifadeye bürünür, hiçbirimiz ona dokunamadan tüm duygularını kilitler.

Bunu ne kadar hızlı yapabildiği şok edici.

"O benim için çalışıyor," diyor. "Bu uygunsuz."

Levi, fareyi yakalamış bir kedi gibi sırtıyor. "Tabii. Elbette. Gayet açık, Teneke Adam."

Boğazımı temizlerim. "İşe dönmeliyim. Tanıştığımıza memnun oldum, Levi."

"Ben de. Çok bilgilendirici bir sabahtı." Bana göz kırpar, sonra Everett'e, benim çözemediğim bir konuşmayı içeren bir bakış atar.

"Gidiyordun. Hatırladın mı?" diyor Everett.

Levi kıkırdar, ellerini ceplerine sokar ve dünyadan habersiz, adımlarında hiçbir acele olmadan koridorda süzülür.

Ve sonra sadece Everett Kauffman ve ben kalıyoruz — baş başa... aramızda kimse yok. O, dev gibi duruyor. Ben ise, yürüyen bir felaket gibi her yere döktüğüm için artık yarısı boşalmış bir kahve fincanını tutuyorum.

Korkunç bir saniye boyunca, beni kovacağını düşünüyorum. Bu düşünce bir yumruk gibi geliyor; ani ve çok kesin.

"Duyduklarını unut," diyor bunun yerine.

"Zaten unuttum."

Tabii ki yalan söylüyorum. O da yalan söylediğimi biliyor. Onun bildiğini biliyorum. İkimiz de burada durmuş, bunun verimli bir konuşma olduğunu iddia ediyoruz.

Gözleri bardağa düşüyor. "Bu benim kahvem mi?"

Elimdeki üzücü, yarısı dökülmüş fincana bakıyorum. "Öyleydi."

Çenesi gerilir — sanki beklemediği bir şey söylemişim gibi, çok hafif bir irkilme. Gülümseme değil. Everett gülümsemez. Ama haftalardır gördüğüm en yakın şey bu.

"Kaç şeker?" "Bir

buçuk."

Kupayı elimden alıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor, ben fark etmemiş gibi davranıyorum.

"İlginç bir seçim," diyor ve ofisine geri dönüyor. Bu sefer yüzünü buruşturmuyor.

Bu ya bir ilerleme ya da yaklaşan evlilik felaketiyle o kadar meşgul ki hiçbir şeyin tadını alamadığına dair bir işaret. Her iki şekilde de kabul ederim çünkü en azından onu gözetlediğim için beni o anda kovmadı.

Masama geri dönüp, sanki vücudum uzuvlarımı tek tek yeniden başlatıyormuş gibi yavaşça oturuyorum.

Everett Kauffman'ın bir eşe ihtiyacı var. Birkaç haftası var. Eğer bir eş bulamazsa, sekiz kardeşi de her şeylerini kaybedecek.

Ve bana dokunulmaz olduğumu söylemişti.

Düzenlemem gereken kağıtlara bakıyorum. Harfler bulanıklaşıyor.

Levi ona ne demişti? Teneke Adam.

Bu isme yakışıyor. Everett, sanki kalbinin olması gereken yere çelik bir kapı takılmış gibi dolaşıyor. Tamamen mantık, tamamen kontrol ve tamamen tarafsız ifadeler.

Levi bana bekar olup olmadığımı sorduğunda çıkardığı o hırıltı hariç.

Bunu kafamdan silip atıyorum. Her ne idiyse — öfke, sahiplenme, refleks — önemi yok. Bunların hiçbirini duymamalıydım.

Ama bir düşünce kafamda dönüp duruyor, susmak bilmiyor.

Everett Kauffman'ın bir e e ihtiya ı var. Hem de acilen.

Cumartesi sabahı, bir kolumda karton içecek tepsi ve beyaz bir pastane kutusu dengeleyerek Brookhaven otoparkına giriyorum. Sonbahar gelmiş ve otopark ağaçlardan d   en kırmızı ve turuncu yapraklarla dolu.

"Günaydın Aria," ba hem  re Gladys,  ift kapıdan içeri girdi imde selamlıyor. "Bugün gelecek misin diye sorup duruyor.

Bu beni hem gülümsetiyor hem de içimi burkuyor.

Sorması, iyi bir gün geçirdiği anlamına geliyor. Buraya gelene kadar iyi günler nadirdi

—o buraya gelene kadar.

"Sevdi i cevizli çörekleri getirdim," diyorum, o da gülümsüyor ve beni içeri alıyor.

Brookhaven'ın kapısından içeri girdi inizde her zaman sıcak bir nefes almış gibi hissedersiniz. Resepsiyon masasında taze kesilmiş çiçekler, tavandaki hoparlörlerden gelen yumuşak müzik, aileler geldiğinde içtenlikle gülümseyen hem  reler. Burası insanların ortadan kaybolduğu bir yer değil.

Burası,    yıl önceki kazadan beri babamın kaldığı en iyi tesis. Hafızasının bütün bölümlerini çalan ve vücudunu da beraberinde yıkan travmatik bir beyin hasarı. Yeniden yürümeyi öğrenmek zorunda kaldı. Uzun bir süre iyi günler o kadar nadirdi ki, artık onları beklemekten vazge mi tim.

Ama burada? Burada iyi günler  o alıyor. Meslek terapisti Lena, geçen ay beni yanına çağırdı ve diğer    tesisteki hiç kimsenin bana söylemediği bir şey söyledi. Babamın büyük bir yol kat ettiğini, gerçek ve ölçülebilir bir ilerleme kaydetti ini söyledi. Sadece durumunu korumakla kalmıyor, aktif olarak iyile iyor. Sinir yolları sabit kalmıyor, yeniden inşa ediliyor. Brookhaven'da iki    yıl daha kalırsa, 24 saat bakım yerine haftalık kontrollerle kendi dairesine taşınabilir.

Ama sadece burada. Sadece bu ekiple. Sadece herkes vazge ti inde ona nasıl ula ılaca ını bulan insanlarla.

Bu da Brookhaven'ın masraflarını ödemeye devam etmem gerektiği anlamına geliyor.

Bu da işimi kaybetmemem gerektiği anlamına geliyor.

Bu da Everett Kauffman'ın lanet kahve siparişini çözmem gerektiği anlamına geliyor.

Babamın odasına girmeden önce duvardaki plaketin önünden geçiyorum. Kauffman Ailesi Kanadı. Kauffman ailesi, tüm hayırseverlik faaliyetleriyle Brookhaven Hafıza Merkezi'nin en büyük bağışçılarından biri.

Babamı odasında pencerenin yanında buluyorum. Sağ tarafı hâlâ güçsüz—muhtemelen hep öyle kalacak, ki babam demiryollarında ustabaşı olduğu için bunu görmek zor geliyor. Uzun boylu, geniş omuzlu, göğsü geniş, tüm vücudunu kullanarak gülen ve sesi Noel Baba'ya benzeyen... her yönüyle efsanevi bir adamdı. Annemle parkta yürüyüşe çıktığımızda beni omuzlarında taşırdı. Onu bu halde görmek zor. En azından artık 24 saat tekerlekli sandalyeye mahkum değil. Beni görünce yüzü tamamen değişiyor.

"İşte kızım." Gülümsemesi, şimdiye kadar yaptığım tüm yorucu seçimlerin değişimini hissettiriyor. "En sevdiğimi getirdin mi?"

"Büyük olan senin. Sonbahar lezzetleri yeni çıktı, bu yüzden bunların üzerinde kabak baharatlı krema var," diyorum ve pastane kutusunu açıyorum.

"Beni çok şımartıyorsun."

"Alış buna. Sana her zaman bakacağım," diyorum ona. Sadece onun burada olması nedeniyle hissettiğim aşılmaz suçluluk duygusundan dolayı değil, aynı zamanda o benim babam ve geriye kalan tek ebeveynim olduğu için.

Yerken beni inceliyor. Babamın iyi günlerinde, zihnindeki sis tamamen dağılır ve tam anlamıyla o anda bulunur — kazadan önceki haliyle. Her şeyi hatırlayan ve fazlasıyla gören adam.

"Yorgun görünüyorsun,"

diyor. "İyiyim."

"Yalancı." Her bir lokmayı hak etmiş bir adam gibi cevizli çöreklerini çiğniyor. "İşler nasıl? Yeni patron nasıl?"

Engelleyemeden alaycı bir kahkaha kaçıyor ağzımdan.

Babamın, Everett'in çekiciliğinden çok parası olan, espriden ve duygulardan yoksun bir milyarder robot olduğunu bilmesine gerek yok. Everett bir renk olsaydı, gri bu benzetmeden rahatsız olurdu.

İş hayatında parlak olabilir — bunu sayamayacağım kadar çok kez duydum — ama adamın sosyal becerileri endişe verici. Ya da belki de sorun bende. Tek bir "günaydın" ya da "kahve harika" bile diyemiyor, hatta yarım yamalak bir gülümseme bile gösteremiyor.

Bu noktada bir baş sallama bile kabul ederdim.

"O iyi," diyorum babama. "Sadece Phil'den farklı."

"Phil iyi bir adam," diyor babam. "Onu tekrar görürsen, ona benden selam söyle. O sana her zaman göz kulak oldu ve bir babanın isteyebileceği tek şey budur."

Boğazımdaki yumru yutamayacak kadar büyük olduğu için başka yere bakıyorum.

"Hayatını yaşamalısın, Aria." Sesi ciddileşiyor. Bugün sis ortada yok. Tamamen burada. "Hayallerinin peşinden gitmelisin. Annenle benim yaptığımız gibi Fransa'da aşık olmalısın. Bu odada oturup yaşlı bir adam için endişelenmekten başka her şeyi yapmalısın."

"Sen yaşlı değilsin."

"Kızımın ne kadar yük taşıdığını anlayacak kadar yaşlıyım." Elimi sıkıyor. "Beni sigortanın karşıladığı yere geri gönder. O zaman sevmediğin o pislik için çalışmak zorunda kalmazsın. Everett, değil mi?"

Everett'e olan küçümsememi ne kadar iyi saklasam da babamın bunu hissedebilmesinden nefret ediyorum.

Odasına göz gezdiriyorum: sıcak ışıklar, geçen Noel'de ona yaptığım yorgan, komodinin üzerindeki annemin fotoğrafı, Lena'nın babamın terapi aşamalarını takip ettiği program tahtası. Artık baston kullanmadan banyoya yürüyebiliyor. İyi günleri, kötü günlerine üç kat fazla. Geçen Salı, hatırlatılmadan doğum günümü hatırladı.

İki ya da üç yıl. Hepsi bu. Burada iki ya da üç yıl daha kalırsa, tekrar kendi hayatını yaşayabilir.

B planı yok. Onu geri kazanmak ve onun tekrar dolu dolu bir hayat sürmesini sağlamak istiyorsam, burada kalması gerekiyor.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum baba. Sen de gitmiyorsun. Beni Fransız Rivierası'na götürüp annemle tanıştığın yeri göstereceğine söz vermiştin, hatırladın mı?"

Beni uzun bir süre inceledikten sonra yanağıma hafifçe vurdu. "Hatırlıyorum. Tıpkı ona benziyorsun, biliyor musun?"

Kendi adını da dahil olmak üzere unuttuğu onca şeyin arasında, annemi hiç unutmadı; işte bu en büyük armağan.

Bir saat daha kalıyorum. Bana, dün yine kart oyununda hile yaptığı anlaşılan arkadaşı Pearl'den bahsediyor ve ben, o iyi bir dolandırıcılığı takdir eden bir adamın coşkusuyla onun tekniğini anlatırken, şok olmuş gibi davranıyorum. Gece geç saatlerde hemşire odasından fazladan jöle çalan Martin'den bahsediyor. Sonunda ayrıldığımda, arabamda uzun süre oturup, Seattle yağmuru ön cama vururken direksiyona bakıyorum.

Aklımda tek bir düşünce dönüp duruyor, bir türlü gitmek bilmiyor. İstedğim kadar istesem de istifa edip Everett'e kahve fincanını ne yapacağını söylemek istesem de, Brookhaven'ı karşılayabilmemin tek yolu bu iş.

Bu işe, onurumdan daha çok ihtiyacım var.

Everett'e, benim gereksiz olmadığımı anlamasını sağlamalıyım.

İkinci Bölüm

EVERETT

Öfkeyle uyanıyorum.

Özellikle kimseye değil, saatin daha sabah beş ve zihnim sanki on iki saatlik bir yönetim kurulu toplantısının yarısını bitirmiş gibi hissetmesi yüzünden.

Güneş, Seattle'ın silüetinin üzerinde yeni yeni doğuyor. Kauffman Enterprises kulesinin en üst katındaki tavandan tabana pencerelerin ötesinde, karanlık ve pürüzlü bir çizgi. Bu gökdelenin sekiz penthouse dairesinden biri.

Burada kendimi daha sakin hissetmem gerekirdi. Oysa göğsüm sıkışıyor. Asla tam olarak kurtulamadığım o tanıdık sıkışma hissi. Göğüs kemiğinin arkasında başlayan ve camdaki çatlaklar gibi dışa doğru yayılan sıkışma.

Şimdi olmaz.

Yorganı kenara itip yatağın kenarına oturuyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup parmaklarımı enseme bastırıyorum. Kalbim şimdiden o şeyi yapıyor — kekeleme, atlamalar, eforla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen beynimin lanet olası sabahın beşinde kaybetmek üzere olduğum her şeyi takip etmeye karar vermesiyle ilgili olan o aşırı hızlı ritim.

Gözlerimi kapatıyorum.

Dört saniye nefes al. Yedi saniye tut. Sekiz saniye nefes ver.

Dr. Meyers bana bunu Stanford'da ikinci sınıftayken öğretmişti, o zamanlar haftada üç kez böyle oluyordu ve kalp rahatsızlığından öleceğime inanmışım. Meğer ölmüyormuşum. Ben sadece, beni

eğitimli bir gösteri atı gibi sergilediği bir annenin beklentilerini ve hiç tanımadığım bir babanın mirasını sırtında taşıyan yirmi yaşında bir gençtim. Kalbim iyiydi. Asıl sorun, kalbimin arkasındaki kablolardaydı.

Dr. Meyers ile birkaç yıl terapi gördükten sonra, durumun panik atağa dönüşmesini nasıl önleyeceğimi anladım. O zamandan beri panik atak geçirmedi. Ta ki beş yıl önce o telefonu alana kadar. Conrad Kauffman ölmüştü ve ben, hiç tanışmadığım bir ailenin geçici reisi olmuştum — altı erkek kardeş, bir kız kardeş ve nasıl yönetileceğini hiç bilmediğim milyarlarca dolarlık bir şirket.

Dört içeri. Yedi tut. Sekiz dışarı.

Bu teknik çoğu zaman işe yarıyor. Her zaman değil. Bazen yine de o kazanıyor ve ben tek başıma, çenem kilitli, ellerim en yakınimdaki şeye—çarşafalara, direksiyona, toplantı masasının kenarına—sıkıca tutunmuş halde, her şey bitene kadar öylece yatıyorum. Kimse o anları görmüyor. Kimse onların varlığından haberdar değil. Ve işler böyle devam ediyor.

Bu gece — bu sabah — idare edilebilir. Nefes alıp verme, bunun kenarını yakalar, köreltir, gün ışığına ait olmayan her şeyi sakladığım yere geri iter. Kalp atışlarım düzelir. Sıkışma, sıkı tutuşunu gevşetir. Gitmedi — asla tamamen gitmedi — ama kontrol altına alındı.

Yavaşça nefes veriyorum. Gözlerimi açıyorum.

Evlenmek için birkaç haftam var, yoksa kardeşlerim ve ben her şeyimizi kaybederiz.

Ne tür bir egomanyak, miras uğruna sekiz çocuk yapar, hiçbirini yetiştirmeye zahmet etmez ve sonra onların geleceklerini bir evlilik maddesine bağlar? Elbette, bizi yetiştirmeleri için annelerimize para yağdırdı. Özel okullar, neye ihtiyacımız varsa. Annem herkesten daha iyi bir anlaşma yaptı — bir Kauffman oğlu, ilk doğan, Conrad'a bir kupa gibi sunabileceği ve şekillendirebileceği bir varis. Bana mükemmelliği, sanki on yaşına kadar akıcı bir şekilde konuşmam gereken bir dilmiş gibi aşıladı. Düz duruş. Doğru cevaplar. Etkileyici bir el sıkışma. Babanı etkilem, Everett. Ona ne verdiğimi görmesini sağla. Sanki kendi hayatımı yaşamak yerine, onun seçimlerini doğrulamak için var oluyormuşum gibi.

Aramızdan hiçbiri o adamla gerçek bir sohbet yaptı mı? Hayır.

En küçük kız kardeşimiz tek istisnaydı. Bir kazaydı — babamızın soğuk kalbi başka birine karşı bir şeyler hissetmiş olabilir ve sık sık gittiği bir lokantada çalışan bir kadını hamile bırakmıştı.

O sadece oğullar istiyordu. Ama sonra bir kızı oldu ve onu tanıyan tek kişi o oldu.

Psikopat demek daha doğru olur. Tanrı onun kindar ruhunu huzur içinde yatırsın.

İki elimi yüzüme sürüp sinirli bir ses çıkardım; esnemedem çok inilti gibiydi. Panik atak kalıntıları ter gibi cildime yapışmıştı. Parmak uçlarımda hâlâ hissedebiliyordum; tamamen kaybolması yirmi dakika süren o hafif titremeyi.

Kişisel bir hayatım olmamasının, Kauffman ailesinin geri kalanı için her şeyi mahvetmesine izin veremem. Yedi kişi daha, benim bu işi batırmamama güveniyor.

Ayağa kalkıyorum ve o anda Cuma gününün anısı aklıma geliyor.

Levi tüm cazibesini ona yönelttiğinde koridorda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kendisini daha yakışıklı kardeş olarak nitelendirdiğinde yüzü kızarmıştı. Sanki bir darbeye hazırlanır gibi parmakları kahve fincanını sıkıca kavramıştı.

Ve sonra, durduramadan havayı yaran kendi sesim.

O yasak bölge...

Elimi çeneme sürüyorum.

İstemediğim şeyler söylemem. Sinirlenmem. Patlamam. Ama yine de oldu — refleks olarak, içgüdüsel olarak ve ne yazık ki, yüksek sesle söyledim.

Belki de sadece Levi zorlamayı sevdiği içindi. Belki de Levi'nin çalışanlarımdan birini, onun ilişki dediği o pervasız ve gelişigüzel şeye sürüklemesi fikri tehlikeli derecede rahatsız edici olduğu içindi.

Hepsi bu.

Sabah rutinimi, diğer her şeye uyguladığım aynı katı disiplinle yerine getiriyorum. Duş alıyorum, tıraş oluyorum ve sonra gün için giyiniyorum. Üniforma rahatlık veriyor. Lacivert takım elbise, beyaz gömlek, çelik grisi kravat. Her unsur kasıtlı. Her karar duygusuz. Kravatımı bağlayıp aynada kendime bakıyorum.

Kauffman ailesinin en büyük oğlu. Kauffman Entertainment Holdings'in başkanı. Seattle Hawkeyes'in sahibi. Aile mirasını ya güvence altına alacak ya da yok edecek olan kişi.

Hata yapma lüksüm yok. Başka bir şeye yer yok.

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor.

Christian: *Yönetim kurulu, "kişisel zaman çizelgen"le ilgili bir durum raporu istiyor. Geç kalma.*

Çenemi sıkıyorum.

"Kişisel zaman çizelgem." Evlilik son tarihimi kastediyorlar. Otuz beş yaşına kadar evlenmezsem, sadece benim bölümümü değil, tüm kardeşlerimin ve kız kardeşimin bölümlerini de kaybedeceğimi belirten madde. Babam bize sadece bir imparatorluk bırakmadı. Bize saatli bir bomba bıraktı. Sanki yokluğuyla bize yeterince darbe vurmamış gibi.

Telefonumu cebime koyup ceketimi düzeltir ve dışarı çıkarım.

Kauffman Enterprises kulesinin önüne geldiğimde şoförüm dışarıda beni bekliyor. Gökdelenin camdan yapılmış cephesi, günün ilk ışıklarını yansıtıyor. Babamız düzene inanırdı. Her kardeş, o binada bir bölüm ve bir kat alır. Levi'ninki kumarhane ve otel satın alımları. Colston'inki inşaat. Zayne'inki emlak. Wes'inki birleşme ve satın almalar. Archer'inki güvenlik. Christian'inki hukuk. Ve bir yerlerde etkinlikleri, hayır galalarını ve Kauffman'ın iç halkla ilişkiler şirketini, keskin bir gülümsemeyle yöneten... Everly. Yirmi yedi yaşında ailenin en küçüğü.

Arenaya arabayla gitmek yirmi dakika sürüyor. Bu saatte Seattle trafiği hafif; şehir henüz pazartesiye tam olarak adapte olmamış.

Her iki binada da ofisim var, ama altı aydır her gün arenaya geliyorum. Hawkeyes'in genel müdürü Penelope Matthews, ekibini sıkı bir şekilde yönetiyor; benim etrafında dolanmama gerek yok. Yönetim kurulu toplantıları, Kauffman'ın asıl işleri, bunların hepsi kulede yapılıyor.

Bu kadar sık arenada olmam için mantıklı bir neden yok, ama yine de son altı aydır her sabah oraya gidiyorum.

Garaja giriyorum, asansörle dördüncü kata çıkıyorum ve ofisime giriyorum. Evrak çantamı bırakıyorum. Bilgisayarın kilidini açıyorum. Ekran sayılar, grafikler ve tahminlerle dolu.

Artık kendimi rahat hissetmem gerekirdi. Kendi ortamıma geri dönmüşüm. Ama zihnimin bir köşesinde bir şey beni rahatsız ediyor.

Kahverengi gözler. Ciddi bir ifade. Gergin, kararlı bir enerji. Aria.

Dişlerimi sıkıyorum.

O bir asistan. Birçok asistanından biri ve teknik olarak gereksiz. Hawkeyes'i devralmadan önce zaten bir idari yapımız vardı; o, Carlton döneminden kalma biriydi. Çekici, görünüşe göre tüm personel tarafından sevilen, verimli. Bunların hepsi güzel, ama o vazgeçilmez değil.

Ancak beynim, ben engelleyemediğim sürekli bir şeyler not ediyor.

Ben içeri girmeden önce kahvem masamda duruyor, sanki her sabah gelişimi bekliyormuş gibi, dumanı tüten sıcak. Toplantı dosyaları, ben istemeden doğru sırayla dizilmiş. Gelen kutum, benim düşünme şeklime uyan kategorilere önceden filtrelenmiş — ve ona sistemimi hiç anlatmadım. O sadece kendi kendine çözdü.

Ve o odaya girdiğinde dikkatimin dağıldığı ve bunu kontrol edemediğim.

Bundan hoşlanmıyorum.

Altı aydır üzerimde kahve deneyleri yapıyor. Şekerli kahve. Kremalı kahve. Hong Kong ile bir satın alma konusunda video konferansın ortasında kahveyi ağızımdan püskürtmemi neden olan, berbat badem sütüyle ilgili unutulmaz bir felaket. Damien'i ofis kamerasından gülmemeye çalışırken yakaladım. Bana uzattığı her versiyona yüzümü buruşturdum. On şekerli olay ya bir savaş ilanı ya da yardım çağrısıydı. Hangisi olduğundan hâlâ emin değilim. Ona kahvemi nasıl içtiğimi söylemedim çünkü ne kadar doğru tahmin ederse, onu kovmanın doğru bir karar olduğunu kendime ikna etmek o kadar zorlaşır.

Yaklaşan yönetim kurulu toplantısı için dosyayı açıyorum ve dikkatimi madde madde listelere ve yüzdelerle vermeye çalışıyorum. Evlilik şartı. Yönetim kurulu, vakfın imajını güçlendirecek zaman çizelgesini, görünümü ve tanıtım planlarını duymak istiyor.

Kafamın içinde Christian'ın kuru avukat sesini duyabiliyorum. "Herhangi bir zayıflık, herhangi bir çatlak arıyor olacaklarını biliyorsun, değil mi? Kırılacağını görmek istiyorlar."

Kırılmayacağım. Reddediyorum.

Eğer herhangi birimiz başarısız olursa, vakıf mirasımızın her kuruşunu elimizden alır. Milyarlarca dolar. Paranın kontrolü tekrar yönetim kuruluna geçer — avukatlara, sermaye yöneticilerine ve babamın kendi çocuklarından daha çok güvendiği erkek ve kadınlara. Hâlâ ona sadık olan erkek ve kadınlara. Bize değil.

Ve hepsinin başında, Conrad Kauffman'ın küçük kız kardeşi olan teyzem Genevieve Holiday var, sanki içimizden birinin hata yapmasını beklermişçesine tepeden bizi izliyor.

Ofisimin kapısı hafifçe çalınıyor ve zihnim nedenini kavrayamadan omuzlarım geriliyor.

"Girin," diyorum başımı kaldırmadan.

Eşiği geçen ayak sesleri hafif ve tereddütlü. Kağıt hışırtıları.

"Günaydın, Bay Kauffman. İsteddiğiniz sponsorluk döküm raporlarını getirdim."

O.

Tabii ki.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Sade bir bluz ve kalem etek giymiş, saçlarını geriye çekip boynunun eğimini ortaya çıkaran bir topuz yapmış. Kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık var, sanki bir şey dökmek için çok fazla konsantre olmuş gibi.

Kalbim bir an duruyor. Fark ediyorum ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bunu görmezden geliyorum. O bir çalışan. Ve olmasaydı bile, duygular sadece işime engel olur.

"Masaya koy," diyorum.

Bana uzanabileceği kadar yaklaşıyor ve şampuanının ya da çamaşır deterjanının hafif kokusu geliyor. Hangisi olduğunu sormaya zahmet etmiyorum. Raporları kağıt havlunun kenarına hizalarken eli hafifçe titriyor.

Titremeyi fark ediyorum. Beni müzakerelerde başarılı kılan da budur. En ince ipuçlarını bile kaçırmam.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, sesi yumuşak ama kararlı.

Tek bir kelime, uyarı sireni gibi beynime çarpar.

Tehlikeli. Çünkü kasıtlı olmasa da, Aria dikkatimi dağıtır. İnce bir dikkat dağınıklığı, ama yine de benim dünyamda yeri olmayan bir dikkat dağınıklığı.

Sesinin tam ritmini bilmemeliydim. Stresli olduğunda yanağının içini çiğnediğini bilmemeliydim. Günün sonunda asansör yerine merdivenleri kullandığını, sanki binada geçirdiği dakikaları uzatmaya çalışıyormuş gibi, bilmemeliydim.

Bunlar benim ilgilenecek vaktim olmayan detaylar.

"Gidebilirsin," diyorum.

O, o minik kırışıklığı derinleşerek başını sallar ve sonra dönüp çıkar.

Kapıya ulaşmadan önce, ağzım geçen haftadan beri midemde bir taş gibi duran kelimeleri çoktan şekillendiriyor.

"Bayan Taylor."

Durur ve geri döner, gözleri fal taşı gibi açılır, parmakları not defterinin kenarını sıkıca kavrar. "Evet?"

Ayağa kalkıyorum, sanki birinin hayatını mahvetmek yerine yönetim kurulu sunumuna giriyormuşum gibi ceketimi düzeltiyorum.

"Pozisyonunuzu konuşmamız gerekiyor."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Pozisyonum mu?"

"Evet. Lütfen kapıyı kapatın."

Eli bir anlığına kapı kolunda titrer, ama dediğimi yapar ve masamın karşısındaki sandalyeye oturur, eteğini dizlerinin üzerinde düzeltir. Sanki küçülmeden kendini daha küçük göstermeye çalışıyormuş gibi görünür.

Yeniden oturdum, parmaklarımı birleştirdim ve yüzümde hiçbir ifade belli etmedim.

"Hawkeyes organizasyonu yeniden yapılandırılıyor," diye başlıyorum. "Mevcut idari destek ışığında tüm personel rollerini gözden geçirdik. Pozisyonun Bay Carlton tarafından oluşturuldu ve mevcut ekibimin zaten üstlendiği birçok görevi tekrarlıyor."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, sanki göğsüme bir spot ışığı vurmuş gibi hissettim.

"Beni kovuyorsunuz," diyor.

Bu aslında bir soru değil. Takımı devraldığımdan beri ona düşüncelerimi açıkça belirtmiştim, ama bir şey beni onu daha önce kovmaktan alıkoymuştu. Kendime bunun nedeninin, maaşı devede kulak kadar olan bir asistan yerine daha önemli işlerim olması ve onun benim için yaptığı işin yeterli olmanın ötesinde olması olduğunu söylüyorum. Hızlı öğrenen ve uyum sağlayan bir asistanı takdir ederim.

Bir kez başımı sallıyorum, bu konuyu tekrar gündeme getirmeden önce yara bandını bir kerede çekip atmanın en iyi yol olduğuna karar veriyorum ve o altı ay daha kalıyor. "Görevine artık gerek yok. İK bir

iki haftalık maaş ve bir tavsiye mektubu."

"Gereksiz." Bu kelimeyi, anladığı bir dile çevirmeye çalışır gibi tekrarlar. Parmakları, kucağındaki not defterini sıkıca kavrar. Parmak eklemleri beyazlaşır.

"Performansım yetersiz miydi?" diye soruyor.

Çoğu çalışan bu noktada ya sinirlenir, ya ağlar ya da içine kapanır. O ise bunların hiçbirini yapmaz.

"Hayır. Performansınız iyiydi."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Gözleri yüzümü tarıyor. "Hayır," diyorum yine. "Bu yapısal bir karar."

Gözlerinde görebiliyorum. Bir düzine duygu aynı anda ortaya çıkmaya çalışıyor. Panik, kafa karışıklığı... muhtemelen incinmişlik bile.

Yutkunuyor.

"Erken geliyorum," diyor. "Geç saatlere kadar kalıyorum. Carlton dosyalarını sizin sisteminize uyacak şekilde yeniden düzenledim. Siz istemeden neye ihtiyacınız olacağını tahmin etmeye çalışıyorum." Sesi sakinleşiyor. "İyileştirebileceğim bir şey varsa, kendimi ayarlayabilirim. Daha fazla sorumluluk alabilirim. Daha uzun saatler çalışabilirim. Ne gerekiyorsa yaparım."

"Bayan Taylor..."

"Bazen kahvenizi yanlış yapıyorum, biliyorum." Yanakları kızararak aceleyle devam eder. "Phil'in içtiği gibi içmiyorsunuz ve ben hala tercihlerinizi öğrenmeye çalışıyorum. Ama ben..."

"Mesele kahve değil," diye sözünü kesiyorum. O irkiliyor.

Buna neden olan kişi olmak hoşuma gitmiyor. Sonra onu görüyorum. Görmek istemediğim ve artık orada olduğu için görmezden gelemeyeceğim şeyi.

Korkmuş durumda.

Sadece rahatsız değil. Sadece hayal kırıklığına uğramış değil. Dehşete kapılmış.

Göğsümde bir şey burkuldu. İşte bu yüzden soru sormam. İşte bu yüzden çalışanlarım hakkında kesinlikle bilmem gerekenlerden fazlasını bilmek istemem. Bilgi yükümlülük yaratır, yükümlülük ise zayıflık yaratır.

"Daha uzun saatler çalışabilirim," diye devam ediyor, sakinliğini korumaya çalışarak. "Eğer yardımı olacaksa, zamanımı diğer asistanınızla paylaşabilirim. Bu işe

bu işe ihtiyacım var. Bu, şimdiye kadar karşılaştığım en iyi fırsat. Ve bu işi korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

İşte yine o. O cümle. Ne gerekiyorsa.

İçimdeki her içgüdü sormak istiyor: *Neden? Neden buna ihtiyacın var? Neden bu iş? Bana söylemediğin ne var?*

Sormuyorum.

Sormaya gücüm yetmez.

Çünkü cevabı öğrenirsem —eğer tıbbi masraflar ya da ailevi bir kriz gibi bir şeyse— ya ona yardım etmek zorunda kalacağım ya da yardım etmediğimi bilerek yaşamak zorunda kalacağım. Ve her iki seçenek de, doğduğumdan beri yapmam gereken şeyden dikkatimi dağıtacak. Bir imparatorluğu idare etmek.

Phil Carlton, pozisyonunun gerektirdiğinden daha fazla maaş ödüyordu... ama neden?

Bir nedeni olmalı.

"Üzgünüm," diyorum bunun yerine, ses tonumu düz tutarak. "Karar verildi. Bu, çabalarınızı yansıtmıyor. Sadece gereksiz bir tekrarlama."

Gerekçe doğru olsa da, bu sözler kendi kulağıma bile boş geliyor. O bir fazlalıktır.

Hareketsiz kalır. Omuzları, sanki iradesiyle kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi, uzun ve yavaş bir nefesle yükselip alçalır.

"Tamam," der sonunda. "Elbette."

Bakışları masamdaki kağıtlara, sonra da kucağına düşüyor. "Bunu yeniden gözden geçirme ihtimaliniz var mı?" diye soruyor sessizce. "Geçici de olsa? Eğer bir ay daha zamanım olsaydı..."

"Hayır."

Çünkü o benim etrafımda ne kadar çok zaman geçirirse, o çekimi o kadar çok hissediyorum. Odak noktamdaki o kaymayı. Ne yapacağımı bilemediğim o farkındalığı. Kardeşime, onun bekar olup olmadığını sorduğu için bağırduğımı o kadar çok duyuyorum.

Sorun o değil. Sorun benim. Ve kontrol edebileceğim tek değişken mesafe.

"İK'dan tazminat paketine iki haftalık maaş daha eklemelerini istedim," diye ekliyorum. Sanki bu durumu düzeltecekmiş gibi. Sanki para

her şeyi çözüyormuş gibi. "Toplam dört hafta. Senin seviyen için standarttan fazla."

Ağzı kıvrılıyor—gülümsemeye değil, kırılgan bir ifadeye. "Cömert," diyor.

Sesinde ilk kez bir keskinlik duyuyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor, avucunu eteğine bastırarak orada olmayan kırıksıklıkları düzeltmeye çalışıyor.

"Eşyalarımı toplayayım," diyor. "Ve bu fırsat için teşekkür ederim, Bay Kauffman."

Adımı söyleme şekli, olması gerekenden daha sert geliyor. Profesyonel, mesafeli ve en önemlisi—kesin. İkimiz için de en güvenli seçenek.

Onu artık hayatımda tutamam.

Eğer bir tipim varsa, o da Sienna gibi biridir: hırslı, kendine yeten, mesafeye alışkın. Aria öyle değil. Yirmi altı yaşında. Benden dokuz yaş küçük ve ona sunabileceğim bölünmüş hayat için fazla tatlı ve iyimser. Aria gibi bir kadın asla kırıntılarla yetinmez ve benim kimseye sunabileceğim başka bir şey yok.

Sienna bunu dört yıl boyunca anladı. Programlarımız uyuştuğunda akşam yemeği. Uymadığında ara sıra onun evinde bir gece. Katılmamız gereken herhangi bir gala için şık bir randevu. İşe yaradı, ta ki yaramayana kadar. Ta ki hayatında ona yer açan birini bulana kadar.

Eğer Sienna'nın istediği buysa, bunu başka birinde bulması daha iyi. Benden bunu asla alamazdı.

Aria arkasını dönüp dışarı çıkar, kapıyı sessizce kapatır.

Bir dakika önce durduğu yere bakıyorum ve çenemin sıkıldığını hissediyorum. Nedenini sorgulamıyorum. Sinir mi? Kesinlikle — ona, kendime. Çoğunlukla kendime. Çoğunlukla çünkü bunu daha önce yapmalıydım ve onu uzun vadede yanımda tutma planlarım varmış gibi ona boş umutlar vermemeliydim.

Burnumdan nefes verip fareye uzanıyorum. Yapacak işler var. Her zaman yapacak işler vardır.

Gelen kutumu açtım. Ekrandaki kelimeler bir anlığına bulanıklaştı.

Tek görebildiğim, bir şey mi yanlış yaptığını sorduğunda yüzündeki ifade.

"Sen benim için göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığısın," demek istiyorum.

Bunu hiç yüksek sesle söylemedim. Bu da bunun doğru karar olduğunu gösteriyor. Öyle olmak zorunda.

Keskin bir vuruş düşüncelerimi keser, ama kapı açıldığında kim olduğunu tahmin etmeme gerek kalmaz. Asistanım Jeremy doğrudan içeri girer. Tabletinden başını kaldırıp, telefonda konuşup konuşmadığımı kontrol eder.

"Sabah brifingine hazır mısınız, efendim?" diye soruyor, parmağı ekranındaki takvimimde kaydırmaya başlamış bile.

Geriye taranmış saçları, mükemmel dikilmiş takımı. Bu seviyede bir asistan olmak için ne gerektiğini biliyor: aşırı odaklanma, ve o da tam bu role uygun görünüyor. Jeremy, soru sormadan ortamı okuyabilecek kadar uzun süredir benimle çalışıyor. Bu, onun gereksiz olmadığı nedenlerden biri.

Babam vefat etmeden önce onun yanında staj yapmıştı. Kauffman Enterprises'ı avucunun içi gibi biliyor, benden sadece bir yaş küçük ve kurumsal bilgisi eşsiz. Önce ben nefes veriyorum.

"Devam et," diyorum.

O da başını salladı. "Saat dokuzda Harvey Group ve Sienna ile sponsorluk görüşmesi. Saat 10'da PR ile planlama toplantısı. Saat 11'de Christian ile yönetim kurulu hazırlık toplantısı. Ve gelecek haftaki Hawkeyes için düzenlenecek hayır amaçlı müzayede için Penelope'nin tuttuğu parti organizatörünün imzaları gerekiyor." Bir an durur. "Everly, sana 'bir kez olsun ulaşılabilir görünmen' gerektiğini ve 'artık bir gelin seçmen gerektiğini, böylece etkinlikte ikinizin birlikte fotoğraf çektirilip medyada yer alabileceğini' hatırlatmamı istedi."

Kız kardeşimin sözlerini harfiyen aktarırken gözünü bile kırpmıyor. Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Tabii ki öyle demiş."

"Ayrıca, İK, Bayan Taylor'ın işten çıkarılma bildirimini şahsen teslim ettiğini teyit etmemi istedi."

Başımı sallıyorum. "Yaptım."

"Tazminat paketi konuşulduğu gibi dosyalanmış. Standart sürenin iki hafta ötesinde."

Bunu hiçbir duygu belirtmeden söylüyor. Benim kararlarımı onaylamak ya da reddetmek onun işi değil. Onun işi, bunların gerçekleşmesini sağlamak.

"Bunu hallettiğin için teşekkürler. Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Şimdilik hepsi bu," diyor. "Tesisler departmanından Bayan Taylor'ın erişim kartını derhal devre dışı bırakmalarını isteyeyim mi?"

Soruyu bir an fazla düşünürüm, bu da onu kovmanın doğru bir karar olduğunu teyit eder.

"Evet. Bu iyi bir fikir," diyorum sonunda. "Net sınırlar en güvenli olanıdır."

O da başını sallar ve çıkar.

Bir asistanı kovmak, büyük resimde küçük bir karar. İnsanları kovmaktan zevk aldığımdan değil, ama onun durumunda dikkatimin dağılmasını önlemek için gerekliydi. Peki neden ofis birdenbire dengesiz hissettiriyor?

Telefonum titriyor. Levi.

Asistanımın dokunulmaz olduğunu söylediğimden beri bana sataştığı için onu görmezden gelmeyi düşünüyorum. Sonra cevap vermezsem gelip kapıma dayanacağını hatırlıyorum.

Kabul etmek için ekrana dokunuyorum. "Ne istiyorsun Levi? Meşgulüm."

"Sana da günaydın," diyor Levi. "O güzel asistanı kovdun mu?"

Çenem gerilir. "Levi."

"Demek kovdun. Çok çabuk olmuş."

"O bir kopyaydı. Sana bunu zaten söylemiştim."

"Hatırlıyorum. Ayrıca, senin için hazırladığı raporlardan ve bunları tam da senin istediğin gibi düzenlediğinden bahsettiğini de hatırlıyorum. Bu senin için ofis pornosu gibi bir şey. O anda diz çöküp evlenme teklif etmemene şaşırdım. En azından Sienna seni terk ettiğine göre, artık gelin bulma derdinden kurtulmuş olurdun."

Sienna Brighton. Harvey Group'un baş iş brokerlerinden biri. Zeki, hırslı, tartışmasız güzel ve yirmi sekiz yaşında Seattle'daki en genç ve en başarılı brokerlardan biri.

"Sienna beni terk etmedi. Hiç birlikte olmadık." "Eğer reddediyorsan, seni gerçeğe yüzleşmeye zorlayamam."

"Zamanımı boşa harcamak dışında aramak için gerçek bir nedenin var mı?" diye soruyorum.

"Sadece Aria ile işler nasıl gidiyor diye bir bakmak istedim," diyor. "Biliyorum, cuma günü bir bekçi köpeği gibi 'o yasak bölge' diye havladın."

Cuma günü 'o yasak' diye havladığını biliyorum. Onu fark etmeyen biri için bu çok tipik bir davranış."

Yakamın altında bir sıcaklık hissedirim. "Bir çalışana haddini aştığın için tepki gösterdim. İnsan kaynakları politikalarımızın bir nedeni var. Çıkmak istiyorsan, benim için çalışmayan birini seç."

"Kim benden bahsetti ki?" diye mırıldanıyor. "Ama ilginçtir ki aklın oraya gitti."

"Levi..."

"Sakin ol, Teneke Adam. Sadece diyorum ki, bir kez olsun, uyguladığın robot senaryosuna sadık kalmak yerine, neden tepki verdiğini bir incele."

"Bununla uğraşacak vaktim yok. Yönetim kurulu toplantısı için hazırlanmam lazım."

Düşük bir ısıklık çalar. "Sen gerçekten bir harikasin, biliyor musun? Bir gün masanda öleceksin ve adli tıpçı, soğuk, ölü ellerinden dizüstü bilgisayarını zorla çıkarmak zorunda kalacak."

"Üç aylık rapor bittiği sürece, ne isterlerse koparsınlar," diyorum kuru bir şekilde.

Kıkırdar. "Akşam görüşürüz. O katil suratınla çocukları korkutmamaya çalış." Bir an durur. "Ah, bir de Everett?"

"Ne?"

"Eğer kalbin olmadığını ısrar ediyorsan, belki de kimin sana yasak olup olmadığı konusunda bağırmayı bırakmalısın."

Cevap veremediği hat kesilir ve ben de telefonumu yüzüstü masama geri koyarım. En kötüsü, sözlerinin kafamda yankılanıp durmasıdır.

Kalbim yok. Bu konuda itiraz etmiyorum çünkü bundan eminim.

Sanki mobilyalardan uzaklaşmak, o düşünceden uzaklaşmak anlamına gelebilirmiş gibi, masadan aniden kalkıyorum.

O gitti. Giriş kartı devre dışı bırakılacak, e-postası kapatılacak. Hayır amaçlı müzayede gelecek hafta yapılacak. Yönetim kurulu son gelişmeleri öğrenecek. Halkla ilişkiler ekibi, halka satmak istedikleri benimle ilgili versiyonu ortaya atacaktır. Ve Aria Taylor sorunu, tüm personel sorunlarının çözüldüğü gibi çözülecek: sessizce, verimli bir şekilde, kalıcı yan etkiler olmadan.

Kravatımı düzelttim ve boğazımı temizledim, sonra Christian'la buluşmak için koridora çıktım.

Arkamda, bu katın bir yerinde, muhtemelen bir kutu dolduruluyor. Bir masa boşaltılıyor. Bir güvenlik kartı iade ediliyor.

Arkamı dönüp bakmıyorum.

Çünkü tüm dikkatimi gerektiren daha büyük bir sorunum var. Bir geline ihtiyacım var. Ve ona acilen ihtiyacım var.

Üçüncü Bölüm

ARIA

Arabama binene kadar ağlamıyorum.

Otopark neredeyse boş; saat pazartesi günü üç buçuk ve az önce kovulan kadın dışında kimse aceleyle çıkmaya çalışmıyor. Eski Honda'mın sürücü koltuğuna oturup ellerimi direksiyona doluyorum ve boğazımı sıkıştıran paniği nefes alarak atlatmaya çalışıyorum.

Telefonumu çıkarıp titrek parmaklarla banka uygulamamı açıyorum.

Hesap ve birikimlerde gelecek ayın kirasını, faturaları, market alışverişini ve benzini karşılayacak kadar para zar zor var. Brookhaven'ın masraflarını ödemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Ayda neredeyse on bin dolar. Bu parayı kazanmak için geç saatlere kadar çalışıyor, erken geliyordum, Everett'in bana attığı her küçümseyici bakışta dişlerimi gıcırdatıyordum.

Bu maaş olmadan bunu karşılayamam. Kazadan sonra hastanede yattığı ayın tıbbi masraflarını ve annemin cenaze masraflarını ödemek için çocukluğumun geçtiği evi çoktan sattık. Babam, sigortasının karşılayacağı hafıza bakım merkezlerine geri taşınmak zorunda kalacak. Ama bunlar temelde abartılmış yetişkin kreşlerinden ibaret.

Dört haftalık tazminat, en azından yeni bir iş bulmak için bir ay daha zaman kazandıracak, ama benim becerilerime uygun ve o kadar para ödeyen bir iş yok.

Boğazıma bir hıçkırık takılır ve onu sert ve çaresizce dışarı salarım. Direksiyon simidi alnımın darbesini emer. Bir kez, iki kez, ta ki göğsümdeki baskı sonunda çatlayıp her şey — tutulan her nefes, onun

yüz buruşturmalarına dair yuttuğum her söz, fark edilmeye değer olduğumu kanıtlamak umuduyla geldiğim her sabah—dışarıya dökölüyor.

Orada oturup, saatler sürmüş gibi gelen ama muhtemelen sadece on dakika süren bir süre boyunca aptal gibi ağlıyorum.

Sonunda kendime geldiğimde, gözyaşlarıım vücudumdan akıp giderken, sanırım geleceğini bildiğim şoku ve içime saplanan yumruğu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Ebeveynlerimin evini sattığımızda, onların eşyalarıyla birlikte bir depoya taşıdığım resimleri satabilirdim. Sanat küratörü sürekli arayıp, sergimde resimleri çok beğenen bir koleksiyoncuya satıp satmayacağımı soruyor, ama ben onlara bakmaya kendimi ikna edemiyorum.

O geceden beri bakamıyorum. Gerçek bir sanatçı olarak açılış gecesimden beri, annemi öldüren ve babamı hafıza bakım merkezine düşüren trafik kazasının sebebi bu.

Eve gitmiyorum.

Onun yerine Brookhaven'a gidiyorum. Yol otuz dakika sürüyor. Bu süreyi kendimi toparlamak, yanaklarımdaki gözyaşı izlerini silmek ve dikiz aynasında pek de işe yaramayan bir gülümseme çalışmak için kullanıyorum. Ellerim hala direksiyon başında titriyor.

Gladys geldiğimi görüyor ve gülümsemesi sönüyor. O yüzü tanıyor. Daha önce görmüş, ailelerin kötü haberler getirirken taktıkları yüzü.

"Aria, tatlım. Ne oldu?"

Ona söyleyemem. İşimi kaybettiğimi söylersem, bu gerçekten oldu demektir ve şu anda hayatımın geri kalanına sızan gerçeikle yüzleşemem. Sadece babamla, bunu düşünmek zorunda kalmayacağım bir saat geçirmem gerekiyor.

"Sadece uzun bir gün oldu," diyorum bunun yerine. "O iyi mi?"

Yüzündeki ifade acıma gibi bir şeyle yumuşar ve o anda, o cevap vermeden önce cevabı anlarım.

"Aslında, onun için de uzun bir gün oldu. Mesleki ve fizik tedavi gördü. Oldukça yorgun. Odasında dinleniyor. Bugün ona karşı sabırlı ol."

Uzun bir terapi günü, bugün yaptıkları tüm egzersizlerden dolayı beyninin yandığını anlamına gelir. Ve "ona karşı sabırlı ol" demek, beyninin beni hatırlayamayacak kadar yorgun olabileceği anlamına gelir. Tüm günler içinde, bugün onun iyi olmasına ihtiyacım olan gün. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım var.

Sıcak ışıklandırması, taze çiçekleri ve nereden geldiğini tam olarak bulamadığım yumuşak müziği ile tanıdık koridordan geçiyorum.

Her şey aynı. Ama şimdi hepsi farklı geliyor — ödünç alınmış gibi. Yakında elimizden alınacak bir şey gibi.

Kauffman plaketi gözüme çarpıyor, ama bu sefer onu duvardan söküp pencereden dışarı atmak istiyorum. Everett'e, ihtiyaç duyduğundan fazla asistanı olduğu için kızmak da onun suçu değil. Hayat adil değil ve bugün bunu her zamankinden daha güçlü hissediyorum.

Hayat adil olsaydı, babamın bu tesise ihtiyacı olmazdı, annem hayatta olurdu ve ben de annemle hep hayal ettiğimiz gibi Fransız Rivierası'nda yaşayan başarılı bir ressam olurum.

Bunun yerine, ondan geriye kalan tek şey resimler ve anılar, ve ilk galeri açılışındaki tablolar depoda tozlanıyor.

Babamın kapısı kısmen kapalı. Nazikçe kapıyı çalarak itip açıyorum. Babam koltuğunda oturmuş, ellerini kucağında birleştirmiş, pencereden dışarıya, özellikle bir şeye bakmadan dalmış durumda. Bir an için benim orada olduğumu fark etmiyor.

"Merhaba baba," diyorum yumuşak bir sesle.

Dönüyor ve gözlerinin beni tanımaya çalıştığı anı görüyorum. Beyninin bu yabancıyı tam olarak açamadığı bir dosyaya sığdırmaya çalışırken hafifçe kaşlarını çatıyor.

"Merhaba," diyor, kibar ve mesafeli bir şekilde. Tanıman gereken ama tam olarak tanımadığın birine selam verirkenki gibi. "Sen... Seni tanıyor muyum?"

Bu soru göğsüme sert bir darbe gibi çarptı. Karşısındaki sandalyeye oturdum ve acımı gizleyerek gülümsedim.

"Ben senin kızınım, Aria," diyorum nazikçe.

Bir saniye gözlerini kırıyor, sonra gözlerini açtığında bu sefer bakışlarında daha tanıdık bir şey var.

Dudaklarında bir gülümseme belirmeye başlar. "Doğru, tabii ki, Aria," der ve elini uzatır. "Özür dilerim, ben..."

Beni tanımak için bir saniye beklemiş olması yüzünden gözlerinde utanç belirir, ama anlamadığı şey, sonunda beni tanıdığı ve bunun benim için en iyisi olduğudur. O başarısız olduğunu düşünse de, bu yine de bir ilerleme demektir. Çünkü üç yıl önce, annemin hayatını kaybettiği araba kazasından sonra, o kadar çabuk toparlanıp beni hafızasından silemezdi. Terapi işe yarıyor.

Bu bir geri adım değildi, sadece bir duraksamaydı.

"Sorun yok baba. Hatırladın. Sadece bir saniye sürdü."

Başını sallıyor ve sonra komodininin üstünde duran lise mezuniyetimden kalma uçumuzün fotoğrafına bakıyor.

"Yarın annenle tanışmamızın yıldönümü," diyor ve neyi unutursa unutsun, onu asla unutmaması kalbimi ısıtıyor. "Sana nasıl tanıştığımızı hiç anlattım mı?"

Gülümsüyorum ve kurabiye kutusunu yanına koyuyorum. Yıldönümlerini hatırladım, bu yüzden bugün annemin en sevdiği pastaneden kurabiye aldım.

"Evet, ama neden kurabiye yerken bana tekrar anlatmıyorsun?"

Beyaz pastane kutusunun üzerindeki damgalı logoyu okuduğunda gülümsüyor, sonra kırılğan bir şeyi tutar gibi dikkatlice kutuyu açıyor. Zihni bir döner kapı haline gelmiş olsa da, hâlâ güçlü olan iri elleri —çikolatalı kurabiyeyi çıkarır.

"O resim yapıyordu," der, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Yumuşakça gülerim. "Elbette yapıyordu."

Kurabiyeyi bana doğru uzatır. "Küçük bir stüdyoda da değil. Villefranche-sur-Mer'deki gezinti yolunda, arkasında deniz, her yerde güneş ışığı varken. Üzerinde hasır şapka ve at kuyruğuna bağlanmış bir fular vardı, ve sanki oraya teknelerden daha çok aitmiş gibi bir şövale önünde duruyordu."

Bu hikayeyi defalarca duymuş olsam da, daha da dikkatle dinlemeye başlıyorum. "Yirmi dört yaşındaydım ve aptaldım," diye devam ediyor.

"Kendimi

, çünkü üniversiteden sonra altı ay boyunca Avrupa'yı sırt çantasıyla gezmişim ve menüyü işaret etmeden şarap sipariş edebiliyordum. Annen, on saniye içinde tam olarak ne olduğumu anladı."

Bu beni gülümsetiyor. Tam anneme göre bir şey.

"O sabah küçük bir açık hava pazarına uğramış ve şeftali almıştım," diyor. "Çok fazla şeftali almıştım, çünkü Fransızca'da yarım kilo demek ne demek bilmiyordum ve yanlışlıkla bir kişinin makul olarak yiyebileceğinden çok daha fazlasını istemiştim. Onları kaldığım pansiyona taşımaya çalışıyordum ve bir tanesi çantadan yuvarlanıp gezinti yolunun ortasına kadar gitti."

Zaten sırtmaya başlamıştım.

"Şey, annenin şövale tam altında durdu." Etkisini arttırmak için bir ara verdi ve bir kurabiye ısırdı.

"Annen şeftalinin üzerine baktı, sonra bana baktı ve Fransızca olarak, 'Eğer flört etme şeklin buysa, biraz daha çalışman gerek' dedi."

Gülüyorum, çünkü bu kısım her zaman en sevdiğim kısım olmuştur.

"Ve onu etkilemek için çok uğraşıyordum," diyor, "ben de berbat üniversite Fransızcamla, 'O zaman belki de bana öğretmelisin,' diye cevap verdim."

"Ki bunu yanlış telaffuz ettin," diye hatırlatıyorum ona. Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Hayır, etmedim."

"Kesinlikle yanlış telaffuz ettin."

Bunu görmezden geliyor. "Annen yine de güldü. Nazik bir gülüş değildi. Gerçek bir gülüş. Yüzünün tamamını değiştiren türden bir gülüş. Bana aksanımın trajik olduğunu, şeftalilerimin güneşte çürüdüğünü ve orada bir dakika daha durup ona bakarsam resmini mahvedeceğimi söyledi."

O anı o kadar net görebiliyorum ki, orada olmadığımı neredeyse unutuyorum: mavi su, kiremitli çatılar, parmaklarında boya, saçlarında tuz olan annem, genç ve çoktan umutsuzca aramızdan ayrılmış babam.

"Doğal olarak," diyor, "ertesi gün geri geldim." "Ve ondan sonraki gün," diyorum.

"Ve ondan sonraki gün," diye onaylıyor. "İlk başta manzara için oradaymış gibi davrandım."

"Onun için oradaydın."

"Kesinlikle onun için oradaydım."

Kurabiyeye bakarak gülümsüyor, artık daha yumuşak bir ifadeyle.

"Yazını Villefranche'da teyzesiyle geçiriyordu, her gün resim yapıyordu, gerektiğinde siparişler alıyordu, o kadar hızlı Fransızca konuşuyordu ki ben her dört kelimedenden birini anlayabiliyordum. Oradaki ışığın

farklı olduğunu söyledi. Daha nazik. Denizin her şeyi camla fırçalanmış gibi gösterdiğini söyledi." Bana bakıyor. "Beni sevmeden önce o yeri seviyordu."

Boğazım düğümleniyor.

"Bir keresinde bana, eğer bir kızı olursa, onun Fransızca konuşarak büyümesini ve dünyada hayatın güzel, yavaş ve renkli olabileceği yerler olduğunu bilmesini istediğini söylemişti. Mutluluğu hak etmek zorunda olmadığı yerler. Sadece içinde durup tadını çıkarabileceğin yerler." Gülümsüyor. "Belki o kızı bir gün orada yaşar, dedi. Belki o da orada resim yapar."

Gözlerim yanıyor, ama gözlerimi kırıp bu hissi uzaklaştırıyorum.

"Demek kaçtınız," diyorum yumuşak bir sesle, çünkü bu kısmı da biliyorum. Yüzündeki gülümseme çocuksu bir hal alıyor. "Evet, kaçtık."

"Üç hafta sonra."

"Yirmi üç gün," diye düzeltiyor. "Annen Nice'teki bir dükkandan aldığı krem rengi bir yazlık elbise giymişti, ben de sahip olduğum tek keten gömleği giymiştim. Güneş yanığı olmuştuk, giysilerimiz yetersizdi ve geriye tam olarak tren bileti ve ucuz bir şişe şampanya alacak kadar paramız kalmıştı."

"Ve bademli pasta," diyorum.

"Ve bademli pasta," diye onaylıyor. "Mavi panjurlu bir pastaneden. Annen, sadece üç haftadır tanıdığı bir Amerikalıyla kaçıp evlenecekse, en azından iyi bir pasta olmalı demişti."

Göğsümdeki acıya rağmen gülüyorum.

O da bana bakıyor, sıcak ve kendinden emin bir şekilde, sanki bu bir armağanmış gibi.

"Bu yüzden her zaman senin de görmeni istedi, tatlım. Süslü olduğu için değil. Avrupa olduğu için değil. Hayatının başladığı yer olduğu için. Bizimki de. Kendini en çok kendinde hissettiği yerdin." Bir kurabiye daha alır. "Riviera'nın ona güzelliğin anlamsız bir şey olmadığını öğrettiğini söylerdi. Güzellik gerekliydi."

Yutkunuyorum.

"Ve o bunu senin için istiyordu," diyor. "Daha az değil, daha çok kendin olabileceğin bir yer."

Bir saat sonra, akşam yemeği çağrısı geldiğinde onu arkadaşlarının yanına bırakmam gerekiyor. Bu akşamki yemek lazanya ve bingo; haftanın en sevdiği gecesi.

Bana sıkıca sarılır ve ben de ona yarın onu görmeye geleceğimi söylerim.

Brookhaven otoparkında park etmiş arabamda, ellerimi kucağıma koyup şimdi ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum.

"Orada oturup bana seni kovduğunu mu söyleyeceksin? Ne için?" Penelope Matthews, Hawkeyes hokey takımının genel müdürü ve benim için çok değerli biri. Phil beni işe aldığı ilk günden beri bana göz kulak oluyor. Mutfağında kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyor, elindeki pizza dilimiyle çılgınca hareketler yapıyor. "Ne gibi bir neden gösterebilir ki?"

"Fazlalık," diyorum düz bir sesle. Elimde bir şişe elma şarabı, kanepesinde oturmuş televizyonda hokey maçı izliyorum; bu durum bir yandan komik, bir yandan da trajik.

"Fazlalık mı?" diye soruyor ve sert, acı bir kahkaha atıyor. "O katta işini herkesten daha iyi yapıyorsun. Organizasyon sistemlerini gördüm. Bu fazlalık değil, mükemmellik."

"Görünüşe göre gereksiz de," diyorum.

"Senin için açık bir pozisyonum olsaydı, seni hemen işe alırdım. Bunu yapacağımı biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Benim için endişelenme. Bir şeyler bulurum."

Zihni dakikada bir mil hızla çalışıyor ve sonra bir şey aklına geliyor. "Haftaya müzayedeye geliyorsun."

"Ne? Hayır. Artık orada bir işim bile yok." "Cammy'nin fazladan bir bileti var. Onun eşi olarak gideceksin."

Cammy Wrenley. Penelope'nin idari asistanı ve en iyi arkadaşlarımdan biri.

"Penelope, ben..."

"Sana da muhteşem bir elbise alacağız. Bütün kızlar bu hafta sonu elbise alışverişine çıkmak için buluşuyor. Sen de geliyorsun."

"Sen delisin."

"Hayır, ama Seattle'daki en iyi asistanı kaybettiğini fark ettiğinde deli gibi hissedecek," diyor. "Bu etkinlikte deli gibi bağlantılar kuracağız. Sana bir iş bulacağız. Söz veriyorum."

Üç elbise de olmuyor.

İlki pembe — soluk, nedime pembesi, beni bir cupcake gibi gösteriyor. İkincisi mavi bir denizkızı modeli, muhteşem ama abartılı. Çok bariz. Sanki birini baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor, ki bu aslında en kötü mesaj olmayabilir, ama doğru gelmiyor. Kumaş halindeki çaresizlik gibi geliyor.

Üçüncüsünde o kadar çok boncuk var ki zar zor hareket edebiliyorum. "Disko topuna benziyorsun," diyor Cammy. "Çok pahalı bir disko topu, ama yine de."

Kıyafet odasında kırk dakikadır bekliyorum. Kaygım yerini bir tür uyuşukluğa bırakmış durumda. Belki de ben elbise giyen biri değilim. Belki de her tarafı boya lekeleriyle kaplı, zengin hokey oyuncuları ve milyarderlerin katıldığı hayır amaçlı müzayedelere katılmaya hiç hakkı olmayan, kot pantolon ve hırka giyen biriyim.

"Bir tane daha," diyor Penelope perdenin dışından. "Tartışma. Sadece bekle."

Bir an sessizlik oluyor. Sonra koluna koyu renkli bir şey asılı olarak yeniden ortaya çıkıyor.

Siyah. Şık, sofistike, nefes kesici güzellikte. "Bunu dene," diyor, perdeden uzatarak.

Üzerime giyiyorum ve dünya duruyor.

Bu, temiz bir yakaya ve şimdiye kadar giydiğim hiçbir şeyden daha derin bir sırt dekoltesine sahip, yere kadar uzanan bir elbise. Kumaş İtalyan krep — hareket edişinden, akıcı ve esnek olmasından bunu anlayabiliyorum. Sanki vücuduma özel dikilmiş gibi oturuyor. Her kıvrım ön plana çıkıyor.

Hiçbir şey gizli değil, ama hiçbir şey de çaresiz değil.

Kimseye hiçbir şeye ihtiyacı olmayan biri gibi görünüyorum. Dikkat çekmek istiyorsanız giyeceğiniz bir elbise.

Dışarı çıkıyorum ve hem Cammy hem de Penelope tamamen sessizleşiyor. "Aman Tanrım..." diye başlıyor Cammy, sonra duruyor.

Penelope'nin dudakları yırtıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. Tanrım, yardım et.

"Mükemmel," diyor Penelope, elbisesini çoktan seçmiş ve satın almak için resepsiyonun yanına asmış.

Üç yönlü aynada kendime bakıyorum ve bana bakan kadını tanıyamıyorum. Artık yorgun asistan değil. Babasının bakım masraflarını nasıl karşılayacağını merak eden korkmuş kız değil. Erken gelip geç saatlere kadar kalan ve her işten çıkarıldığında yüzünü buruşturan kız değil.

O tamamen başka biri. Bir amacı olan biri. Dikkat çekmeye değer biri.

"Birisi," diyor Penelope sessizce, aynada gözlerime bakarak, "senin değerini küçümsediği için pişman olacak. Ve ben de bunu izlemek için en ön sıradan bir yer kapmalıyım."

Yavaşça dönüyorum, kumaş bacaklarımın etrafında su gibi dalgalanıyor. "Everett'i kastediyorsun."

"Herkesi kastediyorum," diye düzeltiyor. "Ama özellikle onu."

Ailemin kazasından bu yana, ressam olma hayalimi kaybettiğimden bu yana ilk kez, o haklı.

Ve kendimi en çok küçümseyen kişi de benim.

Hawkeyes yardım kuruluşu, bir şeyler başarmak için elimdeki en iyi şans. Babamı Brookhaven'da tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ve gerçekten, her şeyi.

Dördüncü Bölüm

ARIA

Hawkeyes Arena etrafımda parılıyor.

Beyaz örtülü masalar, araba büyüklüğünde avizeler, para ve gül kokan çiçekli kemerler. Cammy içeri girerken kolumu sıkıyor, zümrüt yeşili elbisesi benim özenle seçtiğim siyah elbisenin yanında duruyor. O, mükemmel bir çift olduklarını kabul etmeyi reddettiği yakışıklı bir hokey kalecisinden intikam almak için burada.

"Sanki bir teknoloji şirketi satın alacakmış gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor. "Bayıldım."

"Tuvalet kabininde ağlamak üzereymişim gibi görüyorum," diye mırıldanıyorum. "Bu da aynı şey değil mi?" diye alay ediyor.

Cammy beni işe koyuyor, sessiz müzayede masalarını düzenlememi ve konuklara gecenin canlı müzayede bölümü için doğru numara kartlarının dağıtıldığından emin olmamı istiyor. Bu iş için minnettarım. En azından kendimi daha rahat hissediyorum.

Kısa süre sonra etkinlik tüm hızıyla devam ediyor ve konuklar gelmeye başlıyor. İnsanlar gelirken bir yaylı dörtlüsü çalıyor. Bu, insanların tek bir akşamda benim aylık Brookhaven ödememi kazandıkları bir etkinlik. Bunlardan düzinelerceye gittim — işin bir parçasıydı. Eskiden işin bir parçasıydı. Şimdi ise davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Penelope beni bara sürükler ve içiyormuş gibi yapacağım şampanya sipariş eder.

"Etrafta dolaşmalısın," diyor. "İnsanlarla kaynaş. İnsanlara var olduğunu hatırlat. Dün gece listeye baktım ve burada en az bir iş avcısı olduğunu biliyorum, ayrıca buradaki çoğu kişi büyük şirketlerin sahibi. Birinin iş ilanı olmalı. Belki alıştığın maaş kadar olmayabilir..."

"...ama parasız olmaktan iyidir," diye sözünü tamamlıyorum.

Elini uzatıp kolumu okşadı. "Bu bir başlangıç. Biraz inançlı ol. Biz senin için buradayız," dedi. Ve biliyorum ki Penelope ve Cammy, arkamda duruyorlar. "En kötü ihtimalle, Brookhaven'ın ücretlerini biz karşılayabiliriz..."

"Hayır," dedim hemen. Bunu yapmasına izin veremem. Ona o kadar borcun olamaz. "Teşekkürler, ama bunu kendi başıma halletmeliyim. Ona bunu borçluyum."

Elini omzuma koyuyor. "O zamanlar seni tanıımıyordum, ama o sarhoş sürücü senin suçun değildi, Aria. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ama sadece onu rahatlatmak için, çünkü gerçek şu ki, o gece ilk galeri açılışıma katılmak için dışarıda olan ailemi hiç affetmedim ve sanırım asla affetmeyeceğim.

"Sadece yeni bir iş bulmam lazım. Bu gece odaklandığım şey bu."

Bana gözlerini devirdi. "Everett Kauffman bir aptal ve aynı zamanda bir korkak. Onun aptalca kararlarını kendine yükleme."

Sorun şu ki, o aptal değil. Keskin zekalı ve hesaplı biri ve bir iş kararı verdi. Beni kızdıran da bu. Onun için bu hiçbir zaman kişisel bir mesele olmadı; sadece gereksiz masrafların ortadan kaldırılmasıydı. Bu arada, ben sabahın 3'ünde uyanık yatıp, katkı payları ve tesis ücretleri hakkında kafamda hesap yapıyorum, o ise muhtemelen pahalı uyku haplarına ve tüm sorunlarını çözecek kadar paraya sahip bir adam gibi uyuyor.

Penelope, müzayede masasının etrafına telaşla bakınıyor. "Hay aksi, personel için olan teklif kartları yukarıda," diyor. "Yemin ederim ki onları aşağı getirmiştin."

Etkinlik koordinatörlerinden biri yanımdan geçerken Penelope'ye sahnede konukları karşılaması gerektiğini hatırlatır.

"Merak etme," diyorum. "Yukarı çıkıp onları alırım."

Gülümsüyor ve paniğinin azaldığını görebiliyorum. "Tanrıya şükür bu gece buradasın. Everett'in seni kovmasının ne kadar aptalca olduğunu son zamanlarda söyledim mi?"

Hafifçe gülüyorum. "Konuklarla ilgilen. Ben yukarı çıkıp alayım."

Artık benim bir geçiş kartım olmadığı için bana kendi kartını uzatır ve ben de yolumu kas hafızamla bilerek asansöre doğru yönelirim.

Kalabalığın içinden sıyrılıp merdivenlere doğru ilerliyorum. Dördüncü kat daha sessiz; mesai saati bittiği ve herkes etkinliğe davet edildiği için idari personelin çoğu alt katta. Penelope'nin masasında, bugün erken saatlerde bırakmış olduğu personel kartlarını buluyorum ve merdivenlere doğru yarı yola gelmişken sesler duyuyorum.

Erkek sesleri. Kapısı aralık bırakılmış özel bir odadan geliyor. Everett'in sesi.

Yürümeye devam etmeliyim. Yürümeye devam etmem gerektiğini biliyorum. Ama bunun yerine, siyah ipek giysili bir hayalet gibi odaya yaklaşıyorum.

"—birkaç hafta kaldı," diyor Everett ve ses tonu, yönetim kurulu toplantılarında duyduğum ses tonu. Kontrolü elinde tutan. Kontrol etmekten bıkmış. "Vakfın zaman çizelgesi hızlanıyor."

"O zaman biriyle evlen. Roket bilimi değil bu. Gerekirse aşağıdan bir kadın seç." Bu sesi daha önce duymuştum. Damien Rockmore. Bir başka Seattle milyarderi, ancak Damien üniversitede kurduğu bir teknoloji şirketi sayesinde kendi kendini yetiştirmiş biri.

Everett'i öğle vakti golf oynamaya ya da öğle yemeği için Fransa'ya uçmaya ikna etmek için uğradığımda onunla birkaç kez karşılaşmıştım.

"Yanlış seçim bana on milyonlarca dolara mal olur. Vakfın belirli parametreleri var..."

"Evet, evet. O kadın cömert, içtenlikle bağlı, muhtemelen asil ve son derece sıkıcı olmalı." Damien keskin bir kahkaha attı. "Senin sorunun ne biliyor musun? Fazla kafa yoruyorsun. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, evleneceğin kadının sana deli gibi aşık olacağından endişeleniyorsun. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama açıkçası, seni sevmek o kadar da kolay değil."

"Teşekkürler, pislik."

Damien kıkırdar. "Bu seni daha iyi hissettirmeliydi." "O zaman birinin terapisti olmadığına şükre delim."

"Sadece şunu söylüyorum, çoğu insan bir şey ister. Bir yıl içinde ona verebileceğin somut bir şey isteyen bir kadın bul. Christian'a ikiniz arasında gizli bir evlilik sözleşmesi hazırlat. Ona bir yıl boyunca seninle evlenip sonra dostane bir şekilde boşanması için yeterli parayı teklif et. Bir yıl sonra basına çok çalıştığını ve birbirinizi yeterince göremediğinizi söyleyebilirsin—boşanmayı o istedi. Kimse

gözünü bile kırpmayacak. Sadece bunu hallet. Başka seçeneğin yok ve üç haftadan az bir süre içinde onunla evlenmen gerekiyor."

Kalbim durur ve nefesimi çok uzun süre tuttuğum için başım döner. Kürek kartları avucuma izler bırakır.

"Sadece bir yıllık evlilik sözleşmesini imzala ve ona bir ödeme yap," diyor Everett, sanki bu fikri kafasında tartıyormuş gibi.

"Aynen öyle. Kesin ve net. O istediğini alır, sen de istediğini alırsın. Gerekirse ona gizlilik anlaşması imzalat, sadece hallet ve hemen hallet."

"Evlilik sözleşmesi çok sağlam olmalı," diyor Everett.

"Christian piyasadaki en iyi avukatlardan biri. Eminim, onun kaçabileceği hiçbir boşluk kalmayacağından emin olacaktır."

"Yarın onu ararım."

"Güzel. Şimdi..." dedi Damien. "Everly burada mı?"

"Bunu konuştuk. Kız kardeşimle çıkmayacaksın. O senden on yaş küçük ve senin saçmalıklarına kanmayacak kadar akıllı. Ayrıca, o senin liginde değil ve nedense senden nefret ediyor. Zaten randevuna bir manken getirmedin mi?"

"Evet, tabii. Karı bulmada bol şans," diyor Damien.

Ayak sesleri kapıya doğru yaklaşır, ama bu sefer donup kalmıyorum. Hareket ediyorum, merdivenlerin yanındaki gölgelere kayıyorum. Damien önce çıkar ve beni görürse de hiçbir işaret vermez. Hâlâ o şeytani gülümsemesini takınmış, sanki az önce göğsümün içinde bir şey patlatmamış gibi kol düğmelerini düzeltmektedir.

Everett'in bir eşe ihtiyacı var. Ve bunun için para ödemeye hazır.

İşte o anda kararımı veriyorum. Bu elbisenin o kadar dar olup beynime giden oksijeni kesip kesmediğinden emin olamadığım bir karar.

Gölgeden çıkıp ofisinin kapısını iterek açıyorum. Masasının diğer tarafından bana bakıyor.

"Aria. Burada olduğunu bilmiyordum. Yetkin olmadan bu kata nasıl çıktın?"

"Penelope benden onun için bir şey almamı istedi."

Sanki neden bu kadar ani bir şekilde içeri daldığımı bekliyormuş gibi bir anlığına bana bakıyor.

"Bir eşe ihtiyacın var."

Gözleri kısılır, anlar. "Dinliyordun," der. Soru değil.

"Evet."

"Bu, özel konuşmalarımı dinlediğin ikinci sefer."

"Evet." Korku ve çaresizlik arasında bir yerde cesaretimi buldum. "Bir eşe ihtiyacın olduğunu biliyorum. Vakfın bir son tarihi olduğunu biliyorum. Ve bu işin şartlarını anlayan, bunu..." Aramızda bir el hareketi yaptım. "...gereğinden fazla zorlaştırmayacak birine ihtiyacın olduğunu biliyorum."

O dikleşti, kollarını göğsünde kavuşturdu, smokini spor salonunda uzun zaman harcayarak geliştirdiği kaslarının üzerine sıkıca oturdu.

"Bana şantaj yapıp işini geri vermeye mi çalışıyorsun?" "Ne? Hayır."

Başımı salladım. "Paraya ihtiyacım var.

karın olmayı teklif ediyorum." Sözler artık daha hızlı çıkıyor, çünkü başladım ve geriye dönüş yok. "Üç yüz altmış bin dolara ihtiyacım var. Ne fazla, ne eksik." Boğazım bu rakamı söylerken sıkışıyor. Bu, hayatımda gördüğüm en büyük para. Everett için muhtemelen hiçbir şey değildir. "Miktar pazarlık edilemez. Seninle evleneceğim. Bir yıl boyunca, ya da ne kadar sürerse. Tam olarak ihtiyacın olan kişi olacağım."

"Aria..." diye başlıyor, kollarını açıyor.

"Yapma." Elimi kaldırıyorum. "Kafamın karışık olduğunu, duygusal davrandığımı ya da net düşünemediğimi söyleme. Aklım başımda. Senin bir eşe ihtiyacın var. Benim ihtiyacım olan..." Kendimi durduruyorum. Paranın ne için olduğunu bilmesine gerek yok. En azından bir şeyi kendime saklayabilirim. "Benim ihtiyacım olan bir iş anlaşması. Ve zaten beni bir çalışan olarak istemediğini biliyoruz, bu yüzden en azından bu dürüst bir hareket olur."

Masayı dolaşarak tam karşısına geçiyorum. Bana bakmak zorunda kalacağı kadar yakın. Cilalı ahşap ve derinin arkasından beni görmezden gelemeyeceği kadar yakın.

"Ne teklif ettiğini bilmiyorsun," diyor sessizce. "Bu romantik olmayacak. Vakıf kuruluna yalan söylemiş olursun. Halka. Arkadaşların ve ailen bile bunun gerçek olmadığını bilemez. Bir yıl boyunca başka kimseyle çıkmama izin verilmez. Vakıf bunun sahte olduğunu anlarsa, hiçbir şey alamazsın. Her şey kontrol altında olur. Kısıtlayıcı olur."

Halka açık etkinlikler, özel akşam yemekleri ve..." Durur, çenesini sıkar. "Samimiyet görüntüsü."

Ağzım kurur. "Anlıyorum."

"Hayır, anlamadın." Bakışları üzerimde dolaşır, soğuk ve değerlendirci, ve onun bakışları altında tüylerim diken diken olur. "Bütün bir şehri bana aşık olduğuna ikna etmen gerekecek. Sen çok..." Gözleri yüzümde, vücudumda dolaşır, sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi. "Yumuşaksın. Yeterince iyi bir yalancı değilsin, Aria."

Çenemi kaldırıyorum. "Bu ne demek? Yalan söylemede benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İster inan ister inanma, bu bir iltifattır." Sesi sinir bozucu bir şekilde sakın kalıyor. "Zaten soğuk ve ulaşılmaz biri olarak tanınıyorum. Kimse benden fazla sıcaklık beklemeyi, nişanlıma karşı bile. Bu yükü nişanlının sırtına yüklemek zorunda kalırdım."

"Ben de yalan söyleyebilirim, Everett." Sesimde hâlâ çaresizliğin izleri olması hoşuma gitmiyor.

Onun bunu duymasından daha da çok nefret ediyorum.

Sanki çözemediği bir sorunmuşum gibi, uzun bir süre beni inceledi.

"Para ne için, Aria?"

"Bu özel bir konu."

Sanki bu konuşmayı çoktan bitirmiş gibi burnundan nefes verdi ve koltuğuna oturdu. "Sen bu işe uygun değilsin ve zaten benim için çok gençsin. Çıkabilirsin. Yapacak işlerim var."

Bilgisayarına döner.

Bir adım daha yaklaştım. "Senin için çok mu gencim...? Aramızda sadece sekiz yaş fark var." "Birkaç hafta içinde dokuz yaş daha yaşlanacağım. Ama bu

önemli değil." Sanki ben çoktan gitmişim gibi masasındaki bir dosyaya uzanır. "Bu olmayacak."

"Bunu yapabilirim. Herkese sana aşık olduğuma inandırabilirim.

Bana bir şans ver."

Gözleri benimkilere yükselir. Korkunç bir saniye boyunca, güleceğini sanırım.

Bunun yerine, sandalyesine yaslanıp "Kanıtla" dedi. Bu sözler içimi delip geçti.

Düşünmeden harekete geçiyorum.

Yaklaştıkça gözleri keskinleşir, ama beni durdurmaz.

Elbisemin sıkı kumaşını iki elimle tutar, hareket edebilmek için yırtmaç açılana kadar uyluklarımdan yukarı doğru çekerim. Sonra bir elimi omzuna dayar, dizimi kalçasının yanına koyar ve kucağına tırmanırım, diğer bacağımı da üzerine atarak onu bacaklarımdan arasına alırım.

Çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Aria..." Adım, dudaklarından bir uyarı gibi çıkıyor.

Sözünü bitirmesine izin vermiyorum.

Ellerim yüzüne kayar, çenesini kavrar ve bir saniye boyunca orada asılı kalırım, nefesinin sıcaklığını hissedecek kadar yakın, gözlerindeki ışıltıyı görece kadar yakın.

Sonra onu öptüm.

İlk başta sadece bir baskı. Ağzım onun ağzında. Bir meydan okuma. Ona geri atılan bir meydan okuma.

Dudakları sıcak ve yarım saniye boyunca hareketsiz, sanki seçimi bana bırakıyor ve bana yarı yolda gelmeyi reddediormuş gibi.

Ben de onu daha derin öpüyorum.

Ne yumuşak ne de tereddütlü. Onu, sanki babamın yaşam kalitesi söz konusuymuş gibi öpüyorum. Sanki kanıtlamam gereken bir şey var da kaybedecek hiçbir şeyim kalmamış gibi öpüyorum.

Sonsuz gibi gelen bir saniye boyunca kıpırdamıyor. Elleri kolçaklara sıkıca tutunmuş, parmak eklemleri bembeyazlaşmış, tüm vücudu altımda gerginleşmiş durumda.

Sonra dudakları benimkilerin altında açılıyor. İçimi aniden bir sıcaklık kaplıyor, neredeyse öpüşürken nefesim kesiliyor.

Hâlâ bana dokunmuyor, ama artık öpücüğüme karşılık veriyor — derinlemesine, ustaca, bir şekilde öpücüğü daha da ateşli hale getiren bir itidal ile. Sanki içindeki her zerre kontrol, kırılma noktasına kadar gerilmiş gibi. Bir elimi saçlarına kaydırıyorum, diğer elimle omzuna tutunurken kendimi ona yaklaştırıyorum, vücudumun sert hatlarını ona bastırıyorum.

Ağzı yıkıcı. Sadece bir saniye kontrol altında kalıyor, sonra daha karanlık ve sert bir şey ortaya çıkıyor. Nabzım hızlanıyor. Bütün vücudum alev alıyor.

Ve yine de bana dokunmuyor.

Ne belime, ne kalçalarıma, ne de smokin pantolonuna sürtünen çıplak uyluklarıma.

Elleri kolaklarda kalıyor, sanki kendini sadece kaba kuvvetle zapt ediyormuş gibi.

Kapı alıyor. Bir irkiliyorum.

İkimiz de konuşamadan kapı açılıyor.

Jeremy eşikte durur. "Pardon. Rahatsız mı ettim?"

Utanç içimi yakıyor.

Everett'in kucağından o kadar hızlı kalkıyorum ki neredeyse tökezliyorum, titrek ellerimle elbisemi aşağı çekiyorum.

Everett kalkmaz.

Nefes nefese ya da en ufak bir etkilene göstermiyor.

Sadece bir manşetini düzeltir ve odayı donduracak kadar soğuk bir sesle, "Hayır. Aria az önce benim demek istediğimi ifade ediyordu," der.

Başımı ona doğru çeviriyorum.

Bir saniye sonra aşağılanma hissi beni vurur, ardında yıkıcı bir etki bırakır.

Çünkü ellerini üzerime koymasa bile, o öpücük erimiş gibiydi. Dünyayı altüst eden türden. Kan dolaşımındaki bir şeyi yeniden şekillendiren türden bir öpücük.

Ve görünüşe göre bu, onun için hiçbir şey ifade etmemişti.

Göğsüm inip kalkarken ona öfkeyle bakıyorum, sonra masasından kartları öyle sert bir şekilde kapıyorum ki, biri yana doğru kayıyor.

"Haklısın," diyorum sertçe. "Beni bir yıllık ıstıraptan kurtardın. Sana teşekkür etmeliyim."

Sonra, ikisi de ellerimin ne kadar titrediğini görmeden, Jeremy'nin yanından geçip kapıdan dışarı fırladım.

"Canı cehenneme," diye düşünüyorum asansöre doğru koşarken. "Canı cehenneme, onun ve milyarlarca doları."

O adamla neredeyse bir yıllık bir evliliğe kendimi hapsetmiş olacağıma inanamıyorum.

Ama yine de, babam için her şeyi yapardım.

Ve görünüşe göre, buna felaketle sonuçlanan karar hataları da dahil.

Çaresizlik, kızları aptalca şeyler yapmaya itiyor.

Sadece Penelope ve Cammy'yi bulup, Everett'in parasıyla açık barda sarhoş olup bu gecenin hiç yaşanmadığını unutmam lazım.

Gitmeliyim.

Yukarıda Everett'i öpeli neredeyse bir saat oldu. Sessiz müzayede için kaldım, Cammy ile birkaç tepsi meze ve birkaç kadeh şampanya içtim. Şimdi bir taksi çağırıp kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp eve gitmeliyim.

Bu akıllıca bir hareket. Onurlu bir hareket. Kendini korumayı biraz olsun bilen bir kadının, bir erkeğin ofisinde ona atladıktan ve bir rahatsızlık gibi kovulduktan sonra yapacağı şey.

Bunun yerine, kadehimdeki şampanyayı bitiriyorum ve Everett Kauffman'ın, bir galadan ayrılan şeytan gibi özel çıkıştan sıvıştığını görüyorum.

Kalbim hızla

atmaya başlıyor.

Gidiyor.

İşte bu. Son şansım.

Düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.

"Aria?" Cammy arkamdan sesleniyor, ama ben çoktan masaların arasından geçip, şampanya kadehleri taşıyan garsonları ve tasarımcı elbiseleri giymiş bağışçıları geçiyorum. Topuklu ayakkabılarım kaygan zeminde imkansız hale geliyor, bu yüzden koşarken onları çıkarıp tek elime alıyorum.

Özel girişten çıkıp serin gece havasına çıktığımda, Everett kaldırımda bekleyen şık siyah limuzine doğru yarı yola gelmiş. O ve Jeremy doğrudan arabaya doğru ilerlerken, medya ve paparazziler çoktan onun fotoğraflarını çekmeye başlamış.

Şoförü öne çıkıp arka kapıyı açıyor ve Jeremy, gözleri hâlâ telefonuna yapışık, sanki adam 24 saat Everett için çalışıyor ve hiç uyumuyormuş gibi bir şeyler yazarak arabaya ilk biniyor.

"Everett!" O da arabaya binmek üzereyken sesleniyorum.

Ben çıplak ayakla taş merdivenlerden aşağı koşmaya başlarken, elbisemi bir elimde tutarken, diğer elimde topuklu ayakkabılarımı sallarken, o da sesimi duyunca dönüyor.

Bir saniye boyunca, yüzünde beni parça parça tanıdığı bir ifade görüyorum.

Gözleri elimdeki ayakkabılara, çıplak ayaklarıma, barda beni deliye çeviren saç tokalarını çıkardığım için dağınık saçlarıma kayıyor.

Sonra, farkına bile varmadan, ona çarptım.

Dengemi sağlamak için bir elimle yakasını kavradım ve cesaretimi kaybetmeden parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Bu pervasız ve aşağılayıcı bir hareket ve kesinlikle içtiğim birkaç kadeh fazla alkolün cesaret verdiği bir hareket.

Sarhoş değilim, sadece Everett'e sahte eş adayı olduğuma inandırmak için son bir kez daha denememi engelleyen tüm çekingenliklerden kurtulmuş durumdayım.

Bir an için direnç bekliyorum. Kameraların önünde kibar bir reddetme.

Bunun yerine, Everett beni öpüyor.

Sertçe.

Elini kalçamdan popoma kaydırıp beni kendine daha sıkı çekince, sanki bana dokunmak istemiyormuş gibi davranmayı bırakmış gibi, boğazımdan şaşkın bir ses çıkar. Topuklu ayakkabıları parmaklarımdan kayıp kaldırıma çarpar, ağzı ise Everett gibi kontrol delisi birinden bekleyebileceğim bir güçle benimkini ele geçirir.

Bu, yukarıdaki katta yaşadığımız dikkatli, ölçülü öpücük değil. Bu, dizlerimi titretiren bir tutku, sahiplenme ve açlık.

Dili ağızımın içine giriyor ve yemin ederim ki tüm dünya başım dönüyor.

Flaş.

Flaş. Flaş. Flaş.

Kameralar etrafımızda havai fişekler gibi patlıyor, ama elinin üzerimde yayılması, vücudunun sağlam duvarı, alt dudağımı ısırarak keskin dişleri hissinden başka bir şey düşünemiyorum.

Nefesim kesiliyor.

Kulaklarımdaki uğultunun ötesinde, bir yerlerden sesler yükselmeye başlıyor.

"Everett! Bu senin kız arkadaşın mı?" Bir paparazzi fotoğrafçısı bağılıyor.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyor bir diğeri.

"Onu nereden saklıyordun?" Üçüncüsü merdivenlerden bağılıyor, güvenlik görevlileri bize bir adım daha yaklaşmalarını engelliyor.

Nefes almak için biraz geri çekiliyor, dudaklarımız hâlâ neredeyse birbirine değiyor, nefesinin sıcaklığı tenime değiyor. Göğsüm inip kalkıyor. Beynim tamamen işlevini yitirmiş durumda.

Gözleri benimkilere kilitleniyor.

Sonra, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce, "Unutma, bunu sen istedin," diyor.

Omurgamdan aşağı bir titreme geçiyor.

Ben cevap veremeden, bir kolunu hala belime dolamış halde bizi kameralara doğru çevirir.

"Evet," diyor sakın bir sesle, sanki az önce Hawkeyes Arena'nın ön merdivenlerinde hayatlarımızı birleştirmiş değilmişim gibi. "O benim nişanlım."

Muhabirler bir anda patlar.

Her yönden sorular yağar, kelimeler birbirine o kadar hızlı çarpar ki takip edemem.

Ne?

Ne zamandan beri?

Adı ne?

Düğün hazırlıkları başladı mı?

Ağzım hâlâ onun öpücüğünden uyuşmuş durumda. Nabzım hâlâ göğsümde çarpıyor.

Everett başka hiçbir soruya cevap vermiyor. Sadece başını açık araba kapısına doğru eğip, "Bin," diyor.

Ona bakarak gözlerimi kırptıyorum. "Seninle mi gidiyorum?"

Yüzündeki ifade değişmiyor, ama bakışlarında yeni bir tehlike var. Everett'le geçirdiğim altı ayın onun tüm yönlerini bana göstermediğini düşündüren bir şey.

"Konuşacak çok şeyimiz var," diyor. Bakışları, etrafımızdaki çılgın kamera kalabalığına anlamlı bir şekilde kayıyor. "Senin sayende."

Jeremy arka koltuktan kayarak ön yolcu koltuğuna geçer ve limuzinin arka koltuğunu sadece Everett ve bana bırakır.

Muhtemelen herkesin önünde ayıyı kışkırtma kararımdan pişmanlık duymam gerekirdi.

Bunun yerine, şampanya, adrenalin ve temas anında beni neredeyse eritecek öpücüğün etkisiyle hâlâ başım dönüyor, eğilip ayakkabılarımı alıyorum, Everett Kauffman'ın limuzininin arka koltuğuna tırmanıyorum ve otuz saniyeden kısa bir sürede hayatımın gidişatını tamamen değiştirmiş olabileceğimi fark ediyorum.

Beşinci Bölüm

EVERETT

Onun ardından arka koltuğa tırmanıyorum ve kamera flaşlarının oluşturduğu duvarın önünde kapıyı kapatıyorum.

Ardından gelen sessizlik anında, yalıtılmış ve pahalı. Paranın satın aldığı sessizlik.

Bu, kafamdaki gürültüyü hiç azaltmıyor.

Jeremy çoktan ön yolcu koltuğuna oturmuş, bir telefonu kulağında, diğeri elinde, her yönden mesajlar yağarken başparmakları hızla hareket ediyor.

Yanımda, Aria hâlâ çıplak ayakla bir mil koşmuş ve bitiş çizgisinde nefret ettiği bir adamı öpmüş gibi nefes alıyor.

Ya da belki de yeterince nefret etmediği bir adamı.

Ağzımda hâlâ onun tadı var.

Bu bir sorun. Ciddi

bir sorun.

Çünkü ofisimdeki öpücük yeterince kötüydü; zar zor tutunabildiğim ince bir iplikle zar zor kontrol altında tutulmuştu.

Dışarıdaki öpücük mü?

O tamamen başka bir şeydi.

O, birkaç saniyelik pervasız ve aşağılayıcı bir an için kameraların, sonuçların ve aldığım her kararı mercek altına almaya hazır bir güven kurulunun varlığını unuttuğum bir andı.

O, bana dokunduğu anda aklımın başımdan gittiği için, şehrin yarısının önünde elimi onun kışına koymamdı.

Tehlikeli kelimesi bunu tarif etmeye yetmez.

Jeremy dikiz aynasından bana bir göz attı. "Bu çok cesurcaydı."

Aria başını bana doğru çevirdi, yanakları kızarmış, dudakları öpücükten şişmiş, gözleri olması gerekenden daha parlaktı. "Bana rolümü iyi oynamamı söylemiştin. Şimdi herkes sana aşık olduğumu düşünüyor. Daha ikna edici olamazdım herhalde."

Gözlerim yarım saniye boyunca dudaklarında takılıp kalıyor, sonra başka yere bakıyorum.

"Yönetim kurulu bize inanıp inanmayacağına karar verecek," diyorum. Sesim sakin, sanki durumu hâlâ kontrolüm altında tutuyormuşum gibi. Sanki onu bir saniye sonra tekrar kucağıma yatırmaktan başka bir şey yapmayacakmışım gibi.

Gözlerini kırıyor. "Yani bu yine de işe yaramayabilir mi?"

Jeremy öksürük ya da kahkaha gibi bir ses çıkarır ve akıllıca ikisini de yapmaz.

Araba arenadan uzaklaşırken, renkli camdan dışarı bakıyorum. Bu gece balo salonuna girdiğinde onu gördüm.

Siyah elbise. Çıplak omuzlar. Bir bacağından yukarı doğru uzanan, bir erkeğin toplum içinde müstehcen düşüncelere kapılmasına yetecek kadar yüksek bir yırtmaç. Saçları açık. Dudakları yumuşak pembeye boyanmış.

Onu tekrar göreceğimi beklemiyordum. Onu kovduktan sonra değil. Aslında, onu bir daha asla görmeyeceğime güveniyordum — onu kovmamın tek amacı buydu.

Bu gece onu görmek beklenmedik bir şeydi.

Ve onu gördüğüm anda, tüm içgüdülerim mesafe koymamı emretti. Ben de mesafemi korudum.

Odanın diğer ucundan onu bir mazoşist gibi izledim. Onun ne kadar kötü bir fikir olduğunu tam olarak bilecek kadar öz farkındalığı olan, ama yine de ona bakmaktan vazgeçemeyecek kadar öz koruma içgüdücü olmayan bir adam gibi.

Elbisesindeki o yırtmaç, her hareketinde dikkatimi çekiyordu.

Bir bağışçıyla yaptığım tüm sohbet boyunca, cildinin ne kadar yumuşak olduğunu öğrenmek için parmaklarımı onun açıkta kalan uyluk çizgisi boyunca gezdirdiğimi hayal ettim.

Sonra yukarı çıktım çünkü uzak durmak daha akıllıca geliyordu.

Çünkü Aria aşağıda siyah ipekle sarılmış bir baştan çıkarıcı gibi duruyorsa, benim olmam gereken son yer onun yakınlarıydı.

Ve sonra o da beni yukarıya kadar takip etti. Benimle evlenmeyi teklif etti.

Kucağıma çıktı.

Beni öptü.

Ve şimdi buradayız.

Jeremy'nin telefonu yine çaldı. Sonra bir kez daha.

"Medyaya ne dememi istiyorsun?" diye sordu, gelen mesajları kaydırarak. "Zaten yorum istiyorlar. Everly'nin halkla ilişkiler ekibi, nişanı bu gece mi onaylayacağımızı yoksa bekleyeceğimizi bilmek istiyor."

Koltuğumda dikleşiyorum.

"Onayla," diyorum. "Evet, doğru. Başka yorum yok."

Jeremy'nin parmakları tekrar hareket etmeye başlıyor. "Yarısı onay istiyor. Diğer yarısı ise zaman çizelgesini."

"Aria'nın benim için çalıştığı altı ay boyunca birbirimize aşık olduğumuzu söyle," diyorum.

Yanımda oturan Aria birdenbire hareketsiz kalır. Devam ederim.

"İşyeri politikasını ihlal etmeden ilişkimizi kamuoyuna açıklayabilmek için onu geçen hafta işten çıkardığımı söyle."

Jeremy bir kez başını sallar, çoktan yazmaya başlamıştır. "Temiz. Saygın. Basın bunu yutacak."

Aria kollarını kavuşturur. "Vay canına. Bu yalanı sanki yıllardır çalışmışsın gibi söyledin."

O zaman ona tam olarak dönüp bakıyorum.

Kayıtsız görünmeye çalışıyor ama adrenalininin vücudunda dolaştığını hala görebiliyorum. Göğsünün inip kalkışını. Sanki dengede kalmak için tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi, parmaklarının limuzininin arka koltuğundaki deri döşemeye sıkıca tutunmasını.

"Beni kameraların önünde öptün," diyorum. "Satmak zorunda olduğumuz haber hakkında şikayet edemezsin."

Gözlerini kısıyor. "Seni kameraların önünde öpmedim." Kaşlarımı kaldırıyorum.

O daha sert bir şekilde bana bakar. "Peki. Kendimi kasten sana attım."

Jeremy burun kıvrır. Ağzımın köşesi istenmeyen bir hareket yapmadan önce bakışlarımı başka yöne çeviririm.

Telefonu yine titriyor. "Christian ve Everly telefonumu patlatıyor. Ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorlar."

"Yarın sabah benim evde buluşmalarını söyle."

Jeremy bana bir bakış atar. "İkisi de mi?"

"Evet."

Başını sallar ve yazmaya devam eder.

Sonra Aria'ya bakarım.

Onu bu arabaya bindiren, şampanyanın da etkisiyle gelen o ani cesaret, er ya da geç geçip gidecek. Bu gerçekleştiğinde, şunu anlaması gerekiyor: Bu artık bir masanın üzerinden atılan pervasız bir fikir ya da stadyum merdivenlerinde patlayan bir öpücük değil. Artık herkesin malumu. Önemli olan her açıdan gerçek.

Christian, güven maddelerini içten dışa anlıyor. Everly ise imajı, anlatıyı ve bir hikayenin kötü yönetildiğinde ne kadar çabuk tersine dönebileceğini anlıyor.

Aria ve benim bunu başarmamız için ikisine de ihtiyacımız var.

"Sabah şoförümü seni almaya göndereceğim," diyorum. "Seni benim çatı katıma getirecek. Christian ve Everly de orada bizimle buluşacak."

Yüzündeki renk biraz soldu.

"Bunlar gerçekleşmeden önce," diyorum, "nedenini bilmem gerek." Gözlerini kırıştırıyor. "Neden neyi?"

"Neden bunu yapıyorsun? İki saat önce kucağıma atladın ve seni az önce kovmuş bir adamla evlenmeyi teklif ettin. İnsanlar sebepsiz yere böyle şeyler yapmaz." Koltuğumda dönerek ona tam olarak bakıyorum. "Paraya neden ihtiyacın var?"

Aniden değişir. Çenesi gerilir. Parmakları uyluk kısmındaki elbisesinin kumaşına kıvrılır ve bir an için bana yalan söyleyeceğini düşünürüm.

"Babam," dedi sessizce.

Bekledim.

Bekliyorum.

Burnundan nefes verir ve tekrar konuşmaya başladığında sesi beklediğimden daha sağlamdır. "Üç yıl önce, ailem bir trafik kazası geçirdi. Annem öldü. Babam hayatta kaldı ama travmatik beyin hasarı geçirdi. Yıllara ait hafızasını kaybetti. Motor fonksiyonlarını da. Uzun süre yürüyemedi."

Araba daha küçük geliyor.

"Brookhaven'da," diyor. "Hafıza merkezinde."

Brookhaven'ı biliyorum. Bir kanadın üzerinde ailemin adı yazıyor.

"Sigorta, koridorda oturup duvarlara bakacağı bir tesisi karşıladı. Brookhaven ise babamın gerçekten iyileştiği yer. Tekrar yürüyor. Yeniden ayağa kalkıyor. Terapistleri, iki üç yıl daha geçerse kendi dairesine taşınabileceğini söylüyor." Bir an durur. "Aylık masrafı neredeyse on bin dolar. Babam tekrar kendi başına yaşayabilecek kadar iyileşene kadar bakım masraflarını karşılayabileceğimi bilmem gerekiyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Hesap yapmama gerek yok. Zaten anlıyorum.

Korumak için mücadele ettiği iş. Daha uzun çalışma saatleri. Yeniden düzenlenmiş dosya dolapları, kahve denemeleri ve "*fazlalık*" kelimesini söylediğimde irkilmesi. Bunların hiçbirini beni etkilemek için değildi.

"Bu yüzden Phil maaşını ayarladı."

Bu bir soru değil. Parçalar, aylar önce fark etmem gereken sessiz bir verimlilikle yerine oturuyor.

Yüzündeki renk biraz soluyor.

Başından beri bu işe neden ihtiyacı olduğunu bana söyleseydi, o benimle evlenmeyi kabul etse de etmese de muhtemelen onun bakım masraflarını karşılamış olurdu.

"Brookhaven'ın hemen fon almasını sağlayacağım," diyorum ve sonra başka yere bakıyorum.

Çünkü ona bakmaya devam edersem, başımın ne kadar belada olduğunu tam olarak anlamaya başlayacağım.

Jeremy tekrar bana bakıyor. "Everly, bu hafta Aria'nın çatı katına girip çıkarken net fotoğraflar çekmek için birkaç fotoğrafçıya haber versin mi diye soruyor."

Aria başını bana doğru çevirir. "Buna neden ihtiyacımız olsun ki?"

Soruyu bir an için görmezden gelip düşünürüm. Everly'nin içgüdüleri genellikle iyidir. İyiden de öte. Halkın ilgisini, medyanın ritmini ve hikaye kurgusunu çoğu CEO'nun kendi bilançolarını anladığından daha iyi anlar.

Ama çok erken uydurmak risklidir. Fazla cilalanırsa her şey sahte kokmaya başlar.

Ama yine de, Aria'nın şu anda yanımda oturma şekliyle ilgili cilalı hiçbir şey yok — saçları dağınık, öpücüğümünden dolayı ağzı şişmiş,

ayakkabılarını tutuyor, sanki fazla zorlanırsa onları silah olarak kullanacakmış gibi. Kimse bizi aşırı planlama yapmakla suçlayamaz.

"Ona hazırlık için bir gün süre vermesini söyle," dedim, sonra gözlerim vücudunda dolaştı. Bu gece bir milyarderin nişanlısı gibi görünüyordu ve her ne kadar iş için her zaman profesyonel giyinse de, insanların Kauffman'la nişanlı olduğunu varsayacağı bir kadının pahalı dokunuşundan yoksundu. "Everly'ye stilistini tam bir yaşam tarzı revizyonu için ayarlamasını söyle. Pahalı çantalar, kıyafetler, elbiseler, ayakkabılar, mücevherler... her şey. Kauffman Enterprises binasından dışarı çıkacaksa, bana aitmiş gibi görünmesi gerekiyor."

"Sana ait..." diye şaşkınlıkla fısıldadı.

"Sen bir milyarderin müstakbel karısısın. Herkes benim seni şımartmamı bekleyecek. Bunun gerçek gibi görünmesini sağlamalıyız. Louis Vuitton ya da Hermes çantan olduğunu sanmıyorum. İkisini de satmak için ihtiyacın olacak."

Aria bana şaşkın şaşkın bakarken, ön yolcu koltuğunda oturan Jeremy'nin onaylayarak başını salladığını görüyorum. "Ona söyleyeceğim."

Yolculuğun geri kalanı, Jeremy'nin klavye sesleri ve motorun düşük uğultusu eşliğinde geçiyor. Aria yanımda giderek sessizleşiyor ve bu sessizlik beni bir tartışmanın yaratacağı tedirginlikten daha fazla rahatsız ediyor.

Hareket ettiğinde elbisesinin kaymasını fark etmemeliydim. Hâlâ onun tadını düşünmemeliydim.

Ve dışarıda beni öptüğünde, aklıma gelen ilk mantıklı düşüncenin "bunu durdur" olmaması gerçeğini kesinlikle düşünmemeliydim.

Araba, binasının önünde durur.

Şoförüm hareket etmeden önce kapıyı açıp ilk ben dışarı çıkıyorum. "Ben hallederim," diyorum ona.

Sonra dönüp Aria'ya elimi uzatıyorum.

Yarım saniye boyunca elime bakıyor, sanki artık beni nasıl değerlendireceğini bilemiyormuş gibi, sonra parmaklarını benimkine koyuyor ve ona yardım etmeme izin veriyor.

Burada gece havası daha serin. Daha sessiz.

Bir an için ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Arabaya geri dönmeliyim.

Ama bunun yerine, kendimi "Son bir şey daha" derken buluyorum.

Kaldırımda durur, topuklu ayakkabıları bir elinde sallanır, kürek hâlâ yanına sıkıca tutturulmuştur. "Evet?"

"Bir yıl uzun bir süre," diyorum. "Ve eğer bu iş devam ederse, bu sürenin çoğunu birlikte geçirebiliriz."

Yüzünde bir değişiklik olur. Belki gerginliktir. Ya da meydan okumadır.

"Bu, bunun ne olduğunu ve ne olmadığını hatırlarsan işe yarar. En son ihtiyacım olan şey dikkatimin dağılması. Yönetmem gereken bir imparatorluk ve bana aile reisi olarak güvenen bir ailem var. Bunların hepsini babamdan daha iyi yapmayı planlıyorum. Sana bağlanma niyetim yok ve senin de aynı niyete sahip olmanı öneririm. Ne yaparsan yap... bana aşık olma."

Çenesi havaya kalktı.

"Şanslısınız," diyor yumuşak bir sesle, "bunun bir sorun olacağını sanmıyorum, Bay Kauffman."

Binaya doğru döner. "Aria."

Omzunun üzerinden geriye bakar.

"Artık adım Everett."

O da bu değişimi hissediyormuş gibi bir an durur, sonra içeri girer.

Bu gece kariyerimin en büyük zorluğuyla karşı karşıya kaldığımı bilerek arabaya geri biniyorum.

Tek bildiğim şu... Eğer yönetim kurulunu bunun gerçek olduğuna ikna etme şansımız varsa, yarın sabah herkes elinden gelenin en iyisini yapmalı.

Şoförüm kaldırımdan uzaklaşırken, Damien'den bir mesaj geldiğini görüyorum.

Çok hızlı oldu.

Ben de cevap yazdım:

Tamamen boku yedim.

Altıncı Bölüm

ARIA

Ertesi sabah, dairemden çıktığımda Kauffman'ın şoförünün çoktan gelmiş olduğunu gördüm.

Şoför kendini tanıtmıyor.

Dairemden daha pahalı olan siyah bir sedanın arka kapısını açar ve ben oraya aitmişim gibi içeri kayarken bekler. Ama değilim. Deri o kadar yumuşaktır ki üzerine oturduğum için kendimi suçlu hissedirim ve iç mekan sedir ağacı ve Everett'in kullandığı pahalı tıraş losyonu kokar — sadece kilitli vitrinlerde bulunan türden bir tıraş losyonu.

Binamdan uzaklaşıyoruz ve ben, renkli camların arkasından mahallem tanıtık bloklarının önünden geçip gitmesini izliyorum. Eskiden ders çalıştığım kahve dükkanı. Neon ışığı bozuk olan çamaşırhane. Sahibi bana "tatlım" diye seslenen ve bakmadığımı sandığında çantama fazladan meyve koyan köşe dükkanı.

Bu kadar karanlık camların arkasından bakınca hiçbir şey aynı görünmüyor.

Kauffman Enterprises kulesine giden yol yirmi dakika sürüyor ve ben bu süre boyunca normal bir insan gibi nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

Dün, Hawkeyes Arena'nın merdivenlerinde, kameraların önünde, çıplak ayakla, öfke ve şampanyanın etkisiyle Everett Kauffman'ı öptüm.

Bugün ise, beni karısı yapacak bir sözleşme imzalamak için onun çatı katına götürülüyorum.

Hayatım resmen rayından çıktı.

Bina, hazır olmadan sizi etkiliyor — sabah güneşini yansıtan bir cam duvar. Dışarıdan görmüştüm — Seattle'daki herkes görmüştü.

görmüştür. Ama lobinin altındaki özel girişe giren bir arabanın arkasından görmek tamamen farklı bir deneyim. Boğazım düğümleniyor. Avuç içlerim terliyor.

Şoför durur. Kapımı açar. "Jeremy sizinle içeride buluşacak."

Sanki bu tamamen normalmiş gibi başımı sallıyorum. Sanki Salı sabahı özel girişlerden geçirilip götürülen bir kadınmışım gibi.

İçeride, lobi mermer ve sessizlikle kaplı; iklim kontrol sisteminin uğultusu, trafiğin yokluğu, sesi emmek için inşa edilmiş bir mekanın boğuk sessizliği. Göremediğim güvenlik kameraları muhtemelen şu anda beni izliyor, yüzümü veri tabanlarında tarıyor, gelişimi arşivliyor.

Jeremy asansörlerin yanında bekliyor.

Kafasını kaldırmıyor.

Bir elinde telefonu, diğer elinin başparmağı ise ön koluna dayadığı tableti kaydırıyor. Bir e-postanın ortasında — ya da on iki e-postanın ortasında —ve benim gelişim bir bir öncelik öncelik on dördüncü sırada.

"Bayan Taylor." Bunu, takvimdeki bir hatırlatmayı onaylar gibi söylüyor. Anlaşıldı, not edildi. "Bu taraftan."

Yürüyoruz. Hâlâ başını kaldırmıyor.

"Bundan sonra arka girişi kullanacaksınız," diyor, başparmağı hâlâ hareket ediyor. "Konut asansörünün kodu yedi-yedi-bir-dokuz. Günün sonunda bir anahtarlık alacaksınız. Kimseyle paylaşmayın."

"Tamam."

"Lobi ve garaj katlarında güvenlik 24 saat görev yapıyor. Paparazziler güvenlik çemberini aşarsa, resepsiyona haber verin, onlarla muhatap olmayın. Eğer bir amaç için oradalarsa, benden veya Everly'nin ekibinden önceden haber alacaksınız. Sana konuşma konuları vereceğiz ama her zaman onların varlığının istenmeyen ve sürpriz bir durum olduğunu varsay. Anladın mı?" Telefonunda bir bildirim sesi duyulur. Bildirime bir göz atar, başparmağıyla bir şeyler yazar ve adımını bozmadan yürümeye devam eder. "Bay Kauffman, iş katlarından gelen yaya trafiğinden kaçınmak için kişisel misafirlerin saat 21:00'den sonra doğu koridorunu kullanmasını tercih ediyor."

Geri kalanını da hızlıca sıraladı — posta teslimat protokolleri, konsiyerj erişimi, otopark onayı — ve ben bunların yaklaşık yüzde kırkını

Çünkü beynim artık güvenlik protokollerine ihtiyaım olduğu gerçeğini sindirmekle meşgul.

Asansör kapıları açılır. İçeri gireriz. PH1 yazan düğmeye basar ve ben sayılar yükselirken Jeremy başını kaldırmadan başka bir e-postayı yanıtlar.

"PH1, Penthouse 1'in kısaltması. Orası Everett'in penthouse'u. PH2'den 8'e kadar olan katlar ise diğer Kauffman mirasçılarının penthouse'ları. Onlar sizi davet etmedikçe onları rahatsız etmemelisiniz."

Benimle bir kez bile göz teması kurmadı.

Adam, sanki telefonundan küçük bir hükümeti ynetiyormuő gibi davranıyor ve aynı anda gözlerini kullanmasına gerek kalmayan bir tür i GPS ile fiziksel alanda yolunu buluyor.

Kapılar açılıyor.

Jeremy dışarı çıkar ve sanki burası ikinci eviymiő gibi penthouse'da ilerler. Mutfak tezgahına bir tablet bırakır. Adadaki bir şeyi ayarlar. Yürümeye devam eder.

Ben duruyorum.

Penthouse... Tarif edemiyorum.

Tavandan tabana pencereler. Seattle'ın tüm silüeti, sanki biri onu gerçek zamanlı olarak resmetmiş gibi uzanıyor. Uzakta Puget Sound parıldııyor, feribotlar gri-mavi suların üzerinde beyaz çizgiler çiziyor. Mekan devasa, temiz ve modern; her şeyi altınla kaplanmış gibi gösteren sabah ışığıyla dolup taşıyor.

Tavanlar yankı yapacak kadar yüksek. Mutfak adasında sekiz kiő i oturabilir. On iki kişilik bir yemek masası var ve onun ötesinde, gerçek lüksün ne zaman boşluk bırakılacağını bilmek olduğunu anlayan biri tarafından seçilmiş gibi görünen mobilyalarla donatılmış bir oturma alanı var.

Everett burada yaşıyor. Ben de burada yaşamaya başlıyorum.

Göğsümde karmaşık bir his uyandı; yarısı hayranlık, yarısı dehőet, yarısı da akvaryumundan atlayıp Pasifik Okyanusu'na düşmüş bir balık gibi hissetmek.

Bu üç yarı. Matematik hiç güçlü olduğum bir konu olmadı. Ben ressam olmak için doğdum, ya da... en azından öyle sanıyordum.

Sonra sesler duydum.

Everett'in sesi — alçak, ölçülü, altı aylık konferans görüşmelerinden tanıdığım ritim. Ve başka bir ses, kesin ve düzgün. Hukukçu sesi.

Koridorun sonundaki bir kapıdan bir baş çıkıyor. Sarı, uzun, mükemmel kıvrımlı saçlar, parlak bir gülümseme ve kocaman mavi gözler. Everly. Gerçek bir gülümsemeye sahip tek Kauffman.

"Buraya gel!" Sanki yıllardır arkadaşmışız gibi bana el sallıyor ve sıcaklığı bacaklarımı gerçekten hareket ettiriyor.

Koridordan geçip, ancak konferans odası olarak tanımlanabilecek bir odaya giriyorum.

Yirmi kişilik devasa masa, kağıtlarla kaplı. Dosyalar. İşaretlenmiş sayfalar. Sanki bir yargıcın içeri girmesini bekleyen biri tarafından düzenlenmiş gibi duran yasal klasörler.

Christian Kauffman masanın bir ucuna eğilmiş, bir eliyle bir maddeyi işaret ederken diğer elinde bir kalem tutuyor. Uzun boylu, keskin hatlı ve bu odadaki her belgenin her kelimesini okumuş, istendiğinde tersten bile ezberden okuyabilecek bir adamın enerjisini yayıyor.

Everett, kollarını kavuşturmuş olarak onun karşısında duruyor. Koyu renk takım elbise. Beyaz gömlek. Yüzünde sabit bir ifade. Her zamanki gibi görünüyor: kontrollü, sakin ve mermer bir tezgah kadar sıcak.

Ben içeri girdiğimde gözleri bana kayıyor.

Gözleri, köşelerinde hafifçe kısılıyor, sonra yüzü yine düz bir ifadeye bürünüyor.

"Otur," diyor. Kaba değil. Sadece işine odaklanmış.

Oturuyorum.

Christian önce bana vakıf şartlarını anlatıyor.

İşte burada, Conrad Kauffman'ın mezarından çocuklarından tam olarak ne istediğini öğreniyorum — ve bu, hayal ettiğimden daha kötü.

Belirtilen süre içinde yasal tören. En az bir yıl birlikte yaşama. Christian'ın açıkladığına göre, kamu önünde "makul düzeyde sevgi gösterisi" yapmak, yani evliliğin yönetim kurulu, basın ve tröstün denetim komitesi dahil olmak üzere izleyen herkese gerçekmiş gibi görünmesi gerekiyor. Önemli Kauffman etkinliklerinde birlikte görünmek. Bu süre boyunca dışarıdan romantik ilişki kurmamak.

Christian, bu maddelerin hepimize neye mal olacağını tam olarak anlayan bir adamın sabrıyla her bir koşulu ve yasal sonuçlarını açıklıyor.

Muhtemelen bir gün o da masanın bu tarafında oturacak ve Kauffman ailesinin geri kalanının her şeyini kaybetmemesi için çaba gösterecek.

Sorular soruyorum çünkü kendimi tutamıyorum. Everett beni kovduğunda içimdeki asistan ruhu ölmemiş galiba.

"Makul bir tanıtım ne anlama gelir?" diye soruyorum. "Katılmamız gereken minimum bir etkinlik sayısı var mı? İçimizden biri yanlış yorumlanabilecek bir şekilde fotoğraflandığında ne olur?"

Christian her birine en ufak bir küçümseme belirtisi olmadan cevap veriyor, ki bunu onun muhtemelen farkında olduğundan daha fazla takdir ediyorum.

"Makul bir gösteri, halka açık yerlerde sevgi gösterilerini içerir," diyor. "El ele tutuşmak. Öpüşmek. Birbirinizle fiziksel olarak rahat görünmek. Yönetim kurulunun, bu evliliğin sadece yasal bir düzenleme değil, gerçek bir romantik ve fiziksel unsuru olduğuna inanması gerekiyor."

"Yani gerçek bir aşık çift gibi davranacağız," diyorum. "Aynen öyle." Bir kez başını sallıyor.

Christian'da Everett'te olmayan bir istikrar var. Bu ailenin kaosunun hukuki tarafını onun halletmesinin nedenini anlamamı sağlayan bir tür sessiz sabır.

Sonra Christian bir sayfa çevirir.

"Bir şey daha var," diyor. "Evlilik hiçbir zaman tamamlanmamışsa veya sahte kabul edilirse, evliliğin feshi onaylanabilir. Bu, mütevellilerin haklı bir nedeni varsa harekete geçebilecekleri bir konudur."

Midem bir anda düğümlenir. "Nasıl sahte?"

"Eğer evliliğin hiçbir zaman tamamlanmadığını düşünürlerse," der sakın bir sesle, "ya da ikinizin, ilişkinizin sahte olduğunu kuvvetle ima eden bir şekilde ayrı hayatlar sürdürdüğünüzü düşünürlerse."

Yüzüm kızarır.

"Gerçekleştirilmiş mi?" diye tekrarlıyorum. "Yani Everett ve benim..."

Cümleyi bitiremiyorum. Üç Kauffman ve Jeremy'nin arasında otururken bunu söyleyemem.

"Birlikte yatmak," diyor Christian, çünkü görünüşe göre bunu benim yerime söylemekte hiçbir sakınca görmüyor. "Evet. Eğer evliliğin feshine yönelik kullanabilecekleri en sağlam argümanlardan birini ortadan kaldırmak istiyorsan."

Masasının karşısında, Everett'in duruşu değişiyor. Dramatik bir şekilde değil, ama benim hissedebileceğim kadar.

"Eğer yapmazsak bunu nasıl kanıtlayabilirler?" diye soruyor, bakışları Christian'a sabitlenmiş, kasıtlı olarak bana bakmıyor.

"Evliliği resmi olarak itiraz etmeleri gerekir," diyor Christian. "Bu da mahkemeye başvurmak, yeminli ifade vermek ve dolandırıcılık şüphesi için makul gerekçeler ortaya koyabilirlerse yalan makinesine girmek anlamına gelir."

Everly sandalyesinde dikleşir. "Bunu gerçekten yapabilirler mi?"

Christian başını sallar. "Washington Eyaleti yasalarına göre sahte evlilikler feshedilebilir ve miraslarımızı devraldığımızda hepimizin imzaladığı tröst sözleşmesine göre de evet. Bu şartları kabul ettik. Ama önce şüphelerini destekleyecek bir şeye ihtiyaçları var. Ayı ikametgahlar. Görünürde samimiyet yok. Evliliğin sadece kağıt üzerinde var olduğunu gösteren bir düzen."

Bana bakar.

"Bu yüzden burada yaşamalısın ve dairenin kira sözleşmesinden vazgeçmelisin. Everett kalan tutarı ödeyecek çünkü ikinizin birlikte görülmeniz gerekiyor. Bu yüzden halka açık yerlerde sevgi gösterisi yapmak önemli."

"Dairemden vazgeçmek mi? Başka seçeneğimiz yok mu?" diye soruyorum.

"İkinizden biri yalan makinesini geçecek kadar ikna edici bir şekilde yalan söyleyemezse, başka seçenek yok," diyor Christian kuru bir sesle. "Ki istatistiksel olarak bakıldığında, bu pek olası değil."

Everett'e bakıyorum ve gözlerimiz yarım saniye boyunca buluşuyor. İkimiz de biliyoruz ki, normal hayatta bile zar zor yalan söyleyebiliyorum. Yalan makinesi beni mahveder.

Christian sayfayı tekrar çevirir.

"Bir de balayı maddesi var."

Everett başını hafifçe geriye atar. "Neden bu beni şaşırtmadı acaba? Orada bir bebek maddesi de var mı? Bundan sonra onu hamile bırakmamı mı bekliyor? Babamız mezarında gülüyor olmalı."

"Bildiğim kadarıyla bebek maddesi yok," diyor Christian. "Ama vakıf, düğünden sonra balayı yapılmasını şart koşuyor. Yer belirtilmemiş

, ancak belirli bir süre birlikte seyahat etmeleri şartı var. Amaç diğer maddelerle aynı: gelecekteki mirasın inşası için çiftin arasındaki bağı güçlendirmek."

"Sana söylemiştim, psikopatın tek umursadığı şey çocuk sahibi olmak," diye mırıldanır Everett.

Everly onu görmezden gelir. "Ah, balayı! Bu harika," der, parmakları çoktan tabletin üzerinde hareket etmeye başlamıştır. "Hazır bir görsel. Romantik bir yeni evli hikayesi. Bu, evliliğin meşruiyetini desteklemede çok yardımcı olacak ve tamamen sözleşmeye dayalı bir birliğin izlenimini ortadan kaldıracak. Bence bu, madde olmasa bile akıllıca bir fikir."

"Ciddi olamazsın..." der Everett ona. "Balayı mı? Yapmam gereken işler var."

"Oh lütfen. Her yerden çalışabilirsin," der Everly, gözlerini devirerek. "Muhteşem gelinini tatile götür. Bunu doğum günü gezisiyle birleştir. Ekibime fotoğraf çekimleri ayarlamasını söyleyeceğim. İkinizin denizaşırı bir plajda 'aşık aşık' görünmesi, daha az sahte görünecektir."

Christian başını sallar. "Yönetim kurulunun bakış açısından balayı önemlidir. Eğer bunu atlarsan, onlara evliliği mercek altına almak için başka bir neden vermiş olursun."

"Belirli bir yer var mı?" diye sordu Everly, ikimize bakarak.

"Doğum günün yaklaşıyor mu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. Yani, tüm bunların bununla ilgili olduğunu biliyordum. Otuz beşinci doğum gününden önce evlenmek... ama sanırım bu önemli dönüm noktası diğer her şeyin arasında kayboldu.

Everett'in bakışları bana kayar. "Doğum günleri de diğer günler gibidir," der düz bir sesle.

Everly, Everett'in doğum günlerini sanki kendisine karşı kişisel bir hakaretmiş gibi görmezden gelmesini umursamadan konuyu değiştirir.

"Eğer vakıf bu geziyi zorluyorsa, en azından gitmeye değer bir yer seçelim," diyor Everly.

"Fransız Rivierası," diye patlarım, kendimi durduramadan. Oda bir an için sessizliğe bürünür.

Everett Kauffman'la evlenip onunla aynı yatağı paylaşmak zorundaysam, en azından bir hayali gerçekleştireyim.

Everly sırtıyor. "Cannes olsun o zaman. Bu mevsimde muhteşemdir ve duyduğuma göre hava normalden daha sıcakmış. Levi'nin

şubesinin orada bir tatil köyü var. Düğün tarihimiz belli olur olmaz asistanından ikiniz için villalardan birini ayırtmasını isteyeceğim."

Everett elini saçlarının arasından geçirir. "İnanılmaz."

Sonra Christian tröst paketini bir kenara itip özel sözleşmeyi çıkarır. Everett ile benim aramda, tröst dışında olan sözleşme.

Bu kısım göğsümü sıkıştırıyor.

Yıl boyunca aylık taksitler halinde ödenecek üç yüz altmış bin dolar. Anlaşmanın her yönünü kapsayan bir gizlilik sözleşmesi.

Çıkış koşulları.

İhlal maddeleri.

Evlilikten ne alıp ne alamayacağım. İkimizden biri anlaşmayı ihlal ederse ne olacağı. Her şeyin sona ereceği kesin koşullar. İşte bu kısım, tüm olayı yanlış giden bir masal gibi değil, gerçekte olduğu gibi hissettiriyor.

Bir sözleşme.

Belirtilen yeri imzalarken kalem beklediğimden daha ağır geliyor. Sonra Everett kalemi alıyor ve benim imzalarımın hemen altına imzalıyor.

Masaya bakıyorum çünkü şu anda ona bakarsam, yüzüm beni ele verecek. Korku mu? Gerginlik mi? Belki de Cannes'da balayı yapacağım için biraz heyecan mı?

Cammy şu anda yüzümü görebilseydi beni öldürürdü. Penelope ise bunu kendisi ayarlayamadığı için sadece üzülürdü.

Everly, Tanrı onu korusun, sessizliği bozar.

"Tamam," diyor, fiziksel olarak kendini toparlayarak. "Bu iş bitti. Şimdi eğlenceli şeylerden bahsedelim."

Kendi klasörünü çıkarır. Tabii ki

bir klasörü vardır.

Etkinlik planlama modundaki Everly görülmeye değer bir şey.

Zaten özel bir gelinlik tasarımcısını ayarlamış — Trinity, görünüşe göre gelinlik dünyasında bir efsane — Kauffman düğünü için her şeyi bırakıp geliyor. Mekan seçenekleri arasında Kauffman malikanesi ve çoğu insanın dini deneyimlere duyduğu saygıyla tarif ettiği bir gökdelen var.

Tedarikçiler birbirleriyle yarışıyor. Çiçekçiler, catering firmaları, fotoğrafçılar... Herkes Kauffman düşün işini kapmak istiyor.

Bir dergiyle özel röportaj için anlaşma çoktan yapıldı. Zaman çizelgesi: gelecek hafta.

Ağzımı açıp bir şey söylemek istiyorum — muhtemelen *"bu delilik"* gibi bir şey — ama Everly, iPad'inde sunumun üçüncü slaytına geçmiş, masa düzenlemeleri, renk paletleri ve medya açıları hakkında, sanki tam da bunun için doğmuş bir kadının hızıyla konuşuyor.

Yanında, Everett gözle görülür şekilde acı çekiyor.

Kıpırdanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Rolex saatine bakıyor. Çenesi, pişman olacağı bir şey söylemekten kendini alıkoyarken yaptığı o kendine özgü hareketi yapıyor. Milyar dolarlık satın almalarla bir sorunu yok, ama düşün planlaması onu deliye çeviriyor.

Neredeyse ona
acıyacağım. Neredeyse.

Sonra Jeremy, telefonundan gözünü ayırmadan penthouse'un kapısını açıyor ve iki silahlı koruma içeri giriyor.

Onlar yan daha daha Glasses. Gözlük.
Kusursuz takım elbise.

El çantası bileğine kelepçelenmiş.

Kelepçeli.

Bileğine.

Everett dikleşir. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Adam, alışılmış bir gülümsemeyle elini salladı. "Yeni Bayan Kauffman'a nişan yüzüğünü sunmaktan büyük mutluluk duyarım."

Everly'ye dönüyorum. "Neler oluyor?"

O sırtıyor. "Wellington ailenin kuyumcusu. Everett yüzüğünü seçmesi için onu aramış olmalı. Aferin ona... sonunda işin sırrını kavradı."

"Peki ya korumalar?" diye fısıldarım.

"Güvenlik. O çantada en az yüz milyon dolarlık elmas var. Bu duvarların dışında soyulmak için mükemmel bir hedef olurdu."

Kendi tükürüğümle boğulmamak için zorla yutkunuyorum.

Kuyumcu, çantayı yeni doğmuş bir bebeğe göstereceğin özenle yemek masasına koyar. Kelepçeleri çıkarmadan çantanın kilidini açar.

Yüz milyon. Çanta
açılır.

Siyah kadife altında sıralar halinde dizilmiş yüzükler. Sanki biri bir prizmayı parçalamış gibi ışık tavanda kırılıyor. Hiç bu kadar güzel ve aynı zamanda bu kadar korkutucu bir şey görmemiştim.

Everett çantaya doğru yürür, her şeye göz gezdirir. Yüzündeki ifade, onu altı aydır toplantılarda izlerken tanıdığım bir ifadeye dönüşür; önündeki eşyaları sessizce değerlendirir. Bu, bir daha sorgulamayacağı bir karar vermek üzere olan bir adamın bakışıdır.

"Şu," der ve gruptaki en büyük elması işaret eder.

Kuyumcu öne eğilir ve onun gözüne iltifat eder. "Kusursuz bir zevk, Bay Kauffman. Beklediğim gibi."

Everett yüzüğü vitrinden çıkarır ve ışığa doğru tutarak bir kez çevirir. Elmas ışığı yakalar ve odanın tavanına kıvılcımlar saçar.

"Kesimi, berraklığı ve rengi en yüksek olanı bu. Ayrıca bugün getirdiğim en büyük elmas da bu."

Everly bana doğru eğilir. "Ve yastık kesim. Gelecekteki yengeniz olarak, bunu onaylıyorum." Bana göz kırpar ve o anda midem düğümlenir. Bu kadar pahalı bir şeyden sorumlu olmak fikri korkutucudur.

Sonra Everett bana doğru bakar ve gözlerimiz karşılaşır. "Aria.

Buraya gel lütfen. Bunu dene."

Ellerine bakma. *Sakın.*

Beynim izin vermeden bacaklarım beni ileriye taşıyor.

Elimi tutuyor. Parmakları sabit ve sıcak. Benimkilerin tam tersi, benim parmaklarım o kadar titriyor ki, umarım o bunu hissetmez.

"Diz çök, seni aptal. Bir gün bunu doğru şekilde yapmadığın için pişman olacaksın," diye bağılıyor Everly, ama Everett onu görmezden geliyor.

Yüzüğü parmağıma takıyor ve tam oturuyor.

Yüzüğe bakıyorum, sanki bedenimden çıkmış gibi hissediyorum çünkü bu benim hayatım gibi gelmiyor, sonra tekrar ona bakıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor. Bir saniye. İki. Aramızda bir şey geçiyor ve şu anda onu okuyamamaktan nefret ediyorum. Müzayededeki öpücük, limuzin ve "Artık Everett" dediği an, hepsi parmağımdaki elmasın ağırlığına sığmış durumda.

"On milyon," diyor kuyumcu.

Öksürüyorum. Aslında, fiziksel olarak öksürüyorum, sanki o rakam nefes boruma takılmış gibi.

"Pardon, on...?"

Everett gözünü bile kırpmıyor. Hiç irkilmiyor. On milyon dolar ve o sanki biri ona bugün Salı olduğunu söylemiş gibi tepki veriyor.

"Faturayı muhasebecime gönderin. Faturanın geleceğini biliyor," diyor Everett kuyumcuya.

"Bu çok fazla," diyorum.

"Artık bir Kauffman olmak üzeresin." Sesi sakın. Soğukkanlı. "Ve daha da önemlisi, benim karım olacaksın. İnsanlar bunu bekliyor."

Bir an durur, tüm bunların kafama yerleşmesini beklerken gözlerimin içine bakar.

Sonra soruyor, "Beğendin mi?"

Odadaki her ışık kaynağında parıldayan yastık kesim pırlanta, sanki parlamak için yaratılmış gibi görünürken, ben başımı eğiyorum. "Elbette muhteşem, ama..."

"Sana yakışıyor."

Ama başımı kaldırdığımda, o başka yere bakıyor ve bir adım geri çekiliyor, elleri ceplerinin derinliklerine dalıyor. O an bir kapı gibi kapanıyor.

Parmağımda on milyon dolarlık bir yüzük, yaklaşan bir balayı ve evliliğin tamamlanması şartı varken, bu adam üç saniye bile göz teması kuramıyor; oysa onun yönetim kurulu odasında rakiplerine düzenli olarak dik dik baktığını çok iyi biliyorum.

Bunun beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyorum.

Kuyumcu ve silahlı koruması ayrılır. Christian bir telefon görüşmesi yapmak için izin ister. Ve hala düğün heyecanı ile dolu olan Everly, iPad'inde çiçekçi seçeneklerini inceler.

"Çiçekleri seçmemiz gerekiyor," diyor. "Tasarımcı, tören için seçtiğimiz her şeyle uyumlu olmasını istiyor."

Everett yine telefonla konuşuyor, ya da hâlâ konuşuyor, ne zaman başladığını ve ne zaman bittiğini anlamak zor. Sanki sürekli bir akış gibi. Yüzüğü gördüğünden beri yarı uyanık durumda, son on dakika hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışan bir adam gibi e-postaları yanıtlıyor.

"Şakayık," diyor, başını kaldırmadan.

Everly duraksıyor. Ben duraksıyorum. Video görüşmesindeki çiçekçi duraksıyor.

"O şakayıkları sever," diye ekliyor, sanki bu herkesin zaten bilmesi gereken bariz bir bilgiymiş gibi.

Herkes bakıyor.

"Sana bunu hiç söylemedim," diyorum.

Omuz silkiyor. Tek omuz. Neredeyse hiç hareket etmiyor.

Ama biliyorum, *biliyorum*, fark etti. Tıpkı kahve denemelerimi, dosyaları düzenleme şeklimi ve görünüşe göre şampuanımı fark ettiği gibi; çünkü şampuanımın kokusu şakayık gibi. Bunu gerçekten biliyor olabilir mi? Şakayık en sevdiğim çiçektir. Çocukluğumun geçtiği evin arka bahçesini süslerler ve şampuanın kokusu beni kazadan önceki daha mutlu günlere geri götürür. Ama bunların hiçbirini bilemez, o yüzden kokuyu şampuanımdan almış olmalı.

Bunu söyleme şekli — sanki önemsiz bir şeymiş gibi, gayet rahat — durumu daha da kötüleştiriyor. Çünkü bu önemsiz bir şey değil. Ve o bunu çok iyi biliyor.

Everly masanın karşısından gözlerimi yakaladı ve bana açıkça "*Gördün mü?*" diyen bir bakış attı, sonra da hiçbir şey olmamış gibi klasörüne geri döndü.

Toplantı bittikten sonra, başını eğip beni inceliyor; sanırım kardeşlerinin hayatına giren herkesi, onlar korunmaya ihtiyaçları olduğunu fark etmeden çok önce bu aileyi koruyan birinin özeniyle inceliyor.

"Aileye hoş geldin, kardeşim."

Gülsüz bir kahkaha attım. "Bana bağlanma. Burada uzun süre kalmayacağım."

Everly, Everett'e doğru bakıyor, ben de öyle yapıyorum. Bizi izlediğimizi fark ettiği anda gözlerini başka yöne çeviriyor.

Bana bakıyordu.

Everly'ye tekrar baktığımda, sırtıyor. "Sen olsam o kadar emin olmazdım."

Cevap veremeden, telefonunu tekrar kaldırdı. "Stilistim Lana, yarın akşam dolabını doldurmak için gelecek, o yüzden hazır ol. Ayakkabı numaranı tahmin ettim ama her ihtimale karşı birkaç seçenek getirecek. Onu seveceksin. O inanılmaz biri." Kendi kendine gülümseyerek ekranı kaydırıyor. "Seni kısa sürede tam bir Kauffman gibi giydirecek. Everett bana bütçe sınırı olmadığını söyledi, yani tam bir hizmet alacaksın. Şu anda alışveriş yapıyor ve senin için seçtiği şeyler en iyi anlamıyla müstehcen."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Bütçe yok mu?"

Bakışlarım tekrar Everett'e kayar. Şu anda pencerenin yanında duruyor, bir eli cebinde, diğer elinde telefonu, sanki tüm bu konuşma onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi.

"Buna gerek yok," diyorum sessizce. "Ona daha fazla borçlanmam gerekmiyor."

"Borçlu olmak mı?" Everly kaşlarını kaldırır. "Aria, kardeşim pek çok şey olabilir. Ama çıkar peşinde koşan biri değildir. Sadece senin öyle düşünmeni istiyor. Böylesinin daha güvenli olduğunu düşünüyor. Ona aptal olduğunu söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyor. Hiçbiri dinlemiyor."

Bunu tam olarak anlayamadan, telefonu yine çalar.

Kelimenin tam anlamıyla çılgılık attı, ayağa fırladı ve kolumu tuttu.

"Buna asla inanmayacaksın, ama sana yarın sabah Seattle'ın en iyi gelinlik tasarımcısıyla bir randevu ayarladım." Gözleri parlıyor. "Bana büyük bir iyilik yapıyor, ama kimse bir Kauffman gelinini geri çevirmez. Bir yıllık bekleme listesi var, bu yüzden raflarından bir tasarım seçmemiz gerekecek, ama onu sana göre ayarlayabilir."

"Everly, bunların hiçbirine ihtiyacım yok..." Bir bildirim daha geliyor.

Ekрана bir göz atıp inliyor. "Halkla ilişkiler beni ofiste istiyor. Gitmem gerek. Ama yarın görüşürüz, sabırsızlanıyorum."

Everly kapıya doğru yönelir, Christian hemen arkasındadır. Kuyumcu, Everett'in faturayı imzalamasını aldıktan sonra çoktan gitmiştir. Jeremy, tableti, telefonu ve tek bir insanla göz teması kurmadan on iki krizi yönetebilme doğaüstü yeteneğiyle dakikalar önce ortadan kaybolmuştur.

Ve sonra, iki kişi için fazlasıyla büyük bir çatı katında sadece Everett ve ben kalıyoruz.

Cam duvara doğru sürükleniyorum. Şehir aşağıda uzanıyor, her yer çelik, feribotlar ve şehir merkezinde yanmaya başlayan ışıklar, ama bunların hiçbirini bana aitmiş gibi gelmiyor.

Onu hissetmeden önce sesini duyuyorum. Ayak sesleri.

Sonra havadaki bir değişiklik, Everett Kauffman'ın algılayabileceğim kadar yakınımda durduğunu bana söylüyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor.

Ona dönüp bakıyorum. Sandığımdan daha yakın ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Çılgınca, aptalca ve pervasızca. Bir an için elimi uzatıp ona dokunmak istiyorum.

Ama dokunmuyorum.

"Eminim," diyorum.

Gözleri ağzıma kayar.

Sonra parmağımdaki yüzüğe.

Sadece bir saniye sürüyor, ama çok daha uzunmuş gibi geliyor.

Sonra geri adım atıyor, iki elini de ceplerine sokuyor. Mesafe yeniden kuruluyor.

"İşe dönmem gerek," diyor. "Şoförüm artık senin. Sen buradayken kendim sürebilirim."

"Gerek yok. Kendim sürebilirim."

"Bir Kauffman'la nişanlısın. Yönetim kurulunu ikna etmeye çalışırken her şey gerekli," diyor sakın bir sesle. "Aşçım Matteo, kahvaltı ve akşam yemeği için burada. Yarın ne yemek istediğini ona söyle, o da malzemeleri hazırlasın."

Ona bakıyorum.

Lojistik. Acil durum planları. İşte bu da bu.

Sorunlar ortaya çıkmadan ortadan kaldıran bir adam. Sanki içimde bir şeyleri altüst etmemiş gibi konuşmaya devam ediyor.

"Lana'nın yarın dolabını düzenlemek için geleceğini biliyorum, ama bu gece için birkaç şeye ihtiyacın olabilir. Bir şey alman gerekirse seni dairene götürebilir."

"Ah." Yüzüğe tekrar bakıyorum. "Doğru. Dairem."

"Muhasebecim kira bedelini ev sahibine çoktan ödedi. Haftaya nakliye şirketi gelecek," diyor.

Gözlerimi kırkıyorum. "Başka bir iş bulup kira bedelini sana geri ödeyebilirim."

"Senin işin benim karım olmak, Aria."

Bu sözler içime işliyor.

"Neye ihtiyacın olursa, bir yıl dolana kadar ben hallederim."

Sonra cüzdanına uzanıp siyah bir kart çıkardı. "Sormana gerek yok," dedi. "Sadece kullan."

Kartı otomatik olarak alıyorum, elimdeki pürüzsüz siyah yüzeye bakıyorum, bu noktaya nasıl geldiğimizi neredeyse hiç fark etmiyorum.

Şoförü. Muhasebecisi. Kartı. Parmağımdaki yüzüğü.

Onun lanet olası dünyası, parça parça etrafımı sarıyor ve bunun bir güvenlik mi, bir tuzak mı, yoksa her ikisi mi olduğundan emin değilim.

Sonra arkasını dönüp, geriye bakmadan ofisine doğru yürüyor.

Ve ben, elimde on milyon dolarlık bir yüzükle pencerenin önünde kalıyorum ve hayatıma ne olduğunu hiç anlamıyorum.

Cammy bana kaçmamı söylerdi. Penelope ise bu anın tadını çıkarmamı söylerdi. Dürüst olmak gerekirse, hangisinin haklı olduğunu bilmiyorum.

O gece, gri nevresimli, şehir manzaralı ve pencerelere baskı yapan sessizliğin hakim olduğu misafir odasında uzanıp tavana bakıyorum.

Christian'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor.

Evlilik hiçbir zaman tamamlanmamışsa veya sahte kabul edilirse, evlilik feshedilebilir.

Bu çatı katının diğer tarafında bir yerlerde, Everett de tavana bakıyor.

Biliyorum.

Bunu, bana hiç söylememiş olmasına rağmen, kahvesine bir buçuk şeker ve biraz krema koyduğunu bildiğim gibi biliyorum. Bu, onun yüzünü buruşturmadığı tek andır.

Bazı şeyleri sadece dikkat ederek öğrenirsiniz.

Ve Everett Kauffman'a dikkat etmek, sahip olduğum en tehlikeli alışkanlık haline geliyor.

Yedinci Bölüm

EVERETT

Yüzme havuzu spor salonunun en ucunda yer alıyor. Üç kulvar.

Babam bunu inşa etti çünkü Conrad Kauffman spor salonları da dahil olmak üzere hiçbir şeyde cimrilik yapılmasına inanmazdı ve çünkü bir gökdelene üç kulvarlık ısıtılmalı havuz koymak, milyarderlerin paralarını harcayacak makul yollar kalmadığında yaptıkları aşırı saçmalıklardan biridir.

Bu saçmalığı miras aldım. Alışkanlığı da.

Spor salonunun üç tarafı camdan oluşuyor; Seattle her yöne doğru uzanıyor, şafak sökmeden önceki karanlıkta Sound düz ve gümüş renginde, dağlar ise sabahın ilk soluk ışıklarını almaya başlıyor. Havuz yirmi beş metre uzunluğunda, ısıtılmalı ve alttan o kadar derin mavi bir ışıkla aydınlatılıyor ki, sanki biri gökyüzünü sıvılaştırıp betona dökmüş gibi görünüyor.

Saat dört buçukta burada kimse olmaz.

Mesele de bu.

Gözlüğümü takıyorum, kenara adım atıyorum ve dalıyorum.

İlk olarak soğuk vuruyor. Isıtılmış olsa bile su şok edici; tüm vücudu sıfırlayan, her siniri tetikte tutan bir his. Sonra sessizlik. Bu, on dokuz yaşımdan beri peşinde olduğum şey; beynimin çığlık atmayı keseceği tek yerin, klorlu bir havuzun yüzeyinin 25 santim altında olduğunu keşfettiğimden beri. Yukarıdaki dünya

—yönetim kurulu, sözleşme, çatı katında uyuyan kadın—hepsi kafam suya daldığı anda sessizliğe bürünür.

Burada, dipteki siyah çizgi ve kendi kulaçlarımın ritmi dışında hiçbir şey yok.

Üniversitedeki gibi yüzüyorum. Sert ve hızlı. Suyun kenardan fıskırmasına neden olan dönüşler, sanki derinlerde yaşayan bir şeyden kaçmaya çalışır gibi kollarımı yüzeyde sürükleyerek. Stanford yüzme takımında dört yıl. Bildiğim kadarıyla hâlâ kırılmamış iki okul rekoru. En yetenekli olduğum için değil, herkes çıktıktan sonra da en uzun süre kalmaya istekli olduğum için.

Koçum, benim kazanmak için yüzmediğimi söylerdi. Ben kaybolmak için yüzüyordum. Yanılmıyordu.

Elli metre. Dönüş. Elli metre daha.

Dün gece belki bir saat uyudum. Geri kalan zamanı yatağında, tavana bakarak geçirdim, koridorun on metre ilerisindeki misafir odasında, parmağında benim yüzüğümü takan kadının varlığını aşırı derecede hissederek. Gözlerimi her kapattığımda, beynim istemediğim başka bir görüntü sunuyordu.

O yüzüğü parmağına taktığımda parmağının sıcaklığı. Cildine değen metalin serinliği. Gözlerinin benimkilere kilitlenmesi — elmasa değil, *bana* — sanki ona on milyon dolarlık De Beers'tan çok daha anlamlı bir şey vermişim gibi. Çevremdeki çoğu kadın böyle bir yüzük beklerdi. Ellerini uzatır ve sanki bu ona borçluymuşum gibi beklerdi.

Aria, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

Sanki hiç kimse vücudunun herhangi bir yerine o kadar değerli bir şey takmamış gibi ve benim neden bunu yaptığımı anlayamıyormuş gibi.

İşte bu kısmı kafamdan silemiyorum.

Sekizinci turda omuzlarım yanıyor. On ikinci turda ciğerlerim ritmini buluyor — beynim tamamen başka bir yerdeyken bile vücudumun hatırladığı iki taraflı nefes alma ritmi. Sola nefes al. Kulaç. Kulaç. Sağa nefes al. Tekrarlar mekanik. Meditatif. Sinir sistemimin üretebildiği huzura en yakın şey.

Yirminci turda düşüncelerim yavaşlıyor. Ama durmuyor.

İki gece önceki arenadaki adımlar. Yaka düğmeme sıkıştırdığı yumruğu. Çıplak ayakları. Kimsenin izni olmadan etrafımızı havai fişek gösterisi gibi aydınlatan kameraların önünde, limuzinin önünde o öpücük.

Ve daha da kötüsü, ondan önceki. Ofisimde. Uylukları benimkilerin iki yanında, ağırlığı kucağıma yerleşmiş, elleri çenemde,

ağız ağzımda. Onu kendime daha sıkı çekmeme üç saniye kalmıştı. Bana ne yaptığını tam olarak hissettirmeme üç saniye kalmıştı. Ellerim kolçaklarda kaldı, o kadar ince bir farkla ki bu beni dehşete düşürmeliydi.

Sonra Jeremy içeri girdi.

Eğer girmiş olmasaydı, ne olurdu bilmiyorum. Ve sorun da bu. Hiçbir zaman bir kadınla bu kadar kontrolümü kaybetmeye *yaklaşmamıştım*. Bir kez bile. Sienna ile değil. Kimseyle değil. Her zaman durumu kontrol edebilmişimdir, kendimi kontrol edebilmişimdir, çizdiğim sınırı tam olarak koruyabilmişimdir.

Aria o sınırı sildi. Bunun olduğunu bile fark etmedim.

Yirmi beşinci tur. Dönüş.

O, önümüzdeki yıl boyunca zar zor göze alabileceğim bir dikkat dağınıklığı ve evliliği tamamlamazsak evliliğin feshedilme ihtimaliyle, bunu tamamen profesyonel tutma fikri, Grand Canyon büyüklüğünde bir yapısal kusur geliştirdi.

Saat ikiye gelince uykuya dalıyormuş gibi davranmaktan vazgeçtim. Aşağıya ofisime indim, kanepeye uzandım ve vücudum pes edip beni buraya sürükleyene kadar farklı bir tavana baktım. Havuz. Kafamı sakinleştirebilen tek yer.

Otuzuncu tur. Düşüncelerim düzenleniyor.

Yönetim kurulu toplantısı üç saat sonra. Christian, nişan gerçek olsaydı prova etmeme gerek kalmayacak cevapları prova etmemi isteyecek. Everly, tedarikçilerle ilgili on dört kez arayacak. Vancouver genel müdürü, takas paketinde beni ucuza satmaya çalışacak. Bunların hepsi halledilebilir. Bunların hepsi sadece iş.

Başa çıkılamayacak olan şey ise şu anda penthouse'umda uyuyan, beni içtenlikle öpen ve sonra da bunu yaptığına şaşırmış gibi bana bakan kadın.

Otuz beşinci tur.

Duvardan gereğinden fazla sert bir şekilde itiyorum ve kaburgalarımda acıyı hissediyorum.

Sorun Aria'nın beni öpmesi değil. Sorun, o ofis koltuğunda üç saniye boyunca, ağırlığı uyluklarımın üzerinde ve elleri yüzümdeyken, sözleşmeyi, tröstü, yönetim kurulunu ya da bunun profesyonel kalması gereken on dört nedenden hiçbirini düşünmüyor olmam. Onu kendime daha da yaklaştırmayı düşünüyordum.

Onu düzgün bir şekilde öpersem ne ses çıkaracağını öğrenmeyi düşünüyordum. Kontrol edilmiş versiyonu değil, halka açık performans değil, gerçek olanı. Yavaş. Kapsamlı. Elim saçlarında, nefesi ağzımda takılıyor ve aramızda sadece sıcaklık ve kötü kararlar var.

Bu, benim göze alamayacağım versiyon.

Üstümdeki ışık değişiyor. Suyun içinden görebiliyorum — sabah dağların üzerine çökerken cam tavan siyahtan griye dönüşüyor. Şehir uyanıyor. Hazır olsam da olmasam da gün başlıyor.

Kırkta bitiriyorum.

Duvara tutunuyorum. Gözlüğümü çıkarıyorum. Ön kollarımı havuz kenarına dayayıp nefes alıyorum.

Kalp atışım nihayet olması gereken seviyeye geliyor. Omuzlarım iyi anlamda ağrıyor; bu, sükuneti hak etmek için yeterince zorladığım anlamına geliyor. Yüzey etrafımda duruluyor, su çalkantılı beyazdan durgun maviye dönüşüyor ve birkaç saniye boyunca orada süzülüyorum. Yarısı içinde, yarısı dışında. Camın arkasından Seattle'ın aydınlanmasını izliyorum.

Burası, net düşünebildiğim tek yer. Ofis değil. Toplantı odası değil. Çatı katı da değil.

Havuz. Sessizlik. Dipteki siyah çizgi, benden onu takip etmemden başka hiçbir şey istemiyor.

Kendimi dışarı çekiyorum, havluyla kuruluyorum ve duşlara yöneliyorum. Su neredeyse kaynar ve bu da yardımcı olmuyor.

Kırk tur attım ama hâlâ şampuanının kokusunu üzerimden atamıyorum. Şakayık. Bu kokuyu o başladığından beri tanıyorum — annem evde hep şakayık bulundururdu, bir çiçekçi her hafta saat gibi düzenli olarak kocaman buketler getirirdi. Benden tiksinti duymam gerekirdi. Aileyle ilgili anılar. Kötü anılar. Pavlov'un tüm kataloğu.

Ama Aria'nın üzerindeki koku farklı. Tatlı ve sıcak, annem her şey yolundaymış gibi davranırken şöminenin üzerinde duran aranjmanlara hiç benzemiyor.

Çiçeği ağzımdan kaçırmak istememiştim. Kartlarımı açığa çıkarmak istememiştim — altı aydır Aria ile ilgili küçük ayrıntıları katalogladığımı. Belki de bunun bir kısmı bilinçaltında olduğu içindir. Her ayrıntıyı fark etmeye *çalışmıyorum*. Beynim benim rızam olmadan bunu yapıyor, sanki kovamadığım haydut bir departman gibi.

Suyu kapatıp bir havlu alıp kuruluyorum. Yeni bir gömleğin manşetlerini ilikliyim — bu tür sabahlar itiraf ettiğimden daha sık yaşandığı için soyunma odasında üç tane bulunduruyorum — spor salonundan sesler duyuyorum.

Levi'nin rahat kahkahası. Colston'ın alçak sesli mırıldanması.

Giyinmeyi bitirirken telefonuma bakıyorum.

Sienna Brighton: *Nişanlandın mı?*

Onu görmezden gelip gelmeyeceğime karar vermeden bir mesaj daha geliyor.

Sienna Brighton: *Paparazzilerin önünde öpüşmek senin tarzın olduğunu bilmiyordum.*

Çenem gerilir. Cevap vermeden telefonu cebime atar ve spor salonuna doğru yola çıkarım.

Levi, barfiks çubuğunun yanında esniyor. Colston, saat dörtten beri ayakta olan ama bunu itiraf etmeyen bir adamın telaşsız enerjisiyle bench press makinesine yerleşiyor.

Ben ortaya çıktığımda ikisi de başlarını kaldırıyor. İkisi de çok mutlu görünüyor, bu da benim hakkımda konuştukları anlamına geliyor.

"Erken gelmişsin," diyor Levi. "Senin için bile."

"Uyuyamadım."

"Hmm." Bana ihtiyacım olmayan bir şişe su uzatıyor. "Uykunu kaçırın bir şey mi var?"

"İş."

Colston bench'ten burun kıvrır. "Tabii. İş."

Duvara yaslanıyorum. Gitmeliyim. Ofisime gidip yönetim kurulu toplantısı için hazırlık yapmalı, Christian'ın dün gece gönderdiği tröst ekini incelemeliyim. Ama bunun yerine burada duruyorum, çünkü görünüşe göre içimdeki bir parça, kardeşlerimin sabahın beşinde bana sataşmasının normal olmasını istiyor.

"Trend olduğunuzu duydum," diyor Colston, çubuğu rafa geri koyup doğruluyor. "Cesur bir hamle. Çok dikkat çekici."

İkisine de bir bakış attım. Elimde tuttuğum kalçalarının anısı parmaklarımı titretmişti. Uzaklaşmak yerine bana daha da sıkı sarılması. Ağzıma karşı çıkardığı, kameraların yakalayamadığı ama görünüşe göre hayatımın geri kalanında duyacağım o küçük ses.

"Başlama."

"Oh, çoktan başladık," diyor Levi neşeyle, telefonunda bir şey açarak.
"Grup sohbetini görmeliydin."

"Ee," diyor Colston bir dakika sonra, "ondan hoşlanıyor
musun?" "Hayır."

Levi burun kıvrır. "Ona bekar olup olmadığını sorduğumda ofisinde nasıl
bir hal aldığını görmeliydin. Beni arenanın dört katlı penceresinden aşağı
atmak üzereydi."

"Bununla uğraşacak vaktim yok."

"Onu herkesin önünde öptün," der Levi. "Bunun için vaktin var." "O
beni öptü."

İki kardeşim de bir an sessiz kalır. Sonra Levi,

"Tabii," der.

Colston ciddiyle ciddiyle başını sallar. "İkna edici
hukuki savunma. Sana Sana inanmıyoruz."

"O çoktan taşındı," kendimi durduramadan söylüyorum. Bu,
gerçek bir tepki yaratıyor.

Levi alçak sesle ıslık alar. "Vay canına. Bu çok hızlı oldu."

"Gerekliydi. Nişan hemen gerçekmiş gibi görünmeliydi."

"Doğru," der Colston. "Ve kıına attığın el de lansman stratejisinin bir
parçasıydı."

Levi o kadar çok gülüyor ki, destek almak için barfiks çubuğuna tutunmak
zorunda kalıyor. Colston kollarını kavuşturup başını sallıyor, gülüşünü
bastırmaya alışıyor.

Onlara bırakıyorum. Birkaç dakika boyunca etrafımda konuşuyorlar —
Hawkeyes'in yaklaşan serisi hakkında, Everly'nin planladığı Vakıf galası
hakkında. Normal Kauffman gürültüsü. Rahatlatıcı olması gereken
türden.

Ama değil.

Çünkü tüm bunların altında, beynim hâlâ kendi paralel konuşmasını
sürdürüyor. Uyluklarımin iki yanındaki uyluklarının hissi. Tadı. Geri çekilip
bana baktığında, beni şaşırttığından çok kendini şaşırttığını andıran
nefesinin sesi.

"Yukarı ıkıyorum," diyorum, duvardan iterek.

"Hey," diye sesleniyor Levi arkamdan. Durup omzumun üzerinden bakıyorum. Yüzündeki ifade değişiyor; hâlâ eğleniyor, ama altında daha sessiz bir şey var. "Sienna da bana mesaj attı. Sana önce haber vermemene şaşırdığını söyledi."

Çenem kilitlenir.

"Başka biriyle görüşüyordu. Uyarıya ihtiyacı yoktu."

Levi omuz silkti. "Bu, hala sana bahis oynamadığı anlamına gelmez."

Cevap vermiyorum. Çünkü gerçek şu ki, Sienna her zaman ne sunduğumu tam olarak anlıyordu: karmaşık detaylar yok, aileyle tanışma yok, Aspen'de Noel tatili yok. Sadece kariyerlerine adanmış, ara sıra biriyle vakit geçirmek isteyen iki insan. En azından, ben öyle olduğunu sanıyordum.

Kardeşlerim başka bir şey söyleyemeden oradan ayrılıyorum.

Ofisime vardığımda, Jeremy kahvaltı ve bir tablette beni bekliyor.

Çantamı bırakırken başını kaldırıp bana bakıyor.

"Günaydın efendim." "İlk olarak ne var?"

Bana tableti uzatır. "Saat sekizde acil yönetim kurulu toplantısı. Saat dokuzda Hawkeyes hukuk ekibi. Saat onda Vancouver'ın genel müdürüyle telefon görüşmesi. Saat on birde halkla ilişkiler ekibiyle planlama toplantısı." Tereddüt eder — bu tereddüt, Everly'nin işin içinde olduğunu gösterir. "Ve Bayan Kauffman smokin provanızı bu öğleden sonraya aldı."

Gözlerimi bir an kapatıyorum. "Smokin provamı kendisinin halletmesi gerektiğini mi düşünüyor?"

Soruyu sindirmek için durmaz. O benim kız kardeşim, tabii ki her şeyin planlamasını üstlenmiştir.

"Ayrıca düğün tedarikçilerinin yarın ilk koordinasyona başlayacağını sana hatırlatmamı istedi."

Everly ve kardeşlerimle beş yıl önce tanışmış olsam da, sanki hayatım boyunca başımın belası olan küçük kız kardeşimmiş gibi davranıyor, sanki antrenman yaptığı bir Olimpik spormuş gibi beni kızdırmak için yeni yollar bulmaya çalışıyor.

"Biliyorum."

Ağırlığını hafifçe kaydırdı. "Bir şey daha var." "Bu cümle günümü hiç bir zaman daha iyi hale getirmedi."

Tabletini kolunun altına sıkıştırdı. "Bayan Brighton geldi." Kafamı kaldırdım.

"Sienna mı?"

Başını salladı. Yüz ifadesi özenle tarafsızdı — Jeremy tarzı tarafsızlık, ki bu başlı başına bir sanat formudur. Bu adam, kahvemi getirirken gösterdiği aynı soğukkanlılıkla bir binada yangın çıktığını bile duyurabilirdi.

Bunun için vaktim yok. Bu da doğal olarak, bunun yine de olacağı anlamına geliyor. Hâlâ birlikte çalışıyoruz; onun şirketinin benim için bulduğu satın almalar, işlerim için hayati önem taşıyor. O benden önce hayatına devam etti. Aria ile nişanlanmamı eleştirecek hiçbir nedeni yok.

Ama bulacaktır.

"Onu içeri gönder."

Jeremy kapıyı açar ve oda ikincil hasara uğramadan ortadan kaybolur.

Sienna, silah olarak sınıflandırılabilir kadar keskin bir gri takım elbise giymiş olarak içeri girer. At kuyruğu pürüzsüzdür. Yüz ifadesi sakindir. Gözleri ise değildir.

Arkasından kapıyı kapatır.

"Demek doğru... evleniyorsun?" diye sorar. Selam yok. Gülümseme yok.

"Evet."

"Hepsi bu mu?"

Sandalyeye yaslanıyorum. "Ne istersin? Basın bülteni mi?"

Kahkahası kısa ve mizahsız. "Önceden haber versen iyi olurdu."

"Başka biriyle görüşüğünü hatırlatmam mı gerekiyor?" Kollarını kavuşturdu. "Mesele o değil."

"O zaman mesele ne, Sienna? Çünkü ikimizin de yapacak çok işi var ve ben işime dönmek istiyorum."

Bana uzun bir süre bakar. Soğukkanlılığında bir çatlak belirir, hemen kaybolur. Eskiden anladığımı sandığım o gözler, birbirlerinden hiçbir şeye ihtiyaç duymayan iki insanın her şeye sahip iki insanla aynı olduğuna inandığım zamanlardaki gözler.

"Bunu beklemiyordum," diyor.

Ben de.

"Beklentilerini sormadım."

"Hayır." Bakışları sertleşiyor. "Hiç sormazsın."

Aramızda sessizlik çöküyor. Tanıdık, eski ve eskisi kadar rahat olmayan bir sessizlik.

"İlişkimizin ciddi olmadığını biliyorum," diyor sonunda. "Bunu biliyorum. Ama dört yıl süren ciddi olmayan bir ilişki, belki de söz konusu erkeğin sonunda uyanıp bariz olanı fark edeceği hissini uyandırmaya başlıyor."

"Bariz olanı," diye
tekrarlarım. "Birbirimize
uygun olduğumuzu."

Kağıt üzerinde, belki. Yakınlık kurmak için çok meşgul iki insan. Mesafeden memnun iki insan. Soğukluğu zarif gösterecek kadar kibar iki insan.

Ama soğukla soğuk birleşince sıcaklık oluşmaz.

Donma oluşur.

"Uyumluyduk," diyorum. "İşlevseldik."

Yüzünde bir anlık bir incinme belirir, ama hemen silip süpürür. Sienna bu konuda her zaman iyiydi — çabuk toparlanma, sakın maskenin yerine oturması. Eskiden buna hayranlık duyardım. Artık bunun ne olduğunu anlıyorum. Benim yaptığımın aynısı. Aynı zırh. Zayıf anlarda görülmemeyi reddetme.

Farkı, Aria'nın bunu yapmaması. Aria'nın yüzü her şeyi gösteriyor, sanki kırılganlığın bir zayıflık olduğunu hiç öğrenmemiş gibi.

"Bir gün asla evlenmeyeceğine yemin ediyorsun, ertesi gün... asistanınla nişanlanıyorsun. Seni gerçekten anlamak imkansız," diyor Sienna yumuşak bir sesle.

"Bunu saklamaya hiç
çalışmadım." "Hayır.
Saklamadın."

Önemli olması gereken her açıdan mantıklıydı. Zekiydi, kendine yetiyordu ve benden vermek istediğimden fazlasını asla istemedi. Ara sıra bir gala. İkimize de uygun olduğunda birlikte geçirdiğimiz bir gece. Ve dört yıl boyunca bir kez bile kontrolümü kaybetmemi istemedi.

Yönetim kurulu toplantılarında, bana son söylediği şeyi düşünmekle o kadar meşgul olduğum için yarım kulakla dinlediğim tek bir an bile olmadı. Kalemini tutuşunu, gülerken ağzının şeklini ya da kahvesini şekerli mi içtiğini

kalemi tutuşunu, güldüğünde ağzının şeklini ya da kahvesini şekerli mi içtiğini fark etmedim.

Aria farklı.

Son altı ayımı, istemeden onunla ilgili şeyleri fark ederek geçirdim — düşündüğünde kalem kapağını dudağına nasıl bastırdığını, gergin ya da heyecanlı olduğunda ellerini nasıl kullandığını, onun...

Ve bir kez fark etmeye başladım mı, orada durmadı.

Aşmamam gereken sınırları aştığımı hayal etmek çok kolay hale geldi. Masasına doğru yürümek. O badem sütü numarası yüzünden onu dizimin üzerine yatırmak. Onu soyup masanın üzerine yatırmak ve bacaklarının arasına ağzımı koyarsam adımı ne kadar yüksek sesle inleyeceğini öğrenmek.

Bu, tamamen farklı bir sorun yarattı. İnsan kaynaklarının devreye girdiği türden bir sorun. İkimizin de geri alamayacağı bir şey yapmadan önce aramıza mesafe koymamı gerektiren türden bir sorun.

Ve şimdi o benim karım olmak üzere.

Sienna her zaman mantıklı seçenektir.

Aria ise mantıklı düşünemediğim kişi.

Aynı zamanda benim kabul edebileceğim tek anlaşmaya razı olan da o: şartlar, yapı, bir son tarih. Bir yıl. Sonra yollarımız ayrılacak.

Oysa Sienna, benim zaten şüphelendiğim şeyi itiraf etti. Benim aklımın başına gelmesini umuyordu. Ve eğer istediği buysa, onunla bir gelecek düşünen biriyle bunu bulmayı hak ediyor.

İş gününün ortasında Sienna'ya şaplak atmayı bir kez bile düşünmedim.

Badem sütü olayından bu yana Aria'ya bunu yaklaşık dört yüz kez yapmayı düşündüm.

Sienna kapıya doğru yürür, sonra elini kapı koluna koyup durur. "Umarım neye bulaştığını biliyordur."

Ben de öyle umuyorum.

"Biliyor."

Sienna arkasına bakıyor. "Öyle mi? Kardeşlerinin iddia ettiği kadar aşık olmak zor biri değilsin."

O dönmeden hemen önce sesleniyorum, "Sienna. İş ilişkimiz hakkında..."

"Merak etme, Tin Man," der, kardeşlerimin bana taktığı lakabı kullanarak. Bunu bilmesi, benim onun dikkatini vermediğini sandığım yıllarda aslında ne kadar dikkatli olduğunu gösteriyor. "Hâlâ en büyük müşterimsin ve ben bu ofise adımımı attığım zamanki kadar hırslıyım. Her şey eskisi gibi."

"Her zamanki gibi," diye tekrarlıyorum.

O odadan çıkar. Kapı kapanır.

Kapıya tam üç saniye boyunca bakıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, ceketimi alıyorum ve toplantı odasına doğru yöneliyorum.

Christian, deri bir dosya ve benden bile daha az uyuymuş gibi görünen bir ifadeyle yönetici konferans odasının dışında beni karşılıyor.

"Berbat görünüyorsun," diyor.

"Sana da günaydın."

Bana klasörü uzatır. "Güncellenmiş tröst eki. Babamızı nefret etmek için daha fazla neden arıyorsan, gelirken okursun."

"Zaten yeterince nedenim var."

Christian'ın ağzı seğiriyor. Bu bir gülümsemeye dönüşmüyor. "Bunu ciddiye alıyorlar. Dünkü sözleşme toplantısı sorunsuz geçti, ama yönetim kurulu bunu bilmiyor. Tek bildikleri kameraların onlara gösterdiği şey."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Yürümekten vazgeçti. Ben de durdum. "Kameraların önünde, bir stadyumun merdivenlerinde eski çalışanınızla öpüşerek nişanlandığınızı ilan ettiniz. Bu ya romantik ya da felaket." Bana keskin bir bakış attı. "Romantik bir geçmişiniz olduğu söylenemez."

"Sözleşmeyi imzaladı. Anlaştık." "Öyle mi?"

Cevap vermiyorum.

Beni rahatsız edici derecede yarım saniye daha inceledikten sonra, toplantı odasının kapısını açar.

Uzun bir masa uzanıyor. Karşımızda üç yönetici oturuyor. Üçü de bir dolandırıcılık kokusu aldıklarını ve bunu kanıtlamanın bu kadar kolay olmamasına hayal kırıklığı duyduklarını ifade eden ifadelerle bakıyorlar.

Claudia Preston, Arnold Harris ve Sadie O'Connor. Conrad Kauffman'ın "iç çemberi" olarak adlandırdığı üç ortak. Hiç tanışmadığı çocuklarının mirasını bozmasını engellemek için tröstün yönetim kurulu üyeliğine davet ettiği üç kişi.

Bayan Preston ellerini birleştirir. "Bay Kauffman. Bay Kauffman."

Christian başını eğiyor. Ben bir kez başımı sallıyorum.

"Nişanınız," diyor, nezaket sözleriyle zaman kaybetmeden, ki bunu takdir ediyorum. "Neden bunu ofisinizden değil de basından öğrendik?"

Odadaki herkesin gözleri üzerimde. Yerime oturuyorum.

"İlişkimizi gizli tutuyorduk," derim sakın bir sesle. "Bu durum değişti."

"Ne kadar da uygun," diye mırıldanır yöneticilerden biri.

Christian dosyasını açar, ama ben elimi kaldırıyorum. Bu kısım bana ait.

"Aria, Hawkeyes'in geçiş sürecinde benimle yakın bir şekilde çalıştı. Duyuruyu daha dikkatli bir şekilde yapmak niyetindeydik. Koşullar bizi buna zorladı."

Bayan Preston'ın yüzündeki ifade değişmiyor. "Ve siz bizden bu evliliğin gerçek olduğunu kabul etmemizi mi bekliyorsunuz?"

Gözlerimi kırpmadan onun bakışlarını karşıladım. "Evet."

O, evraklarına göz atarken ve burnundaki gözlüğünü düzeltirken bu sözlerimi sindirir. "Geçen hafta Bayan Taylor'ın işine son verdiniz."

Gözümü kırpmıyorum. "Personel kararıydı. Sonra revize edildi."

"Nişanlın olduğu için mi değiştirildi?" diye sordu başka bir yönetim kurulu üyesi.

"Onun işine devam etmesi çıkar çatışması yarattığı için mi revize edildi?" diyorum.

Bu tam olarak doğru değil. Ama yalan da değil.

Christian sakın bir sesle araya giriyor. "Vakıf, son tarihe kadar evlenilmesini şart koşuyor. Çatışma çözülürse, profesyonel bir ortamda bir ilişkinin gelişmesini

"

Bayan Preston ona bakar, sonra tekrar bana.

"Peki Bayan Taylor uygun mu?"

Parmaklarım masanın altında, uyluklarıma istem dışı bir şekilde bir kez seğirdi.

"Zeki, istikrarlı, uyum sağlayabilen ve beklentileri fazlasıyla karşılayabilecek birisidir."

Christian'ın yanımda kıpırdadığını duyuyorum. Bu kıpırdama, gerçeklere uygun ama duygusal açıdan yoksun bir şey söylediğini gösteriyor.

"Ve yakın bir şekilde çalışırken birbirlerine aşık oldular," diye ekliyor Christian, benim sahip olmadığım o sıcak ses tonuyla.

Doğru. Duygusal kısmı unutmuşum. Şimdi fark ediyorum ki, sanki ona iş referansı veriyormuşum gibi bir izlenim yaratmışım.

"Doğru. Ofiste birine aşık olmak niyetim değildi. Ama oldu."

Bayan Preston beni çok yakından izliyor. Bu bakış, onun kandırılmadığını, bunu bildiğini ve benim de onun bildiğini bildiğini gösteriyor. Ama hepimiz burada oturup aksini iddia edeceğiz çünkü güven, onun bana inanmasını gerektirmiyor. Güven, onun kurallara uymasını gerektiriyor.

Sonunda, bir kez başını salladı.

"Yönetim kurulu bu nişanın devam etmesine izin verecek."

İzin.

Sanki bana park izni veriyorlarmış gibi. Sanki imar değişikliği için onay almışım gibi.

"Ancak," diye devam ediyor, "eğer herhangi bir noktada bu evliliğin sadece güveni tatmin etmek için yapıldığını tespit edersek, sonuçları tüm Kauffman mirasçılarını etkileyecektir."

Bunu zaten biliyordum. Christian, Genevieve ve Washington eyaletindeki tüm tröst avukatları bu maddeleri kafamıza kazımişti. Ama bunu yönetim kurulunun kendisinden yüksek sesle duymak — deri ve pahalı hataların kokusuyla dolu bir odada on iki yönetici tarafından söylenmesi — bu işin ters gitmemesi için yeni bir ağırlık katıyor.

Christian dosyasını kapatır. "Anlaşıldı. Everett çok aşık."

Bana bir bakış attı. Bayan Preston da öyle.

"Doğru," dedim. "Evet. Çok aşık."

Sanki sandviç siparişi veren bir adam gibi konuşuyorum.

Bizi başlarını sallayarak ve zar zor gizledikleri bir küçümsemeyle uğurlarlar. Bana bir an bile inanmadıklarını düşünüyorum, ama yine de mirasımı korumak için biriyle evlenmeme izin vermelerini gerektiren güven şartlarına uymak zorundalar. Kapılar arkamızda kapanır kapanmaz, Christian son kırk beş dakikadır nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes verir.

"Şey," diyor, "seni asla tanık kürsüsüne çıkarmayayım.

Sen gördüğüm en berbat yalancısın."

"Siktir git."

Onu asansöre doğru itiyorum.

Koridordan aşağı inerken güler. Sonra aklıma gelir.

Brookhaven.

Hafıza bakım merkezi. Conrad Kauffman'ın son günlerini orada geçirdiğinden beri, ailemizin yıllardır bağış yaptığı yer. Aria'nın babasını güvende ve bakım altında tutan, özel bir odada barındıran tesis; çünkü bunun masraflarını biri ödüyor — yakın zamana kadar bu kişi Aria'ydı; başka seçeneğin bekleme listesi, ortak oda ve kızının adını unutan bir adamın bir numara gibi muamele görmesi olduğu için, sahip olmadığı birikimlerini tüketiyordu.

Kendimi vazgeçirmeden önce telefonumu çıkarıp aramayı yapıyorum.

Hat iki kez çaldı.

"Brookhaven Memory Center, ben Gladys."

"Gladys, ben Everett Kauffman."

Kısa bir duraklama. Sonra sesi neşeleniyor. "Bay Kauffman. Ne güzel. Genellikle ailenin muhasebecisi veya Bayan Kauffman arar. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Boş koridora göz attım ve kimse beni duyacak kadar yakın olmasa da sesimi alçaltarak konuştum.

"Nişanlığımın babasının hesabına bir ödeme yapmak istiyorum." Bir saniye daha.

Sonra, sıcak bir sesle, "Elbette, efendim. Ve tebrikler. Nişanlandığınızı bilmiyordum."

"Teşekkür ederim," dedim, çünkü normal insanlar yaklaşan sahte evlilikleri için tebrik edildiklerinde böyle derler. "Önümüzdeki çeyreğin tamamını ödemek istiyorum. Yakında seyahate çıkacağız ve biz yokken onun bakımının aksamamasını istemiyorum."

"Elbette, Bay Kauffman. Bunu sizin için halledebilirim."

"Ve eğer bir şey çıkarsa," diye ekledim, "ve ben ulaşılabilir durumdaysam, Everly Kauffman'a veya aile muhasebecisine doğrudan ulaşın. Tedavisinde herhangi bir kesinti olmasını istemiyorum."

"Elbette. Hesaba not düşeceğim."

Ona ödeme bilgilerini veriyorum, çeyrek sonuna kadar bakiyenin karşılandığını onaylayana kadar bekliyorum, sonra görüşmeyi sonlandırıyorum.

Bir an için, telefonum hâlâ elimdeyken koridorun ortasında öylece duruyorum.

Oldukça basit bir şey. Para yatırıldı. Sorun halledildi. Bildiğim tek yardım şekli bu: hiçbir şey hissetmemi gerektirmeyen, sadece bir çek yazıp yoluma devam etmem gereken türden bir yardım.

Ama ben yoluma devam edemiyorum.

Koridorda durmuş, altı ay boyunca benden hiç istemediğim kahveyi getiren, beni arenanın merdivenlerinden çıplak ayakla kovalayan, on milyon dolarlık bir yüzüğü, fiyatı yüzünden değil, *benim* oraya koyduğum için önemliymiş gibi bakan bir kadını düşünüyorum.

O para için bir sözleşme imzaladı.

Telefonu cebime koyuyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve asansöre doğru yürüyorum. Saat neredeyse on ve Aria'nın on buçukta elbise provası olduğunu biliyorum çünkü Everly, şoförümün müsait olup olmadığını kontrol etmem için bana mesaj attı. Benim şoförüm. Onun provası için. Çünkü bir şekilde, kimsenin izni olmadan, hayatımın altyapısı çoktan onun etrafında yeniden düzenlenmeye başlamış.

İşe dönme zamanı.

Yönetmem gereken bir şirketim var. Sürdürmem gereken sahte bir nişanım. Yönetmem gereken bir yönetim kurulum. Yerine getirmem gereken bir sözleşme. Ve penthouse'umda, bu sabah onun öpücüğünün anısını unutmak için kırk tur yüzdüğümü ve buna yaklaşmadığımı bile bilmeyen bir kadın var.

Ama belki bugün evden çalışırım.

Sekizinci Bölüm

ARIA

Bir an için kafam karıştı, dairemde soyulmuş boyalar, eğri büğrü panjurlar ve sanki cinlenmiş gibi çalışmaya hazırlanan eski kalorifer bekledim. Ama sonra Everett'in dairemdeki kira sözleşmemi satın aldığını hatırladım.

Bunun yerine, pürüzsüz beyaz sıvalı, gömme aydınlatmalı ve gürültü sorunları için asla özür dilemek zorunda kalmayacak kadar pahalı bir mekanın sessizliği içindeki onun çatı katında bulunuyorum.

Doğru.

Everett'in çatı katı dairesi. Geçici evim. Dün

Christian ve Everly ile buluştuk.

Yatağın yanındaki komodinde duran telefonuma uzanmak için yan dönüyorum ki gözüm yüzüğe takılıyor.

Nişanlı.

Parmağımdaki on milyon dolarlık taşla sahte nişanlı.

Beni kovmuş, sahte evliliğimizin her ayrıntısını belirleyen bir sözleşme imzalamış ve Christian'ın karşısında oturup, tamamlanmamış bir evliliğin feshedilebileceğini ve fesih durumunda tröstün geçersiz sayılacağını açıklayan bir milyarderle birlikte yaşıyorum.

Bir düğün olacak ve damat Everett olacak.

Hâlâ inanmadığım şey, gelinin ben olduğum.

Derin bir nefes alıyorum ve tüm bunların ne için olduğunu hatırlıyorum. Babam ve Brookhaven. Buna değer. Tüm bunlara.

Komodinden telefonumu alıyorum. Saat

9:42.

En son ne zaman bu kadar geç uyandığımı hatırlamıyorum. Hala arenada çalışıyor olsaydım, çoktan giyinmiş, günün ikinci kahvesinin yarısını içmiş ve huysuz patronumu etkilemek için yeni yollar bulmaya çalışıyor olurdum.

Artık onun asistanı olmadığımı hatırlamak hâlâ tuhaf geliyor. Ben onun nişanlısıyım.

Sonra aklıma geliyor, Brookhaven'ı arayıp bu ayki ödemeyi kontrol etmem gerekiyor.

Paniklemeye başlamadan önce hızla oturup numarayı çeviriyorum. deme bugün sona eriyor ve neredeyse unutuyordum.

İkinci alınişta resepsiyon görevlisi cevap veriyor. "Brookhaven Memory Center, ben Gladys."

"Gladys." Sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Merhaba, ben Aria Taylor. Sanırım Henry Taylor'ın aylık ödemesinin vadesi bugün doluyor ve ben..."

"Aramanız çok ilginç, bir saatten az bir süre önce nişanlınızla konuştum, Bay Kauffman. Bu arada tebrikler. Hiç haberim yoktu. Her şey halledildi. Üç aylık ödemeyi o yaptı."

"Everett halletti mi? Bütün üç aylık ödemeyi mi?"

"İkinizin bir süre şehir dışında olacağınızı söyledi. Babanızın masraflarının karşılanacağından emin olmak istedi. Hepsi bu mu?"

"Ah... tamam," diyorum. "Evet, hepsi bu. Yarın babamı kontrol etmek için uğrayacağım. Teşekkürler."

Telefonu kapatıyoruz ve ben telefonuma bakıyorum.

Everett hemen halledeceğini söylemişti ve belki de içimden bir ses, onun çok meşgul olacağı için unutacağını dşnmşti. Ona hatırlatmam gerekeceğini.

Tanrıya şükür ki şu anda karşımda durmuyor, çünkü muhtemelen kollarına atlayıp benim için bunu yaptığı için onu perdim. Babama göz kulak olduğu ve bunca yıldır göğsümde duran o ağır, pahalı yükü hafiflettiği için. Her zaman onun gelecek ayın kirasını ödemek konusunda endişelenirdim.

Everett'i gereğinden fazla öpmek kafa karıştırıcı olurdu ve muhtemelen onun açısından istenmeyen bir durum olurdu.

Telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkardı.

Everly: *Unutma, saat 10:30'da tasarımcıyla prova var. Şoför nereye gideceğini biliyor. Sevimli bir şey giy. Sihirle tanışmak üzeresin.*

Cesaretim kırılmadan hemen duşa giriyorum. Mutfak, vazgeçtiğim daireden daha büyük.

Bu abartı değil.

Paslanmaz çelik. Mermer. Sabah ışığı, o kadar parlak yüzeylere dökülüyor ki, yanlarında nefes almaktan bile suçluluk duyuyorum.

İçeri girdiğimde Matteo çoktan ocağın başındaydı, mutfakta bir orkestra şefi gibi dolaşıyordu.

"Günaydın, Bayan Taylor."

"Günaydın. Ama bana Aria diyebilirsiniz."

"Aria olsun o zaman," diye gülümsüyor.

Adadaki taburelerden birine oturuyorum. "Hâlâ yanlışlıkla başkasının hayatına girmişim gibi hissediyorum."

Matteo başını kaldırmadan gülümsüyor. "Alışırırsınız. Biraz zaman verin."

"Sözüne güveneceğim."

Penthouse'un kapı kolu sallanır sallanmaz kahveyi doldurur. Bir saniye sonra Everett içeri girer.

Her zamanki gibi görünüyor: koyu renk takım elbise, beyaz gömlek, kusursuz bir kravat, sanki "uyandım" kavramı onun için hiç geçerli değilmiş gibi düzgün saçlar.

Sadece gözleri onu ele veriyor. Sanki pek uyuyamamış gibi gözlerinin altında gölgeler var.

Yüz ifadesi her zamankinden daha katı, ki altı ay boyunca hayatta kalma mekanizması gibi onun ruh halini incelemiş olmasaydım bunu mümkün görmezdim.

"Günaydın," der Matteo.

"Günaydın."

"Kahve ister misin?" diye

Everett'e soruyor. "Evet, iyi olur."

Düşünmeden harekete geçiyorum. Bir fincan alıp kahve dolduruyorum, sonra bir buçuk şeker ve biraz krema ekliyorum.

Siyah değil. Açık değil. İkisi arasında bir şey.

Duruyorum.

İki adam da bana bakıyor.

"Kahvemi genelde Matteo yapar," diyor Everett.

"Ben buradayken rahat olabilirsin Aria. Yemek ve içecekleri ben hallederim," der Matteo tatlı bir sesle.

Yüzüm kızarır. "Özür dilerim. Alışkanlık."

Everett elimden fincanı alır, parmakları parmaklarıma değiyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. "Artık asistanım değilsin."

"Hayır." Zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Doğru. Yakında senin karın olacağım."

Sözler, düşen bir bardak gibi aramıza düşer, sonra o kahveden bir yudum alır ve ilk olarak başka yere bakar.

"Everly, gelinlik proven olduğunu söyledi. Araba çoktan geldi. Ne zaman çıkmak istersen bekliyor," diyor, sesi yine tarafsız. İş gibi.

Tekrar tabureye çıkıyorum.

"Teşekkür ederim."

Matteo kahvaltımızı ikimizin önüne koyar ve şüphe uyandıracak kadar profesyonel bir zamanlamayla ortadan kaybolur.

Everett tabağını ve fincanını alır ve ofisine doğru gidiyormuş gibi döner.

"Gitmek zorunda değilsin," kendimi durduramadan söylüyorum. "Eğer burada yemek istersen."

Elini kahve fincanını sıkıca kavrar. "İşlerim var." Bugün

Cumartesi ama tabii ki yine de çalışıyor. "Tamam."

Tereddüt eder. "İki gün sonra bir rezervasyonumuz var," der. "La Maison Aurelle. Bir hayır etkinliği."

Sanki o isim bana bir şey ifade etmeliymiş gibi kaşlarımı kaldırıyorum. "La Maison Aurelle mi?"

"Kauffman Enterprises yatırımcı. Cuma gecesi bizim için bir masa ayıracaklar. Basın da olacak," diye ekliyor. "Yine birlikte görülmemiz gerekiyor."

Göğsümde cesaretle yükselmeye başlayan küçük heyecan balonu söner.

Bu bir akşam yemeği değil. Bir PR hamlesi. Ben de buna razı olmuştum. Brookhaven'ın masraflarını o ödedi. Şimdi sıra bende.

"Tamam," diyorum.

Sonra o gider.

Kahvaltım ve onun ayak seslerinin yankısı eşliğinde orada oturuyorum ve kendimi aptal hissetmemeye çalışıyorum.

Paparazziler özel girişin dışında bekliyor. İşte o anda, resmen başımın üstüne geldiğini anlıyorum.

Bir saniye önce şoförün kapıyı tuttuğu limuzine doğru yürüyorum.

Bir saniye sonra, sanki peşinden koşmaya değer biriymişim gibi, elinde kameralar olan adamlar adımları haykırıyor.

"Aria! Buraya bak!"

"Bu Everett Kauffman'ın nişanlısı mı?"

"Bize gülümse!"

Kapıcı önüme geçiyor. Şoför, neler olduğunu tam olarak kavrayamadan kolumu sıkıca tutup beni arabaya bindiriyor.

Everly'nin ekibinden ya da Jeremy'den mesaj almadım, bu yüzden bunlar sahte paparazziler değil, gerçek paparazziler olmalı.

Kapı kapanana kadar, kalbim kaburgalarımın o kadar sert vuruyordu ki, moraracak gibi hissettim.

"Bunun için özür dilerim," diyor şoför, arabayı hareket ettirirken. "Bu girişin hala boş olduğunu sanmıştık."

Pencereden dışarı bakıyorum, kalbim hâlâ deli gibi atıyor. "Adımı bileceklerini bilmiyordum."

"Kauffman ailesinin ilk varisinin evlenmesi büyük bir haber," diyor dikkatli bir şekilde.

Ona inanıyorum.

Buna inanmaktan nefret ediyorum.

Gelinlik stüdyosu dışarıdan beton bir sığınak gibi görünüyor. İçerisi ise bir mücevher kutusu.

İpek. Dantel. Avizeler. Mantar panolara iğnelenmiş eskizler. Işıktaki parıldayan dikişleriyle mankenlerin üzerinde yarı bitmiş gelinlikler. Bu, payetleri ve tül seven ve şapka yerine gelinlik yapan çılgın bir dahinin nasıl görüneceğini hayal ettiğim şey.

Everly kapının hemen içinde bekliyor, ıslıl ıslıl, sevinçli ve kendinden fazlasıyla memnun.

"İşte orada," diyor, kolunu koluma takarak. "Gelinimiz."

"Kameralar peşimden koştu," diye patlarım.

Gülümsemesi bir anlığına kayboluyor. "Şimdiden mi?"

Başımı sallıyorum.

"Güvenliği artıracamız," diyor. "Ve bu akşamki akşam yemeğı de yardımcı olacak. Basın daha net bir hikaye elde edince, bazıları geri çekilecektir."

Bazıları.

Harika.

Sonra şöyle diyor: "Lana senin için birkaç elbise, el çantası ve topuklu ayakkabı getiriyor. Aile kuyumcusuyla çalışıyor. O da bu gece için bize birkaç parça ödünç verecek. Ona senin çarpıcı bir parçaya ihtiyacın olduğunu söyledim."

Gözlerimi kırkıyorum. "Nefes kesici bir parça, kiralık mücevherler. Bu biraz abartılı değil mi?"

"Aria, bu senin gelecekteki bir Kauffman olarak ilk çıkışın. Bunu bar mitzvah'ın, quinceañera'nın, debutant balon gibi düşün... ama çok daha fazla sıfırla... tam olarak milyarlarca."

Bu, paparazzilerden bile daha endişe verici. "Bunun yatırımcılarla bir akşam yemeğı olduğunu sanıyordum?"

"Elbette... öyle. Ama biz bunu ele geçirdik ve şimdi bunu sen ve Everett'in büyük lansmanına dönüştürüyoruz."

Daha fazla soru sormak üzereyken tasarımcı Trinity içeri giriyor. O, çok zenginler için gelinlik tasarlayan bir kadından beklediğim tam da öyle biri: eksantrik, zeki ve biraz da teatral.

Everly'ye sarılır, bana döner ve "Demek Everett Kauffman'la evlenen korkusuz kadın sensin" der.

Korkusuz, benim kullanacağım bir kelime değil.

Çaresiz koşulların zorladığı, belki. Everly bana dirsek atıyor. Bu, rolümü oynamam için bir işaret. "Şey... kalp ne isterse onu ister."

Everly bu cevabı pek beğenmedi. Yüzünden bunu anlayabiliyordum, ama bu pürüzleri Everett'in yatırımcı arkadaşlarının önünde değil de burada çözebildiğim için rahatlamıştım.

Kalabalığın önünde onu öpmek bir şeydi, ama şimdi Everett'e ne kadar aşık olduğumu ifade etmek için biraz prova yapmam gerekecek.

Sonraki bir saati kumaşlar ve aynalar arasında geçiriyoruz ve Trinity "çok tatlı", "çok intikamcı" ve "yanlış yüzyılda çok gelinlik gibi" gibi şeyler mırıldanıyor.

Bir elbise neredeyse beni ikna ediyor. Vücuda oturan ve yumuşak bir elbise.

Aynadaki kadına bakıyorum ve onu yarı yarıya tanıyorum. Sonra Trinity, "Yeterli değil" diyor.

Midem düğümleniyor.

Ama gözleri parlıyor.

"Yaklaştık," diyor. "Bu elbise bana kim olduğunu anlatıyor. Artık onlara kim olacağını anlatan versiyonu oluşturabilirim."

Bu sözler ilham verici gelmeliydi. Ama bunun yerine kalbim hızla atmaya başladı.

Çünkü ben de kime dönüştüğümü tam olarak bilmiyorum.

Sonunda ona güvenmeye karar verdiğimde, sanki yıllardır beklediği bir meydan okuma verilmiş gibi gülümsüyor.

Everly beni dışarıya kadar geçirirken şöyle diyor: "Yönetim kurulu her şeyi görmek istiyor. Tedarikçiler. Sözleşmeler. Planlar. Biz sadece bir düğün düzenlemiyoruz, Aria. Kanıtlar oluşturuyoruz. Onlara o kadar çok şey sunmaya çalışıyorum ki, içinde boğulacaklar."

Kanıt.

Romantizm ya da neşe değil. O "kanıt" yaratıyor.

Geri döndüğümde penthouse, sanki içinde bir mağaza patlamış gibi görünüyordu.

Tasarımcı rafları. Giysi çantaları. Sıralar halinde dizilmiş ayakkabılar. Modern sanat eseri gibi sergilenen el çantaları.

Everly'nin stilisti Lana beni görünce gülümsüyor.

Sonra şöyle diyor: "Oh... senin işin kolay olacak. Harikasın ve Everly beden konusunda tam isabet yapmış. Hazır mısın?"

Donup kalıyorum.

Sahip olduğum her şeyden daha değerli giysilerle dolu oturma odasının ortasında durup Brookhaven'daki babamı düşünüyorum.

Faturaları.

Günlük rutinleri.

Gururun, hafıza bakımının masraflarını bir kez bile karşılamadığını düşünüyorum. "Olabileceğim kadar hazırım."

"İşte bu ruh," diye alay ediyor. "O zaman seni bu dünyaya aitmişsin gibi gösterelim."

Sorun şu ki, La Maison Aurelle'de Cuma gecesi için seçtiği ilk elbiseyi üzerime giydirip beni aynaya çevirdiğinde, buraya ait olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmeye başlıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

EVERETT

Bu sabah spor salonundan sonra ofisime girdiğimde, Everly'nin benim için hazırladıklarına hazırlıklı değildim.

Dün gece yine burada uyudum. Aria uyuduktan sonra gizlice dışarı çıktım çünkü o koridorda varken asla dinlenemeyeceğimi biliyordum ve Colston ve Zayne ile spor yapmak için sabahın erken saatlerinde ofisimden ayrıldığımda bunların hiçbirinin burada olmadığını biliyorum.

Sanki bir düğün dergisi ofisimin her yerine kusmuş gibi. Her yer çiçeklerle dolu.

Kutular. Kumaşlar. Pasta örnekleri. Bej renkli kumaş örnekleri tutan bir keten uzmanı. Bir cateringci. Bir çiçekçi. İki etkinlik koordinatörü. Kristal vazolar ve bir basamaklı tabure içeren bir şeyi iten zavallı bir adam, o arabayı buraya çıkarmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Ve tüm bunların ortasında, bir elinde tabletiyle ofisimin kanepesine oturmuş, yüzünde aşırı bir memnuniyet ifadesiyle Everly duruyor.

Başını kaldırıp gülümsüyor.

"İşte orada."

Bir anda donup kalıyorum.

"Bu da ne böyle?"

"Düğününün bir özeti," diyor Everly. "Ayak uydurmaya çalış."

Kaosu tekrar gözden geçiriyorum.

Masam, pasta kutuları ve klasörlerin arkasında kaybolmuş. Toplantı masam, örnek masa süsleriyle kaplı. Sanki şakayıkların düşmanca bir devralımını başlatıyormuşuz gibi, biri köşedeki sunum şövaleye çiçek eskizleri iğnelemiş.

Ona bunu minimumda tutmasını söylemişim, ama Everly'ye bir etkinlik için elinden geleni yapmamasını söylemek, bana haftada seksen saat çalışmamamı söylemek gibidir. İkimiz de o kişiye siktirip gitmesini söylerdik. Bu bir aile özelliği.

Sonra Aria'yı görüyorum.

Lacivert bir elbise giymiş, saçları yarıya kadar toplanmış, çiçekçinin yanında durmuş, birinin kaskad aranjmanlarını anlatmasını dikkatle dinliyor. Sakin görünüyor — en iyi ihtimalle hafifçe ilgileniyor, ama çiçekçi bunu asla tahmin edemez. O gülümsemeyi tanıyorum.

Beni etkileyen şey, Aria'nın benim alanıma ne kadar kolay uyum sağlaması. Ofisim hiç bu kadar küçük gelmemiştir.

"Buna gerek yok," diyorum.

Everly ayağa kalktı. "Hayır, aslında bu son derece gerekli. Yönetim kurulu bizi izliyor ve hoşumuza gitse de gitmese de, Seattle'ın en sevilen gösterisinin bir parçasıyız. İnsanlar ne yaptığımızı, ne giydiğimizi, nerede tatil yaptığımızı ve özellikle de kiminle evlendiğimizi önemsiyor." Elini dalgın bir şekilde keten satıcısına doğru sallayarak, diğer fildişi renkli kumaşla aynı görünen bir fildişi renkli kumaş parçası seçer. "Bu düğünün planlanması, fotoğrafları, satıcı sözleşmeleri, özel medya kapsamı ve en önemlisi ivme kazanması gerekiyor. Bunun, ikinizin aylardır sessizce hazırlandığınız bir şey gibi görünmesi gerekiyor, merdivenlerde tesadüfen karşılaştığınız bir şey gibi değil."

"Maalesef, tam olarak böyle oldu."

Parmaklarını şıklatıyor. "Detaylar," diyor, bunu gerçeğe döndürme çabalarından neredeyse sıkılmış gibi. "Bana sonra teşekkür edeceksin. Bu tür bir medya fırtınası iş için iyidir—tüm Kauffman Enterprises için. Yönetim kurulu memnun olacak, halk Aria'nın gelinlik tasarımcısı ve resepsiyonda ağzına hangi aromalı pastayı tıktırdığı hakkında tüm ilginç detayları öğrenecek ve pazartesi sabahına kadar muhtemelen incelenecek yeni bir yığın birleşme dosyası elinde olacak."

Bir etkinlik koordinatörü elinde bir not defteri ile önümde beliriyor. "Bay Kauffman, verimliliği en üst düzeye çıkarmak için sabahı istasyonlara ayırdık."

Yanımdaki Everly'ye bakıyorum.

"Verimlilik sizin için bu mu demek?"

"Evet," diyor Everly neşeyle.

Tabii. Tahmin etmeliydim.

Everly kolunu koluma takar ve beni odanın içine doğru çeker. "Hadi ama. En azından ilgileniyormuş gibi davranmalısın."

"Hayır, hiç umursamam gerekmiyor. Yapmam gereken işler var." Gözlerini kırptırıyor.

İç geçirdim. "Peki, hadi şunu bitirelim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

Keten uzmanı hemen yanımıza gelir ve üç kare kumaş uzatır.

"Şampanya, sıcak fildişi ve yumuşak kum rengi." Onlara bakıyorum.

Hepsi bej rengine.

"Bana hepsi aynı görünüyor," diyorum.

Kadın kişisel olarak incinmiş gibi görünüyor.

Odanın diğer ucunda Aria, açıkça gülmekten öksürüyor.

Omzumun üzerinden bir göz atıyorum ve o, masummuş gibi davranma cüretini gösteriyor. Odanın içinde kolundan sürüklenen Aria olmalı, ben değil. Everly, onunla çok daha dikkatli bir dinleyici kitlesi elde ederdi. Çoğunlukla, kız kardeşimin Aria'yı kaçırdığına ve onu iradesine karşı burada tuttuğuna yarı yarıya ikna olduğum için.

Benim yerime o olsa daha iyi.

Sonraki bir saat, benim kabul etmediğim şekillerde sabrımı sınıdı.

Sonunda kız kardeşimin ölümcül kucaklamasından kurtulmayı başardığım anda —sadece biri masa kartlarıyla onun dikkatini dağıttığı için

—ofiste hala bana ait gibi hissettiren tek yere doğru yöneldim.

Masam.

Sanki bir kalkanmış gibi masanın arkasına otururum, dizüstü bilgisayarımı açarım ve insanlar bana doğru gelip çiçekler, pasta, ışıklandırma, oturma düzeni ve yer kartlarına duygusal bir bağım olup olmadığı konusunda isteklerini dile getirirken çalışmaya çalışırım.

Yok.

Aslında, hiçbirimiz mirasımızı kaybetmeyelim diye bu işi sonuna kadar götürmek dışında bunlara karşı hiçbir duygusal bağım yok.

Telefon görüşmeleri yapıyorum, e-postalara cevap veriyorum ve finans departmanından gelen çeyrek sonu rakamlarını kontrol ediyorum. Dikkatimi ait olduğu yere

Düğünle ilgili kararlar, benim neredeyse hiç katkım olmadan ofisimin köşelerinde alınmaya devam ediyor ve artık Everly'nin bunların hiçbirinde benim onayımı hiç istemediğine tamamen ikna oldum. O sadece benim burada olup bu süreçte acı çekmemi istedi.

Sonra, yüzümün önünde bir çatal beliriyor.

Kafamı kaldırıyorum.

Aria bir parça kek uzatıyor. Limonlu.

"Bir şey seçmelisin," diyor. "En sevdiğin şey olması gerekmez. Sadece insanların şikayet etmeden yiyebileceği bir şey olması yeterli." Ağzı seğiriyor. "Madem bunu yapıyoruz, en azından gerçekten sevdiğimiz yemekleri servis edelim."

Bana uzattığı parçayı alıyorum.

Tatlı. Limon, parlak ve temiz bir lezzet katıyor. Fena değil.

Kahretsin.

"Ee?" Everly odanın diğer ucundan soruyor, imza atarak yaylı dörtlüsünü onaylıyor.

"Fena değil."

Catering görevlisi gülümsüyor ve sanki kraliyet fermanı çıkarmışım gibi bunu not alıyor.

İkinci bir çatal ortaya çıkıyor. Tuzlu karamel espresso.

"Hayır."

Aria başını eğiyor. "Tadına bile bakmadın."

"Kekte kahveye ihtiyacım yok."

"Kahveyi sanki ilaçmış gibi içiyorsun." "Bu, tatlıda da kahve istediğim anlamına gelmez."

Everly inler. "Öğleden önce nasıl bu kadar zorlu olabiliyorsun? Vazgeçmek istemediğinden emin misin, Aria? Onu tanıyan kimse seni suçlamaz."

Ne olacaksa olsun. "Bu düğünü istiyor musun, istemiyor musun, Everly? Gelini kaçırmaya çalışmayalım," nişanlıma bir çıkış yolu sunan kız kardeşime diyorum.

Dizüstü bilgisayarıma geri dönerim.

Yüksek sesle söylemediğim şey: Aria bu işin içinde olmasaydı, bunların hiçbirini beni bu kadar rahatsız etmezdi.

Bunalmış olmalıydı. Orada yersiz görünmeliydi. Oysa, çaba gösteriyor gibi görünüyor.

Dinliyor. Sorulduğunda fikirlerini söylüyor. Ve bir kez bile olayın merkezinde olmak istemiyor.

Bu beni sinirlendiriyor.

Sonunda satıcılar dağılmaya başlıyor, ofis hafifçe tereyağı kreması, çiçek ve para kokuyor; sanki odanın ortasına para koyup yakmışım gibi. Bir yıl sonra, Aria ve ben boşanma davası açacağız. Bunların hiçbirisi önemli değil.

Aria şu anda konferans masasının yanında, çıktıları düzgün yığınlar halinde topluyor — hâlâ asistanım gibi davranıyor, ama bu kelime haftalar önce artık ona uymamaya başlamıştı.

Sonra bakışları köşedeki bir şeye takılıyor. Ben dönmeden ne gördüğünü biliyorum.

Battaniy

e.

Yastık.

Siktir.

Yukarı çıkmak yerine burada uyuduğumda kullandıklarım. Onları kaldırmayı unutmuşum.

Bana bakıyor.

"Genelde burada mı uyuyorsun?" diye soruyor sessizce, "yoksa benim yüzümden mi?"

Hemen cevap vermiyorum. Fazla şey açığa çıkması çok kolay olurdu.

Sonra omuz silkerim. "Bazen, teslim tarihlerim olduğunda." Gözleri yine battaniyeye kayar.

"Şu anda bir teslim tarihiniz var mı?"

Yalan söylemeliyim. Önümüzdeki yıl teslim tarihleriyle boğulacağımı ve beni pek yukarıda görmeyeceğini söylemeliyim. Bu daha akıllıca bir hareket olurdu.

Ama kendimi buna ikna edemiyorum.

Belki de ona bir yıl boyunca yalan söylemek, gerçeği söylemekten daha yorucu geliyor. Yalanın bedeli er ya da geç ödenir. Her zaman öyledir.

"Hayır."

O, baskı yapmadan bunu sindirerek bir kez başını salladı.

Sonra, çok dikkatli bir şekilde, "Eğer benim burada olmam sorun oluyorsa, eminim ev sahibim bana kiralayabileceğim başka bir daire bulabilir," der.

"Görünüş için kalmalısın," diyorum. "Burada görünmen gerekiyor. Gelip giderken. Özel girişi kullanırken. Başka bir yerde kalırsan, hikaye zayıflar. Vakıf, benden ayrı bir dairen olduğunu öğrenirse, durum iyi görünmez."

Bunun kulağa nasıl geldiğini ben bile anlıyorum.

O da duyuyor ama yine de kabul ediyor. "Haklısın," diyor. "Elbette."

Durumu daha da kötüleştirmeden önce, Everly koordinatörle birlikte kapının eşiğinde yeniden belirir.

"Smokin provası," diyor Everly. "Kaçmayı aklından bile geçirme."

"Kaçmayı düşünmüyordum." Ceketimi alıyorum. "Bugün için yeterince pasta ile bana işkence ettin. Smokin provası, yapabilirim."

"Güzel," diyor neşeyle. "O zaman terzilik için uysal bir ruh halinde olacaksın."

Hiçbiri başka bir şey söyleyemeden oradan ayrılıyorum.

Terzi iğneler takıp ölçü alırken, ben orada durmuş satıcı klasörlerini, şakayıkları ve Aria'nın onun yüzünden ofisimde mi uyuduğumu sormasını düşünürken, o "zamansız" ve "zarif" gibi kelimeler söylüyor.

Oradan ayrıldığımda, hesap tabloları beni hiç bu kadar yormamıştı.

Kauffman binasına geri dönüyorum, sadece kardeşlerimle benim kullandığımız özel garaja park ediyorum ve asansöre biniyorum.

PH1'e basıyorum. Sonra, asansör hareket etmeye başlayınca fikrimi değiştirip ofisimin katının düğmesine basıyorum. Sekiz kat aşağı.

Evden kaçmıyorum, diyorum kendime. Sadece yapacak çok işim var.

Döndüğümde ofisim sessizdir.

Çiçek yok. Kumaş örnekleri yok. Ve en önemlisi... Aria yok.

Sadece masam, kanepem, köşede duran bir battaniye ve bir yastık var.

Bir sponsorluk teklifini açıyorum, aynı satırı yedi kez okuyorum ama hiçbir sonuca varamıyorum.

Saat on bir buçukta, hâlâ aynı sandalyedeyim, kravatım gevşemiş, ceketim çıkmış, imleç cevaplanmamış bir e-postanın üzerinde yanıp sönüyor, zihnim ise

aynı birkaç şeyi tekrar tekrar oynatıyor.

Aria mutfağında çıplak ayakla.

Aria ofisimde bana limonlu kek yediriyor. Aria köşedeki battaniyeye bakıyor.

Aria, benden uzaklaşabilmem için yeni bir daire bulmayı teklif ediyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum, ayağa kalkıyorum ve kanepeye doğru yürüyorum, giderken battaniyeyi ve yastığı alıyorum. Eve gitmeliyim.

Asansöre binip, nişanlımla aynı çatı altında uyuyabilen bir erkek gibi çatı katına girmeliyim.

Bunun yerine, kanepeye uzanıyorum, derinin altımda gıcırdamasını hissediyorum. Sabahleyin boynum benden nefret edecek ama yine de bunu yapıyorum. Çünkü evim yukarıda. Ve yukarı demek, o demek.

Mutfaktaki kahkahası. Duştan çıkmış, hâlâ nemli saçları. Misafir koltuğuna asılı elbisesi. Sekiz kat merdiveni hiç zorlanmadan çıkması.

Eş olsun ya da olmasın, mesafe korunmalı. Bir yıl. Anlaştığımız şey buydu.

Gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalmadan önce duyduğum son şey, onun sessiz ve dikkatli sesi:

Eğer benim senin hayatında olmam sorun oluyorsa...

Sorun şu ki, geçen her gün, o bana giderek daha az sorun gibi geliyor.

Benim sürekli öyleymiş gibi davranmaya çalıştığım şekilde değil.

Ve bununla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Onuncu Bölüm

ARIA

Lana ile seçtiğimiz elbise gece mavisi.

Karmaşık dantel ve boncuklarla süslenmiş dar bir korsaj, derin bir yaka ve romantik bir hava katan omuzsuz askıları var.

Gözden kaçan türden değil. Kapıdan girdiğinizde odayı sessizliğe boğan türden. Belden dar kesim, sırtı açık, dizinin hemen üstünde biten bir yırtmaç. Fermuarını çekerken ellerim titriyor olsa bile "ben buraya aidim" diyen türden bir elbise.

Konuk odasındaki aynada kendime bakıyorum ve bu gece diğer insanların ne göreceğini anlamaya çalışıyorum.

Everett Kauffman'ın nişanlısı.

Elimi her hareket ettirdiğimde on milyon dolarlık yüzük ışığı yansıtıyor. Hâlâ parmağımda başkasının hayatını takıyormuşum gibi geliyor.

Telefonum titriyor.

Everly: Topuklu ayakkabı. Düz ayakkabı değil. Artık bir Kauffman'sın.

Ortamı domine et. Topuklu ayakkabıları giyiyorum.

Koridora çıktığımda Everett asansörün yanında bekliyor. Koyu renk takım elbise, bu gece kravat yok, gömleğinin en üst düğmesi, hiç çaba harcamadan seksi görünecek şekilde açık. Saçları geriye taranmış ve çenesi tıraşlı. Birinci sınıf bir eğitim ve seçkin kulüplere üyeliklerin verdiği bir duruşla milyarder bir mirasçıya benziyor. Bütün bunların altında bir şey var. O tekrar örtmeden önce sadece küçük bir an için görebildiğim bir şey.

Gözleri bir kez aşağıya kayıyor. Hızlı. Kontrolü altında. Sonra tekrar yüzüme dönüyor.

"Hazır mısın?" diye

soruyor. Hayır.

"Evet."

Yardım yemeği, zengin, bağlantıları olan ya da her ikisi de olmayanların girebilmesi için aylarca beklemesi gereken bir restoran olan La Maison Aurelle'de. Bu gece, Kauffman Enterprises baş yatırımcılarından biri, bu da Everett'in adını bile söylemeden ön tarafa yakın bir masa ayırtmış olduğu anlamına geliyor. Kristal avizeler her şeyi sıcak altın bir ışıltıyla kaplıyor. Canlı bir arpçı çalıyor

İçeri girerken Everett'in eli belimin altına konuyor. Yönlendirici, sahiplenici değil. Gözünü kırpsan kaçıracağın bir dokunuş.

Yanlarından geçerken başlar dönüyor. Hepsi değil, ama yeterince. Fotoğrafları görmüş olanlar. Kauffman Enterprises'ın patronunun, hakkında kimsenin hiçbir şey bilmediği bir nişanlısıyla La Maison Aurelle'ye girdiğini bilenler. Özel dikim takım elbiseler ve haute couture elbiseler giymiş insan grupları arasında birkaç fısıltı dolaşıyor ve ben de hiçbirini duymayan bir kadın gibi oturmaya çalışıyorum.

Sonra onu

görüyorum.

Sienna Brighton.

Vücuduna sanki dikilmiş gibi oturan bordo bir elbiseyle masamızda oturuyor. Bu gece saçları açık; koyu, parlak, omuzlarının üzerine dökülüyor. Yanında, lacivert takım elbise giymiş, mükemmel dişlere sahip ve ağzını açmadan bile avukat olduğunu haykıran bir tür zarif rahatlığa sahip bir adam var. Onun diğer tarafında, yıllar boyunca Hawkeyes'in hayır etkinliklerinden belli belirsiz tanıdığım iki çift daha var. Zengin. Nüfuzlu. Bu odaları ikinci evleri gibi gören türden insanlar.

Elbette Everett'in masası böyle görünecekti.

Everett'in eli belimin üstünde duruyor. Ona bakıyorum ama dikkati çoktan masanın diğer tarafına kaymış.

"Sienna," diyor.

"Everett." Gülümsemesi yumuşak ve anında. Sonra bakışları bana kayıyor. Önce yüzüme değil. Sol elime.

Yüzük.

Gülümsemesi geri dönmeden önce hızlı ve keskin bir hareketle yüzüğü inceler. Everett masanın karşısına doğru eliyle işaret eder. "Aria, bu Sienna Brighton.

Harvey Group'ta çalışıyor ve şehirdeki en iyi iş

yöneticilerinden biri." Sonra gözleri tekrar bana kayıyor. "Sienna, bu benim nişanlım Aria."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Aria," diyor Sienna. "İtiraf etmeliyim ki, Everett'i nihayet evlilik piyasasından çekecek kadının nasıl biri olacağını hep merak etmişimdir."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, çünkü babam bana bisiklet sürmeyi öğretmeden önce görgü kurallarını öğretmişti. "Everett'i piyasadan çekmenin tüm övgüsünü ben alamam. Bazen zamanlama her şeydir."

"Bu," der Sienna, gülümsemesi hiç kaybolmadan, "muhtemelen bu akşamın en hafif tabiri.

"Ve bu da Daniel Hart. Harvey Group'un avukatı," diyor Everett, Sienna'nın yanında oturan adamı tanıtarak.

Daniel bana nazik bir gülümseme sunar. "Ben bir avukatım, ama bunu bana karşı kullanma," der ve bana doğru gülümseyerek takılır.

Everett sandalyemi çekiyor ve ben oturuyorum. Sonra Sienna ile benim aramdaki sandalyeye oturuyor.

Sienna hemen Everett'e döner.

"Pierre Matisse az önce geldi," diyor. "Karısı da burada. Bu satın alma işlemi üzerinde dört aydır çalışıyorum ve nihayet ciddi bir görüşme yapmaya hazır. Ama şirketini Harvey Group yönetmiyor, bu yüzden elimde bir koz yok."

"Yani?" diye soruyor Everett.

"Yani, yarın Fransa'ya dönüp rakiplerinden birine satmaya karar vermeden önce onu ikna etmen gerekecek."

Everett geri kalanını duymak için ona doğru eğilir ve ben bunu hemen hissedirim

—hemen—vücudunun benden uzaklaşıp ona doğru eğildiğini hissediyorum. Elinin sıcaklığı sırtımdan kalkıyor ve bu yokluğu cildimde bir esinti gibi hissediyorum.

Sienna da ona doğru eğilir, sesini alçaltır ve bir saniye için, bu kadar doğal görünmelerinden nefret ederim. Ne kadar kolay. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi.

Belki de yapmışlardır.

Daniel fark etti sanırım, ama fark ettiyse de hiçbir işaret vermedi. Sadece su bardağına uzandı ve bir yudum aldı, sanki kız arkadaşının Everett Kauffman'a çok yaklaşması akşam yemeğinin gayet normal bir parçasıymış gibi.

"Seni tanıştırayım," diyor Sienna, sandalyesini geriye iterek.

Everett ayağa kalkar.

Uzaklaşmadan önce parmakları bir saniye kadar sandalyemin arkasına dokunur. "Geri geleceğim."

"Tabii ki," diyorum.

Sienna elbisesini düzeltir ve onunla birlikte odadan çıkar, odanın içinden geçerken eli onun koluna dokunur.

Daniel odanın diğer ucundaki birine başını sallar ve selam vermek için ayağa kalkar. Bu arada masadaki diğer çift henüz gelmemiştir, bu yüzden şu anda tek başıma oturuyorum.

Yanımda bir garson, elinde şampanya kadehleri dolu bir tepsiyle beliriyor. Bir tane alıyorum ve yüzümde, şimdiden ağrımaya başlayan bir gülümsemeyele oturuyorum.

Sonraki yirmi dakika boyunca onların çalışmasını izliyorum.

Sienna eğilip bir şey fısıldıyor. Everett başını sallıyor. Kızın parmakları, bir kez dikkatini çekmek, bir kez de bir noktayı vurgulamak için —ve her seferinde parmakları tesadüf olamayacak kadar uzun süre orada kalıyor.

Birbirlerine çok yaklaşıyorlar. İşte bu kısım içimi burkuyor. Aynı taştan oyulmuş iki insan. Aynı dünya. Güç ve yakınlık için aynı içgüdü.

Bu gece bir planı var. İçeri girerken bunu biliyordum. Burada olmamı istediği için burada değilim — Everly'nin kırk iki sayfalık PR protokolü burada olmam gerektiğini söylediği için buradayım. Çünkü nişanlı çiftler galalara birlikte katılırlar. Ama Everett bu etkinliği her zaman ağ kurmak için kullanmayı planlamıştı.

Ayağa kalkıp büfe masasına doğru yöneliyorum çünkü en azından yemek beni görünmez hissettirmeyecek.

İşte o anda duydum.

Masanın en ucundaki bir kadın garsonlardan biriyle konuşuyor, sesi gergin ve el hareketleri, istediğinden daha uzun süredir kendini anlatmaya çalıştığını gösteriyor.

"S'il vous plaît —" ve sonra kırık dökük İngilizceyle birkaç kelime deniyor.

Garson ona boş boş bakıyor. "Üzgünüm hanımefendi, tekrar eder misiniz?"

Kadın bu sefer daha yavaş, kırık ve belirsiz bir İngilizceyle tekrar deniyor. "Beyaz şarap? Ben... Varsa lütfen?"

Garson kaşlarını çatı. "Chardonnay ve bir..."

"Excusez-moi," diyorum, öne doğru adım atarak. Kadına gülümsüyorum. Sonra annemin bana öğrettiği Fransızca'yı kullanıyorum. Elbette biraz paslanmış, ama konuşmaya başladığım anda yüzünde hemen bir rahatlama görüyorum. Bütün vücudu gevşiyor.

Bana Fransızca olarak, kocasının İngilizcesinin iyi olduğunu söylediğini, ama kendisinin iyi olmadığını bildiğini anlatır.

Gülüyorum. "İngilizceniz çoğu insanın Fransızcasından daha iyi, inanın bana."

Garsona dönüyorum. "O Sancerre istiyor, lütfen. Ben de aynısından alayım."

Garson başını sallar ve ortadan kaybolur. Kırklı yaşlarının ortalarında, yeşim rengi elbisesiyle zarif, koyu renk saçlarını topuz yapmış olan kadın, sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi koluma girer.

"Ben Margaux," diyor. "Ve sen gecemi kurtardın." "Aria."

"Aria." Fransızca telaffuzla söylüyor; R harfi yumuşak, ünlüler açık. "Lütfen, yanıma otur. Kocam, bu tür etkinliklerde erkeklerin yaptığı her neyse ona dalmış durumda ve ben, gülümsediğim, başımı salladığım ama hiçbir şey anlamadığım bir İngilizce sohbeti daha atlatamam."

Odanın diğer ucuna bakıyorum. Everett, Sienna ve tanımadığım gümüş saçlı bir adamla derin bir sohbe dalmış. Sienna'nın eli yine Everett'in kolunda.

"Çok isterim," diyorum.

Köşede bir masa buluruz ve iki insan tesadüfen tanışıp birbirlerinden hoşlandıklarını fark ettiklerinde yaşanan türden bir sohbe dalarız.

Margaux, Lyonlu. Üniversite için Paris'e taşınmış, Bordeaux'da bir şarap tadımında kocasıyla tanışmış ve son yirmi yılı, tek başına keşfetmeyi tercih edeceği şehirlerdeki iş yemeklerine onu takip ederek geçirmiş. Sıcakkanlı, eğlenceli ve Cammy'yi hatırlatan bir şekilde kendini alaya alıyor — tabii Margaux bunu aynı anda iki dilde yapıyor.

Seattle hakkında konuşuyoruz. Yağmur hakkında. Fransız fırınlarının Amerikan fırınlarından ne kadar üstün olduğu hakkında ve buna karşı çıkan herkesle kavga edeceği hakkında. Her ikisi de üniversitede okuyan iki kızı hakkında. Babam hakkında, kısaca — sadece elimi sıkıp "Sen iyi bir evlatsın" demesi için yeterli kadar.

Margaux ile neredeyse bir saattir konuşuyorum ki, masanın üzerine bir gölge düşüyor.

"Margaux, işte buradasın."

Başımı kaldırıyorum.

Everett, uzun boylu, gümüş saçlı, kusursuz giyimli bir adamın yanında duruyor. Pierre Matisse, piyasaları hareketlendiren sözleşmeleri imzalayan birinin sessiz otoritesini yayıyor.

Margaux'nun yüzü aydınlanıyor. "Pierre! Gel, otur. Yeni bir arkadaş edindim." Pierre Matisse bana dönüyor ve onun beni tanıdığını görüyorum. Bu, müşteri.

Everett'in bütün akşam boyunca etkilemeye çalıştığı adam. Sienna'nın dört aydır üzerinde çalıştığı satın alma.

Karısı benimle köşede oturmuş, Sancerre şarabı içiyor ve Fransız fırınları hakkında gülüyor.

Pierre elini uzatıyor. "Pierre Matisse. Siz kimsiniz?"

"Aria Taylor," diyorum. Sonra, yüzüğüm şamdanın ışığını yansıtıyor olduğu için, "Everett'in nişanlısı."

Pierre'in kaşları kalkıyor. Everett'e bir bakış atıyor.

Everett bana bakıyor. Pierre'e değil. Masaya değil. Bana. Yüzündeki ifade bir anlığına açılıyor, şaşkınlık yerini sıcak bir duyguya bırakıyor, sonra soğukkanlılığı geri geliyor.

"Fransızca biliyor musun?" der.

"Akıcı bir şekilde," diye cevaplar Margaux benim yerime, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Beni, Chardonnay istediğimi sanan bir garsondan kurtardı. Bir saattir konuşuyoruz. O harika birisi."

Pierre, eğlence ile yargılama arasında bir yerde duran bir bakışla Everett'e döner. "Nişanlınızın Fransızca bildiğini bilmiyor muydunuz?"

Sonra Everett'in ağzı hafifçe, ama tam da yeterli ölçüde kıvrılır ve yanımdaki sandalyeyi çeker.

"Görünüşe göre güzel nişanlının pek çok yeteneği var," der, otururken, "ve hepsini öğrenmek için önümde koca bir ömür var."

Eli masanın altında dizimi bulur.

Everett'in hiçbir şeyi kapatmasına gerek yok — Pierre, ikinci kadeh şaraptan sonra hedef olmaktan çıktı ve bir insan haline geldi. Provence'daki bağları hakkında hikayeler anlatıyor. Margaux onu Fransızca olarak düzeltiyor ve o da kırılmış gibi davranıyor. Everett, sözleşmeler veya üç aylık tahminler içermeyen bir sohbe, daha önce hiç görmediğim kadar katkıda bulunuyor.

Bir ara Pierre sandalyesine yaslanıp Everett'e şöyle diyor: "Bu anlaşma hakkında on beş toplantı yaptım. Sienna mükemmel; zeki, titiz. Ama bu gece ilk kez gerçekten keyif aldım. Bu anlaşma, buraya daha sık gelmem gerekeceği anlamına geliyor. Karım buradayken bir arkadaşı olması hoş olurdu."

Bunu söylerken bana bakıyor.

"Yarın Fransa'ya dönmem gerekiyor. Döndüğümde konuşalım."

"Haftaya Cannes'da olacağız. Belki ofisinize uğrayabiliriz," diyorum ona.

Everett bana bir bakış attı ve yardım ettiğimi fark edince dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aynen öyle... öyle olacak, değil mi?"

"Balayımız için," diyorum Margaux'ya.

"Haftaya Cannes'da mı olacaksınız?" diye sorar Margaux. "Orayı çok seviyorum, mutlaka gitmeniz gereken harika bir küçük fırın var. Bu havasız ofisten daha iyi, hadi akşam yemeğine çıkalım. Erkekleri iş konuşmaya bırakırız, sen de bana düşün ve balayı hakkında her şeyi anlatırsın," diye göz kırpar. "Ah, genç ve aşık olmak."

Margaux'ya bakan Everett'e bir göz atıyorum. O da duymuş. Genç ve aşık. Keşke durum bu olsaydı. Her şey çok daha kolay olurdu.

Oraya vardığımızda haberleşmeye karar veriyoruz ve Everett'in omuzlarının artık daha hafiflediğini görebiliyorum.

Garson, tatlıyla birlikte içeceğimiz kahveyi almak için masamıza dönüyor. Gruba yeniden katılan ve Everett'in diğer tarafındaki sandalyeye oturan Sienna ilk siparişini veriyor.

"Ben bir cappuccino alayım." Tanıdık bir rahatlıkla Everett'e dönüyor. "O da sade kahve alacak. Şekersiz."

Bunu, bu adama yüzlerce kez sipariş vermiş bir kadının kesinliğiyle söylüyor.

Everett'in yüzünü izliyorum. Hiçbir hareket yok.

Margaux da izliyor ve belki de bu adamın tercihlerini öğrenmek için altı ay harcamış olmam yardımcı oluyor. İşim buna bağlıydı. "Kremayı az koyun. Fazla değil. Rengi yumuşatacak kadar. Ve bir buçuk şeker."

Masada sessizlik olur.

Sienna'nın gülümsemesi sertleşiyor. "Alınmayın ama onu dört yıldan fazladır tanıyorum. Kahve siparişini bildiğimi sanıyorum."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Çünkü dört yıl konusunda haklı. Onu tanıdığı konusunda haklı. Sadece kahve konusunda yanılıyor.

Ama ben bu konuyu zorlayıp zorlamayacağıma karar vermeden Everett konuşur.

"Hayır," der. Sesi düzgündür. Aceleci değildir. "Nişanlım nasıl sevdiğimi bilir."

Bunu söylerken Sienna'ya bakmıyor. Bana bakıyor. Sanki bana arkamda olduğunu söylemek istercesine. Ve kahve siparişini bildiğimin teyit edilmesi, beni mutluluktan ağlatabilir.

Garson başını sallar ve ortadan kaybolur. Sienna bir yudum su içer ve hiçbir şey söylemez. Pierre ve Margaux birbirlerine bir bakış atarlar, ben görmezden gelirim.

Yüzüm başka bir şey daha ele vermeden tuvalete gitmek için izin istiyorum.

Tuvalet tamamen mermerden yapılmış, yumuşak ışıklandırılmış ve kendi nabzımı duyabileceğim kadar sessiz.

Lavabonun kenarını sıkıca tutuyorum ve aynada kendime bakıyorum. Nişanlısı onun neyi sevdiğini biliyor.

O beni seçti. Sienna'nın önünde. Müşterinin önünde. Herkesin önünde.

Arkamdaki kapı açılıyor ve Sienna içeri girince tekrar açılıyor. Yanımdaki aynaya yaklaşıp kendi yansımasını kontrol ediyor ve zaten mükemmel olan bir saç telini düzeltiyor.

"Bunu iyi hallettin," diyor, bana bakmadan. Dik duruyorum.

"Neyi hallettim?"

"Bu gece. Matisse'ler." Bana dönüyor ve yüzündeki ifade düşmanca değil.

"Şunu bilmeni istiyorum," diyor, "müdahale ettiğin için minnettarım. Gerçekten... Everett için yaptıkların... güvenin... çok cömertçe. Pek çok kadın böyle bir şeye razı olmaz."

Böyle bir şey.

Bunu, gönüllü çalışmayı tarif eder gibi söylüyor. Asil, geçici ve nihayetinde başkasının sorunu, ama beni rahatsız eden şey, bana hiçbir arkadaşımın veya ailemin onunla benim sahte bir çift olduğumuzu bilmemesi gerektiğini söylemiş olması... ama ona söylemiş olması.

"Birlikte çok iyiydik," diye devam ediyor, elbisesinin önünü düzeltirken. "Everett ve ben. Dört yıl. Birbirimizi anlıyorduk. Dram yoktu, karışıklık yoktu. İşliyordu."

Bir an durur ve yüzünde bir şey parlar — acımasızlık değil.

Nostalji.

"Bir hata yaptım," diyor. "Daniel'la... Everett'in beni başka biriyle görmesi halinde, belki... Bilmiyorum. Bir şeyleri sarsabilir. Sahip olduğumuz şeyin farkına varabilir diye düşündüm." Başını sallıyor. "Ters tepti. Açıkçası. Sonra güven süresi doldu ve şimdi buradayız."

Yaklaşır. Tehditkar değil. Sadece parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın — pahalı kokan türden bir parfüm.

"Kızgın değilim," diyor. "Anlaşmayı anlıyorum. Ve bir yıl geçip güven sorunu çözüldüğünde..." Parmağımdaki yüzüğe bakıyor — bakışını bir saniye fazla tutuyor. "Eminim birbirimize geri döneceğiz."

Yine başını kaldırıyor. Gözleri berrak, kararlı ve son derece emin.

"Onu kışkandırmaya çalışmasaydım," diyor yumuşak bir sesle, "o yüzük şimdi benim parmağımda olurdu."

Cevap beklemiyor. Son bir kez aynaya bakıyor, saçlarını düzeltiyor ve dışarı çıkıyor.

Kapı tıklayarak kapanır.

Ellerim mermeri sıkıca kavrarken, Sienna'nın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Ve en kötüsü, boğazımı sıkıştıran ve gözlerimi yakıp kavuran kısım, teknik olarak onun haklı olması. On iki ay. İmzaladığım şey bu. Hepsi bu kadar.

Bileklerime su serpiştiriyorum. Nefes alıyorum. Yüzümü düzeltiyorum. Sonra dışarı çıkıyorum.

Sienna çoktan masaya dönmüş, sanki sadece rujunu tazelemiş gibi gülümsüyor. Gözlerim onunla buluşuyor ve bana neredeyse sıcak denebilecek bir bakış atıyor. Sanki ikimizin bir anlaşması olduğuna inanıyormuş gibi. Bir yıl sonra kocam boşanma davası açtığında onu alacak.

Bu, onun acımasız olmasından bile daha kötü.

Gala sona eriyor. Garsonlar masaları topluyor. Arpçı eşyalarını topladı ve biri gecenin bittiğini belirten fon müziğine geçti.

"Bir şeyler içmeliyiz," diyor Sienna neşeyle, masadakilere seslenerek. "Bir sonraki blokta saat ikiye kadar açık olan bir şarap barı var."

Pierre düşünürcesine başını eğiyor. "Bu olabilir..."

Ama Margaux bana bakıyor. Yalnızca bir kadının yapabileceği şekilde yüzümü okuyor.

"Sanırım," diyorum ve sesim hissettiğimden daha sağlam çıkıyor, "aslında bitkinim. Uzun bir gece oldu." Everett'in koluna dokunuyorum. "Ama sen gitmelisin. Gerçekten."

Everett bana bakıyor. Her şeyi incelediği gibi beni de inceliyor; titizlikle, çok yakından, görmemesini istediğim şeyleri görüyor.

"Hayır," diyor. "Seni eve götüreceğim."

Bu bir pazarlık değil. Bir soru da değil.

Margaux ayağa kalkar ve Pierre'in koluna girer. "Sanırım biz de bu gecelik bu kadar." Bana her şeyi anlatan bir bakış atar; o da kalmayacaktı, bu gece kocası için gelmişti ama benim için kalmıştı, akşam benim gitmek istediğimi söylediğim anda bitmişti.

İki yanağıma da öpücük konduruyor. "Lyon'a gelmelisin," diyor. "İsrar ediyorum."

Pierre, Everett'in elini sıkar. "Pazartesi konuşuruz." Sonra bana döner ve Sienna'nın gülümsemesini bütün akşam boyunca ilk kez sarsan bir şey söyler: "Bu anlaşmanın kapanmasının sebebi nişanlın. Umarım bunun farkındasıdır."

Sienna hiçbir şey söylemez.

Everett'in eli belimin alt kısmına dokunur — alçak, sıcak, kasıtlı bir dokunuş. Azalan kalabalığın arasından beni çıkışa doğru yönlendirir. Şampanya masalarının, uzayan sohbetlerin, elinde telefonuyla barın yanında duran ve kendinden emin tavrını koruyan Sienna'nın yanından geçeriz.

Dışarıda, gece havası çıplak omuzlarıma soğuk su gibi çarpar.

Limuzin kaldırımında bekliyor. Şoför kapıyı açmak için harekete geçiyor.

Everett eliyle onu durdurur.

Beni yolcu tarafına götürür, kapıyı kendisi açar ve ben içeri girerken kapıyı tutar.

Kapıyı kapatıyor. Arabanın etrafından dolaşıyor. Yanıma biniyor.

Araba kaldırımdan uzaklaşıyor ve Seattle, renkli camların arkasından bulanık bir şekilde geçip gidiyor.

İkimiz de konuşmuyoruz.

Sienna'nın sesi, kapatamadığım bir şarkı gibi kafamın içinde yankılanıp duruyor.

Onu kışkandırmaya çalışmasaydım, o yüzük şimdi parmağымda olurdu.

Yüzüğe bakıyorum. Hiçbir anlamı olmayan on milyon dolarlık bir kesinlik — çünkü bordo elbiseli kadın kendisinin son hedef olduğunu düşünüyor ve Christian'ın ofisindeki sözleşme onun haklı olabileceğini söylüyor.

"Aria."

Dönüy
orum.

Everett, arabanın karanlığında beni izliyor. Şehrin ışıkları yüzünde kayıyor; altın rengi, sonra gölge, sonra yine altın rengi.

"Bu gece olağanüstüydün," diyor sessizce.

Bu sözler, Sienna'nın kesinliğinin henüz ulaşamadığı, içimin derinliklerinde bir yere isabet ediyor.

Cevap vermiyorum. Sadece pencereye dönüp parmak uçlarımı soğuk cama bastırıyorum ve bunun

geçici olduğunu

Bütün bunlar.

Her dokunuş. Her bakış. Bana sipariş etmesine izin verdiği her kahve. On iki ay.

Anlaşma bu.

Sorun şu ki, kalbim bu bilgiyi almamış.

On Birinci Bölüm

ARIA

Perşembe günü, Everett Kauffman'ın ofisindeki kanepeye kızmaya başlıyorum.

Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Adam Brookhaven'a çeyrek yıl boyunca ödeme yaptı. Sanki para ağaçta yetişiyormuş gibi bana siyah bir kart uzattı. Bana on milyon dolarlık bir yüzük aldı ve stilistine bütçe sınırı olmadığını söyledi. Mirasını kurtarmak ve babamı tam da olması gereken yerde tutmak için kırk sekiz saat sonra benimle evlenecek.

Yine de, penthouse'da her uyandığımda onun yine alt katta uyuduğunu fark ettiğimde midem burkuluyor.

Penthouse'daki mutfağında, kolları sıvamış beyaz bir gömlek giymiş olarak durup, aklıma gelmemesi gereken bir düşünce gibi görünebilir.

Yanıp sönen fotoğrafların olduğu bir duvarın önünde beni öpebilir ve bunu sanki daha önce milyonlarca kez öpmüş gibi gösterebilir, sadece ikinci kez değil.

O yüzüğü parmağıma takıp stilistine sınır yok diye bir şeyler söyleyebilir.

Ama benimle aynı çatı katında uyuyamaz.

Koridorda bana rastlama ve yakında karısı olacak kadınla küçük bir sohbet yapmak zorunda kalma riskini göze alamaz. Asla istemediği bir karı.

Ve La Maison Aurelle'den sonra, Sienna'nın sanki bu hakkı kazanmış gibi ona yaslandığını gördükten sonra, benim hakkımda sanki ben bir yedekmişim ve birinin bu alıştırma için bana teşekkür etmesi gerekiyormuş gibi konuştuğunu duyduktan sonra, benden olabildiğince uzakta uyumaya karar vermesi, beni biraz daha derinden vuruyor.

Onu elde edebilecekken neden beni seçti?

Cevabı biliyorum. Haftalar önce ofisinin dışında kulak misafiri olmuştum. Sienna'nın kendisine aşık olmasını istemiyordu. Sienna'nın bir yıllık anlaşmadan fazlasını istemesi riskini göze almak istemiyordu.

Bu yüzden kovduğu kadını seçti.

Ofisinde kucağına tırmanacak kadar çaresiz olan kadını. Aynı katta bile bulunamayacağı kadını.

Brookhaven'da motoru stop ettirip parmaklarım kramp girene kadar direksiyonu sıkıca kavradım. Sonra arabanın kapısını açtım ve kendimi hareket etmeye zorladım. Şu anda Everett konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Otomatik kapılar her zamanki gibi fısıldayarak açılır ve ilk olarak limon kokulu temizlik kokusu burnuma çarpar.

"Aria," diyor Gladys masasının arkasından, gülümsemesi parlak ve davetkar. "Bugün erken gelmişsin."

"Biraz vaktim vardı."

Bu bir yalan. Zamanı ben yarattım. Penthouse'a taşındığımdan beri, zaman artık bana aitmiş gibi gelmiyor. Her şey programlanmış. Uyarlanmış, planlanmış ve onaylanmış. Eskiden çamaşır yıkamak için bozuk paraları sayan bir kız gibi değil, kendimi önemli hissettiren stilistler, şoförler ve güvenlik görevlileri var.

Bugün hala bana ait gibi hissettiren bir yere ihtiyacım vardı. "O nasıl?" diye soruyorum.

Gladys'in yüzü hemen yumuşadı. "İyi bir gün. Çok iyi bir gün. Perşembe olduğunu hatırladı ve Lena gelmeden fizik tedaviden şikayet etti."

Rahatlama o kadar şiddetli ki dizlerim neredeyse çöküyor. İyi bir gün. Tanrıya şükür.

Yolda çiftçi pazarına uğradım ve şakayık aldım. Pembe olanlardan, her şey değişmeden önce babamın arka bahçemizdeki çitin yanında yetiştirdiği türden. Annem onları keser ve her oda haziran gibi kokana kadar evin her yerine yerleştirirdi. Kazadan sonra annemin eşyalarının çoğunu topladım.

Ona bahçesini hatırlatabilecek güzel bir şey getirmek, bugün ona sevgimi göstermenin bir yolu gibi geldi.

İçeri girdiğimde babam pencerenin yanında oturuyordu, bir bacağı uzanmış, gözlüğü kaymış, çoğunlukla spor fotoğraflarından oluşan bir gazete okur gibi yapıyordu.

Beni görünce yüzü birden değişiyor. "İşte geldi."

Gülümsüyorum ve eğilip yanağına öpücük konduruyorum. "İşte buradasın."

Çiçekleri hemen fark etti. "Ya ben ölüyorum ya da sana haberlerim var."

Gülüyorum, ama gülüşüm zayıf çıkıyor.

"Ölmüyorsun." "Bunu duymak güzel. Bingo planlarım vardı."

Küçük mutfağından aldığım suyla küçük seramik vazoyu doldurup şakayıkları içine koyuyorum, sonra vazoyu şifonyerin üzerine koyup ona dönüyorum. Gerçekten iyi günlerinde takındığı o keskin, dikkatli bakışla beni inceliyor. Bu bakış, bana kazadan önceki babamı o kadar çok hatırlatıyor ki, neredeyse canımı yakıyor.

"Gergin görünüyorsun," diyor.

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü oturmak yerine vazoyla oynuyorsun. Olduğu haliyle gayet güzel görünüyor."

Yanındaki sandalyeye oturup mavi elbisemi ellerimle düzeltirim. Lana'nın benim için özenle seçtiği birçok elbiseden biri. O kadar pahalı ki, hâlâ başkasının hayatında rol yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Babam her şeyi fark eder.

"Cumartesi günü evleniyorum," diye patlarım.

Hemen cevap vermez. Bunun yerine, sözler bir an için aramızda asılı kalır ve o korkunç bir saniye boyunca, belki de onu tamamen kaybettiğimi düşünürüm. Ama sonra kaşlarını çatıp yavaşça geriye yaslanır.

"Evleniyorsun."

"Evet."

"O serseriyle."

"Nasıl tahmin ettin..." Gözlerimi kırıştıtarak, bu sonuca nasıl vardığını düşünmeye çalışıyorum. "Yani... Onu hatırlıyor musun?"

Ağzı seğiriyor. "Kimse, canını sıkmadıkça bir kişi hakkında bu kadar çok şikayet etmez. Morluklar geçer. Ama kıymık, orada olduğunu sürekli hatırlatır."

O kahkaha daha kolay çıkıyor. "Kıymık, onu çok iyi tanımlıyor."

Yine sessizleşir, bana çok yakından bakar.

Ne gördüğünü biliyorum. Yüzüğü. Gerginliğimi. Düğünden iki gün önce bu haberi, yeterince hızlı söylersem saklayabileceğim bir şeymiş gibi veriyorum.

"Onunla evlenmek istiyor musun?" diye soruyor. Boğazım düğümleniyor.

Bu yüzden geldim. Sadece ona söylemek için değil. Çatlakları duyacak kadar beni seven birine yüksek sesle söylemek için.

"Durum biraz karmaşık."

Yüzündeki ifade daha yumuşak bir hal alıyor. "Bu genellikle hayır anlamına gelir."

"Hayır anlamına gelmez," diyorum çabucak. Sonra daha yavaş, çünkü o dürüstlüğü hak ediyor. "Anlamı... insanların düşündüğü gibi değil."

Bekliyor. Beni beklemekte her zaman iyiydi. Altı yaşındayken annemin boya çekmecesinden kadmiyum kırmızısını çaldığımda kötü bir yalan söylediğimde de böyle yapmıştı. Şimdi de beni on iki yaşında hissettiren bir sabırla yapıyor.

Bu yüzden, vicdanımla başa çıkabilmek ve onun beni bu işten vazgeçirmesini engellemek için... ya da daha kötüsü, bunu yapma nedenim konusunda herhangi bir sorumluluk hissetmemek için ona gerçeğin bir kısmını anlatıyorum. Onun bu durumda olmasının sorumluluğunu hissetmesi gereken tek kişi benim. Onların izlemeye geldiği benim gösterimdi.

"Mantıklı," diyorum. "Birbirimize çok yakışıyoruz." Ama neden bu kadar yakıştığımızı ona söylemiyorum.

Gözleri hafifçe kısılır. "Bu iş gibi geliyor."

Yüzüğe bakıyorum ve öğleden sonra güneşinin ışığını yansıttığını izliyorum. "Öyle değil," diyorum.

"Aria."

"Öyle değil. O acımasız değil. O sadece..." Sözümü yarım bırakıyorum, çünkü Everett nasıl biri? Kontrolcü. Soğuk. Dikkatli. Kendi zırhının içinde canlı canlı gömülü. "O karmaşık biri."

Babam uzun bir süre beni izliyor. "Onu seviyor musun?" diye soruyor.

Düşünmek için bir an durdum.

Benden kaçmak için ofisinde uyuyan bir adamı seviyor muyum? Beni kovup, aynı anda sözleşmeli evliliğe razı olan ve

hala ofisinin diğ er ucundan bana, sanki hayatının dengesini tehdit eden bir varlıkmışım gibi bakan bir adamı seviyor muyum?

İlk içgüdü m hayır demek, ama kelime dilimde takılıyor. Çünkü onu sevmiyorum.

Sevmiyorum. Ve o da sevmemem için beni uyarmıştı. Yine de...

Sienna'nın koluna dokunduğ unu düş ündüğ ümde midem sıkışıyor.

Ağzıma baktığında nefesim kesiliyor.

Cumartesi gecesini düş ündüğ ümde tüm vücudum yanıyor; bu beni dehşete düş ürmesi gerekirken, onun her yaklaştığında sağduyumu yitiren bir aptalmışım gibi karnımın derinliklerinde bir sıcaklık birikiyor.

Ve ben daha sormadan Brookhaven'a ödemeyi yaptı.

O, her şeyi fark ediyor. Ç çeklerimi. Kullandığım özel şampuanı. Nedenini hiç söylemeden şakayık ç çeklerine ihtiyacım olduğunu.

Ofisinde uyuyor ve bunun umurumda olması beni sinirlendiriyor. "Evet," diye yalan söylüyorum.

"Onu seviyorum."

Bu onu gülümsetiyor ve omuzları biraz gevşiyor.

"O zaman bu bir başlangıç. Ama evliliğ in gerçek anlamı dostluktur. Eğ er Everett en iyi arkadaşınsa, sonsuza kadar sürece . Annen benim en iyi arkadaşımdı."

Onların aşkını düş ün nce gözlerim yaşıyor. Benimle aynı odada bulunmayı bile zor bulan, dostça davranmayı bırakın, bir adamla evlendiğ im düş  ncesi. "Arkadaş olduğumuzu nereden bileceğ im? Birbirimizi altı aydan fazla süredir tanıyoruz ve o benim patronum, aylardır ona tahammül etmekte zorlanıyorum?"

Bana bir bakış attı. "Tatlım, annen yirmi üç gündür tanıdığı bir Amerikalıyla evlendi çünkü adam ayaklarının dibine meyve bırakmış ve Fransızcayı çekici olacak kadar kendinden emin bir şekilde katletmişti. Ben alışılmadık evlilikleri yargılayacak durumda değ ilim."

Bu sözler tam da ihtiyacım olan yere isabet etti. Gülüyorum ve gözyaşlarım akmadan önce gözlerimin altını siliyorum.

"Eğ er ona evet dediysen, muhtemelen iyi bir nedenin vardı. Ona bir şans ver. En azından... eş seçimi konusunda iyi bir zevki var."

Elimi tuttu. Elinin sıcaklığı beklediğimden daha fazla, gücü de öyle.

"Teşekkürler baba," derim, elini sıkarak

"Seni mizağa kadar götürmemi ister misin?"

Umduğum gibi.

Elbette ummuştum.

Ama umut etmek uzun zamandır tehlikeli bir şeydi ve Perşembe günü onun kötü günlerinden biri haline gelirse ve bu soru ikimizi de yıkarsa diye bunu dile getirmeye cesaret edemedim.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Elini benim elime daha sıkı sarar. "O zaman yaparım."

Duygular boğazıma o kadar hızlı yükseliyor ki canım acıyor. Yine gülüyorum çünkü ağlarsam o kendini suçlu hissedecek ve o kendini suçlu hissederse ben daha çok ağlayacağım ve sonra öğle yemeğinden önce ikimiz de berbat bir halde olacağız.

Beni bir saniye inceledikten sonra, o tanıdık, yarı yaramaz gülümsemesiyle gülümsüyor; bu gülümseme bana onun bir baş belası olduğunu hatırlatıyor, hasta olmadan çok önce, her gün anneme küçük kalp krizi geçirecek yaramazlıklar planladığını hatırlatıyor. "Bana bir şey söyle."

"Ne?"

"Neyle karşı karşıya olduğunu biliyor mu?" Bu beni güldürüyor.

"Muhtemelen hayır."

"İyi," diyor babam. "Erkekler düğünden önce her zaman biraz korkmalı. Sen sandığından daha güçlüsün ve Everett Kauffman kendine denk birini buldu. En azından iyi bir şeyi gördüğünde onu kaçırmayacak kadar akıllı."

O kadar çok gülümsüyorum ki canım acıyor. Keşke Everett'in iyi bir şeyi kaçırdığını bilseydi. Ben ona evlenmek için yalvarmadan önce beni kovdu. Ancak bu, başka bir gün anlatılacak bir hikaye... ya da şanslıysam, hiç anlatılmayacak bir hikaye.

Ona, Everett'in kız kardeşi Everly'nin bir terzisi olduğunu ve yarın acil bir prova için gelip ona bir smokin hazırlayacağını, Gladys'e ne zaman geleceğini haber vereceğimi söyledim.

Bir saat sonra, tesisin yemek salonunda birlikte öğle yemeğimizi yedikten sonra ayrılırken, geldiğim zamankinden daha sakın hissediyorum.

Sakin değilim. Kesinlikle sakın değilim.

Ama daha dengeli.

Son prova için Trinity'nin stüdyosuna vardığımda, garip bir şekilde bitkin hissediyorum. Brookhaven, henüz nasıl kapatacağımı bilmediğim bir pencereyi aralamış gibi, içim parçalanmış durumda.

Trinity yüzüme bir bakış attı ve dilini şaklattı. "Seni bağlamadan önce ağlama, canım. Ben bir dahiyim, sihirbaz değilim."

"Ağlamayı düşünmüyordum."

"Mm-hmm. Ve gelinler asla paniklemez, damatlar her zaman zamanında gelir ve Everett Kauffman'a benzeyen erkekler her zaman duygusal olarak hazırdır."

Arkamdaki kanepede oturan Everly, şampanyasını boğazına geçiriyor, yüzündeki ifade açıkça görülüyor.

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Onunla daha beş dakikadır tanışıyorsun."

Trinity, asistanı bana gelinliği giymeme yardım ederken bana bir bakış attı. "Lütfen. Yeterince sosyete gelini giydirdim, yirmi adım öteden bile bağlanmaktan korkan birini tanıyabilirim. Kollarını kaldır."

Yaptım ve elbise, ipek ve yapısının sessizliği içinde vücuduma kaydı.

Sonra Trinity devreye girer, fermuarları çeker, düzeltir, çeker, ayarlar; o kadar odaklanmış ki, sanki beni giydirmiyor da, beni akıcı, tuhaf ama sofistike bir şeye dönüştürüyor gibi hissettirir. Sanki Everett'in ve benim dünyam bir elbise içinde çarpışmış gibidir.

Sonunda aynaya döndüğümde, oda sessizliğe büründü.

Elbise, bir şekilde onu son denediğim zamankinden daha da güzel. Yaka kısmı tam da gerektiği kadar yumuşatılmış. Bel kısmı mükemmel oturuyor. Etek, hareketlerimle birlikte hafifçe sallanıyor.

Tıpkı bir gelin gibi.

Pahalı beyaz ipek giysiler içinde rol yapan bir kız değil.

"Mükemmel. Tam sana göre yapılmış. Şimdiye kadarki en iyi işim," diye mırıldanıyor Trinity.

Everly, ipek kanepede şüpheyle hareketsiz kalır, ki bu başlı başına endişe vericidir. "Tamam," der sonunda. "Kardeşim seni görünce kalp krizi geçirecek."

"Sence abartılı mı?" diye soruyorum, Everett'in beni koridorda yürürken göreceği düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? İpek perdeler açıldığı anda onun sana aşık olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Gülüyorum, ama sesim titriyor.

Trinity etrafımda bir tur atar, sonra bir tur daha atar ve arkamda durur, böylece aynada gözlerimiz buluşur. Yüzünde düşünceli bir ifade belirir ve ben de hemen gerilirim.

"Bunu çok uzun zamandır yapıyorum, Aria." Kollarını kavuşturur. "Yüzlerce gelini giydirdim. Muhtemelen şimdiye kadar binlerce. Sosyete düğünleri, zorla yapılan düğünler, ikinci evlilikler, stratejik evlilikler, gelinin damadı sevdiği düğünler, damadın damadı sevdiği düğünler, bir tarafın açıkça para için orada olduğu, diğer tarafın ise bunu fark edemeyecek kadar aptal olduğu düğünler."

Everly elini kaldırır. "En sevdiğim kategori."

Trinity, sözü kesilmemiş gibi devam etti. "Hangi çiftlerin ilişkilerini sürdürebileceğini tahmin etme konusunda yüzde doksan beşlik bir isabet oranım var."

Onun yansımasına bakarak gözlerimi kırkıyorum. "Bu mümkün olamaz."

"Bu beni mistik biri gibi gösteriyor, değil mi?" der kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu seni bir hobiye ihtiyacın varmış gibi gösteriyor," diye alay eder Everly. "Sus. Şu anda önemli bir an yaşıyorum."

Everly sırtıyor. "Lütfen devam et, kahin."

Trinity bir adım yaklaşır ve belimdeki kumaşı hafifçe düzeltir. "İlişkisi yürümeyen çiftler kolaydır. Kişiden çok prodüksiyona önem verirler. Çiçekler daha önemlidir. Fotoğraflar daha önemlidir. Davetli listesi daha önemlidir. Çoğu zaman birbirlerinden çok odadan daha çok etkilenmiş gibi görünürler."

"Peki ya başarılar?" Kendimi durduramadan soruyorum. Ağzı kıvrılıyor.

"Başarılar asla sakın değildir."

Everly memnuniyetle küçük bir ses çıkarır. "Oh, bu güzel."

Trinity başını sallar. "Sinirlidirler. Dengesizdirler. Birbirlerinin farkındalığı çok fazladır. Genellikle içlerinden biri bunun geçici, sakıncalı, zamanlamasının kötü ya da tam bir felaket olduğunu ısrarla söyler..."

Everly beni işaret eder. "O da bu."

Trinity gülümser. "Güzel. Gül, nefes al, gün batımına doğru at sür ve imkansız milyarderle evlen. Ve Tanrı aşkına"

, o kambur omuzlarını omuzlarını sanki sanki
gibi bir gibi

İronik olan şu ki, eğer bu evlilik iyi gitmezse ve vakıf bir şeyden
şüphelenirse, ifade vermeye tam da oraya gideceğim.

Ama Trinity'nin kanlı ayrıntıları bilmesine gerek yok.

On İkinci Bölüm

ARIA

Everett arabayı ana yoldan çıkarır ve yüksek çam ağaçları ve insanları korkutmak için özel olarak kesilmiş gibi görünen alçak taş duvarlarla çevrili uzun bir asfalt yola girer.

Yarınki düğünden önce bu tesiste kalacağımız için şoföre gece izin verdi, yani arabayı Everett sürüyor. Bir eli direksiyonda rahatça duruyor. Diğeri ise sanki bu normalmiş gibi orta konsolun yanında. Sanki milyarderler, sözleşmeli düğünlerden önceki gece sahte nişanlılarını düzenli olarak aile tesislerine götürürlermiş ve kimse bunu garip bulmamalıymış gibi.

Ben bunu tuhaf buluyorum.

Tam olarak paniklemiş değilim. En azından henüz değil. Ama yarın Everett Kauffman ile evlenmenin — geçici de olsa, kağıt üzerinde de olsa — geri dönüşü olmayan bir yanı var. Sanki buradan girdiğimiz gibi çıkamayacağımız gibi. Belki de bu sadece benim düşüncemdir. Belki de Everett, geçici bir evliliğin gerçek hayatta bir şeyi değiştirebileceğine inanamayacak kadar mesafeli davranmaya alışmıştır.

Pencereden dışarı bakıyorum, belki saçma sapan bir sahil malikanesi görürüm diye umuyorum.

Ama yol uzayıp gidiyor. Ve gidiyor.

Sonra arazi açılıyor ve bir an nefes almayı unutuyorum.

Mülk devasa. Sekiz adet özel yapım ev, sahil boyunca uzanıyor, her biri bakımlı bir arazinin üzerinde. Aralarında kayrak taşlı yollar kıvrılıyor. Ağaçlar ve şekillendirilmiş çitler, evleri birbirinden ayırıyor ama ayrı hissettirmiyor. Bütün bu manzara, bir

bir mahalle gibi değil, daha çok mtevazılığın başkaları için olduğunu düşünen bir milyarder ailesinin evi gibi görünüyor.

Ve tüm bunların ortasındaki geniş, park benzeri alanda, açık gökyüzünün altında sıralar halinde beyaz sandalyeler çoktan dizilmiş. Aralarında, suya bakan çiçeklerle süslenmiş bir kemere doğru uzanan bir koridor var.

Boğazım düğümleniyor.

Yarın orada evleneceğiz. "Bütün bunları sen mi yaptın?" diye soruyorum.

"Her birimiz kendimizinkini inşa ettik," diyor Everett.

Sesi çok doğal, sanki Seattle'ın kuzeyindeki 20 dönümlük sahil arazisindeki sekiz evi değil de, bir park düzenlemesini açıklıyormuş gibi.

n camdan eliyle geniş bir hareket yapar. "Colston'inki suya en yakın olan. Archer'inki ise zar zor görebileceğin ev."

Camdan dışarı bakıyorum. Haklı. Evlerden biri, Douglas köknar ağaçlarının arasında neredeyse gizlenmiş durumda; karanlık, mahrem ve biri nereye bakacağını söylemedikçe gözden kaçması kolay.

"Nedense, eski Navy SEAL'ın ormanda kendine bir kale inşa etmesine şaşırmadım," diyorum. "Ve Colston'ın evi sanki Architectural Digest dergisinde yer alması gereken bir ev gibi görünüyor."

Ağzında yine o neredeyse gülümseme beliriyor. Asla tam olarak ortaya çıkmayan gülümseme.

"Ailem hakkında çok bilgilisin."

Ona bir göz atıyorum. "Seattle'daki herkes ailenizi iyi tanımıyor mu? Siz buradaki kraliyet ailesi gibisiniz."

"Medyaya pek dikkat etmiyorum."

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bunu fark etmeye başlıyorum."

Arazide dolanıp bir evden diğerine geçiyoruz, ta ki o merkezdeki evin önünde yavaşlayana kadar.

Everett'inki.

En büyüğü değil. En büyüğü onun arkasındaki ev; daha büyük, daha geniş, kavisli camlarla ve etkileyici teraslarla dolu, sanki Everly'ye sınırsız bir bütçe verilip bir iz bırakması söylenseydi tam da böyle bir ev inşa ederdi.

Ama her şeyin etrafında döndüğü ev Everett'inki.

Taş ve cam. Temiz, modern çizgiler. Üç katlı. Sound'a bakan bir pencere duvarı. Bir şeyin çaba sarf etmemiş gibi görünmesi için ne kadar para harcadığını fark edene kadar basit görünen türden bir mimari.

Ve bu gece ev parlıyor.

Hava, kesilmiş çim, tuz ve muhtemelen bir dalının fiyatı benim aylık market faturamdan daha pahalı olan çiçek kokuyor.

Arka terasın ötesine çadırlı bir yapı kurulmuş. Masalar çiçeklerle dolup taşıyor. Ağaçların arasından sıcak ışıklar sarkıyor. Yemek servisi kamyonetleri yol kenarında sıralanmış ve kulaklıklılı, siyah giysili o kadar çok insan var ki, bunun sadece bir akşam yemeği olmadığını açıkça belli ediyor.

Bu bir prodüksiyon.

"Bütün bunlar bir prova yemeği için mi?" diye soruyorum.

Everett dairesel yolu takip ederek durur ve motoru kapatır. Sonra bana bakar.

"Everly'nin de bu işin içinde olduğunu unutma."

"Doğru." Derin bir nefes alıyorum. "Neredeyse unuttuyordum."

"O zaman Everly Kauffman hakkında öğrenecek çok şeyin var."

Arabadan iner ve benim tarafıma gelir, kapıyı açar ve elini uzatır. Elini tutarım, çünkü etkinlik personelinin önünde topuklu ayakkabılarla arabadan inerken elini tutmamak aptallık olurdu.

Parmakları benimkilerin etrafını sarar.

Ve şu anda beni ayakta tutan tek şeyin elimdeki bu el olması hoşuma gitmiyor.

"Şu mu?" diye soruyorum, elim hâlâ onun elindeyken beni ön kapıya doğru yönlendirirken, onun evinin ötesindeki daha büyük eve doğru başımı sallayarak.

"Everly'nin."

Ona bir göz attım.

"Aile ve kurumsal etkinliklerin çoğuna ev sahipliği yapıyor. Bir balo salonu ve bir catering mutfağı var."

"Hiç şaşırmadım."

"Teknik olarak ev sahibi ben olsam da, bu gece burada olanların yarısından da muhtemelen o sorumlu."

"Sadece yarısı mı?"

Yine o neredeyse gülümseme.

İçeride, evi beklediğim gibi değildi.

Yüksek tavanlar. Sıcak ışık. Koyu ceviz rengi. Deri. Tavandan tabana pencereler. Elli kişinin rahatça sığabileceği, kalabalık hissettirmeyen bir oturma odasına açılan bir mutfak. Her şey pahalı, ama çatı katından farklı olarak burası sıcak hissettiriyor. Davetkar. Aile kurup çocuk yetiştirebileceğiniz türden bir ev.

Yine de hâlâ el değmemiş gibi.

Kapının yanında ayakkabı yok. Sandalyeye atılmış ceket yok. Birinin buraya gelip kendini buraya ait hissetmiş olduğuna dair hiçbir iz yok.

Sanki adam eve geliyor ve hiçbir şeye dokunmuyor gibi. Sanki buraya yerleşmeye cesaret edemiyor gibi.

Bu durum, onun istediğinden çok daha fazla beni etkiliyor.

"Nihayet," mutfaktan bir erkek sesi geliyor. "Damat geldi."

Levi çoktan oraya gelmiş, elinde bir içki tutuyor ve sanki özellikle seyirci bekliyormuş gibi sırtıyor.

Arkasında, Christian bir eliyle kravatını gevşetiyor, diğer eliyle de kehribar rengi bir içkiden bir yudum alıyor. Sanki ofisten direkt gelmiş gibi görünüyor.

"Erken geldik," diyor Everett.

Zayne mutfaktan çıkıp oturma odasını geçiyor. "Aria. En sevdiğim rengi giymişsin."

"En sevdiğin renk mi var?" diye soruyorum.

"Şu ana kadar yoktu," diyor Zayne gülümseyerek.

Everett'in eli belimin alt kısmına konuyor. "Dur."

Zayne masumca gözlerini kırptıyor. "Sadece çekici davranıyorum."

"Hayır," diyor Everett. "Sen Zayne gibi davranıyorsun. Bir kez olsun, hepiniz kendiniz olmayı bırakabilir misiniz? Ta ki o 'evet' deyip evlilik cüzdanını imzalayana kadar. O kapıdan çıkacak kadar akli başına gelene kadar."

Bunu söylerken ağzında çok hafif bir gülümseme belirir ve odadaki herkes güler.

"Ne tür bir aileye bağlandığını bilse fena olmaz," diye mırıldanır Levi içkisine bakarak.

Wes içeri girerken zaten bir görüşme yapmaktadır, satın alma yapısı hakkında bir şeyler mırıldanır, sonra görüşmeyi bitirip telefonunu cebine atar.

Archer da hemen ardından gelir, sessiz ve keskin bakışlı, sanki bir aile etkinliğine katılmaktansa güvenlik raporlarını incelemek istemiş gibi, ama yine de aile ailedir diye gelmiştir.

Ve birdenbire sekiz kişi de burada. Tüm Kauffmanlar. Hepsi tek bir yerde.

Everly her zamanki gibi yanımda belirir; sanki düşünceleri çoktan ilerlemiş, üç adım öndeymiş gibi, sanki geri kalanımızın ona yetişmesini bekliyormuş gibi.

Kolunu koluma takar.

"Hadi," der. "Hepsi daha da gürültü yapmadan."

Beni birkaç adım uzağa çekip sesini alçaltıyor.

"Tanrıya şükür, sonunda bu ailede bir kadın daha olacak. Testosterondan boğuluyorum."

"Sadece bir yıl için," diye hatırlatıyorum ona.

Bana bir bakış atıyor. "Evet. Bakalım öyle mi olacak."

Gülüyorum, sonra diğerlerine doğru bakıyorum. "Sekizinizin de sadece beş yıl önce tanışmış olması bana hâlâ çılgınca geliyor. Sizi birlikte izlerken bunu asla anlayamazsınız."

Gülümsemesi yumuşar.

"Nedense sanki her halükarda sonunda buraya gelmemiz gerekiyormuş gibi geliyor," diyor. Sonra çenesini odaya doğru çeviriyor. "Levi kalp. Colston buldozer. Zayne yapıştırıcı. Wes beyin. Archer koruyucu ve Christian vicdan, ki bu onun için çok yorucu olmalı. Everett ise..."

"Merkez mi?" diye soruyorum.

Bakışları bana kayar. "Fark ettin." "Fark etmemek zor."

"Onun varlığı bunu gerektiriyor, değil mi?"

Tekrar o tarafa bakıyorum ve onu kardeşleriyle birlikte görüyorum.

Konuşmasa bile, oda onun etrafında dönüyor gibi görünüyor. Bunu emretmeye çalıştığı için değil. Çünkü diğer herkes, bir şekilde, onun bulunduğu yerden işaret alıyor gibi görünüyor.

Önce ben söyleyemeden bir söyleyemeden
söyleyemem yüksek sesle farlar süpürür ön ön
camları

Aile arabalarından biri değil. Bu araba beyaz ve kutu gibi.

İçgüdüsel olarak araba yoluna dönüyorum ve yan tarafındaki yazıyı okuduğumda tüm vücudum şok ve şaşkınlık hissediyor.

Brookhaven.

Bir saniye boyunca düşünemiyorum. Sadece bakakaldım.

"Everett," diyorum sessizce, ama beni duyacak kadar yakın değil.

O zaten kapıya bakıyor, sonra bana doğru bir bakış atıyor.

Onların geleceğini zaten biliyordu. Şaşkınlık göstermemesinden bunu anlayabiliyorum. Yüzümde bir tepki aradığı bakışlarından da.

Kapıya doğru yürümeye başlıyorum ve evin büyük pencerelerinden dışarı bakarken o da bana katılıyor.

"Biliyordun," diyorum.

Gözlerime bakıyor. "Bu hafta fizyoterapistiyle konuştum." "Ne?"

"Yardıma olur diye düşündüm," diyor. "Yarın için bir prova."

Boğazım o kadar hızlı sıkışıyor ki, zar zor yutkunabiliyorum. "Görünüş için mi?" "Hayır." Bakışları benimkilerde kalıyor. "Senin için yaptım."

Göğsüm o kadar sıkışır ki, nefes alamam.

Dönüp ön kapıya doğru yürüyor, ben de onu yavaşça takip ediyorum, sanki çok hızlı hareket edersem, ona ulaşmadan serap kaybolacakmış gibi.

Minibüsün kapısı açılır ve Brookhaven terapistlerinden biri ilk olarak dışarı çıkar, tıp uzmanlarının önemli bir anın eşiğinde olduklarını bildiklerinde sergiledikleri o dikkatli, cesaret verici gülümsemeyle gülümser.

Sonra babam ortaya çıkıyor.

Onu son gördüğümde daha dengeli, ama yine de eskisi kadar hızlı değil. Sağ tarafı biraz sürükleniyor. Kapı çerçevesine gereğinden fazla sıkı tutunuyor. Ama burada. Ayakta duruyor.

"Baba."

Beni görünce yüzü aydınlanıyor. "Tatlım."

Bu söz, beni o anda neredeyse alt üst etti.

Everett minibüse ulaşıp babama elini uzatmadan önce, ben ona doğru yolun yarısını katetmiştim; bu sırada terapist de arkadan yürüteğini çıkarıyordu.

"Bay Taylor," diyor Everett. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum." Babam ona bakıyor, sonra elini uzatıyor.

El sıkışma kısa ama sıkı.

"Everett Kauffman... Hakkınızda çok şey duydum."

Nefesimi tutuyorum ve babama Everett hakkında bildiğim her şeyi anlatmamış olmayı diliyorum. Özellikle de kötü olanları.

Everett bana anlamlı bir gülümseme gönderir. Babama ne kadar çok şey anlattığımı tahmin edebildiğinden eminim.

"Eminim onun yorumları doğrudu, efendim. Ama size söz veriyorum, artık ona çok iyi bakacağım."

"Ve ona iyi davranacağından emin misin? O özel bir kız, biliyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve öyle yapacağım efendim."

Babam, Everett'e eskiden beni baloya götürmek için gelen erkeklere baktığı gibi bakıyor; sanki gözleriyle geçmişini araştırıyormuş ve sonuçlar henüz gelmemiş gibi.

"Aria bana bir hokey takımının sahibi olduğunu söyledi," diyor. "Hawkeyes, evet efendim."

"Ortaokulda hokey oynardım. Defans oynardım ve çocukları bariyerlere çarpmak hoşuma giderdi. Hiçbir maçı sonuna kadar oynamadım. Ceza köşesinde çok fazla zaman geçirdim," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bir daha oynayabileceğimi sanmıyorum."

Everett hiç irkilmiyor. Nazikçe gülmüyor. Babam onun durumundan bahsettiğinde insanların genellikle yaptığı şeylerin hiçbirini yapmıyor.

Sadece başını sallıyor. "Saçmalık. Oraya gitmeliyiz, belki bizim çocuklara bir iki şey öğretebilirsin. Hakemler tarafından yakalanmadan rakibi tutmak için herhangi bir ipucun var mı?"

Babam, özel dikim takım elbiseli bir adamdan böyle bir şey beklemiyormuş gibi, geri çekilip Everett'e biraz daha yakından bakıyor.

"Onu sevdim," fizyoterapist yürüteçle yanımıza yaklaşırken babam bana bakıyor. "Söylediğinden daha komikmiş."

"Komik olduğunu hiç söylemedim."

"Aynen öyle." Babam Everett'in koluna hafifçe vurdu. "Senin hakkında durmadan şikayet ediyordu. O yüzden anladım."

Everett kaşlarını bana doğru kaldırır. "Neyi anladın?"

"Senin önemli olduğunu. Her zaman hiç beklemediğin kişi olur." Bu garaj yolunda, tam burada öleceğim.

"Baba..."

Everett'in gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra başka yere baktı.

"Morluklar geçer," der babam, artık burasının kendi evi olduğuna karar vermiş bir adamın özgüveniyle yanımdan geçip ön kapıya doğru ilerlerken. "Kıymık ise orada olduğunu sana hatırlatmaya devam eder."

Everett bana, sonra da babama bakar. "Kıymık mı?" diye sorar Everett.

"Sorma," diyorum ona.

"Beni kıymığa mı benzettin?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen içeri girebilir miyiz?"

Ağzında o ifade beliriyor. Neredeyse bir gülümseme. Artık bana aitmiş gibi hissetmeye başladığım o ifade.

"Önden buyurun," diyor. "Ama çok yaklaşmayın. Derinizin altına girebilirim."

"Çok geç," demek istiyorum.

Everly, babam kapıdan içeri girer girmez onu bulur ve sanki hayatı boyunca beklediği bir golden retrievermiş gibi ona sarılır.

"Bay Taylor, ben Everly. Bütün bunları planlayan benim." Çadırı, çiçekleri, terasın ötesindeki ağaçların arasına dizilmiş ışık zincirlerini görkemli bir hareketle işaret ediyor. "Ve yarın kızınızın bir kraliçe gibi görünmesini sağlayacak olan da benim."

Babam elini tutar ve iki eliyle sıkıca kavrar. "Düğün planlamada, tanıştırma konusunda olduğun kadar iyiysen, endişelenmiyorum."

Everly gülümser. Kafasında evlat edinme belgelerini doldurduğunu neredeyse görebiliyorum.

Penelope, Hawkeyes takımının orta saha oyuncusu ve kaptanı olan kocası Slade Matthews ile birlikte gelir. Bu kadar çabuk evleneceğimi söylediğimde şok olmasına rağmen, baş nedimem olmayı kabul etmiştir.

Sıralar halinde dizilmiş sandalyelerin bulunduğu çim alana çıkıyoruz. Arkada, karanlık suyun önünde beyaz ve yeşil renklerle süslenmiş bir kemer duruyor.

Penelope yanıma geliyor. "İşini geri almaya çalışacağını biliyordum ama bu biraz görevinin ötesinde gibi görünüyor. Vazgeçmek istersen burnuna iki kez dokun yeter. Kaçış arabam var ve Slade NASCAR'da kariyer yapma fırsatını kaçırmış. Onun gününü güzelleştirirsin."

"Ben iyiyim, ama benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Bunu kaçırmazdım. Bunun olacağını öngöremediğime inanamıyorum. Hawkeyes topluluğundaki çöpçatanlık becerilerimi biraz geliştirmem gerek."

"Kendine bu kadar yüklenme," diye gülüyorum. "Bir dahaki sefere başarısın."

Sonra koordinatör Everett, Damien ve Levi'yi öne doğru yürür. Kemerin altında dururlar—Everett ortada, Damien sağdıci olarak onun yanında ve Levi de onun yanında. Pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli gömlek giymiş olsa bile, Everett tüm alanı domine ediyor.

Penelope ve Everly yanlarından geçerken, sanki yaklaşmakta olan bir şeye hazırlanır gibi duruşunun sertleştiğini izliyorum. İkimiz de ne olduğunu biliyoruz.

"Tamam, Aria," der koordinatör. "Bay Taylor, hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz."

Babam, Colston'ın koridorun sonunda onun için yerleştirdiği sandalyeden kalkıyor. Ceketini düzeltirken, 1,80 metreden fazla boyuyla üzerimde dev gibi duruyor. Bana kolunu uzatıyor ve ben de onu tutuyorum; kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissediyorum, babamın benimle bunu yapmasına ihtiyacım var.

Çimlerin üzerinde yavaşça yürüyoruz. Normal bir yürüyüşten daha yavaş, çünkü sağ tarafı hâlâ güvenilmez ve bunu dikkatlice ölçülmüş adımlarla telafi ediyor. Düşünmeden onun hızına uyum sağlıyorum

—tıpkı Brookhaven'da yüzlerce kez yaptığım gibi, koridorlarda, terapi odalarında ve sıcak günlerde oturmayı sevdiği bahçede.

Ama burası bir koridor değil. Burası bir geçit.

Ve koridorun sonunda Everett Kauffman bizi izliyor.

Babam kolumu daha sıkı tutuyor. Zorlandığı için değil, bunun ne anlama geldiğini bildiği için.

"Sakin ol, tatlım," diye fısıldıyor. "Neredeyse vardık."

Kemerli geçide ulaşıyoruz. Koordinatör, benim nerede duracağımı, babamın yanaklarımı öpeceği yeri ve Everett'in elimi tutmak için öne çıkacağı yeri açıklıyor.

Babam bana dönüyor. Gözleri yaşlı ama sesi güçlü. "Yarın seni utandıracağım," diye uyarıyor. "Ağlayacağım Ağlayacağım."

"Beni utandırmayacaksın. Söz veriyorum."

"Ve dinleyen herkese, kızımın annenden sonra tanıdığım en cesur kadın olduğunu söyleyeceğim."

Konuşamıyorum. Ağzımı açarsam, bu çimlerin üzerindeki tüm Kauffmanların önünde parçalanacağım. Annem bugün burada olmayacak ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Küçük bir kız olduğumdan beri her zaman yaptığı gibi yanağıma hafifçe vuruyor, nazikçe, sert elleriyle, kararlı bir şekilde.

Sonra Everett'e dönüyor.

"Ona iyi bak."

Everett onun gözlerine bakıyor. Orada ne görürse görsün, yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüşüyor. Bugün o CEO ya da Teneke Adam değil. Daha önce tanıştığımdan emin olmadığım bir hali var.

"Peki efendim."

Babam memnun bir şekilde bir kez başını salladı.

Sonra Everett'e doğru eğilir ve sadece üçümüzün duyabileceği kadar alçak sesle şöyle der: "Dört şeker ve kumlu plaj rengi olacak kadar krema seviyor... merak edersen diye."

Everett gözlerini kırıştırır.

Babam diğer elimi Everett'e uzatırken, ben boş elimle yüzümü kapatıyorum. O elimi tutuyor ve Everly'nin ısrar ettiği sahnenin tepesine çıkan iki basamağı tırmanmamı sağlıyor.

"Sanırım kahve olayını biliyor mu?" diye sordu Everett. "Ona her şeyi anlattım."

"Her şeyi mi?"

Sesi o kadar alçalır ki sadece ben duyabilirim. "Kendi isteğiyle

karım olmak için kendini sunduğunu biliyor mu?"

Yanaklarım kızarıyor. Her bir santimetresi.

"Tamam," diyorum. "Belki her şeyi değil."

Everett sırtışını gizlemeye çalışıyor—bu sırtış her zamankinden daha karanlık ve sıcak. Şu anda boynumdan aşağıya doğru yayılan o sıcaklık gibi.

Babam, şükürler olsun ki olan bitenden habersiz, Everett'in koluna hafifçe vurdu. "Sana hakkını vereyim Everett. Kızımla evlenerek hayatının en iyi kararını verdin."

Sonra dönüp dikkatlice koridorun benim tarafımdaki koltuğa oturur.

Koordinatör bize geri kalanları anlatır — çıkış, zamanlama, fotoğrafçının duracağı yer — ve sonra Everly sonlandırır.

"Bu kadar. Herkes biraz uyusun." Bana işaret ediyor. "Sen —sabah dokuzda benim evimde. Saç, makyaj, itiraz yok. Bir programım var ve sorgulanmayacağım." Sonra kardeşlerin masasına döner. "Çocuklar—fotoğraflar için saat dörde kadar hazır olun. Daha geç olmaz."

Levi ona selam verir. Colston, Everett'in omzuna onu sendeletecek kadar sertçe vurur. Archer duman gibi ağaçların arasına kaybolur.

Penelope beni kucaklamak için kendine çeker. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla burada olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Söylerim," diyorum ona sıkıca sarılırken. "Geldiğin için teşekkürler." "Bunu kaçırmazdım."

O ve Slade el ele tutuşarak arabalarına doğru yürürler, sonra Everett'in yanımda olduğunu hissederim, elleri ceplerindedir.

"Her şey yoluna girecek. Yarın sadece mütevelli heyetini ikna etmemiz gerekiyor."

"Olacağını biliyorum," diyorum. "Ve teşekkür ederim... bugün babamı buraya getirdiğin için."

Arabalar çıkıp uzaklaşırken o da benimle birlikte dışarıya bakıyor.

"Hadi. Evi gezmen lazım. Önümüzdeki bir yıl boyunca bu ev artık senin de."

İçeride, temizlik ekibi yirmi dakika daha ana odalarda sessizce dolaşır, tabakları toplar, çarşafaları katlar ve biz tamamen yalnız kalana kadar hayaletler gibi arka kapıdan kaybolurlar.

Everett kravatını gevşetir. Kollarını dirseklerine kadar sıvar. Kendine iki parmak kadar kehribar rengi bir içki doldurur ve

mutfak adasına yaslanır.

Yukarı çıkıp üstümü değiştirip uyumalıyım.

Bunun yerine, kimse beni izlemediği için raflarına bakarak oturma odasında dolaşıyorum.

Kitaplar gerçek. Fotoğraf çerçeveleri sahte değil. Sanat eserleri, milyarderlerin alışlagelmiş dekoratif tarzına göre fazla ölçülü. Her şey özenle seçilmiş gibi görünüyor ve Everett, bu kararları başkasına bırakmayacak kadar titiz biridir.

Gözüm, bir sıra kitabın arkasına yarı gizlenmiş küçük gümüş bir çerçeveye takılıyor. Bir kadın ve küçük bir çocuk.

Kadın sert ve zarif bir güzelliğe sahip. Koyu saçlı. Keskin elmacık kemikleri. Sanki kamera için takılmış ve çekim biter bitmez çıkarılmış gibi görünen bir gülümseme.

Yanındaki çocuk belki sekiz yaşında, düzgün bir gömlek giymiş, saçları mükemmel bir şekilde taranmış. Sanki gülümsemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi, gülümsemeden dik duruyor.

"Bu annen," diyorum.

Everett tezgâhtan kıpırdamıyor. "Evet."

Çerçeveyi dikkatlice elime alıyorum. "Ona benziyorsun."

"Bana da öyle söylenir."

Ona dönüyorum.

O, odanın diğer ucundan, elinde bir bardakla, loş ışıktaki okunması zor bir ifadeyle beni izliyor.

"Onun başka fotoğrafın yok mu?" diyorum, bir şey kaçırmış mıyım diye odaya göz gezdirerek.

"Hayır."

"Ama bunu saklamışsın? Yarın geliyor mu?" "Onu davet etmedim."

Elindeki bardağa bakar, bir kez çevirir, bardağın içinde kehribar rengi sıvı dönerek ışığı yansıtır.

"Davet etmemenin bir nedeni mi var?" diye soruyorum.

Hemen cevap vermez. Bunun yerine, bana ne kadarını anlatması gerektiğini hesaplıyormuş gibi gözleri içkisinde kalır. Beni ne kadar

bana ne kadarını anlatmalı? Yakında sahte karısı olacak bu kadının, hayatı hakkında ne kadarını bilmeye hakkı var?

"O bir ödeme aldı," diyor. "Vakıf kesinleştğinde. Beni üniversiteye kadar okutması için milyonlarca dolar. Her şeyin sonu olması gerekiyordu."

"O zamandan beri onunla konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Ondan sonra her ay aradı. Nasıl olduğumu sormak için değil. Şirketi sormak için değil. Uyuyup uyumadığımı, yemek yiyip yemediğimi ya da idare edip edemediğimi sormak için de değil." Sanki bu anı acı veriyormuş gibi çenesini sıkıyor. "Bana babamın cimri bir milyarder olduğunu ve onun daha fazla parayı hak ettiğini söylemek için."

Nefes almıyorum.

"Her arama aynıydı," diyor. "Ona ne kadar borcu olduğu. Neyi feda ettiği. Nelerden vazgeçtiği." Bardağı masaya koyuyor. "Hayatımla ilgili bana tek bir soru bile sormadı."

Oda birdenbire soğuk geliyor ve aramızdaki mesafe çok uzak hissettiriyor. Sadece bir taşıyıcı anne olarak davranan bir anneye sahip olmayı hayal edemiyorum.

"Beni bir maaş çeki olarak görüyordu," diyor. "Babamı gördüğü gibi. Sözleşme siyah beyaz yazılmış olmasına rağmen, planladığı gibi sonuçlanmayan bir işlem. Kauffman yaşam tarzını sürdürmek için istediği her türlü lüks ürünü alabilmesi için yılda bir milyon dolarlık bir maaş ve mezun olduğum yıla kadar yılda bir milyon dolarlık bir ikramiye alıyordu."

Çerçeveyi çok dikkatli bir şekilde yerine koydum.

"Annem beni bir sanat sergisinden almak için fırtınada araba sürdü," diyorum sessizce. "Ve annen yirmi iki milyon dolarlık ikramiyesinden şikayet etmek için aradı."

Gözlerini bana dikip bana doğru yürüdü.

"Sanırım ikimiz de annelerimizi kaybettik," dedim. "Sadece farklı şekillerde."

Beni geçip çerçeveye uzanır, kolu koluma değerek onu alır. Gözleri uzun bir süre çerçeveye takılır. Sonra onu yüzü aşağı bakacak şekilde rafa koyar.

"Hadi," diyor. "Seni yatağına götürmeliyiz. Düşün yarın ve ikimizin de biraz uykuya ihtiyacı var."

Sanki Everett Kauffman'la evleneceğim gecenin öncesinde uykuya dalabileceğim gibi.

İkimiz de bunu söylemiyoruz. Söylememize gerek yok. Bu gece ikimiz de uyuyamayacağız.

"Tamam," diyorum. "İyi fikir."

Zorla küçük bir gülümseme takınıyorum. "En azından valizimi hazırlamam gerekmiyor. Everly, Lana'ya benim için alışveriş yaptırmış."

Kaşlarını kaldırdı. "Senin için valizini o mu hazırladı?"

"Öyle bir şey. Ama sanırım bana gerçek kıyafetler koyduğundan emin olmalıyım. Lana'ya sadece iç çamaşırı koymasını söylediğini şaka olarak söylemişti."

Everett viskisini boğazına kaçırır. Yutmaya çalıştığı ama tam olarak başaramadığı istemsiz bir öksürük.

Bardağı masaya koyar ve boğazını temizler.

"Üzgünüm," der. "Yanlış yuttum."

Kulakları pembeye dönmüştür. Bu lanet adam, gözünü kırpmadan bir toplantı odası dolusu yöneticiye bakabilir, ama *iç çamaşırı* kelimesi onu dizlerinin üstüne çökertebilir.

Dürüst olmak gerekirse, bunu biraz seviyorum. Nazikçe, bundan bahsetmemeye karar veriyorum.

"İyi geceler, Everett."

Bardağı abartılı bir özenle masaya koyar ve bunu yaparken bana bakmaz.

"İyi geceler, Aria."

Merdivenlerin yarısına kadar çıkmışım ki sesi beni durdurur.

"Aria."

Dönüyorum.

Hâlâ mutfak adasında duruyor, bir eli mermerin üzerinde, diğeri cebinde. Loş ışık, çenesine haksızlık ediyor. Ön kollarına. Mutfağında duran, yarın benim sahte kocam olarak evlenmek için fazla yakışıklı görünen o lanet olası görüntüsüne.

"Ne olursa olsun," diyor, "umarım gerçek kıyafetler getirmiştir... İkimizin de iyiliği için."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, boğazımda hissediyorum.

Kendime güvenemiyorum, ona cevap veremiyorum ya da daha ayrıntılı bir açıklama isteyemiyorum. Bu yüzden dönüp misafir odasına yürüyorum, arkamdan kapıyı kapatıyorum ve nefesim normale dönene kadar kapıya yaslanıyorum.

Düğün yarın. O adamla evleniyorum.

Ve artık, evliliğin tamamlanması şartının, Christian'ın söylediği kadar büyük bir sorun olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum.

On Üçüncü Bölüm

EVERETT

Kalbim hiç hızlanmadan on milyonlarca dolarlık anlaşmalar yaptım. Düşmanca bir ortamdaki yönetim kurulu toplantılarına girdim, düzenleyicilerle yüz yüze geldim, yaşımın iki katı olan adamlara işten çıkarma bildirimleri ilettim; hepsini sabah yüzüşümdeki dinlenme kalp atış hızımla yaptım.

Bugün ise ellerim kol düğmelerimi düzeltmekten vazgeçmiyor.

Üç yıl önce yaptırdığım ve neredeyse hiç uyumadığım ana yatak odamda durmuş, boy aynasındaki yansıma bana sanki bana bir açıklama borçluymuş gibi bakıyorum.

Takım elbise lacivert. Özel yapım bir Tom Ford. Gömlek beyaz. Kravat, siyaha yakın koyu lacivert. Her şey uyumlu. Her şey, Everly'nin bu düğünü sattığı şekilde. Yani, her şeyin mükemmel olması gerekiyor.

Tabii... Evlenen bir adama benziyorum.

Sorun şu ki, evlenen bir adama benziyorum ve her anını ciddiye alıyorum.

"Damat gibi görünüyorsun, ama yüzün 'vergi denetimi' diyor."

Damien Rockmore, sanki bu varoluşsal krizin gelişmesini eğlence amacıyla izliyormuş gibi kapı pervazına yaslanıyor. Ki öyle de. Kendi takımı — kömür grisi, Brioni, rahatsız edici derecede iyi oturan — sanki hiç düşünmeden üstüne atmış gibi görünüyor.

Öyle değil. Damien her şeyi düşünür. Sadece düşünmediğini sanmanı ister.

"O kravatı düzeltecek misin yoksa ben mi düzeltmeliyim?" "Kravat gayet iyi," diyorum ona.

"Çarpık. O halde dışarı çıkarsan Everly seni öldürür." Kapı çerçevesinden ayrılıp odanın karşısına geçiyor. Onu durduramadan

, elleri yakamda, bunu yeterince galada yapmış bir adamın kas hafızasına dönüşmüş verimli ilgisizliğiyle düğümü düzeltiyor. "Hayatını kurtarmak üzereyim. Rica ederim."

"Everly beni korkutmaz."

"O herkesi korkutur," diyor, kravatımı bitirirken memnun bir sırıtışla. "İşte. Artık denetime tabi tutulan bir milyarder yerine evlenen bir milyarder gibi görünüyorsun."

"Şu anda ikisi de birbirine çok benziyor."

Damien sırıttı. Bu sırıtış, onu herhangi bir teknoloji kurucusunun hak ettiği ölçüden daha fazla magazin spekülasyonunun konusu haline getirmişti. "Gergin misin?"

"Hayır."

"Yalancı," diye sırıttıyor.

"Altı üstü bir düğün. Üstelik sahte bir düğün."

"Bunu şimdi söylüyorsun, çünkü gelini henüz görmedin." Ona bir bakış atıyorum. "Onu bugün gördün mü?"

Başını sallar. "Everly benden evine gidip tören için yüzükleri almamı istedi. Aria çoktan gelinliğini giymişti."

"Bu bir sözleşme," diye hatırlatırım ona. Ve kendime. Damien omuz silker ve aynadaki görüşümü engellemek için arkamda durur. "İki imza ve bir son geçerlilik tarihi."

Aynada gözlerine bakıyorum. Beni, gerçekten umursadığı nadir anlarda gösterdiği o keskin bakışla izliyor.

"Tabii," diyor, nefret ettiğim o rahat tavırla ellerini cebine sokarak. "Sanırım bunu, koridorun sonunda onu gördüğünde anlayacaksın. Bana güven... buna hazır değilsin."

Yatak odasının kapısı gürültüyle açılır.

"Damat hayatta!" diye duyurur Levi, kollarını iki yana açarak, bir elinde şampanya şişesi, diğer elinde kristal kadeh tutar. Zaten takım elbisesini giymiş; gece mavisi, açık yakalı, kravatı yok çünkü Levi, kravatların "kravat endüstrisinin kişisel özgürlüğe saldırısı" olduğuna inanıyor.

Arkasındaki Colston kapı eşiğini dolduruyor. Colston, inşa ettiği binaları bench press yapar gibi

"İyi görünüyorsun," diyor Colston.

"İyi görünüyorsun," diyor Colston.

"Kabız gibi görünüyor," diye düzeltir Levi, şampanyanın mantarını Damien'i irkilten bir sesle açar. "Ama merak etme. Önemli anlarda hep böyle görünür. Halka arzı hatırlıyor musun? Aynı yüz. Tamamen aynı yüz."

"Çık dışarı," diyorum.

"Yapamam." Levi şarabı doldurur. "Everly'nin bir zaman çizelgesi var ve benim işim seni kırk yedi dakika içinde aşağıya götürmek, yoksa onun 'yaratıcı ve kalıcı' olarak tanımladığı sonuçlarla karşı karşıya kalırım. İyi gününde boyu sadece 1,60 metre olabilir, ama bu minik diktatörle şansımı denemeyeceğim."

"Bu aileyi benim yerime o yönetmeli," diyorum.

"Yönetiyor zaten," Damien dahil tüm kardeşlerim aynı anda söylüyor. Haksız değiller.

Colston smokininin arkasından gizli bir matara çıkarır, bir yudum alır ve sonra bana uzatır. "Bugün çok korkutucu."

"O her gün korkutucu," diye mırıldanır Damien.

Colston'ın içtiği şeyden bir yudum almak fena fikir değil. Kafamı geriye atıp içki içiyorum; viskinin tadı dilime çarpıyor. Sonra şişeyi geri veriyorum.

Levi'nin gözleri parlıyor. "Ah, onu bu sabah görmeliydin. Rockmore kemeri kontrol etmek için geldi ve ona şöyle dedi—kelimesi kelimesine aktarıyorum—'Tek bir çiçeğe bile dokunursan, tüm servetini yaprak yaprak parçalarım.'"

"Tehditlerde çok etkilidir," diyor Damien, çenesinde bir şey var.

"Her şeyde etkilidir," diye onaylar Colston.

Daha fazla kardeş gelir. Christian, mükemmel ütülenmiş kömür rengi bir takım elbise giymiş, saçları geriye taranmış, bizi buraya getiren sözleşmeyi hazırlayan avukatın tıpatıp aynısıdır. Zayne, bu sabah biri onu kamera ekibinin yanına yaklaştırmış ve Everly'nin onu öldüreceği bir yaşam tarzı muhabirine izinsiz bir demeç vermiştir.

Wes en son girer. Kendini tanıtmaz. Sadece pencerenin yanına geçer, elinde bir bardak su, gözleri odayı tarar

sanki tahtadaki her parçanın konumunu katalogluyormuş gibi. Bana bir kez başını sallar.

Bu yeterli.

Archer burada değil. İnsanlar bakmadığında saklandığı gölgeden çıkıp çoktan aşağıya inmiştir. Onu kemerde göreceğim. Tek bir baş sallama. Güvenlik ekibi çoktan yerlerini almış.

"Tamam." Levi kadehini kaldırır. "Evlenecek kadar aptal olan ilk Kauffman kardeşine."

"Güven maddesine," diyor Christian kuru bir şekilde.

"Babamın hayaleti şerefine," diye ekliyor Colston, "muhtemelen cehennemden bizi izliyor ve notlar alıyor."

Kimse itiraz etmez.

"Aria'ya," der Damien. Sessizce. Her zamanki gibi gürültüyü keser; kimsenin fark etmediği bir değişimi sezmiştir.

Oda bir an için sessizliğe bürünür.

Aria'ya.

İçiyorum.

Bahçenin çimleri, tanıyamayacağım bir şeye dönüşmüş.

Üç yüz beyaz sandalye suya bakıyor. Beyaz güller, orkide, ranunculus, şakayık ve sarkan yeşilliklerle süslenmiş bir kemer, ötesindeki Sound manzarasını çerçeveleyiyor. Çevredeki ağaçların arasına dizilmiş ışık zincirleri — öğleden sonra ışığında gereksiz olsa da, resepsiyon sırasında güneş battığında parlayacaklar.

Üç yüz konuk sandalyeleri dolduruyor. Aile dostları. Yönetim kurulu üyeleri. İş ortakları. Everly'nin bir sınır devriyesi memurunun soğuk verimliliğiyle yönettiği, kordonla çevrili bir bölümde stratejik olarak yerleştirilmiş bir avuç basın mensubu.

Damien omzumda, Christian da onun yanında dururken ben kemerin önünde duruyorum. Töreni yöneten kişi — aileme kimsenin bir başkasına borçlu olamayacağı kadar çok iyilik yapmış emekli bir federal yargıç — solumda duruyor.

Vakfın yönetim kurulu üyeleri üçüncü sırada oturuyor. Wallendorf. Chesney. Adını bir türlü hatırlayamadığım, her zaman pipo tütünü kokan ve her şeye karşı çıkan adam.

İzliyorlar ve bunun gerçek olduğuna inanmaları gerekiyor.

Yaylı dörtlüsü, Everly'nin seçtiği klasik bir parçaya geçiyor. Bir düğün için saygın ama biraz da beklenmedik bir parça, çünkü sürpriz olmadan bir Everly Kauffman etkinliği olmaz.

Sonra konuklar ayağa kalkıyor. Ve sonra...

O orada.

Koridorun en ucunda. Beyaz. Parlak beyaz değil, yumuşak bir beyaz. Sanki ışıktan yapılmış gibi görünen bir beyaz. Elbise beni şaşırtıyor. Mimari bir şey bekliyordum. Mükemmel yerleştirilmiş katmanlar.

Ama bu? Bu tamamen farklı bir şey. Zarif ama aynı zamanda ruhani.

Kumaş vücuduyla birlikte hareket ediyor... esintiyle dalgalanıyor. Bir tür melek gibi görünüyor. Saçları açık — koyu kumral ve omuzlarına dökülmüş, daha önce onda hiç görmediğim bir şekilde. Henry onun yanında. Sağ eliyle kolunu tutuyor. Sırtı dik. Adımları yavaş ve ölçülü, ve o da hiç düşünmeden tam olarak onun hızına uyum sağlıyor. Diğer elinde bastonunu sıkıca tutuyor

Düşüncemi kaybediyorum.

Gözlem ve analiz arasında bir yerde, beynim sınıflandırmayı bırakıyor. Ölçmeyi bırakıyor. Meslek hayatımın her günü yaptığı şeyi yapmayı bırakıyor — parçalara ayırma, risk değerlendirmesi, acil durum planlaması.

Kadın koridorun yarısına gelmiş ve benim bir planım yok. Bir planım yok.

Damien'in eli omzuma kısa bir süre konuyor. Sonra çekiliyor.

Haklıydı. Onu bu halde görmeye hazır değildim.

Ona bakmıyorum. Yönetim kurulu üyelerine bakmıyorum. Sienna'ya ya da kalabalığın içindeki kardeşlerime bakmıyorum. Everett'in bunu yapıp yapamayacağını görmek için izleyen sandalyelerdeki üç yüz kişiye bakmıyorum.

Kauffman'ın bunu, bir ölü adamın şartını yerine getirecek kadar ikna edici bir şekilde yapıp yapamayacağını izleyen üç yüz kişiye bakmıyorum.

Onun babasının adımlarını taklit etmesini izliyorum.

Henry, sanki kutsal bir şeyi teslim eder gibi onu bana uzatıyor.

Kolunu tutan eli gevşiyor. Ona dönüyor. Dün geceki provada yaptığı gibi yüzünü avuçluyor — sert elleriyle ama nazikçe.

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım," diyor. Sessizce değil. İnsanların duymasını istiyor. Tüm dünyanın bilmesini istiyor.

Kızımın gözleri ıslak. Bir kez, sertçe gözlerini kırptıyor.

Bana dönüyor. İyi günlerinde keskin olan gözleri benimkilere takılıyor ve sabit kalıyor.

"Sen zaten biliyorsun," der.

Başımı sallarım. "Evet efendim."

Omzuma dokunur — tek bir kez, sertçe sıkar — ve sonra yerine oturur.

Aria öne çıkıyor. Elleri, hafifçe titreyen bir şakayık buketini sarmış. Bana, çözemediğim bir ifadeyle bakıyor ve bu durum tek başına bile olağandışı çünkü onu her zaman okuyabilirim. Ofisime yaklaşan ayak seslerinden ruh halini anlayabiliyorum. Son altı aydır asistanım olarak benimle ilgilenirken özenle sergilediği profesyonelliğin, tam da bu eşikte sinirliliğe dönüşeceği an, ama o bunu yapmacık gülümsemelerle gizlemeye çalışacak, kafasında tutmak zorunda kaldığına emin olduğum küfürleri içinden yutacaktı. Artık tüm bunların işini kaybetmek istemediği için olduğunu biliyorum. Babasının Brookhaven'daki konumu buna bağlıydı.

Şimdi buradayız. Başarısız kahve denemeleri ve beni memnun etmek ve işini korumak için hazırladığı mükemmel raporlarla dolu patron-çalışan ilişkisinden kilometrelerce uzaktayız.

Şimdi ise benim karım olmaktan sadece birkaç

dakika uzaktayız. "Merhaba," diye fısıldıyor.

"Merhaba."

Nikah memuru başlıyor.

Söylediklerinin yaklaşık yüzde kırkını duyuyorum. Bağlılık hakkında bir şeyler. Ortaklık hakkında bir şeyler.

seçtiğimiz bağlar ve doğuştan sahip olduğumuz bağlar hakkında bir şeyler... Bizim durumumuz göz önüne alındığında ironik.

Tören yöneticisinin talimatına göre ikimiz de birbirimize yeminlerimizi tekrarlıyoruz. Hastalıkta ve sağlıkta... ölüm bizi ayırana kadar.

Gizli evlilik sözleşmemizde yazan bu değil ama ona bunları söylemek de yalan gibi gelmiyor.

Tören yöneticisi yüzükleri ister.

Damien, başka herhangi bir yerde olmayı tercih eden bir adamın kayıtsızlığıyla ceketinin cebinden yüzükleri çıkarır — ancak gözleri, istem dışı olarak, ön sırada oturan Everly'nin bulunduğu yere doğru kısaca kayar; Everly'nin kucağında hâlâ not defteri durmaktadır.

Eğer fark eden varsa da, kimse bir şey söylemiyor.

Yüzüğü Aria'nın parmağına geçiriyorum. Eli soğuk. Gerekenden biraz daha uzun süre tutuyorum çünkü donmuş parmaklarına avucumun sıcaklığını hissettirmek, yapmam gereken bir şey gibi geliyor. Sanki elini ısıtmak, çözmeye yetkin olduğum bir sorunmuş gibi.

O da benim parmağıma takıyor. Parmakları parmak eklemlerime zar zor değiyor ve bu his, voltaj gibi elimin arkasına yayılıyor.

"Gelinle öpüşebilirsiniz."

Bunu düşünmüştüm.

Bunu, Damien dahil, hayatta olan hiç kimseye, özellikle de soyadı Kauffman olan hiç kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok düşündüm.

Plan basit. Kalabalığı, kameraları ve yönetim kurulunu tatmin edecek kısa bir dudak teması, hepsi bu. İki saniye. Gerçekten gerekli hissedilirse belki üç saniye.

İleri adım atıyorum. Elim onun çenesine uzanıyor. Bunu yapmaya ben karar vermiyorum, elim benim yerime karar veriyor, günlerdir bilinçaltımın kilitli bir odasında prova yaptığım gibi yüzünün yanını avuçluyor.

Ben eğildiğim anda nefesi kesiliyor — dudaklarımız birbirinden bir santimden az uzaklıkta. Dudaklarımın üzerinde hissediyorum ve sonra yapıyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve ne planım varsa temas anında yok oluyor.

Dudakları, yönetim kurulu odaları, güven maddeleri ve yasal belgelere acımasızlık yazan

Ağız açılıyor – zar zor. Sadece bir parça ama her şeyi değiştiriyor.

Diğer elim belinin kıvrımını bulur. Artık bunun nasıl olacağını hesapladığım katı performansla bağlı kalmıyorum. Ellerimi sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum. On bir gün önce Hawkeyes binasının merdivenlerinin önünde yaptığım gibi, vücudunu kendime daha sıkı çekip bedenimi ona hissettirmekten kendimi alıkoymak için.

O yaklaşıyor. Ya da ben başarısız oldum ve onu kendime çektim. Her iki durum da önemli değil çünkü her halükarda bu oluyor.

Kalabalıktan biri ısıklık gibi bir ses çıkarır ve ardından kalabalık alkış, kahkaha ve tezahüratlarla patlar. Bu ses, öpüşmemizi sonlandıran şeydir. Çünkü şimdi, şu anda üç yüz kişinin bize baktığını hatırlarım ve gelinimle bundan sonra yapmak istediğim şey seyirciye uygun değildir.

Geri çekiliyorum.

Çok uzağa değil. Yüzünü görebilecek kadar.

Kirpikleri tekrar açılıyor, gözleri donuk ve dudakları hâlâ aralık. Eli ceketimin yakasına sıkıca tutunmuş ve orada olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor.

"O neydi?" diye fısıldıyor. Cevap veremiyorum.

Tören yöneticisi bir şeyler söylüyor ama ben duymuyorum. İnsanlar ayağa kalkıyor. Çiçekler havaya atılıyor. Ve sonra dönmem, koridordan geri yürümem ve bir sonraki koreografi hareketini yapmam gerektiğini hatırlıyorum.

Bunun yerine, sunakta durmuş, bir kadının yüzünü ellerimle tutuyorum ve hangi dili konuştuğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Damien'in eli yine omzuma konuyor. Bu sefer daha sert.

"Yürü," diyor kulağıma. "Hemen. Yönetim kurulunun görmemesi gereken bir şey yapmadan önce."

Ben de kadının yüzünü bırakıp elini tutuyorum ve onu koridordan aşağıya doğru götürüyorum, on saniyenin nasıl her şeyi değiştirdiğini anlamaya çalışıyorum.

*

Resepsiyon çadırı devasa. Beyaz, perdeli, binlerce küçük ışıkla aydınlatılmış. Etkinlik şirketi kurulum için geldiğinde Everly buna "stratejik ambiyans" demişti ve ben

bunun gerekli olup olmadığını sormuştum. Meğer bu aptalca bir soruymuş, çünkü o sorudan sonra beni oradan kovdu.

Akşam yemeği servis ediliyor. Şarap Fransız. Purolar, Wes'in nereden geldiğini açıklamadığı yasadışı bir yerden getirilmiş. Konuklar çoğunlukla uslu davranıyor, çünkü aynı çevrelerde dolaşan üç yüz kişi, basın kameralarla dolaştığı ve birinin kendini rezil etmesini beklediği bu kalibrede etkinliklerin kurallarını biliyor.

Damien ayağa kalkıp kadeh kaldırmak için konuşmaya başlıyor ve çadırdaki sessizlik hakim oluyor. Ceketinin düğmelerini ilikliyor ve kadehini eline alıyor.

"Everett'i on beş yıldır tanıyorum," diye başlıyor. "Bu süre zarfında, onun bir imparatorluk kurmasını, yönetim kurulunu dehşete düşürmesini, iki kelimelik bir e-postayla insanları kovmasını izledim ve bir keresinde — bunu ona asla unutturmayacağım — yanlışlıkla badem sütlü kahve ikram edildiğinde, denizaşırı bir yatırımcıyla video görüşmesi yaparken bir yudum aldıktan sonra, yenilgiyi kabul etmek yerine hepsini içti."

Colston o kadar çok gülüyor ki masanın kenarını sıkıca tutuyor. Everly yüzünü ellerinin arasına gömmüş. Archer bile, cömertçe eğlence olarak sınıflandırılacak bir ses çıkarıyor.

"Badem sütüydü," diyor zayıf bir sesle.

"Beni zehirlemeye çalışıyordun," diye takılıyorum ve odadaki herkes gülüyor. Kalabalık gülüyor, ancak hikayenin tamamını bilmiyorlar.

"Onun yalnız olduğunu da gördüm. Yalnız değil... Everett yalnızlık bilmez. Özel hayatının olması gereken yeri strateji toplantıları, satın alma hedefleri ve çoğu insanı hastaneye yatıracak türden egzersizlerle doldurur."

Kahkahalar kesilir. İnsanlar artık farklı bir şekilde dinliyorlar.

"Bu yüzden beni arayıp evleneceğini söylediğinde, herhangi bir en iyi arkadaşın yapacağı şeyi yaptım." Bir an durur. "Şantaj uğradığımı sordum."

Yine kahkahalar, bu sefer daha yüksek sesle.

"Hayır dedi. Sonra kızın adını söyledi. Ve bunu nasıl söylediğini..." Damien durur. Bana bakar, sonra Aria'ya bakar. "Onun hiç kimsenin adını öyle söylediğini duymamıştım. Bunun farklı bir şey olduğunu anladım. En iyi arkadaşım, ilk kez, onu artık yalnız bırakmayacak birini bulmuştu."

Çadırda sessizlik hakim.

"Bay ve Bayan Kauffman'a." Damien kadehini kaldırır. "Harika bir hayatınız olsun ve evlilik sözleşmesi her zaman onun lehine olsun."

Oda yine kahkahalarla çınlar ve sonra herkes içkisini içer.

Masasının karşısında Everly, Damien'e öfkeli bir hayranlıkla bakıyor; konuşmayı nefret etmek isteyen ama edemeyen bir kadının yüzü.

Damien onun bakışını fark eder ve göz kırpar.

Everly o kadar hızlı dönüyor ki küpesi sallanıyor.

Damien'e, kız kardeşimin onun liginde olmadığını ve ona dokunulmaz olduğunu hatırlatmam gerektiğini zihnimde not ederim.

Henry masanın ortasına yakın bir yerde oturuyor — dün gece Everly'nin onun için seçtiği koltukta. Tanımadığım bir kadınla konuşuyor ve kadın o kadar çok gülüyor ki şarabını döküyor.

Aria'nın bugün ihtiyacı olan şey buydu ve anlaşılmamızın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek için hayatının büyük bir kısmını feda ettiği için, en azından bunu hak etmişti.

Babası. Hayatının en güzel gecesini yaşıyor. Bugün tek bir şeyi doğru yaptım.

Tören ve kokteyl saatindeki canlı müzik grubu yerini DJ'e bırakıyor, Zayne ilk istek şarkısını söylüyor ve birdenbire dans pisti doluyor. Milyarder düğünlerindeki o ağırbaşlı sallanmalarla değil, gerçek hareketlerle. Sadece üç saat boyunca şarap akıp gittiğinde ve Levi müzik listesini ele geçirdiğinde ortaya çıkan türden bir kaos.

Ben dans etmem ve Aria, ona dans etmeyi teklif etmememi umursamıyor gibi görünüyor.

Baş masada birlikte oturup, odadaki hareketliliği izliyoruz.

"Ailen, bir grup 'kibirli milyarder' için oldukça eğlenceli," diyor, parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak.

"Basın bize böyle mi diyor?" "Bu bir iltifattır," diye alay ediyor.

"Evet... tabii... öyle görünüyor," diyorum. "Basın hepimizin kibirli olduğunu mu düşünüyor?"

"Şey... yarınız." Gözleri, dans pistindeki herkesi bulmak istercesine balo salonunda dolaşıyor. "Zayne, Christian ve Levi o listede yok gibi görünüyor. Everly de olabilir. Yıla göre değişir.

Kurtarılmış hayvanlar için bir hayır müzayedesini düzenlemişse ya da milyon dolarlık bir yatta fotoğrafı çekilmişse.

"Onlar kasaba halkı tarafından seviliyor. Demek istediğin bu mu?

Yani Wes, Archer, Colston ve ben kara koyun muyuz?" "Sayılır," diye omuz silkti. "Ama biraz halkla ilişkilerle bunu değiştirebilirsiniz."

Kalabalığa bakmak için dönüyorum. Bunu daha önce de duymuştum. "Kız kardeşim gibi konuşuyorsun. Sence bu düğün ne için? Çok daha küçük bir düğün yapıp bu işi halledebilirdik. Everly fırsatı gördü ve yönetim kuruluna sattığı imaj yüzünden hiçbir şeye veto edemeyeceğimi biliyordu."

Çenesini eline dayar, dirseğini masaya koyar ve Zayne'in iki yönetim kurulu üyesinin eşlerini, yasal olarak dava edilebilir gibi görünen bir tür sıra dansına katılmaya ikna etmesini izler.

"Baban iyi vakit geçiriyor," diyorum.

Bir an sessiz kalır. Sonra: "Yarın bunu hatırlamayacak."

Bu sözler, suya atılan bir taş gibi aramızda yankılanır.

"Ama bu gece," diyor, "bu gece tam olarak nerede olduğunu ve benim kim olduğumu biliyor ve mutlu." Dikleşiyor. Bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor. "Bu kadar yeter."

Brookhaven'in çalışma saatlerini uzatmasını ayarladığımı ona söylemiyorum. Minibüsteki terapistin hafta sonu vardiyası için normal ücretinin üç katı ödendiğini ona söylemiyorum. Lojistik detayları ona anlatmıyorum çünkü asıl mesele bu değil.

Önemli olan, Henry Taylor'ın bir masa dolusu yabancının arasında gülüp onlara isimleriyle seslenmesi ve kızının bunu buradan duyabilmesi.

"Yeter," diye katılıyorum.

*

Daha sonra, şampanya olayı.

Levi, el hareketleri ve giderek yükselen ses tonuyla bir hikaye anlatırken, dirseği bir garsonun tepsisine çarptı. Genç ve dehşete kapılmış garson öne doğru eğildi ve dolu bir şampanya kadehi havada bir yay çizerek uçtu; beynim, bu kadehin Aria'nın göğsüne çarpacağını gerçek zamanlı olarak hesapladı.

Ben masanın diğer tarafındayım.

Masada karşıysındayım ve bir şekilde kadeh yere düşmeden oraya varıyorum — attığımı hatırlamadığım dört adım — ve ceketim omuzlarımdan çıkıp tek bir hareketle onun omuzlarına geçiyor; fizik kuralları ve aramızdaki mesafe göz önüne alındığında bunun mantıklı bir açıklaması yok.

Şampanya cekete çarptı. Dış katmanı ıslattı.
Ona değmiyor.

Garson bayılacak gibi görünüyor.

"Bir şeyin yok," diyorum ona. Sonra Aria'ya: "Bir şeyin yok."

Ceketimin içinden bana bakıyor — omuzlar ona büyük geliyor, yaka boynuna değiyor, yüzü lacivert kumaşla çevrili — ve bu görüntü, öpücüğün verdiği zarardan daha fazla zarar veriyor.

"Az önce bir Tom Ford'u mahvettin," diyor. "O bir tane daha yapar."

"Bu..." Ceketini üzerine düzeltir. "Çok hızlıydı."

Ellerim hâlâ omuzlarında. Bu gerçeğin farkına, nadir bir anı kameraya yakalamış bir belgesel yönetmeni gibi bakan Levi ile aynı anda varıyorum.

Ellerimi çekiyorum.

"Refleks," diyorum.

"Doğru." Gülümsüyor. Küçük gülümsemeye. Büyük gülümsemeden daha kötü olan, çünkü bu, bir şeyi kendine sakladığını gösteriyor. "Refleksler."

*

Gece yarısı.

Son araba da araba yolundan kayboldu. Catering ekibi neredeyse sessizce çadırı söküyor, bir rüyayı parçalayan hayaletler gibi karanlıkta ilerliyorlar.

Aria, gelinliğiyle evin girişinde duruyor, omuzlarında hâlâ şampanya lekeli ceketim asılı, bir elinde ayakkabılarını tutuyor.

Evlendik.

Bu kelime, odadaki üçüncü bir kişi gibi aramızdaki boşlukta duruyor.

"Odan üst katta," diyorum ona. "Soldaki üçüncü kapı. Everly hazırlattı."

O başını sallıyor. "Peki seninki?"

"İlk kapı. Sağda."

Koridorun zıt uçlarında.

"Pratik," diyorum.

"Çok pratik." Giriş holünün loş ışığında beni izliyor ve yüzümde ne arıyorsa, bulup bulmadığını anlayamıyorum.

Merdivenlere doğru bir adım atıyor. Duruyor.

"Everett."

"Evet."

"O yemin." Yüzünü bana doğru çeviriyor, böylece profilini görebiliyorum. Çenesinin çizgisi. Işığın son parıltısını yakalayan küpe. "Ciddi miydin?"

Neye baktığımı biliyorum. Ve gözlerimi başka yere çevirmeyeceğim. "Yatağına git, Aria."

Bekliyor. Bir kalp atışı. İki.

Sonra merdivenleri tırmanır ve ceketinin bir omuzu kayar. Düzeltmez ve ben, merdiven sahanlığının tepesinde gözden kaybolana kadar onu izlerim.

Giriş holünde çok uzun bir süre duruyorum, sonra odama doğru yöneliyorum,

Sağdaki ilk kapı. Soyunmuyorum. Gömleğim ve pantolonumla yatağın kenarına oturuyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı ellerimin arasına alıyorum ve onun, sanki bir düğünde değil de bir kafede buluşuyormuşuz gibi, mihrapta bana "*merhaba*" dediği anı düşünüyorum. Sanki bu kelimenin sadeliği, o anın büyüklüğünü, atlatılabilir bir şeye indirgeyebiliyormuş gibi.

Merhaba.

Ben de ona merhaba dedim.

Ve sonra onunla evlendim.

On Dördüncü Bölüm

ARIA

Özel jet, tam da bir milyarderin jetinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi görünüyor.

Yani: saçma sapan.

Krem rengi deri koltuklar. Parlak ceviz kaplamalar. Gümüş bir kovada şampanya soğutuluyor, ama ben çok korkuyorum, uzun süre bakamıyorum. Hayatında hiç çürük muz yememiş biri tarafından özenle seçilmiş gibi görünen bir meyve kasesi var ve kabin pahalı hava, sedir ağacı ve Everett'in parfümü gibi kokuyor.

Koridorda yarım saniye durup bakakaldım.

Everett, çoktan içeri girmiş ve bir şekilde özel jeti sanki sahip olduğu başka bir konferans odasıymış gibi göstermiş, telefonundan başını kaldırıp bana bakıyor.

"Oturabilirsin," diyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Teşekkürler. Aslında önümüzdeki on bir saat boyunca ayakta durmayı düşünüyordum."

Ağzının bir köşesi seğiriyor.

O minik, neredeyse gülümseme sayılmayacak ifade, başlı başına bir şiddet haline gelmiştir.

Uçuş görevlisi sıcak ve profesyonel bir gülümsemeyle yanıma gelir.

"Bayan Kauffman, şalınızı alabilir miyim?"

Beynim bu ismi duyunca bir an donup kalıyor. Bayan Kauffman.

Bu garip durumu fark etmeden şalı uzatıp Everett'in karşısındaki koltuğa kayıyorum, sonra hemen koltukların birbirine baktığını ve bunun yan yana oturmaktan daha samimi bir durum olduğunu fark ediyorum.

Elbette öyle.

Bu adamla ilgili her şey, takım elbiseli bir pusu gibidir.

Yine bana bakıyor. "İyi misiniz?" "İyiyim,"
diyorum otomatik olarak.

"Yalan
cı."

Gözleri
mi
kırpıyo
rum.

"Bunu benden çaldın," diyorum ona.

"Farkındayım."

Sonra bakışları ayaklarımın yanındaki el çantasına düşer. Arkamda duran
giysi çantasına. Dün gecedен ve muhtemelen önceki gece kapımda durup
kocama valizimin iç çamaşırlarıyla dolu olduğunu söylediğim anının
hatırasından dolayı yanaklarımda hâlâ duran kızarıklığa.

Bir kadın utançtan ölebilir ve Everett Kauffman muhtemelen yine de ona
aynı sakın, kontrollü ifadeyle bakıp su isteyip istemediğini sorardı.

Pilot kalkışa hazırlanırken motorların uğultusu artar.

Emniyet kemerimi bağlayıp oval pencereden dışarı bakıyorum, Seattle'ın
gri sabahının kenarlarında bulanıklaşmasını izliyorum. Yansımam parçalar
halinde bana bakıyor. Büyük güneş gözlüğü. Geriye çekilmiş saçlar. Alyans.

Eş.

Bu kelime hâlâ içimde tuhaf bir his uyandırıyor.

Karşımda, Everett telefonunda bir şeyler kaydırıyor, kravatı bir kez olsun
yok, gömleğinin üst iki düğmesi açık. Seyahat için giyindiği bu rahat kıyafetle
daha az sert görünüyor, bu da onu haksız bir şekilde daha çekici
göstermeseydi faydalı olurdu.

Bakışlarım kol dayanağına dayalı eline takılıyor. Yüzük.

Sade platin. Minimal. Temiz.

Onu gün ışığında görmek, içimde yine tuhaf bir his uyandırıyor. Bir
zamanlar gereksiz olduğum için beni kovmuş olan bir adamın elinde, şimdi
ise sanki bu cümle hiç mantıklıymış gibi beni balayımız için Cannes'a
götürüyor.

Uçak taksiye başlıyor.

Düşünmeden kolçaklara sıkıca tutunuyorum.

Everett bunu hemen fark ediyor. Elbette fark ediyor.

"Uçmayı sevmiyor musun?"

"Neredeyse hiç
uçmadım." Kaşlarını
kaldırıyor. "Neredeyse
mi?"

"Penelope ve Cammy ile bir kez Vegas'a gitmiştim. Nevada üzerinde
turbülansa girdik ve Cammy, birinci sınıftaki bir adama enerjisinin kötü
olduğunu söylerken kustumuk torbasına kustu."

Bu, ondan gerçek bir kahkaha koparır.

Alçak. Kısa. Gerçek.

Bu gülüş göğsüme tam isabet ediyor.

"Üzgünüm," der ve sözlerinde hâlâ bir gülümseme olduğunu
duyabiliyorum. "Az önce kötü enerji mi dedin?"

"Kendinde değildi."

"Umarım öyledir."

Uçak dönüyor, duruyor, sonra ileriye doğru fırlıyor.

Midem bulanıyor.

Pencereden gözlerimi ayırmadan, "Fransız Rivierası'nı görmeden bu uçakta
ölürsem, özellikle senin peşine düşeceğim," diyorum.

"Ölmeyeceksin." "Nereden

biliyorsun?"

"Çünkü bu jet benim ve ben kötü yatırımlar yapmam."

O zaman ona bakıyorum. "Bu, bana şimdiye kadar söylenen en az teselli
edici söz olabilir."

Ağzı yine hareket eder.

Tanrım, onu neredeyse gülümsetmeyi bu kadar sevmekten

nefret ediyorum. Uçak havalanıyor.

Seattle, gri su, cam kuleler ve şimdiden olması gerekenden daha uzak
hissettiren hayatın bulanık görüntüsü içinde altımızda kayboluyor.

Uçak düz bir irtifaya ulaştığında yavaşça

nefes veriyorum. "Gördün mü?" diyor

Everett. "Hâlâ hayattayız."

"Şimdilik."

Uçuş görevlisi kahveyle geri döner.

Everett bir şey söyleyemeden, hostes ona dönüp sorar: "Nasıl istersiniz,
efendim?"

Oyla aynı anda ağızımı açıyorum.

"Bir buçuk şeker ve biraz krema," diyorum. Everett'in bakışları
benimkilere yöneliyor.

Uçuş görevlisi, çok yakından incelememeye çalıştığım havadaki bir şeyden hoşlanarak gülümser ve tam da istediğim gibi hazırlar.

O bir yudum
alır. Yüzünde
bir buruşma
olmaz.

Sadece o bakış.

O yıkıcı, okunamaz bakış, sınıfla paylaşmaya hiç niyeti olmadığı bir şey düşündüğünü söylüyor.

Uçuşun ilk birkaç saati, beklediğimden daha sakın geçiyor.

Everett çalışıyor.

Elbette çalışıyor.

Dizüstü bilgisayarı açık. Kulaklıkları takılı. Telefonu her yirmi dakikada bir, sadece onun çözebileceği başka bir arama, e-posta veya krizle titriyor. Rakamları gözden geçiriyor, Christian'ın gönderdiği bir şeyi inceliyor, Singapur'daki bir satın alma işlemiyle ilgili Wes'le kısa bir görüşme yapıyor ve bir an olsun ses tonunu, duruşunu veya kontrolünü kaybetmiyor.

Onu çalışırken izlemek başlı başına bir korkutucu deneyim. Boş hareket yok. Saçmalama yok. Belirsizlik yok.

Sadece net kararlar ve odaklanma; bu tür bir adamın otuz beş yaşına gelmeden nasıl bir imparatorluğu yönetir hale geldiğini anlamayı sağlıyor.

Bir ara öğle yemeği geliyor.

Gerçek öğle yemeği, uçak yemeği değil. Kızarmış somon, minik patatesler ve ince dilimlenmiş rezene ile narenciye dilimlerinin bulunduğu, çatalla batırmak için fazla güzel görünen bir salata.

Yine de bıçaklıyorum.

Everett, karşımda yemek yiyebilmek için dizüstü bilgisayarını kapatır ve birkaç garip dakika boyunca neredeyse birlikte seyahat eden normal bir çift gibi görünürüz.

Neredeyse.

Ta ki beynim bana, normal çiftlerin genellikle yasal baskı altında, başlarının üzerinde azgın küçük akbabalar gibi dolaşan cinsel ilişki maddeleriyle Fransız Rivierası'na gitmediklerini hatırlatana kadar.

Neredeyse suyumu boğazıma
kaçırıyordum. Everett fark etti.

Yine.

"İyi misin?"

Çok hızlı başımı sallıyorum. "İyiyim."

Gözlerini kısıyor. "Sürekli bunu söylüyorsun." "Belki bir gün gerçek olur."

Bu sözüm, yine o küçük ağız seğirmesinden birini hak etmeme neden oluyor. Kahvesine geri dönüyor.

Ben de çok yakın bir gelecekte Cannes'daki bir villaya varacağımızı ve orada tek bir yatak olacağını düşünmemeye çalışmaya devam ediyorum.

Belki.

Muhtemel

en.

Kesinlikle, çünkü bu gezinin başını Everly çekiyor ve Avrupa mimarisini benim huzuruma karşı kesinlikle bir silah olarak kullanacaktır.

Öğleden sonra ilerledikçe kabin daha da kararmaya başlıyor, pencereler yarıya kadar gölgeleniyor. Bir ara, istememe rağmen uykuya dalıyorum, bacaklarımın üzerine bir battaniye örtüp, geniş koltukta yan dönmüş halde.

Uyandığımda, içim ısınmış.

Ve Everett'in ceketini üzerime örtülmüş.

Hareketsiz kalıyorum.

Deri kadar yumuşak kumaş onun kokusunu taşıyor. Sedir, baharat, temiz nişasta ve altında yatan, vücudumun artık evim olarak kabul ettiği daha derin bir koku var ki bu, saymak için gücümün yetmediği birkaç nedenden dolayı bir sorun teşkil ediyor.

Başımı kaldırıyorum.

Hâlâ çalışıyor. Ya

da çalışıyormuş

gibi yapıyor.

Gözleri ekranda ama çenesi çok gergin, duruşu çok dikkatli.

"Bunu bana sen giydirdin," diyorum

sessizce. Başını kaldırmıyor.

"Üşüyordun." Kollarına dokunuyorum.

"Teşekkür ederim." O anda bana bir

bakış atıyor.

Sadece bir saniye.

Kabin içindeki loş, samimi ışıktaki aramızdaki hava gerilmeye yetecek kadar uzun bir süre.

Sonra yine başka yere bakıyor.

"Uykunda salya akıtıyorsun," diyor.

Ağzım açık kalıyor. "Akıtmıyorum."

"Kesinlikle
salyalaşıyorsun."

"Senden nefret
ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun."

Sözlerim çok yumuşak çıkıyor.

Çok isabetli.

Ceketi üzerime daha sıkı sararım ve pencereden dışarı bakarım, böylece yüzüme yayılan kızarıklığı görmesin.

Pilot inişe geçeceğimizi duyurduğunda, sinirlerim yine tam gaz çalışmaya başlıyor.

Aşağıdaki sahil şeridi inanılmaz.

Mavi su. Üzerinde ilerleyen parlak beyaz tekneler. Terrakotta çatıların kümeleri, ışıltılı oteller ve denizin arkasında uzanan tepeler, sanki tüm Güney Fransa, incelikten hiç anlamayan biri tarafından boyanmış gibi.

Göğsüm sıkışıyor.

Burası.

Benim yerim.

Ya da hayat annemin hayal ettiği gibi gitseydi, bir gün benim olacağı varsayılan yer.

Düşünmeden pencereye daha da yaklaşıyorum. "Çok güzel," diye fısıldarım.

Everett'in sesi yanımdan geliyor, her zamankinden daha sessiz.

"Evet."

Ama döndüğümde, o sahil şeridini seyretmiyor. Bana bakıyor.

Pistte bekleyen araba beyaz, parlak ve gerçek olamayacak kadar pırıl pırıl.

Ütülü üniformalı bir şoför, biz jet merdivenlerinden tam olarak inmeden kapıyı açıyor ve başka bir adam, her gün Everett gibi insanlara hizmet eden birinin sessiz verimliliğiyle bagajlarımızı bagaja yüklüyor.

Everett başını arabaya doğru eğiyor. "Hadi."

Villaya giden yol, selvi ağaçları ve o kadar parlak ki

bakmak neredeyse gözleri acıtıyor.

Sonra ferforje kapılardan içeri giriyoruz. Ve yine nefes almayı unutuyorum.

Villa, taş, krem rengi sıva ve soluk yeşil panjurlarla kaplı, her tarafı sarmaşık güller ve güneş ışığıyla sarılmış. Yolu zeytin ağaçları süslüyor. Lavanta, yolun kenarlarından taşmış. Terasın hemen ötesinde, sanki birisi bir film için sahnelemiş gibi, deniz uzaktan parıldıyor.

Bu, absürt ve imkansız derecede mükemmel.

Arabadan inip öylece duruyorum.

Annem ben küçükken bana burayı anlatırdı. Işığı. Çiçekleri. Tuz, narenciye ve güneşin ısıttığı eski taşların kokusunu.

Ve işte burada.

Gerçek.

Bir resimde değil. Bir hikayede değil. Babamın kurabiye ve kahve eşliğinde anlattığı eski hikayelerden birinde değil.

Gerçek.

"İyi misin?" Everett tekrar soruyor.

Hafifçe gülüyorum ve bu durumun utanç verici bir hal almasına engel olmak için gözyaşları akmadan önce bir gözümün altını siliyorum.

"Evet," diyorum. "Ben sadece... evet." Bir kez olsun, ısrar etmiyor.

Bana bu anı yaşıyor.

İçeride, villa bir şekilde daha da kötü.

Daha kötü derken, artık gerçekten ağlayabilirim demek istiyorum.

Serin taş zeminler. Yukarı doğru kıvrılan geniş bir merdiven. Terasa açılan geniş kapılar. Keten kanepeler. İlk dairemde daha büyük bir mutfak. Her yüzeyde taze çiçekler. Yumruğum büyüklüğünde bir kase limon. Arkada bir yerlerden su sesi geliyor — belki bir çeşme, belki bir havuz.

Ev yöneticisi neredeyse anında ortaya çıkıyor, Everett'i ismiyle selamlıyor ve anahtarlar, rezervasyonlar ve Everly'nin ekibi tarafından planlanmış, kulağa aşırı romantik gelen bir gezi programı içeren bir dosya uzatıyor.

Tabii ki bir gezi programı planlamıştı.

Elbette planlamıştı.

Everett alır klasörü dosyayı gözden içeriği sayfayı
sayfayı ve kulağa şüpheli bir şekilde tehdit gibi gelen bir şey
mırıldanıyor.

Kolunun üzerinden bir göz attım.

Özel bağ tadımı. Çiftler için masaj. Gün batımı yat kiralama. Boğazıma
bir şey takılır.

Klasörü hemen kapatıyor.

"Yapma," diyor bana bakmadan. "Ben
hiçbir şey söylemedim."

"Söylemek üzereydin."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Öyleydim."

Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi gözlerini yarım saniye kapatır.

Müdür parlak bir gülümsemeye, "Ve tabii ki balayı süiti de hazırlandı bile,"
der.

Nefesim şiddetli ve sessiz bir hamlede ciğerlerimden
çıkar. Everett yanımda hareketsiz kalır.

Yönetici, lobinin ortasına bir el bombası attığının farkında olmadan,
gülümsemeye devam ediyor.

"Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, monsieur, madame, sadece
çağırın." Sonra ortadan kaybolur.

Beni yalnız bırakır.

Kocamla birlikte.

Lobide.

Bir balayı villasının.

Görünüşe göre bizim için hazırlanmış bir süitle.

Boğazımı temizliyorum.

Everett bana bakmadan manşetlerini yavaşça gevşetiyor. "Sanırım bu
benim kız kardeşimdi."

"Kız kardeşin tam bir baş
belası." "Evet."

Orada gereğinden bir saniye daha fazla duruyoruz.

Sonra, görünüşe göre Atlantik'in üzerinde bir yerlerde kendimi koruma
içgüdümü kaybetmiş olduğum için, "Belki birden fazla yatak odası
vardır," diyorum.

Everett'in bakışları benimkilere
kayıyor. Yavaşça.

"Burası bir villa," diyor. "Kesinlikle başka yatak odaları da vardır."

"Doğru. Elbette. Açıkçası." Bir an geçer.

Sonra bir saniye daha.

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Giriş holü tamamen

sessizleşir. Gözleri ağzıma

kayar. Sonra daha aşağıya.

Sonra tekrar yukarı, ve artık ifadesinde kibar bir şey kalmamıştır. Mesafeli bir şey yok. Kardeşçe, sözleşmeye dayalı ya da güvenli bir şey yok.

Sadece açlık.

Keskin, kontrollü ve onu ne kadar dikkatli bir şekilde dizginlemeye çalıştığı konusunda yıkıcı.

"Etrafa bir bakmalıyız," diyorum çok çabuk.

"Evet," diyor, sesi alçak. "Bakmalıyız."

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Sonunda kapının yanından el çantamı alır ve merdivenlere doğru yönelir.

Ben de onu takip ediyorum.

Merdivenlerin üstündeki yatak odası, felakete davetiye çıkarıyor.

Tek bir yatak var.

Kocaman. Beyaz çarşaf. Oyma başlık. Denize bakan özel bir terasa açılan Fransız kapılar.

Kapının eşiğinde duruyorum.

Everett de duruyor.

"Şey," diyorum zayıf bir sesle.

Bagajı aşırı kontrollü bir şekilde yere koyuyor. "Başka bir odaya geçebilirim."

Bu teklifi bu kadar çabuk yapması içimi burkuyor.

Bunun artık ne kadar doğal geldiğine. Aramıza mesafe koymasına.

Yokluğunu, sanki sahip olduğu en düşünceli şeymiş gibi gönüllü olarak sunmasına.

Onu bırakmalıyım.

Bu daha kolay olurdu. Daha

akıllıca.

Daha güvenli.

Bunun yerine ben duyuyorum kendimi şöyle "Biz
yapmamız yapmamız olmamız balayında
balayında

Bana doğru dönüyor.

Yüzündeki ifade hiçbir şey ele vermiyor.

Gözleri ise her şeyi ele veriyor.

"Haklısın."

Sadece bu iki kelime. Sadece
bu.

Yine de kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Yavaşça
dikleşiyor. "O zaman odayı paylaşıyoruz."

Bunda kibir yok. Kendini beğenmişlik yok. Varsayım yok. Sadece
her şeye yansıttığı o sessiz, acımasız kontrol var. Başımı
sallıyorum.

"Tamam."

Bu kelime, istediğimden daha sessiz çıkıyor.

Everett'in bakışları yine ağzıma kayıyor. "Tamam."

Ardından gelen sessizlik dayanılmaz.

İlk önce ben başımı çevirip valizin yanına doğru ilerliyorum, çünkü
olduğum yerde kalırsam, kocama Fransa'da da bir yerlerde kanepede
uyumayı planlayıp planlamadığını sormak gibi pervasızca bir şey
yapacağım.

Büyük valizin fermuarını açıp içine bakıyorum. Sonra
gözlerimi kırıyorum.

Sonra tekrar
gözlerimi
kırıyorum.

Dantel.

Siyah dantel. Beyaz dantel. Soluk mavi ipek. İç çamaşırdan çok
tansiyonuma bir tehdit gibi görünen, pembe renkli, askılı ve skandal bir şey.

Daha derine uzanıyorum.

Başka bir set. Başka bir dantel şey. Teknik olarak giysi olduğunu
düşündüğüm, ama yanlış açıdan bakıldığında diş ipi de olabilecek başka
bir minik parça.

Arkamda, oda bir anda sessizliğe bürünür.

Eşleşen iç çamaşırlarıyla birlikte lacivert saten bir kombinezon
çıkarıyorum ve onu bir cinayet davasındaki delil gibi havaya
kaldırıyorum.

"Aman Tanrım."

Everett boğazını
temizliyor. Arkanı
dönmüyorum.

Sanki valizin dibine kadar inersem bir çift pamuklu pijama ve onurumu bulacakmışım gibi aramaya devam ediyorum.

Şansım yok.

Kırmızı dantelli bir sütyen ortaya çıkıyor.

Sonra şeffaf kaplı beyaz bir sütyen.

Sonra o kadar küçük bir bikini ki, intikam peşinde olan bir erkek tarafından tasarlandığından eminim.

Bakmadan bile arkamda Everett'i hissedebiliyorum. Onun sıcaklığını. Onun sessizliğini. Ben balayı valizimin içindekileri yatak örtüsünün üzerine çok erotik bir bahçe satışı gibi sererken, o tek kelime bile etmemek için çok bariz bir çaba gösteriyor.

Sonunda bir elimde dantel, yüzüm kızarmış halde hızla arkamı dönüyorum. "Everly'nin bunu yapacağını söylemiştim."

Çenesi dişleri kırılacak kadar gergin. Gözleri bir kez yatağın üzerinden geçiyor, sonra yüzüme, sonra da sanki bu hareket ona fiziksel bir yük getiriyormuş gibi tekrar başka yere kayıyor.

"Evet," diyor, sesi aşağıda olduğundan daha sert. "Söylemiştin."

"Burada bir yerlerde gerçek kıyafetler olmalı."

Geri dönüp aramaya devam ettim, daha fazla iç çamaşırı ortaya çıktıkça kendi kendime mırıldandım.

"Bu saçmalık. Kimse bu kadar dantele ihtiyaç duymaz. Bu yapısal olarak sağlam mı ki? Bu üst parçanın birçok ülkede giysi olarak kabul edilmesi imkansız."

Arkamdan düşük bir ses geliyor. Donup kalıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Everett bir elini yatak direğine dayamış, başını eğmiş, sanki odanın ortasında kendini kaybetmemek için aktif olarak çaba sarf ediyormuş gibi gözlerini kısa ve tehlikeli bir saniye kapatmış.

Sonra gözlerini açar ve şifonyere doğru yürür.

Acele etmiyor. Boş hareketler yapmıyor. Sanki her an parçalanacakmış gibi görünen bir şeyin üstüne kontrolünü sağlamlaştırmış gibi.

Bir çekmeceyi açar, elini uzatır ve sade beyaz bir tişört çıkarır. Geri döndüğünde, tişörtü bana uzatır.

"Al."

Tişörite
bakıyorum.
Sonra ona.
Sonra tekrar tişörite. "Bu ne?"
"Uyurken giyeceğın şey," diyor.
Otomatik olarak alıyorum. Pamuk, çekmecedен çıktığı için yumuşak ve
serin. "Peki ya bunlardan birinde uyumak istersem?" diye soruyorum,
beynim
ağzımdan çıkmadan soruyorum.
Gözleri bir an bile olsa bileğimdeki siyah dantele kayıyor.
Gözleri tekrar gözlerime döndüğünde, nabzımı hızlandıracak kadar
kararmışlar.
"O zaman bunu benim önümde yapmamanı tavsiye
ederim." Nefesim kesilir.
Oda birdenbire on derece daha sıcak hissedilir.
Ellerim artık pek güvenilir olmadığı için danteli dikkatlice yere koyup, onun
yerine gömleğı sıkıca kavradım.
Everett elini çenesine götürdü. "Duşa
gireceğim," dedi.
Sanki bu gerginliğı açıklıyormuş gibi.
Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.
Banyoya doğru yarı yola kadar gider, sonra durur, arkasına bakmadan.
"Peki Aria?"
"Evet?"
Beyaz gömleğinin altındaki omuzları gerildi.
"Ben burada dururken sen böyle şeyler söylemeye devam edersen, kibar
davranmayı bırakacağım."
Sonra yürümeye devam eder, banyoya girer ve kapıyı arkasından kapatır.
Balayı süitinin ortasında, dantellerle çevrili bir şekilde duruyorum,
sanki beni kendimden kurtaracakmış gibi kocamın tişörtünü tutuyorum.
Bir saniye sonra duş açılır. Tişörite
bakarım.
Sonra yatağın üzerine dağılmış iç çamaşırlarına.
Sonra kapalı banyo kapısına.
Yüzüm yine yanıyor.

Bu gezi ya içimdeki bir şeyi iyileştirecek ya da beni kalıcı olarak mahvedecek.
Muhtemelen ikisi de.

On Beşinci Bölüm

ARIA

Cannes, fotoğraflarda görüldüğünden daha güzel.

Bir elimde kağıt bardakta kahve, diğer elimde hâlâ sıcak çikolatalı pasta ile kafeden çıkarken aklıma gelen ilk mantıklı düşünce bu. Deniz, gözleri acıtacak kadar parlak; binalar krem, pembe ve eskitilmiş altın renginde; her dar sokak, sanki dünyanın geri kalanını kıyaslandığında çirkin göstermek isteyen biri tarafından tasarlanmış gibi görünüyor.

Buna kızmam gerekirdi.

Bu yer yıllardır kafamın içinde yaşıyor. Babamın fırın kurabiyeleri ve kahve eşliğinde anlattığı hikayelerde. Annemin resimlerinde. Gerçeklik onu ele geçirip kurutmadan önce var olan hayatımın her versiyonunda.

Bunun yerine, garip bir şekilde sakın hissediyorum. Hafif.

Sanki penceresiz bir odada saatlerce kaldıktan sonra dışarı çıkmış gibiyim.

Bu sabah villadan çıktığımda Everett çoktan ofisteydi.

Oda, ana yaşam alanının hemen yanında, aşağıya kadar cam panelli uzun bir çift kanatlı kapının arkasında yer alıyor. Terastan, mutfaktan, geniş merdivenlerden — aslında villanın her yerinden — odanın içine doğrudan bakabilirsiniz. Ben aşağı indiğimde o zaten oradaydı, kolları sıvamış, başı dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş, telefonu kulağında, kapılar sanki kendini bir vitrin içine hapsetmiş gibi kapalıydı.

Görünür.

Dokunulmaz.

Tam Everett'e göre.

Şehre gideceğimi söylediğimde bir kez başını kaldırdı, kısa bir baş sallama ile onayladı ve dikkatini çeken anlaşıma, kriz ya da hesap tablosuna geri döndü.

Ben de çıktım.

Ve şimdi Cannes'da güneşin parladığı bir caddede duruyorum, başkası için yapmak zorunda olmadığım bir kahveyle ve tam da olmak istediğim yerdeyim.

Sadece bu bile, özgürlüğe tehlikeli derecede yakın hissettiriyor.

Sahil şeridini bulmak zor değil. Sadece denizi, kalabalığı ve her vitrinden lüksü sızdıran dükkan sıralarını takip ediyorum. Tasarımcı çantalar. Altın sandaletler. Sıradan bir insan hayatında hayatta kalamayacak kadar narin görünen mücevherler. Keten pantolonlu ve dev güneş gözlüklü, buraya ait olmak için doğmuş gibi görünen kadınlar var; pahalı saatleri, açık yakalı gömlekleri ve Seattle'lı milyarderlerin ancak on iki günlük paketler halinde satın alabileceği türden bronz tenleri olan erkekler.

Hepsinin yanından yavaşça geçiyorum, renkleri içime çekiyorum. Riviera'da incelik yoktur.

Su çok mavi. Çiçekler çok parlak. Binalar çok güzel. Hatta hava bile doygun hissettiriyor — tuz, narenciye ve güneşin ısıttığı taş kokusu.

Annem burayı her santimini sevecekti.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı, o kadar keskin ki yürümeyi bıraktım.

Acı verdiği için değil.

Vermediği için.

Eskisi gibi değil.

Uzun zamandır, onu düşünmek, zar zor hayatta kalabildiğim bir yarayı açmak gibi geliyordu. Bugün ise sanki her şeyin kenarlarında o varmış gibi hissediyorum. Boyalı panjurlarda. Balkonlardan taşan begonvillerde. Kelimeleri anlamadan önce büyürken dinlediğim müzik gibi etrafımda dolaşan dilde.

Kahvemi bir yudum daha içip yürümeye devam ediyorum. Sanat malzemeleri dükkanını neredeyse gözden geçiriyordum.

İpek eşarp satan bir butik ile vitrininde güneşten solmuş kartpostalların bulunduğu küçük bir kitapçının arasında gizlenmiş. Küçük.

gözden kaçması kolay. Ama seramik bir kavanozda sıralanmış fırçaları ve vitrinde istiflenmiş tuvalleri gördüğüm anda ayaklarım duruyor.

Kalbim durmaz.

Çok hızlı atmaya başlıyor.

Kağıt bardak elimde biraz buruşuyor. Üç yıl.

Kendime bunu yapmama izin vereli o kadar oldu. Boya, tuval ve olasılıkların önünde durup bunların herhangi birini kendime ait sayalı o kadar oldu.

Kendime, hayatım değiştiği için bıraktığımı söyledim. Annem öldüğü için. Babamın bana ihtiyacı olduğu için. Keder her şeyi yeniden düzenlediği ve sanat, enkazın altında sıkışıp kalan bir versiyonuma ait olduğu için.

Ama o küçük vitrine bakarken, bunun tam olarak doğru olmadığını biliyorum.

Durdum çünkü resim yapmak bende bir şeyler istemeyi doğuruyordu. Ve kazadan sonra bir şeyler istemek bencilce geliyordu. Sanki bir ihanet gibi.

Sanki güzelliğe tekrar uzanırsam, onu kaybetmeme rağmen hayatta kalabileceğimi kabul etmiş olacaktım.

Dükkanın kapısındaki zil, içeri girdiğimde yumuşak bir tını çıkarır. Koku hemen burnuma çarpar — kağıt, pigment, ahşap, yağ.

Boğazım o kadar hızlı sıkışıyor ki, neredeyse başım dönüyor.

Tezgahın arkasından yaşlı bir kadın başını kaldırıp gülümsüyor, sanki dükkanın ortasında duran, ya ağlayacak ya da dükkanı soyacak gibi görünen bir kadında hiç de olağandışı bir şey yokmuş gibi.

"Bonjour."

"Bonjour," diyorum zorlukla.

Yavaşça yürüyorum, parmak uçlarım tanıdık nesnelere dokunuyor. Fırça sapları.

Tuval kenarları.

Sıralar halinde dizilmiş boya tüpleri, eskiden hiç düşünmeden bildiğim o kadar çok şey yüzünden göğsümü sızlatıyor. Hangi markaların daha çabuk kuruduğunu. Hangi renklerin tüpteyken sönük durup tuvalde muhteşem bir hale geldiğini. Bazı fırçaların, detaylı işler yapmaya çalışıp onların hain olduğunu fark edene kadar sadece yumuşak görüldüğünü.

Beynim yetişmeden elim küçük bir gerilmiş tuvalin etrafını sarar.

Sonra bir fırça seti.

Sonra boya.

Fazla değil. Sadece pervasız hissetmek için yeterli.

Sadece mümkün olduğunu hissetmek için yeterli.

Ödemeyi yaptığımda, kadın her şeyi dikkatlice kağıt mendile sarar ve kırılabilir bir şey paketler gibi sağlam bir kağıt torbaya koyar.

Öyle de.

Gezinti yoluna vardığımda, çikolatalı pasta çoktan bitmiş ve kalbim boğazıma kadar çıkmış durumda.

Su kenarında, yaya trafiğinin azaldığı bir yer buluyorum ve çantayı yanımdaki alçak taş duvara koyuyorum. Deniz önümde uzanıyor, göz kamaştırıcı, mavi ve Seattle'ın sularının asla olmaya çalışmadığı bir şekilde canlı.

Tuvalimi yavaşça açıyorum.

Fırçalar.

Boya.

Küçük bir bez.

Fırçayı tuvaline değdirene kadar ellerim titremez. İlk vuruşum yanlış olur.

İkincisi korkutucu geliyor.

Üçüncüsü, hayatta kalabileceğimi hissettiriyor.

Güvenli olduğu için önümde olanla başlıyorum. Su. Suyun gökyüzüyle buluştuğu çizgi. Maviliğin içinden geçen teknelerin beyaz silüetleri. Gezinti yolunun arkasındaki tepeye tırmanan binaların sıcak bulanıklığı, hepsi bal rengi, pembe ve soluk terrakotta.

İyi değil.

Ya da belki de iyi. Artık anlayamıyorum.

Ellerim beynimin unuttuğu şeyleri hatırlıyor: geniş vuruşlar için fırçayı gevşek tutmanın yolunu, düşünmek yerine içgüdüyle renkleri karıştırmanın yolunu, tuvalde olanları kontrol etmeye çalışmayı bırakıp sadece akışına bıraktığında zamanın nasıl kaybolduğunu.

Kıyı şeridi önümde şekilleniyor. Empresyonist. Serbest.

Doğruluktan çok duygu.

Sorun değil.

Bu yeterli.

Bunun bir şaheser olmasına gerek yok. Sadece tekrar benim olmasına ihtiyaım var.

Zaman akıp gidiyor.

Dünya daralıyor.

Kalabalığın sesini duymayı bırakıyorum. Yanımdan geçen Fransızca konuşmaları fark etmeyi bırakıyorum. Villadaki cam kapıların ardında, kendi balayında nasıl var olacağını bilmeyen bir adam gibi ofisine kapanmış Everett'i düşünmeyi bırakıyorum.

Yanımdan bir ses geldiğinde, fırçayı neredeyse düşürüyordum.

"Fırça yerine elinde el bombası tutuyormuş gibi görünen biri için bu çok iyi."

Başımı kaldırıyorum.

Birkaç metre ötede, elinde paket kahveyle duran bir adam, bir süre önce yürümeyi bırakmış ama benim fark etmediğimi düşündüren, rahat ve telaşsız bir dikkatle beni izliyor.

Çok Avrupalı, çok haksız bir şekilde yakışıklı. Koyu saçlı. Zeytin tenli. Kolları kıvrılmış keten gömlekli. Kırk yaşlarında, belki, dinlenilmeye alışkın olduğunu gösteren sessiz bir özgüvene sahip.

"Özür dilerim," diyorum, ama yüzümdeki şaşkın ifade için mi, yoksa diğer insanların varlığını unutmuş vahşi bir kadın gibi sanat malzemelerimle yaya trafiğini engellediğim için mi özür dilediğimden emin değilim.

Ağzı kıvrılıyor. "Özür dileme. Ben sözünü kestim." Biraz daha yaklaşıyor, başını tuvalin üzerine eğiyor.

"Işık güzel," diyor. "Işığın su üzerinde nasıl hareket ettiğini iyi anlamışsın."

Bunu sıradan bir şekilde ya da iltifat etmek için değil, gerçekten ne dediğini bildiğini gösteren bir şekilde söylüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Ne zamandır resim yapıyorsun?"

Soru, olması gerekenden daha sert bir şekilde geliyor.

"Bugün mü?" İçimden bir kez gülüyorum. "Yaklaşık iki saattir."

Kaşları hafifçe kalkıyor.

"Bugünden önce," diye açıklıyorum, "üç yıl olmuştu."

Beni bir saniye boyunca, ne acıma ne de merakla, daha çok tanıma benzeri bir bakışla inceliyor.

Sonra gömlek cebine uzanıp bir kart çıkardı. Kalın kağıt. Sade yazı tipi. Bir isim ve bir adres.

Gabriel Amaury. Galerie Amaury.

"Yoluna devam edersen," der, "gel beni bul."

Kartı alıyorum. "Ben sadece... Bu sadece eğlence amaçlı. Ben..."

"Birinin sadece eğlendiği zaman nasıl görüldüğünü bilirim." Gülümsemesi biraz genişler. "Bu öyle bir şey değil."

Buna cevap veremedim, bunun bir iltifat mı yoksa bir suçlama mı olduğunu anlayamadan, kahve fincanını hafifçe kaldırarak selam verir ve gezinti yolunda yürümeye devam eder.

Onun gidişini izliyorum.

Sonra boya lekeli parmaklarımdaki karta tekrar bakıyorum.

Galerie Amaury.

Kartı çantama koyup tuvalin başına geri dönerim.

Ellerim artık daha sabit.

Deniz önümde uzayıp gidiyor, gülünç, mavi ve inanılmaz derecede canlı, ve üç yıldır ilk kez, bunun önemli olup olmayacağına önceden karar vermeden, bir şey yaratma hissinin içine kendimi bırakıyorum.

Sonunda eşyalarımı topladığımda, güneş alçalmış ve dünya bal gibi sıcak ve askıda kalmış gibi hissediliyor.

Resim bitmemiş. Aslında daha yarısı bile bitmemiş. Ama var. Gerçek. Yıllarca kendime yapamayacağımı söyledikten sonra, kendi ellerimle tuvalin üzerine sürdüğüm ıslak boya.

Villaya döndüğümde, kağıt torba ve tuval olması gerekenden daha ağır geliyor.

Fiziksel olarak

değil. Duygusal

olarak.

Sanki henüz yüksek sesle itiraf etmediğim bir şeyin kanıtını taşıyormuşum gibi.

Mutfak kapısından girdiğimde ev sessiz, ama boş değil.

Everett tam da olacağını bildiğim yerde.

Cam kapıların arkasında.

Ofisin içinde.

O daha başını kaldırmadan onu görebiliyorum — kolları sıvamış, telefonu kulağına dayamış, bir eliyle masaya dayanmış, üretkenlikle kendini aşmaya çalışan bir adamın tüm yoğunluğuyla ekrandaki bir şeye bakıyor.

Bir saniye boyunca öylece duruyorum.

Camın arkasından ona bakıyorum. Ne

kadar yakın olduğuna.

Hâlâ ne kadar kapalı olduğunu. Sonra başını kaldırıyor.

Camın arkasından bile olsa, gözleri önce kolumun altında tuttuğum tuvale kayıyor.

Sonra çantaya.

Sonra yüzüme.

Telefona hızlıca bir şeyler söyler, görüşmeyi bitirir ve kapılardan birini yarıya kadar açar.

"O ne?" Merhaba

demiyor.

"Günün nasıl geçti?" demiyor.

Merakın nezakete dönüştüğü bir soru bile değil.

Sadece o üç kelime.

Kağıt torbayı hafifçe kaldırıyorum. "Sanat malzemeleri." Bakışları keskinleşiyor.

"Resim mi yapıyorsun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Eskiden yapardım." Ve işte yine o kelime. Eskiden.

Bakışları benimkilere takılıyor, bir anlık bir parıltı, ben onu okuyamadan yok oluyor.

Sonra bir kez başını salladı, kolumun altındaki yarı bitmiş tuvale bir göz attı ve "Günün iyi geçti mi?" dedi.

Neredeyse gülüyordum, çünkü bu soru sanki "*Karını Duygusal Olarak Kaçınırken Temel Koca Sohbeti Nasıl Yapılır*" başlıklı bir senaryodan çıkmış gibiydi.

Ama en azından
denedi. "Evet,"
diyorum.

Gözleri bir an fazla uzun süre üzerimde kalıyor. Ya da belki de artık onları daha fazla fark ediyorum.

Sonra ofise geri adım atıyor.

Cam kapı arkasında kısmen açık kalır. Çok açık değil.

Davetkar değil.

Ama kapalı da değil.

Fark ediyorum.

Belki de onun mesafesini sembollere dönüştürmeye çoktan başladığım içindir.

Belki de o bunu çok kolaylaştırdığı içindir.

Sanat malzemelerini tezgahın üzerine koyup, öğleden sonra güneşinde parıldayan havuza doğru bakıyorum.

Everett bu geziyi camın arkasında geçirmek istiyorsa, sorun değil. Keyfini çıkarmak için izin beklemekten bıktım.

Yukarı çıkıyorum, Everly'nin kesinlikle bilerek valizime koyduğu mavi bikinimi giyiyorum ve aynada kendimi gördüğümde, Hawkeyes'ten kovulup hayatı çöküyor diye arabasında ağlayan kadın gibi görünmüyorum.

Canlı görünüyorum.

Sadece bu bile mucizevi geliyor.

Terasa çıkıp havuza daldığımda, su o kadar serin ki, kendimi durduramadan gülmeye başlıyorum.

Belki de asıl başlangıç budur. Düğün değil.

Yüzük değil.

Arenanın merdivenlerinde öpüşmek değil. Bu.

Tırnaklarımın altındaki

boya. Havadaki tuz.

Cildimdeki güneş.

Terasın hemen ötesindeki deniz.

Ve Fransa'nın beni aşık etmediğine dair garip, ürkütücü farkındalık.

Bana hala burada olduğumu hatırlatıyor.

On Altıncı Bölüm

EVERETT

Güneş doğmadan
uyanıyorum. Dinlendiğim için
değil.

Çünkü dinlenmedim.

Çünkü Aria'nın yanında ona dokunmadan uyumak başlı başına bir işkence ve sabah saat üç civarında başka türlü davranıyormuş gibi yapmaktan vazgeçtim.

Yataktan dikkatlice çıktım ve onu beyaz çarşafların arasında uyurken bıraktım; bir kolu yastığın altına sıkışmış, saçları yastığın üzerine yayılmıştı, sanki o oraya benden çok daha doğal bir şekilde aitmiş gibi. Şimdi villanın mutfağında çıplak ayakla, siyah bir eşofman altı giymiş duruyorum, şafak pencereleri soluk maviye boyarken espresso makinesinin hışırdaması bitmesini bekliyorum.

Villa hâlâ sessiz.

Sadece terasın ötesinden gelen deniz sesi ve ondan da kötü olan kendi düşüncelerim var.

Dün geceyi hala kafamda tekrar tekrar canlandırmamalıyım.

O minik mavi bikinili Aria, sanki beni kasten bitirmeye çalışıyormuş gibi ay ışığı altında havuzdan çıkıyordu. Su çıplak teninden aşağı akıyordu. Islak saçları yüzünden geriye doğru kayıyordu. Başını yana eğip saçlarını sıktığında boynunun çizgisi. Havluya uzandığında belinin tam şekli. Tüm bunları çalışma odasından, camlı Fransız kapılardan, sanki açlıktan ölen bir adamın yüzünü fırın vitrinine dayadığı gibi izlediğim gerçeği.

Villa çok açık. Her oda bir sonrakine açılıyor — çalışma odası, o lanet cam kapıların ardında, ana oturma odasının hemen yanında yer alıyor

ve içinden evin yarısını görebiliyorum. Mutfak. Teras. Sol tarafa dönersem havuzun bir kısmı. Yukarıda olsam bile, aşağıdaki fayanslarda onun ayak seslerini duyabildiğim için gerçek bir mesafe yok.

Balayı için berbat bir düzen. Benim

için daha da kötü.

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor.

Everly.

Tabii ki.

"Fransa'da saat sabah altı" diye cevap veriyorum.

"Sana da günaydın, güneş ışığı."

Beyaz bir fincana espresso döküyorum. "Ne istiyorsun?" "En sevdiğim yeni evlileri kontrol ediyorum."

"Senin favorin yok ki."

"Aslında var. Çoğunlukla şu anda tek çift siz olduğunuz için." Bir an sessizlik. "Ayrıca, önümüzdeki iki gün içinde villanın dışındaki çalılıklarda bir fotoğrafçı saklanıyor olabilir, bilmen iyi olur diye düşündüm."

Gözlerimi

kapatıyorum.

"Everly."

"Ne? Mütevelli heyeti Seattle sosyete sayfalarını okuyor. Ben sadece hikayenin akışına yardımcı oluyorum."

"Paparazzileri sen tuttun."

"Ben özenle seçilmiş görünürlüğü tercih ederim."

Kahveden bir yudum alıyorum ve denizin soluk gümüş rengi çizgisine bakıyorum. "Benim huzuruma karşı tek başına bir kampanya yürütüyorsun. Bunu kişisel bir saldırı olarak alıyorum."

"İyi," diyor hemen. "Kişisel olarak kastettim."

Onun tarafında kağıtların hışırdamasını, anahtarların tıklamasını duyabiliyorum, muhtemelen üç asistanı etrafında dolaşıyor ve o hepsini aynı anda terörize ediyor.

"Ee," diyor, "nasıl gidiyor?" "İyi."

Bir an sessiz kalıyor. "O kadar mı kötü?" "Kötü değil."

"Tatil köyünün senin için ayarladığı gezilerden herhangi birine katıldın mı?"

"Hayır."

"Everett." "Ne?"

"Bağ? Yat? Müze? Kısacası, seni keten çarşafının arasında rehin tutulmuş bir CEO yerine balayının tadını çıkaran bir erkek gibi gösterecek her şey?"

Çalışma odasına, on dakikadan az bir süre önce orada bıraktığım dizüstü bilgisayara bakıyorum.

"Aria tek başına gezintiye çıkmaktan memnun görünüyor." Bu sözüm karşılığında sessizlikle karşılık buluyorum.

Sonra, çok dikkatli bir şekilde, "Sen ofisinde otururken gelinini tek başına Fransız Rivierası'nı keşfetmeye mi gönderdin?"

"Tek başına gitmek istedi. Bunun yönetim kuruluna nasıl görüneceğini bir düşün."

"O senin karın. Önce bunu düşün. İkincisi, bu aile imparatorluğunu devraldığından beri son beş yıl içinde ne zaman gerçek bir tatil yaptın? Manzarası daha güzel bir iş gezisi değil. Plajın yakınında bir yönetim kurulu toplantısı değil. Gerçek bir mola."

"Bu sadece bir aile şirketi değil," diyorum. "Bu milyar dolarlık bir imparatorluk ve kendi kendine yürümez. Bunu en iyi sen bilirsin. Ben devralmadan önce Conrad'ın operasyonlarını sen yönetiyordun. Neye ihtiyaç olduğunu biliyorsun."

Bir saniye fazla sessiz kalıyor. Sonra, daha yumuşak bir sesle, "Bunun bedelini de biliyorum," diyor. Buna cevap vermiyorum.

"Dikkatli olmazsan, o telefon hâlâ elindeyken mezara gireceksin, Everett."

"Şansım yaver giderse..."

"Ayrıca." Sesi değişiyor. Daha yumuşak değil, daha keskin. Everly'nin kız kardeşlikten stratejistliğe geçtiğini gösteren ses. "Genevieve teyze dün ofisi aradı."

Elim fincanın üzerinde donakaldı.

"Özel bir şey söylemedi," diye devam eder Everly. "Sadece balayının nasıl gittiğini sordu. Çok sıradan. Tam Genevieve'e göre."

Bu da hiç de sıradan olmadığı anlamına geliyor.

"Tatil beldesinden birkaç fotoğraf gördüğünü söyledi. Sen villadasın. Aria şehirde." Bir an durur. "Aria şehirde tek başına, Everett."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ben hallettim. Aria'nın sen bir anlaşmayı tamamlarken gezintiye çıktığını söyledim, ki bu teknik olarak doğru ve aynı zamanda seni dünyadaki en kötü koca gibi gösteriyor, yani bu açıklamayı yaptığım için bana teşekkür etmelisin." Kağıtlar hışırdıyor. "Ama bu konuda beni dinlemen gerekiyor. Genevieve sohbet etmek için aramıyor. Yönetim kurulu istediği için arıyor. Ve yönetim kurulu, balayında karının neden tek başına gezintiye çıktığını soruyorsa, bu benim halkla ilişkiler becerilerimle çözebileceğim bir sorun değil."

"Ben hallederim."

"Bunu halledeceksin, ama ofisten çıkıp karınla birlikte görünmelisin. Halka açık bir yerde. Cezasını çeken bir adam gibi değil, onunla evlenmeyi seçen bir adam gibi görünmelisin."

Ekranımda başka bir arama uyarısı yanıp sönüyor. Sienna.

Kaşlarımı çattım.

"Everly, kapatmam gerek."

"Bu görüşmeyi o kadar kolay bitiremezsin..."

Telefonu değiştiriyorum.

"Sienna."

Selam yok. Nezaket sözleri yok. İyi.

"Pierre ile bir zaman belirledin mi?"

Hemen konuya girdi. Tam da beklediğim gibi.

"Henüz değil."

"Ayarlaman lazım." Karşı tarafta kağıtlar hışırdıyor. "İki rakibin büyük jestler yaptığını duydum ve Pierre, kulübünü kime vereceğine karar vermeden önce tüm bunların tadını çıkaracak kadar kibirli biri."

Bir kalçamı tezgaha dayadım. "Büyük jestler ne demek?"

"Biri, takımın mirasını korumak için emekli bir Marsilya oyuncusunu gönderdi. Diğeri ise Pierre'in karısına özel bir kasa Bordeaux şarabı ve Saint-Tropez'de bir hafta sonu davetiyesi gönderdi."

"Çaresizce."

"Etkili olabilir." Bir duraklama. "Asistanıyla iletişime geçtin mi?"

"Henüz değil."

"Ulaşmalısın. Fransa'dayken, yüz yüze görüşmek kağıt üzerindeki her şeyden daha önemlidir." Sesi soğuk, keskin ve tamamen iş odaklı. "Ben de asistanına ulaşacağım ve programında ne zaman boşluğu olduğunu öğreneceğim."

"Anlaşmayı nasıl kapatacağımı biliyorum, Sienna."

"Bildiğini biliyorum. Ben sadece başkasının senden önce anlaşmayı kapatmasını engellemeye çalışıyorum."

Haklısın.

Bir an bekledim. "Ne dediğini bana haber ver."

Görüşmeyi orada bitirdik.

Verimli. Net. Tamamen profesyonel. Tam

da olması gerektiği gibi.

Espresso makinesi yine tısladı.

Telefonum titriyor. Bu sefer arama değil. Mesaj.

Jeremy: *Yönetim ilişkisi onay onay onay*

onay konaklama rezervasyonunun onayını istiyor. Konuk isimleri, tarihler, oda düzeni. Göndermeli miyim?

Mesaja bakıyorum. Oda

düzeni.

Bir yatak odalı mı yoksa iki yatak odalı mı rezervasyon yaptığımızı bilmek istiyorlar.

Everett: *Evet. Gönder.*

Telefonu tezgahın üzerine ekran aşağı gelecek şekilde koyup, balayımın denetlendiğinin farkında olarak bir fincan daha espresso dolduruyorum.

Espresso makinesi yine tıslıyor.

Tam bir kadeh daha doldurup kremayı almak üzereyken, arkamda villanın içinde yumuşak ayak sesleri duyuldu.

Başımı kaldırıyorum.

Aria, beyaz ve mavi bir yazlık elbiseyle yatak odasından çıkıyor, saçları bir fiyonkla arkaya bağlanmış, omzunda deri bir çanta var. Sabahın bu saatinde olması gerekenden çok daha neşeli görünüyor. Bu sadece dinlenmiş olmaktan kaynaklanmıyor, sanki içinden bir yerden ışık saçıyor gibi. Sanki Fransa'da uyanmış ve bir şeyler isteme hakkına sahip olduğunu hatırlamış gibi.

Kendi kendine mırıldanıyor.

Gerçekten mırıldanıyor.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim sanırım.

Bu farkındalık beni o kadar sarsıyor ki, donup kalıyorum.

İlk başta beni neredeyse fark etmiyor. Doğruca tezgaha yürüyor, döktüğüm ve unuttuğum ikinci fincanı görüyor ve elini uzatıyor.

Sonra bana bir bakış attı. "Pardon. Bu senin mi?"

"Evet."

Fincanı elinde tutarak duruyor, fincandan bana bakıyor.

Sonra, sormadan şekerlikten şekeri alır. Bir küp ve yarım küp şeker koyduğunu izlerim. Biraz krema ekler, karıştırır, kaşığı bırakır ve sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi bardağı bana uzatır.

Teknik olarak, bunu yüzlerce kez yapmış.

Onu elinden alıyorum, parmaklarımız birbirine değiyor. Gözleri yarım saniye benimkilere kayıyor, sonra başka yere bakıyor.

Omzundaki çantayı düzelterip pasta tabağına doğru ilerliyor.

Çantada ne olduğunu sormalıyım. Ne çizdiğini sormak istiyorum. Nereye gittiğini. Neden burası onu her nefes alışında yeniden uyandırıyormuş gibi göründüğünü.

Telefonum yine titriyor.

Sienna'dan bir mesaj.

Pierre'in asistanı onayladı. Üç gün. Paris. Dört kişilik akşam yemeği.

Ben telefonu ters çevirmeden önce Aria'nın gözleri ekrana kayıyor. Kafamı kaldırıyorum.

"Pierre ve eşiyle akşam yemeği rezervasyonumuz var."

Gözlerini kırıştırıyor. "Oh. Eğlenceli olacak. Buraya mı geliyorlar?"

"Hayır." Onun benim için hazırladığı kahveden bir yudum alıyorum ve fincanı masaya koyuyorum. "Akşam yemeği için Paris'e uçacağız."

Kaşlarını kaldırdı. "Tabii. Sanki bu tamamen normal bir cümleymiş gibi, akşam yemeği için Paris'e uçacağız."

Ağzımın köşesi gülümsemeye başlıyor. "Önemli bir şey değil." "En azından biraz önemli bir şey gibi geliyor."

"Anlaşmayı kapatmadığım sürece değil," diyorum. "O zaman büyük bir şey olur."

Çantasını omzunda daha yukarıya kaydırır ve bir anlığına beni inceler.

"Merak etme, Everett," der. "Sevgi dolu eş rolünü oynayacağım."

Bakışlarım yarım saniye fazla uzun süre ağzında kalıyor. "Bu konuda çok heyecanlı görünmemeye çalış," diyorum.

O gülümseme yine dudaklarına konuyor — küçük, parlak, fazlasıyla etkili. "Söz veremem."

Onun gidişini izliyorum.

Ancak o patikada gözden kaybolduğunda ekrana geri dönüyorum.

Üç gün sonra — doğum günüm.

Bu düşünce, bir fatura kadar ağır bir duygusal yük olarak üzerime çöküyor.

Doğum günleri hiçbir zaman benim için önemli olmadı. Onlar annem için birer dönüm noktasıydı. On sekiz. Üniversite mezuniyeti. Ödemeler, kontrol noktaları ve gelecekteki avantajlarla gelen dönüm noktaları. Her doğum günü bir kutlamadan çok, bir sonraki dönüm noktasına ulaştığımda annemin kazanacağı şeylere doğru bir geri sayımdı.

Yani hayır, doğum günlerini hiç önemsemedim.

Telefonu kilitleyip tezgahın üzerine yüzüstü koyuyorum.

Sonra kahvemi alıp çalışma odasına giriyorum, cam kapıların hemen içinde durup artık boş olan terasa bakıyorum.

Buradan her şeyi görebiliyorum. Mutfağı.

Yemek alanı.

Havuz ve onun ötesindeki deniz şeridi. Az önce yürüdüğü yol.

Dün, seçmek bu odayı seçmek bir ofis kullanışlı pratik

Kapalı. Verimli.

Şimdi ise camdan bir kutu gibi geliyor.

Hayatın, ulaşamayacağım bir mesafede akıp gittiğini izlediğim bir yer.

Oturuyorum, Pierre dosyasını açıyorum ve hemen fark ediyorum ki tek bir kelime bile okumuyorum.

Çünkü tek düşünebildiğim şey, dün Aria'nın parmaklarında boya, yüzünde güneş ışığı ve Seattle'da görmediğim, ifadesinde gevşek ve canlı bir şey varken bu aynı kapılardan geri dönmesiydi.

Mutlu görünüyordu.

İyi değil.

Minnettar

değil.

Mutluydu.

Ve sorun da bu.

Burada güzel olması değil. O zaten güzel. Burada geçirdiği her saat, zorunluluktan dönüştüğü kadının bir katmanını daha soyup atıyor. Altında daha parlak biri var. Daha az temkinli. Kazadan önce var olan hali, her şeyi elinden alıp ona daha mütevazı bir hayat sürmesini söyleyen hali.

Sorun, buraya uyum sağlaması.

Sanki bu yer onun içine uzanmış, yıllardır uykuda olan kısmını bulmuş ve onu nasıl uyandıracağını tam olarak biliyormuş gibi.

Seattle onu çaba sarf ederek keskinleştiriyor. Sorumlu. Suçluluk duygusu ve sessiz fedakarlıkla bir arada tutuyor.

Fransa onu parlatıyor.

Bu durum onun adına beni mutlu etmeliydi. Ama bunun yerine beni korkutuyor.

Burada ne kadar parladıkça, benim hayatımın mekanizmasına ait olmadığı o kadar açık hale geliyor.

Hayatımın insanlara ne yaptığını biliyorum.

Her şeyi yapıya, baskıya, yükümlülüğe ve sürekli öncelik belirlemeye dönüştürüyor. En önemli olan şey neredeyse hiçbir zaman yumuşak olan değildir. Asla güzel olan değildir. Asla yan odada, dizüstü bilgisayarını kapatıp yanına gelmeni bekleyen kişi değildir.

Bu evlilik gerçek olsaydı, sözleşme ortadan kalksa ve geriye sadece biz kalsak, ne olacağını çok iyi biliyorum.

İlk başta ona yer açardım.

İçimdeki ışığı koruyabileceğimi kendime söylerdim.

Onu en kötüsünden uzak tutabileceğimi söylerdim kendime.

Sonra yönetim kurulunun bir şeye ihtiyacı olurdu. Şirketin bir şeye ihtiyacı olurdu. Kardeşlerimin bir şeye ihtiyacı olurdu. Bir kriz zaman ve aciliyet yaratmaya başladılar ve ben her zamanki gibi davranırdım.

Çalışırdım. Her zamanki gibi var gücümle çalışırdım. Krizi ona tercih ederdim.

Ve o daha sessiz olurdu. Daha sönük. Böylece, her şey bitene kadar, her şey yok olana kadar, ikimiz de farkına varmazdık.

Kötü niyetimden değil, çünkü bunu nasıl yapacağımı bilemem. Bunu bilmek, aramıza mesafe koymamı kolaylaştırmalı. Onu istememin, benim onun için doğru kişi olduğum anlamına gelmediğini hatırlamama yardımcı olmalı.

Ama bunun yerine, onu istemek daha da çirkin bir his haline geliyor... çünkü onu gerçekten istiyorum.

Onu bu villada, saçlarında tuz, ellerinde boya ve rüzgarda dizlerinin etrafında dalgalanan o aptal mavi elbisesiyle istiyorum. Onu yatağında, kendime ne kadar yaklaşmama izin vereceğimi hesaplamak zorunda kalmadan istiyorum. Onu mutfak tezgahına yaslanmış, fısıldayarak mırıldanırken, beni bir unvan, bir güven maddesi ve bir sorun değil de başka bir şey gibi bakarken istiyorum.

Ve işte bu yüzden biz birbirimize uygun değiliz.

Çekiciliğin eksikliğinden ya da bu evliliğin bir şekilde asla gerçek olamayacağından değil. Çünkü olabilir. Çok kolay ve çok hızlı. Sonunda ona ne yapacağını, bize ne yapacağını bildiğim halde onun kabul etmesine izin verirsem, ben bencil bir pislik olurum.

Sandalyede geriye yaslanıp camdan denize doğru bakıyorum.

Bunu mantık olarak gör, diyorum kendime. Yapmayı bildiğim şey bu.

Bunu uzun vadeli risk analizi olarak düşün. Bunu şefkat olarak düşün. Bunu gerçekçilik olarak düşün. Gerçek dışında her şey. Gerçek şu ki, onunla bir gelecek istemeye tehlikeli derecede yaklaştım. Benim gibi erkeklerle bir gelecek bedeli vardır.

Cam kapılar, ben ile villanın geri kalanı arasında duruyor. Onların arkasından her şeyi görebiliyorum. Ama ben hâlâ buradayım.

Ve Aria hala dışarıda, benim parçası olmayı bilmediğim daha parlak bir şeye doğru ilerliyor.

En kötüsü de, yine de onunla olmak istemem.

On Yedinci Bölüm

ARIA

Gezinti yoluna vardığımda, sabah çoktan ısınmış ve omuzlarımın üstüne dokunacak kadar sıcak hale gelmişti.

Seattle asla böyle olmaz.

Seattle daha karamsar bir şekilde güzeldir. Çelik, yağmur, yaprak dökmeyen ağaçlar ve aynı anda hem muhteşem hem de hüzünlü görünen gri su. Burası parılıyor. Burası kendini beğenmiş. Burası muhteşem olduğu için bir kez bile özür dilemedi ve sanırım bu yüzden göğsüm bu kadar ağrıyor.

Çünkü annem de özür dilemezdi.

Dün olduğu gibi aynı kafeye uğradım, Fransızca olarak hâlâ sıcak bir hamur işi sipariş ettim ve onu gezinti yolundaki yerime götürdüm; gezinti yolunda zaten bir yerim olabileceği gibi saçma ve imkânsız bir düşünceyle.

Burası, denizi gören alçak bir taş duvar ve izlendiğimi hissettirmeden canlı hissetmemi sağlayacak kadar insan trafiği olan bir yer. Dün saatlerce burada oturdum ve üç yıldır ilk kez resim yaptım. Kıyı şeridi. Tekneler. Fazla bir şey hissetmeden yeniden resme alışmamı sağlayan güvenli, güzel şeyler.

Bu sabah, ben çıkarken Everett çoktan ofise gitmişti. Camlı

Fransız kapılar kapatılmıştı.

Her zamanki gibi mutfaktan onu görebiliyordum — bir eli masaya dayalı, kahvesi dizüstü bilgisayarının yanında, yüzünde o soğukkanlı, odaklanmış ifadesi vardı; sanki zihninde çoktan dünyanın öbür ucuna gitmiş, kimsenin çözemeyeceği sorunları çözüyormuş gibi. Görünür, ama ulaşamaz. Tam orada, ama aslında ulaşabileceğim hiçbir yerde değil.

Elbisemi giyip aşığı indiğimde çantamı aldım, o da sanki sabahın bu erken saatinde bu kadar parlak bir şekilde orada bulunmamla onu şaşırtmışım gibi bana baktı.

Sonra bana kahve ikram etti.

Bu, görkemli, romantik bir jest gibi değildi. Çiçekler, yavaş gülümsemeler ya da genç halimin bir zamanlar aşkın böyle olması gerektiğini düşündüğü diğer şeyler de yoktu. Sadece bir tek kullanımlık bardak aldı ve nasıl istediğimi sordu.

Dört şeker. Hiçbir şeye isteyerek koymayacağı kadar çok krema. Tam istediğim gibi yaptı.

Şimdi sıcak taşın üzerine oturuyorum, bardağı yanıma koyuyorum ve dün olduğundan biraz daha özgüvenli bir şekilde tuvalimi ve fırçalarımı çıkarıyorum.

Fazla değil.

Sadece tehlikeli olacak kadar.

Deniz, imkansız mavi tonlarıyla önümde uzanıyor. Uzakta beyaz tekneler denizi yararak ilerliyor, arkalarında temiz ve parlak izler bırakıyor. Başımın üstünde bir martı çığlık atıyor. Gezinti yolunun biraz ilerisinde, biri Fransızca gülüyor, hızlı ve melodik bir şekilde.

Fırçamı boyaya batırıyorum.

Sonra duruyorum.

Ne çizdiğimi bilmiyorum.

Dün suydum. Işık. Güvenli şeyler. Bugün ellerim başka bir şey istiyor ve onlara bu özgürlüğü verebileceğimden emin değilim.

Yine de fırçayı tuvalin üzerine koyuyorum ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Önce renk.

Sonra şekil.

Sonra ışık.

Ama bu sefer deniz değil.

Daha karanlık bir şey. Dikey bir çizgi. Sonra bir tane daha. Camı andıran bir şey. Durduramadan, hafızamdan kendiliğinden ortaya çıkan bir figür.

Güneş, yanımdaki taşın üzerindeki gölgeleri değiştirecek kadar yer değiştirene ve kahvem ılık hale gelene kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum.

Elim en tatmin edici şekilde ağrıyor.

Başparmağımda kobalt mavisi bir leke, bileğimin yan tarafında da beyaz bir çizgi var ve sanırım yıllardır bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

"İlginç bir konu seçimi."

O kadar sert bir şekilde irkildim ki fırça parmaklarımdan neredeyse kayıp düşecekti. Başımı kaldırdım.

Gabriel orada duruyor — dünkü galeri sahibi, çantama sıkıştırdığım ve o uzaklaştıktan sonra bir saat boyunca düşündüğüm kartın sahibi. Bugün yine keten gömlek giymiş, kolları sıvamış, güneş gözlüğü gömleğinin ön kısmına asılı. İki paket kahve ve kağıda sarılmış bir baget tutuyor, sanki insanları İtalya'ya ve karbonhidratlara aşık etmek için tasarlanmış, aşırı Avrupa tarzı bir reklam kampanyasından çıkmış gibi.

Ona göz kırptığımda gülümsüyor.

"Geri geldin," diyor, sanki geleceğimi biliyormuş gibi.

"Beni buldun," diyorum, sanki bunu yapması beni hiç de rahatsız etmemiş gibi.

"Seni bulmak zor değil." Yanıma çömelip kahvelerden birini ve bageti uzatıyor. "Kaldırımında tek başına resim yapan bir kadın dikkat çeker."

Onları otomatik olarak alıyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin." "Biliyorum," diyor. "Bu yüzden bu çok çekici."

İçimden gülerek kahveyi yanıma koydum. Sonra tuvalime tekrar baktım ve donakaldım.

Koyu renkli takım elbiseli, yüzü görünmeyen bir adam, kulağına telefonu dayamış, çatı katı penceresinin önünde duruyor. Geniş omuzlar. Sert duruş.

O kadar gergin bir durgunluk hissi var ki, sanki tüm figür kendini zorla bir arada tutuyormuş gibi geliyor.

Ona bakıyorum.

Ona.

Yüzsüz ve izinsiz bir şekilde tuvalden bana bakan Everett Kauffman'ın tam silüetine.

Dün sahil şeridini çizdim. Tekneleri. Güvenli, güzel şeyleri.

Bugün bilinçaltım, güvenliğin sıkıcı olduğuna karar vermiş galiba.

"Oh hayır."

Gabriel resme, sonra bana bakıyor. "O kadar mı kötü?"

"Bunu resmetmek istememiştim..." Çaresizce sözümü yarım bırakıp, tuvalin üzerine işaret ediyorum. "Şunu."

Bana gülümsemesi sinir bozucu derecede sabırlı. "Bazen sanatımız bilinçaltımızdan çıkar."

Ona bakıyorum.

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bazen bir duygu olur. Bazen bir his. Yüksek sesle nasıl söyleyeceğimizi bilmediğimiz şeyler tuvalde son bulur."

Resme geri dönüyorum, midemde garip bir sızı hissediyorum.

Yüzsüz figür, cam ve ufuk çizgisinin önünde duruyor ve henüz bitmemiş olmasına rağmen, içindeki yalnızlığı fark etmek hiç de zor değil.

Mesafe.

Her zaman olayların tam ortasında olmasına rağmen bir şekilde hepsinden ayrı duran bir adamın, o saf, imkansız yalnızlığı.

Gabriel biraz daha yaklaşarak bunu inceliyor.

"Yalnız milyarder," diyor.

Yanaklarım kızarır. "Bu çok saçma geliyor."

"Kulağa doğru geliyor."

Ben açıyorum ağzımı ağzımı tartışmak tartışmak
sonra kapat kapat kapat çünkü ne yazık ki, bu
doğru gibi geliyor.

Derin bir nefes verip fırçayı paletimin kenarına dikkatlice bıraktım. "Bu çok aşağılayıcı."

"Hiç de benim benim için O alır bir yudum bir
kahvesinden kahvesinden "Bana benim bu ilginç."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Güvenli olanı değil, önemli olanı resmetmenden hoşlanıyorum."

Bu, beklediğimden daha sert bir darbe
oldu. Çünkü o haklı.

Dün suyu çizdim. Tekneleri. Taşın üzerindeki ışığı. Misafir yatağının üzerine asıp unutabileceğim kadar pitoresk, kolay ve duygusal olarak tarafsız bir şey.

Bugün ise, görünüşe göre, bilinçaltım Riviera'yı atlayıp duygusal olarak bastırılmış kocamı resmetti.

Harika.

Bagetten bir parça koparıp bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Gabriel bir süre yanımda oturup baskı yapmadan kendi öğle yemeğini yiyor ve sessizliğin rahat bir havaya bürünmesine izin veriyor. Sessizliği iyi kullanmayı bilen insanları her zaman sevmişimdir. Sırf sessiz kalırsa neyin ortaya çıkacağından korktukları için her boşluğu gürültüyle doldurmaya acele etmeyen insanları.

Sonunda, "Aklında ne var, söyle bana," diyor.

Sorudaki nezakete şaşırarak ona bir göz atıyorum.

"Annem. O, hevesli bir ressamdı," diyorum ve bu ifade, onun kim olduğu için bile şimdi bile yetersiz geliyor. "Ya da belki hevesli değildi. O bir ressamdı. Sadece insanların sanatçılar için hayal ettikleri türden bir zamana sahip değildi. Yine de eserler üretti."

Gabriel, "hevesli" ile "sadece" olmak arasındaki farkı tam olarak anlıyormuş gibi başını sallıyor.

"Buradan çok uzak olmayan bir yerde büyüdü," diye devam ediyorum. "Villefranche-sur-Mer'e daha yakın bir yerde. Babam seyahat ederken onunla tanışmış. Bu hikayeyi sanki uzun bir kartpostalmış gibi anlatmayı sever. Annem dışarıda resim yapıyormuş. Babam da çok fazla şeftali taşıyormuş. Bir tanesi annemin şövale altına yuvarlanmış."

Gabriel gülümsüyor.

"Ona flört etmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi," diyorum, ben de biraz gülümsüyorum çünkü bazı hikâyeler yeterince sık anlatıldığında incitmek yerine yumuşatır. "Görünüşe göre babamın Fransızcası berbatmış. Yine de gelmeye devam etmiş. Burada aşık olmuşlar."

"Ve sen de bu sihrin kalıtsal olabileceğini umarak geldin," diyor Gabriel.

Bu sözler içime sessizce yerleşiyor.

Tekrar denize bakıyorum. "Öyle bir şey." Gerçek bundan daha büyük ve daha karmaşık.

Geldim çünkü babam bana Fransa'da aşık olmamı söylerdi ve yıllarca bunun bir kişiye aşık olmamı kastettiğini sandım. Şimdi ise

belki de kendimle aşık olmamı kastettiğini düşünmeye başlıyorum. Güzellikle. Bir şeyleri istemekle. Hayatla yeniden.

"Sanırım," diyorum yavaşça, "bu yerin bir şeyleri açığa çıkarmasını umuyordum."

Gabriel hemen cevap vermez. Sonra:

"Zaten açtı."

Boğazım düğümleniyor.

Tuvaline bakıyorum. Güneşin altında hâlâ ıslak olan boyaya. Yüzü olmayan, ama nedense hâlâ Everett'e benzeyen adama. Burada dışında hiçbir yerde açıkça itiraf etmediğim her şeyin kanıtına.

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Belki de açmıştır."

Gabriel elindeki bir kırıntıyı silkeliyor ve ayağa kalkıyor. "Benimle gel."

Ona bakarak gözlerimi

kırpiyorum. "Nereye?"

"Galeriye."

İlk içgüdüm hayır demek.

Çok erken. Çok savunmasız. Çok fazla.

Ama bunun yerine boya lekeli parmaklarım tuvalin kenarını sıkıca kavrar.

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Başını çantaya doğru eğiyor. "Onu da yanına al."

Gülüyorum. "Everett'in 'taşınabilir sanat eseri' olarak anılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Onur duymalı." Hayır

demeliyim.

Bunun yerine, tuvali toplayıp Gabriel'i takip ederek Cannes'ın dolambaçlı ara sokaklarında ilerliyorum; resmimi, kahvemi ve henüz adını koyamadığım tüm o gergin umudumu da yanımda taşıyorum.

Galeri, kendi başıma asla bulamayacağım kadar dar bir sokakta, yüksek pencereleri ve "Galerie Amaury" yazan mütevazı altın harfleri olan beyaz badanalı bir cephenin arkasında gizlenmiş.

İçeride hafif bir alçı, vernik ve taze boya kokusu var.

Asılmayı bekleyen birkaç büyük tuval duvarlara yaslanmış. Asistanlar sessizce odanın içinde dolaşıyor, ışıkları ölçüp ayarlıyor

. Tavanlar yüksek, zeminler açık renkli ve tüm oda, sergi açılmadan önceki o tuhaf ara durumda asılı kalmış gibi hissettiriyor — yarı iş, yarı olasılık.

Gabriel, halihazırda yerleştirilmiş eserlerin arasında beni yavaşça gezdiriyor.

Bir odada cesur soyut çalışmalar. Başka bir odada figüratif yağlı boya portreler. Dışarıdaki suyun rengiyle neredeyse aynı mavi tonlarında olduğu için göğsümü sızlatan bir sahil şeridi üçlüsü.

"Birkaç gün sonra açılıyor," diyor. "Küçük bir sergi. Yeni sanatçılar ve koleksiyoncuların kendilerini üstün hissetmelerini sağlayacak tek bir tanınmış isim."

İstemedim gülümsüyorum.

Sonra dönüp bana tam olarak bakıyor.

"Bir sergi için resim yapmayı düşünmelisin." Bir anda donup kalıyorum.

Bu sözler içimde olması gerekenden daha güçlü yankılanıyor.

Çünkü bu, dokunmaya cesaret edemediğim, etrafında dolandığım şey. Dünden beri her fırça darbesinin altında yatan düşünce. Olasılığın altındaki olasılık.

O bunu hemen anlıyor.

"Bugün bir cevap istemiyorum," der. "Senden bunu ciddi olarak düşünmeni istiyorum."

Gözlerim yanımda duran tuvalin üzerine düşüyor. Takım elbiseli adama.

Bir zamanlar sahip olabileceğimi düşündüğüm hayata. Galeriler. Resimler. Sergi açılışları. Yeniden bakmaya cesaret edemediğim bir depoda eski portföylerin arasında gömülü kalmak yerine, eserimin yanındaki kartta basılı bir isim.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diyorum sessizce.

"Evet, yapabilirsin," diyor Gabriel. "Bilmediğin şey, kendine bunu izin verip vermeyeceğin."

Bu sözler nefesimi keser. Çünkü yine, sinir bozucu bir şekilde, haklıdır. İstek oradadır.

Her zaman oradaydı.

Parmaklarımda. Bileğimdeki ağrıda. Bu galeriyi, korkunç, aç bir tanıma hissiyle etrafıma bakmaya devam etmemde.

Ama suçluluk duygusu da orada.

Annem, ilk galeri açılışımdan eve dönerken öldü. Babamın aklı da aynı kazada paramparça oldu. Sanatım en son kamuoyunda önem kazandığında, sanki bana her şeye mal olmuş gibi hissetmişim.

Bundan sonra bir şeye nasıl geri dönebilirsin ki, kaderi kışkırtıyormuş gibi hissetmeden?

"Hissedebiliyorum," diye itiraf ediyorum, sesim alçak. "Resim yapma ihtiyacını. Devam etme ihtiyacını. Daha fazlasını yapma ihtiyacını. ..." İçimden bir kez gülüyorum, sesim titriyor. "Belki de onlara gösterme ihtiyacını. Ama ne zaman bunu düşünsem suçluluk duygusu hala orada. Sanki kendime bunu tekrar istemeye izin verirsem, olan biten her şeye ihanet etmişim gibi."

Gabriel'in yüzündeki ifade yumuşar, alaycı rahatlığı biraz kaybolur.

"Hayatta kalmaktan sen sorumlu değilsin," diyor sessizce. "Ve hala sahip olduğun hayatla güzel şeyler yaratarak yasını lekelemiyorsun."

Bu sözler içime

işliyor. Çok derine.

Gözlerimdeki ani acıyı görmeden önce başka yere bakıyorum.

Yarım saat daha kalıyoruz. Bana bir odayı iki kez gösteriyor. Kağıt stoğu, çerçeveleme, aydınlatma gibi, beynimin sanatçı kısmında sanki hiç gitmemiş gibi yaşayan her şeyi soruyorum. Öğleden sonra güneşinin altına çıktığımda, içimde neredeyse elektriksel bir his var. Hassas. Uyanık.

Ve dehşete kapılmış.

Villaya geri döndüğümde, güneş çoktan suyun üzerinde bal rengi bir yumuşaklığa bürünmüştü.

Dışarıda kalmayı planladığımdan daha geç olmuştu.

Çantamı kalçama asıp, tuvalimi özenle içine sıkıştırarak mutfak kapısından içeri giriyorum ve ilk gördüğüm şey, mutfak adasındaki bir tabaktaki gümüş kapak.

Duruyorum.

Yanında katlanmış bir not duruyor.

Yemediysen diye.

Hepsi bu.

İmza yok. Süsleme yok. Sadece Everett'in beş kelimesi.

Göğsüm sıkışıyor.

Otomatik olarak çalışma odasına bakıyorum. Cam kapılar kapalı. Camların arkasından, içeride sırtını yarı dönmüş, kulağına telefonu dayamış, ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, bir elini masaya dayamış, ciddi ve alçak sesle bir şeyler söylüyor. Sözlerini anlayamıyorum, sadece sesindeki gerginliği hissedebiliyorum.

Orada.

Görünür.

Ulaşılamaz.

Kapalı kapılar, bir konuşmanın asla ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatıyor. Tabağı alıp yukarıdaki yatak odasına çıkıyorum.

Çatlak teras kapılarından deniz havası içeri süzülüyor ve aşağıdaki villanın bir yerinden, camın boşuk bariyerinden sesinin yükseliş ve alçalışları geliyor.

Yatağın kenarına oturuyorum, gümüş kapağı kaldırıyorum ve ızgara balık, sebzeler, sıcak ekmek ve kenara özenle yerleştirilmiş bir limonu görüyorum.

Aç olacağımı hatırlamış. Yine de akşam yemeği sipariş etmiş.

Bunu büyük bir olay haline getirmek yerine bir not bırakmış.

Ve nedense, o Everett olduğu için, bu küçük, sessiz düşünceli davranış, büyük jestlerin asla yapamayacağı kadar beni derinden etkiliyor.

Yavaşça yiyorum, çıplak ayaklarım altımda, tablo, gözlerimi ondan alamadığım şifonyerin yanındaki duvara yaslanmış.

Yalnız milyarder.

Gabriel'in sözleri aklımdan çıkmıyor.

Bazen sanatımız bilinçaltından çıkar. Bazen bir duygudur. Bazen bir his. Neredeyse her zaman, tuval dışında başka hiçbir yerde ifade etmediğimiz bir şeydir.

Everett'i resmettim.

Denizi değil. Fransa'yı değil. Keten giysili ve güneş gözlüklü kadınları, eski taş sokakların kıvrımlarını ya da Riviera'nın suluboya mavilerini değil.

Onu.

Elinde telefon, sırtında yalnızlık izleri olan, pencerenin önündeki yüz­süz bir adam.

Ve en kötüsü, bunu gördükten sonra, bunun ne anlama geldiğini artık görmezden gelemem.

O benim kafamın içinde yaşıyor.

Onu durduramadan resme dökülecek kadar önemli olduğu.

Tüm pratik düşüncelerimin, sözleşmelerimin, kurallarımın ve bir yıllık son tarihlerin altında bir yerlerde, içimdeki bir parçam onu çoktan duygulara dönüştürmeye başlamış.

Akşam yemeğini bitirip tabağı bir kenara koyuyorum, sonra tekrar resmin yanına yürüyorum.

Islak boya artık yeterince kurumuştu, tuvalin kenarına dokunsam bile leke bırakmayacaktı.

Parmağım, omuz çizgisinin hemen üstündeki havayı izliyor.

Camın arkasındaki Everett.

Penthouse'daki Everett.

Aşağıdaki ofisteki Everett, bir oda ötede ve yine de bir şekilde yaklaşması imkansız.

Bu düşünce sessizce ve yıkıcı bir şekilde aklıma sızıyor. Belki de onu, bunu kabul etmeye hazır olmadan önce tanıdığım için resmettim, ya da yalnızlığı gördüğümde tanıdığım için resmettim. Ya da belki de onun ne yapacağını bilmediği yanlarını sevmeye başladığım için resmettim.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu düşüncenin beni sarmasına izin veriyorum. Aşk değil.

Henüz değil.

Ama gölge düşürecek kadar yakın bir şey. Ve o gölge onun şeklini alıyor.

Telefonumdaki saat 2:47'yi gösteriyor. Uyku gelmiyor.

Saatler sürmüş gibi gelen bir süredir tavana bakıyorum, çarşaf lar bacaklarıma dolanmış, resim ise başımı her çevirdiğimde görebileceğim şekilde şifonyerin üzerine yaslanmış.

Yalnız Milyarder.

Karanlıkta bile nerede olduğunu biliyorum.

Gözlerim kapalı olsa bile nasıl göründüğünü biliyorum. Belki de asıl sorun budur. Everett'i resmetmiş olmam değil, bunu yapmış olmanın ne anlama geldiğini düşünmeden duramamam.

İçgüdüsel olarak yatağın diğer tarafına yuvarlanıyorum ve soğuk çarşaflarla karşılaşıyorum. Boşlar.

Bir saniye, onun yataktan kalkmış olmasının hayal kırıklığını içime sindiriyorum. Sonra oturuyorum.

Villa sessiz, ama yalnız uyanınca bu sessizlik farklı bir şekilde gürültülü geliyor. Yatağın ucunda asılı duran hafif bornozu giyip, onu ofiste bulacağımı düşünerek çıplak ayakla koridora çıkıyorum.

Mutfak, cihaz panelinin mavi ışığı ve asla tamamen sönmeyen espresso makinesindeki küçük yeşil ışık dışında karanlık.

Telefonu tezgahın üzerinde.

Bakmak istemiyorum. Başkalarının telefonuna bakan türden bir insan değilim. Ama yanından geçerken ekran aydınlanıyor ve kilit ekranında, bir metre uzaktan bile okunabilecek kadar parlak bir bildirim başlığı belirliyor.

Genevieve Holiday

Everett, bu hafta görüşmek üzere bir telefon görüşmesi ayarlamak istiyorum...

Önizleme burada kesiliyor.

Teyzesi bir toplantı ayarlamak istiyor ve bunun gece yarısı gelmesi tuhaf geliyor. Bizim Fransa'da balayında olduğumuzu bildiği halde ona mesaj atacak kadar acil ne olabilir ki? Bu, vakıfla ilgili bir iş olmalı.

Everett'in bahsetmediği türden bir iş. En azından benimle konuşmadığı türden.

Ekran yine karardı.

Ofise doğru yürümeye devam ediyorum. Cam kapılar açık.

Oda karanlık.

Bu beni olması gerekenden daha fazla tedirgin ediyor.

Onun yerine terasa yöneliyorum, kapılardan birini geçebilecek kadar aralıyorum.

Gece havası beni sarar, yumuşak ve sıcaktır; tuz, taş ve klor kokusu taşır. Sonra onu görüyorum.

Everett havuzda.

Yüzmüyor. Sürüklenmiyor. Uzaklardan bile dinlendirici görünen hiçbir şey yapmıyor.

Sanki bir şeyi yenmeye çalışır gibi tur atıyor. Vücudu sert, acımasız hareketlerle suyu yarıyor, havuz kenarındaki her dönüşü çok keskin, çok şiddetli, sanki havuzun var olduğu için ona kızgınmış gibi.

Ya da belki de kendine kızgın.

Bir an orada durup, bornozumu daha sıkı sararak onu izliyorum.

Havuzun diğer ucuna ulaşıyor, dönüyor ve su yüzüne çıkarken beni görüyor.

Bir saniye, elleri kenara dayalı, yüzünden ve omuzlarından su akarken, göğsü sıradan bir gece yarısı yüzüşünün gerektirdiğinden daha sert bir şekilde inip kalkarken öylece duruyor.

"Üzgünüm," diyorum sessizce. "Çalışıyorsun sandım."

Islak saçlarını alnından geriye itiyor. "Uyuyamadım." "Ben de."

Bu sözüm üzerine bana bir bakış attı. Kısa, okunaksız ve nedense gündüz gördüğüm halinden çok daha yorgun bir bakış.

Su altı ışıkları havuzu imkansız bir maviye boyuyor. Onu havuzun içinde neredeyse gerçek dışı gösteriyorlar — geniş omuzlar, pürüzsüz ten, kalçalarına kadar inen siyah mayosu, gölge ve suyla keskinleşen her sert çizgisi.

Kenara doğru hareket edip bir kolunu havuzun kenarına asıyor.

Terasa biraz daha yaklaştım, ayaklarım havuzun yanındaki nemli taşlara değecek kadar.

"Çok yüzüyor musun?" diye soruyorum.

"Kafamı boşaltmam gerektiğinde."

Cevap, iyice düşünülmüş gibi görünmeyecek kadar hızlı geliyor.

Bir saniye ona bakıyorum. "Yüzücü müydün?"

Bakışları benden geçip teras duvarının ötesindeki karanlık deniz çizgisine kayar. "Evet."

"Hobi olarak mı? Yoksa yarışmacı olarak mı?"

Ağzında tam bir gülümseme sayılmayacak bir ifade beliriyor. "Yarışmacı olarak." "Ne kadar yarışmacı?"

Bir an geçiyor.

Sonra, "Bir zamanlar Olimpiyatlara katılma ihtimalim olacak kadar." Gözlerimi kırıyorum.

"Neredeyse Olimpiyatlara katılmaya hak kazanmıştın mı?"

"Olacaktı," diyor ve sözlerinde beni çok etkilenmiş gibi görünmekten alıkoyan bir donukluk var. "Bir ara."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Ne oldu?" Hemen cevap vermez.

Çenesi gerilir.

Sonra başka bir yere bakar ve "Önemli değil" der. Ve işte orada.

O kapı. Sürekli içine girdiğim kapı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, geceki esintiyle bacaklarımın etrafında bornozum gevşekçe dalgalanıyor. "Bana kendinle ilgili gerçek bir şey anlatacak mısın hiç?"

Gözleri tekrar bana dönüyor ve bir an için çok ileri gittiğimi düşünüyorum.

Ya da belki de tam da gerektiği kadar.

Duvardan itilir ve havuzun sığ kısmında durur, su göğsünden aşağı kayar, ifadesi daha sakın bir şeye dönüşür. Daha soğuk.

Daha güvenli.

"İşte bu yüzden dikkatli olmamız gerekiyor." Bu sözler küçük, keskin bir acı gibi içime işliyor.

"Dikkatli mi?" diye tekrar ediyorum. "Bu noktada bu ne anlama geliyor ki?"

"Demek ki," diyor, sesi artık alçak ve kontrollü, "bu sadece kağıt üzerinde bir evlilik, Aria. Anlaşma başından beri böyleydi."

Etrafımızdaki gece çok sessizleşir.

Ona bakıyorum. "Ne yani, aynı villada ayrı ayrı balayı mı yapacağız?"

Çenesi gerildi. "Eğer yapmamız gereken buysa."

Bekledim.

Onun yumuşamasını. Bunun düşündüğünden daha zor olduğunu söylemesini. Burada onun için de bir şeylerin değiştiğini

Bunu yapmıyor.

"Başka bir şeymiş gibi davranarak kendimizi fazla rahat hissetmememiz ikimiz için de daha iyi," diyor.

Korkunç bir saniye boyunca, ince bornozumla ve çıplak ayaklarımla orada durur ve o sözler tam olarak amaçlandıkları yere ulaşmamış gibi davranmaya çalışırım.

Sonra bir kez başımı sallıyorum, çünkü bana açıkça vermek istemediği dürüstlüğü ondan dilenmeye niyetim yok.

"Tamam," diyorum. "Tabii ki."

Yüzünde hiçbir değişiklik yok.

"İyi geceler, Aria." Ve

işte bu kadar.

Temiz bir son.

Kontrol altında tutulan bir vedalaşma.

Konuşmanın bittiğini anladığım an, söyleyecek sözümüz kalmadığı için değil, onun öyle karar verdiği için.

Böylece tek kelime etmeden dönüp villaya doğru yürüyorum, bornozun etekleri teras taşlarından ıslanıyor, gururum zırh gibi etrafımı sarıyor.

Arkamı dönüp bakmıyorum.

Arkamda su sıçraması sesini duymadan açık kapıya ulaşıyorum.

Sonra bir tane daha.

Sonra suyun içinden geçen vuruşlarının acımasız ritmi.

Nedense, öncekinden daha sert.

Sanki içinde var olan bir şeyi yok etmek için cezalandırmaya çalışıyormuş gibi.

Arkamdan teras kapısını kapatıp karanlıkta bir saniye öylece duruyorum, elim hala camın üzerinde, onun yüzüşünün boğuk sesini dinliyorum.

Sonra tek başıma yukarı çıkıyorum.

On Sekizinci Bölüm

EVERETT

Üç gün oldu.

Aria çok yakınımda olduğu için üç gündür düzgün uyuyamıyorum ve vücudum, karıma yakın olmanın artık en sevdiği işkence şekli olduğuna karar vermiş gibi görünüyor.

Üç gündür, o yumuşak yazlık elbiseleriyle, deri çantasını omzuna asmış, sanki her bir Fransız melodisiyle huzurumu parça parça etmiyormuş gibi, kendi kendine mırıldanarak villadan çıkıyor.

Üç gündür parmaklarında boya, saçlarında güneş ışığı ve dudaklarının köşesinde hâlâ bir gülümsemeyle geri dönüyor, sanki Fransa onun içine uzanmış ve uzun zamandır gömülü olan bir şeyi tekrar gün ışığına çıkarmış gibi.

Üç gündür geceleri onu benim tişörtlerimden birini giymiş, çıplak bacakları, nemli saçları ve uykulu gözleriyle, sanki orası ona aitmiş gibi yatak odasında dolaşırken görüyorum.

Havuzdan bu yana üç gün.

Gece yarısı beni havuzda tur atarken bulup, aynı villada ayrı ayrı balayı mı geçirdiğimizi sorduğundan beri üç gün.

Ona evet, aşağı yukarı, işlerin tam olarak böyle yürüdüğünü söylediğimden beri üç gün geçti.

Aria'ya iyi geceler deyip onun uzaklaşmasını izlediğimden beri üç gün geçti, sonra havuza geri dönüp kendimi cezalandırmak için var gücümle yüzdüm.

Bunların hiçbiri karar verme yeteneğimi geliştirmedi. Ya da ruh halimi.

Ya da onu düşünmekten vazgeçme yeteneğimi.

Mutfak tezgahındaki espresso makinesi tıslarken, yanındaki telefonum titriyor. Jeremy.

Pek sıcak olmayan bir sesle cevap veriyorum.

"Ne var?" "Sana da günaydın."

Bir fincana kahve doldurup elimi mermere dayıyorum. Villa hâlâ sessiz, güneş ışığı dışarıdaki terasa yayılmaya yeni başlıyor, onun ötesindeki deniz o kadar müstehcen bir maviye bürünmüş ki sahte gibi görünüyor.

"Ne istiyorsun?"

"Pekin teklifi bugün senin incelemene ihtiyaç duyuyor," diyor Jeremy. Arka planda klavye sesleri duyuluyor, her zamanki verimli ritmiyle aynı anda beş işi birden hallediyor. "Dün gece Hawkeyes Halkla İlişkiler Müdürü adayları için en iyi özgeçmişleri gönderdim. En güçlü görünen üçünü işaretledim."

"Gördüm."

"İçine baktın mı?" "Hayır."

"Listeyi daha da daraltmamı ister misin?" "Daha daraltılmasını isteseydim, isterdim."

"Anladım."

Jeremy'nin yeteneği budur. Asla gücenmez. Asla telaşlanmaz. Her zaman etrafımdaki mekanizmanın içine karışacak kadar kullanışlıdır.

Devam ediyor. "Ayrıca, müteveli heyeti evlilik cüzdanının bir kopyasını tekrar istedi."

Hareket

siz

kalıyoru

m. "Yine

mi?"

"Evet." Yine kısa bir duraklama. "Kopyası az önce ofise geldi. Öğleden sonra bir kuryeyle villaya getirmeceğim." Kahveden bir yudum alıyorum ve terasa doğru bakıyorum. "Kayıt onayı zaten ellerinde."

"Fiziksel kopyasını istediler." Cevap vermiyorum.

Jeremy cevap veriyor.

"Sabırsız görünüyorlardı." İşte bu.

Basınç, sıradan bir güncelleme gibi sızdı içeri.

Fincanı gereğinden biraz daha sert bir şekilde masaya koydum. "Peki. Gönderin."

"Elbette." Sonra, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Yarın akşam Pierre ve eşiyle akşam yemeği planın hala geçerli. Yedi buçuk. Paris. Sienna, bağlantılarına bağlı olarak müzeye girişin mümkün olabileceğini doğruladı."

Bu, dikkatimi başka bir yöne çekti.

Aria'nın yüzü anında zihnimde canlandı. Müze. Gabriel açılıştan bahsettiğinde saklamaya çalıştığı bakış.

"Pierre o zamana kadar cevap verirse bana haber ver." "Veririm."

Konuşma burada biter.

Verimli. Net. Tam da sabahlarımin başlaması gerektiği gibi.

Verimli hissetmek yerine, bir elimde kahveyle mutfağın ortasında duruyorum ve tüm hayatımın şu anda çok fazla açıdan aynı anda izleniyormuş gibi hissettiğim rahatsız edici bir kesinlik içindeyim.

Fincanı yıkarken telefon tekrar çalar. Jeremy değil.

Everly de değil.

Genevieve Holiday.

Tek bir kelime bile okumadan çenem geriliyor.

Karınız bu hafta Cannes'da birkaç kez fotoğraflandı. Her seferinde yalnız görünüyor. İşin her yere peşinden geldiğini anlıyorum Everett, inan bana, babanın otuz yıl boyunca aynı şekilde davrandığını gördüm. Ama balayında yalnız bir kadın, evli bir çift için iyi bir görüntü değil. Yönetim kurulu bu tür şeyleri fark eder. Eminim anlıyorsundur.

İki kez okudum.

Tonu tam Genevieve'e özgü. Tehdit etmiyor, bilgilendiriyor. Tıpkı bir hakemin ayağının çizgiyi aştığını size bildirmesi gibi. Kötü niyet yok. Sadece kurallar.

Yönetim kurulu bu tür şeyleri fark eder.

Telefonu kilitleyip cebime koyuyorum.

Sonra terasa, yola inen patıkaya, kasabaya, Aria'nın şu anda

çantası, boyaları ve kimsenin onu fark etmediğini sandığı her yerde görünür olma alışkanlığıyla. Ama yanılıyor... herkes onu fark ediyor. En az iki beyin hücresi olan her erkek ve kıskanç olacak kadar akıllı her kadın.

Ceketimi alıyorum.

Mütevelliler.

Jeremy.

Yönetim kurulu.

Ve Aria, üç gündür havuzdaki konuşmadan bir kez bile bahsetmedi, bu da durumu bir şekilde daha da kötüleştiriyor.

Kendime, temiz hava almam gerektiği için şehre gideceğimi söylüyorum.

Çünkü sabrı tükenmiş bir adam gibi e-postaları yanıtlamaya başlamadan önce bir saatliğine villadan uzaklaşmam gerekiyor.

Onu aramaya çıkmıyorum. En azından kendime söylediğim yalan bu. Beni neredeyse gezinti yoluna kadar götüren bir yalan.

Sonra onu görüyorum.

O dışarıda galerinin galerinin konuşuyor konuşuyor
Gabriel Amaury ile... Ve gülüyor.

Bu onun hoşuna gitmesi için ya da nezaketen eğlenmiş gibi bir gülüş değil. Bu gerçek bir gülüş.

Gabriel, sanki nadiren geri çekilmesini istemişlermiş gibi, çok yakın duruyor. Kadınların yakınlığını hoş karşıladığına alışkın bir erkeğin özgüveniyle duruyor. Bir eliyle kahve fincanını tutuyor. Diğer elini ise kadının koluna hafifçe dayarken, kadından bir kahkaha daha koparan başka bir şey söylüyor.

Beynim bu teması otomatik olarak algılıyor.

Elinin kadının kolunda olması, yoldan geçenler için müstehcen sayılababilir, ama kadının kocasının sabrını zorluyor.

Aria dönüp önce beni görüyor.

"Everett."

Gabriel, onun bakışını takip ediyor ve sanki insanların onu çekici bulmasına alışkınmış gibi gülümsüyor.

"Bay Kauffman."

Kaldırıma çıkıyorum. "Amaury."

Aria ikimizin arasında bakışlarını gezdirir, muhtemelen gerginliği fark eder, ama bunun nereden geldiğini anlamadan önce. "Gabriel az önce bana

yarın gece Paris'te bir müze açılışından bahsediyordu."

Bir şey içinde sesinde ses değişiyor etkiliyor
sesi sözcüklerin müze açılışında. Aydınlanır.

Isınır. Canlanır.

Ona değil, ona bakıyorum.

Gabriel başını sallıyor. "Özel bir ön gösterim. Sergilenen ressamlardan biri, görünüşe göre karınızın en sevdiği ressam."

Yarın gece.

Yarın gecenin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Aria bilmiyor.

"Yarın mı?" diyor ve önce heyecan geliyor. Hızlı ve kontrolsüz. Sonra gerçeklik onu yakalıyor ve heyecanı söndürüyor. "Oh."

Gabriel de bunu duyar. "Elimden gelse sana da bilet alırdım, ama ben kendime zar zor bir tane bulabildim. Eski bir öğrencim müzede çalışıyor ve beni o götürüyor."

Aria ona küçük bir gülümseme atar, hayal kırıklığını zarif göstermeye çalıştığı zamanlarda kullandığı türden bir gülümseme. "Zaten önemli değil. Yarın akşam Everett'in iş ortaklarından biri ve eşiyle akşam yemeği randevumuz var. Yetişemeyiz."

Önemli değil.

Önemli.

O bakış.

Aylardır bunun daha hafif versiyonlarını görüyorum. İlk kez, onun yaptığı kahveyi tattıktan sonra yüzümü buruşturduğumda ve onun tepki vermemeye çalıştığını gördüğümde. Ona Hawkeyes'deki pozisyonunun gereksiz bir tekrarlardan ibaret olduğunu söylediğim gün. Bir şey istediği ve kimse fark etmeden önce bu isteğini gizlemeye karar verdiği her sessiz an.

Gitmek istiyor.

Sormamaya çoktan karar vermiş.

Bilinçli olarak elime almaya karar vermeden önce telefonum elimdeydi.

Pierre'e mesaj attım.

Paris'teki müzede tanıdığın var mı? Bir iyilik yapmanı istiyorum.

Mesajı gönderip telefonu tekrar cebime koydum.

Gabriel, "Gel. Sana bahsettiğim eseri göstermek istiyorum," diyor.

Aria, onu galerinin girişine doğru takip ediyor, hâlâ dinliyor, hâlâ neşeli, hâlâ o kadar açık ki, sanki

Gitmeliyim. Gitmiyorum.

Gitmeliyim.

Gitmiyorum.

Bunun yerine, içimdeki susmak bilmeyen çekim gücüyle galerinin penceresine doğru sürükleniyorum.

Camın arkasından ön oda görünüyor: yüksek tavanlar, soluk duvarlar, özenli aydınlatma. Yaklaşan sergi için birkaç eser şimdiden asılmış. Ve orada, ışığın tam da doğru düştüğü uzak duvarda, daha önce hiç görmediğim bir tablo var.

Hemen o benim olduğumu anlıyorum.

Koyu renkli bir takım elbise giymiş, yüzü görünmeyen bir adam, telefonda konuşurken tavandan tabana uzanan pencerenin önünde duruyor. Geniş omuzlar. Sert duruş. Arkasında soğuk mavilerle resmedilmiş bir şehir silüeti. Çerçevenin kenarında bir masa görünüyor. Her yer camla kaplı — pencere, yansımalar, adama şeffaf ve kaçınılmaz bir şeyin içine hapsolmuş gibi bir his veriyor.

Göğsüm sıkışır.

Çünkü o odayı tanıyorum.

Orası çatı katı. Orası benim konferans odam. Orası, Aria'nın karşımda oturup hayatlarımızı maddeler, zaman çizelgeleri ve dikkatli, klinik bir dile indirgeyen sözleşmeyi imzaladığı sandalyeden görünen manzara.

Beni öyle görüyordu.

Yemek masasının karşısında değil. Kapı eşiğinde değil. O imajı yumuşatabilecek o andan sonraki hiçbir anda değil.

O gün. O haliyle. Camın arkasındaki, ona bir kalem gibi bakan adam.

"Bu resme ilgi duyuyorsun."

Dönüyorum.

Yaka kartına ve dikkatli duruşuna bakılırsa galeri çalışanı olan genç bir kadın yanımda belirir. O da benim bakışımı takip ederek, yaratılmasında hiçbir payı olmayan bir şeyden heyecan duyduğunda insanların hissettiği türden bir sahiplenme gururuyla resme bakar.

"Muhteşem, değil mi?" diyor. "Buraya gelen herkes o resmin önünde duruyor. O resimde bir şey var—sanırım akıldan çıkmayan bir şey. İçindeki yalnızlık."

Hiçbir şey söylemedim.

Benden bir şey beklemiyor gibi görünüyor.

"Galeri sahibi sanatçıyla sadece birkaç gün önce tanıştı," diye devam ediyor, sanki gizli bir şey paylaşıyormuş gibi biraz daha yaklaşıyor. "Kadın su kenarında resim yapıyordu ve adam hemen anladı. Gerçek yetenekli birini her zaman anlayabilirsin, diyor; kaybolmuş değil de, gömülü kalmış türden bir yetenek." Hayranlıkla hafifçe nefes vererek başını sallıyor. "Aramızda kalsın, bir anda yıldızı parlasa hiç şaşırmam. İnanılmaz yetenekli. Ve henüz bunun farkında bile değil gibi görünüyor."

Sözler, hiç beklemediğim darbeler gibi arka arkaya geliyor.

Kayıp değil, gömülü.

O ise henüz bunun farkında bile değil gibi görünüyor.

Resme tekrar bakıyorum.

Kendime.

Camın arkasındaki adama, bu kadar ham ve yıkıcı bir yeteneğe sahip bir kadını işe alıp onu toplantı planlaması ve kahve getirme işlerine koşturan adama. Aylarca her gün ona bakıp verimli bir asistan gören adama. Yararlı bir varlık. Doldurulması gereken bir rol.

Orada olmak için nelerden vazgeçtiğini bir kez bile sormayan adam.

"Adını biliyor musun?" diye soruyorum. Sesim, istediğimden daha düz çıkıyor.

Kadının yüzü aydınlanır. "Yalnız Milyarder." Üç kelime.

Bıçak gibi içimi delip geçiyorlar.

Zalimlikten değil.

Çünkü bunlar doğru.

Ve çünkü bunları yazan kadın — ne yaptığını bile anlamadan, beni o kadar net bir şekilde görmüş ki, yalnızlığımın şeklini tuval üzerine yansıtmış — yirmi metre ötede başka bir adamla gülüyor, ben ise burada durmuş, onu küçük tuttuğumu fark ediyorum.

Kasıtlı olarak

değil.

Kötü niyetle değil.

Ama yine de onu küçük tutmuşum.

Pencereden geri çekiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum galeri asistanına, ama ona ne için teşekkür ettiğimi tam olarak bilmiyorum. Bilgi için mi? Yıkım için mi? Karımın olağanüstü bir kadın olduğu ve bundan yararlanmayı hak eden son kişinin ben olduğumun teyidi için mi?

Sanki gününü güzelleştirmişim gibi gülümsüyor.

Aria beni orada dururken görmeden önce dönüp gidiyorum, çünkü bir dakika daha kalırsam ya çok fazla şey söyleyeceğim ya da yeterince söylemeyeceğim ve her ikisi de oradan uzaklaşmamdan daha kötü görünmeme neden olacak.

Villaya geri döndüğümde, derimin içi çok gergin hissediyorum.

Önce çalışma odasına

bakıyorum. Dizüstü

bilgisayarı açıyorum.

Hiçbir şey

okumam.

Tekrar

kapatıyorum.

Bir e-postayı o kadar kötü yanıtlıyorum ki, Jeremy iki dakika içinde yorum yapmadan eki göndermek istediğimi soran bir cevap yazıyor.

Onu da görmezden geliyorum.

Villanın bir ucundan diğer ucuna bir kez gidip geliyorum. Sonra iki kez. Sonra tekrar, çünkü görünüşe göre, kendi yalnızlığımın çerçevelenip başlıklandırılıp, yabancıların durup onun yıkıcılığını hayranlıkla seyrettiği bir galeriye asıldığını gördükten sonra, yerinde duramayan türden bir adam olmuşum.

Gabriel'in koluna dokunan eli.

Onun kahkahası.

Müzeyi kaçıracağını fark ettiğinde yüzündeki ifade. Tablo.

Başlığı.

O inanılmaz yetenekli. Ve henüz bunun farkında bile değil gibi görünüyor.

Kayıp değil, gömülü.

Yukarı çıkıyorum, mayomu giyiyorum, aşağı iniyorum ve vazgeçmeden doğruca havuza gidiyorum.

Yüzme her zaman bir şeyi iyi yapmıştır: zihnime itaat etmesi gereken başka bir şey verir.

Bugün o bile güvenilmez geliyor.

Suyu sertçe yararlanarak ilerliyorum, çok keskin bir dönüş yapıyorum, yeterince hızlı hareket edersem o tuvalin görüntüsünden kaçabileceğimi düşünerek duvardan itiliyorum.

Geri geldiğini duymuyorum.

Teras kapıları açılıyor ve sesini duyuyorum. "Everett."

Yüzmeye devam
ediyorum. Bir tur
daha.

"Everett."

Uzak kenara ulaşıyorum, dönüyorum ve tam o anda onun başından
sundress'i çekip çıkardığını görüyorum.

Bir saniye şaşkınlıkla bakakaldım.

Aria, karım, sadece dantel sütyen ve külot giymiş, bacakları çıplak, saçları
kasabadan gelen rüzgârla dalgalanıyor. Güneş tenine vuruyor.

Sonra dalıyor.

Suya dalıp çıkarken su sıçratıyor ve suda rahat olmaktan çok daha fazla bir
kararlılıkla bana doğru yüzmeye başlıyor.

İki metre derinliğindeki suda durup donakaldım. "Ne
halt ediyorsun sen?"

"Dikkatini çekmeye
çalışıyorum." "Zaten dikkatin
bendeydi."

Islak bir saç teli yanağına yapışıyor. Sinirli bir nefesle onu itiyor.

"Hayır. Sessizliğini almıştım."

Birkaç kulaç daha atar ve yavaşlar, fark etmemi istediğinden biraz daha
fazla su çırparak yerinde durur.

Ona doğru ilerliyorum.

Henüz dokunacak kadar değil. Yüzündeki öfkeyi görebilecek kadar.

"Bu kabaydı," diyor. "Ne
kabaydı?"

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Sen çekip
gittin." "Ben ayrıldım."

"Aynı şey."

"Değil."

"Nedenini söylemediğinde aynı şey."

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de daha yeni başlamış bir konuşma için çok hızlı
nefes alıyoruz.

Sonra ben, "Onunla ne yapıyordun?" diyorum. Ağzı
açık kalıyor. "Anlamadım?"

"Gabriel'le."

"Konuşuyorduk."

"Gülüyordun."

Yavaşça ve inanamıyormuş gibi bir kez gözlerini kırptıyor.

"Kıskanıyorsun." Bu kelime aramıza bir tokat gibi iniyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bunu inkar etmediğimde yüzündeki ifade değişir. Çenesini

kaldırır. "Vay canına," der sessizce. "Bu çok komik."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Suyun üzerinde kalmak için daha kuvvetli tekmeliyor. "Üç gün boyunca o ofis kapılarının arkasına saklanıp, sonra bana gerçekten sorular soran biriyle kahve içtiğim için kıskançlık gösteremezsin."

Bir adım yaklaşıyorum. "Sana dokundu."

"Koluma dokundu Everett, evlilik teklifi değildi." Tekmesi

kayar.

Çok da dramatik değil.

Sadece ağzı suya dalacak ve planlamadığı bir yudum su yutacak kadar.

Son mesafeyi de kat edip, tamamen dengedeymiş gibi davranmaya devam etmeden önce kolumu sırtına doluyorum. Onu kendime doğru çekip havuzun sığ kısmına ve kenarına doğru yürümeye başladığımda nefesini tutuyor. Kolları içgüdüsel olarak boynuma dolanıyor ve bacakları belime sarılıyor, ve aniden bu konuşma ikimizin de amaçladığından çok daha tehlikeli bir hal alıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sanki az önce su yuttuğunu görmemiş gibi.

"Boğulmanı izleyemem, Aria. En azından bana bağıırken ayakta durabileceğin bir yere götürüyorum seni."

"Boğulmuyordum."

"Boğulmak üzereydin."

"Ve bağırmıyordum... sen beni görmezden geliyordun."

Birkaç santim uzaklıktan bana öfkeyle bakıyor, ıslak saçları omuzlarına yapışmış, göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki, nefes aldığı anda göğüsleri kaburgalarıma değiyor.

"Neden beni bulmaya geldin?"

Aramızdaki durumu kolaylaştıracak bir cevap yok.

Çünkü seni görmek istedim. Çünkü Jeremy aradı ve güven baskısı boynuma çöktü, ondan sonra tek istediğim sendin. Çünkü üç gün boyunca mesafeyi disiplinmiş gibi göstermeye çalıştım ve bu yalandan bıktım.

Bunun yerine, "Sen gittin,"
diyorum. "Bu bir cevap değil."

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Değil."

Beni inceliyor ve konuyu bırakmıyor. "Oraya gittikten sonra neden gittin?"
Ona daha sıkı sarıldım.

"Resmi gördüm."

Yüzünde bir şey parladı. Suçluluk değildi. Sadece bana göstermek istemediği bir şeyin farkına varmış olmanın acı farkındalığıydı.

"Ne oldu?"

Havuzun kenarına vardığımda onu kaldırıp beton kenara oturtuyorum, bacakları hâlâ belime dolanmış, elleri omuzlarımda, aramızda artık bir boşluk var.

"Sen beni öyle görüyorsun," diyorum ona.

Bir anlığına başka yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Seni resmetmek istememiştin."

"Ama yaptın."

"Evet." Sesi alçalır. "Yaptım."

"Neden?"

Dudaklarını ıslatıyor. "Bilmiyorum." "Bana yalan söyleme. Şu anda değil."

"Yalan söylemiyorum." Parmakları omuzlarımı sıkıca kavrar. "Resim yapıyordum ve birden... oldu."

"Resme 'Yalnız Milyarder' adını vermişsin. Beni yalnız sanıyorsun."

Yüzündeki ifade yumuşadı, ama sadece biraz. "Çünkü öylesin."

Bir kez, alçak ve mizahsız bir şekilde güldüm. "Bunu karar verebilecek kadar beni tanıyor musun?"

"Evet." Cevabı artık daha hızlı, daha güçlü geliyor. "Biliyorum."

Devam ediyor. Belki de artık göz göze geldiğimiz ve aramızdaki boy farkı ortadan kalktığı için cesaretlenmiştir.

"O cam kapıların arkasında durup, seni görebildiğim için orada olduğunu sanıyorsun. Değilsin. Beni izliyorsun. Yemek bırakıyorsun. Kahve yapıyorsun. Bütün bu küçük, özenli şeyleri yapıyorsun ve sonra bir anlam ifade edebilecekleri anda geri çekiliyorsun."

Elimi sırtında daha geniş bir alana yayıyorum. Nefesi kesiliyor.

"Aynı anda hem kıskanç hem de yok olamazsın," diyor.

Bu sözler içimi delip geçiyor. Çünkü doğru.

Çünkü onu istedim ve kendimi geri tuttum, sanki bu korku değil de disiplinmiş gibi.

Çünkü o da bunu görüyor.

Onu havuz duvarına doğru itiyorum.

Omurgası taşa değiyor. Elleri omuzlarımda yukarı kayıyor.

"O sana dokundu," diyorum yine, çünkü görünüşe göre hâlâ kindar davranmaya devam ediyorum.

"Ve sen gittin."

"Ona vurmak istedim."

Bu onu o kadar şaşırtır ki, neredeyse gülümsüyorum.

Bunun yerine bana uzun bir saniye boyunca bakıyor ve çok sessizce, "Onun yerine beni öpmeliydin," diyor.

İşte bu.

İşte bu.

Onu, bir sonraki nefesini alamayacak kadar sert öptüm.

Ağzı anında benimkinin altında açılır ve bende kalan son kontrol de bizimle birlikte kaybolur. Üç gün uzaklık. Üç gün disiplin. Üç gün boyunca onu istemekle onu güvende tutmanın aynı şey olduğunu kendime söylemek.

Hepsi bir nefes ile bir sonraki nefes arasındaki boşlukta çöküyor.

Elim saçlarını kavrar. Onunki çenemi tutar. Vücudum onu duvara yapıştırır, etrafımızda su dalgalanır, uyluklarım bacaklarını tam da o kadar ayırır ki, ona ne kadar sert bastırıldığımı hissettiğinde ağızma nefes nefese solur.

O da beni aynı sertlikte öpüyor. Alt
dudağımlı ısırtıyor.

Sanki kanıt bırakmak istemişçesine tırnaklarını omuzlarımda gezdiriyor.

Elim vücudunda aşağı kayıyor — kaburgaları, beli, kalçaları — ve iç
çamaşırının ıslak kenarını buluyor. Dikkatli olmaya zahmet etmiyorum.
İnce, ıslak kumaşın üzerinden parmaklarımı ona bastırıyorum ve ne
kadar şişmiş olduğunu hissediyorum. Ne kadar sıcak. Ne kadar hazır.

Göğsüm genişliyor.

Çünkü bu gerçek.

Bu yakınlık ya da rol yapma ya da sözleşmeden kaynaklanan bir
zorunluluk değil. Bu, onun vücudunun benimkine tepki vermesi, benimkinin
de onunkine tepki vermesi ve üç günlük inkarın en zayıf noktadan kopması.

Elim iç çamaşırının kenarının altına kayıyor. Artık engel yok. Sadece o var
— kaygan, şişmiş, parmaklarım kıvrımlarının arasından kayarken hiçbir şeye
karşı sıkışıyor. O kadar ıslak ki başım dönüyor, ve iki parmağımlı içine
ittüğimde boğazıma doğru hayatımın geri kalanında duyacağım bir ses
çıkartıyor.

Su etrafımızda akarken, elimle onu okşuyorum. Kalçaları parmaklarıma
doğru sallanıyor. Uylukları belimi sıkıca sarıyor. Başparmağımlı klitorisini
buluyor ve bastırıyor, daireler çiziyor, tekrar bastırıyor. Şimdi titriyor, alnı
omzuma yaslanmış, nefesini kesik kesik alıyor, nefesini köprücük kemiğimde
hissede biliyorum.

Adım, boğuk bir sesle ağzından çıkıyor.

Sanki söylemek istemiyor ama durduramıyormuş gibi.

Parmaklarımı onun içinde kıvrıyorum ve o sertçe sarsılıyor, bir eliyle
saçımı kavlıyor, diğer eliyle omzumu sıkıca tutuyor, sanki onu dünyaya
bağlayacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Tüm vücudunu saran bir titremeyle orgazm oluyor. Duvarları parmaklarımı
sıkıca kavlıyor ve yüzünü boynuma gömüyor, nefes nefese, tırnakları yarın
hissedeceğim izler bırakacak kadar sertçe derime batıyor.

Ben onu kucaklıyorum.

Son sarsıntı geçip nefes alışını normale dönene kadar elimi çekmiyorum.

Sonra sertçe, "İçeri," diyorum.

Bana gözlerini kırpıştırıyor. Sersemlemiş ve kızarmış. Göz bebekleri o kadar genişlemiş ki gözleri siyah görünüyor.

Sözlü bir cevap beklemiyorum.

İkimizi havuzdan çıkarırım, o bacaklarını belime dolarken ben onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek terasın karşısına götürürüm. İkimizden de su damlıyor. Islak fayans üzerinde bir kez ayağım kayar ve ikimizi kapı çerçevesine dayarım, sırtı tahtaya çarpar ve bir saniye boyunca öylece kalırız — ikimiz de nefes nefese, bacakları bana sarılmış, gece havası cildimizdeki suyu soğuturken aramızdaki her şey yanıyor.

Sonra yürümeye devam ettim.

Koridordan aşağı. Yatak odasına.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve sessiz villada ses çok yüksek geliyor. Onu yere indiriyorum ve hemen birbirimize yapışıyoruz — elleri mayomu itiyor, benimkiler sütyeninin kopçasını açmaya çalışıyor, ikimiz de çok telaşlıyız, hiçbir şeyi koordineli yapamıyoruz.

Önce sütyeni yere düşüyor. Sonra mayom. Ardından iç çamaşırı, uyluklarından aşağı çekilip bir kenara atılıyor.

Ve sonra hiçbir şey kalmaz.

Sadece biz.

Çıplak... Islak... Teras kapılarından içeri süzülen ay ışığı altında balayı süitinin ortasında duruyoruz ve birbirimize dokunmadan bunu atlabileceğimizi üç gün boyunca numara yaptığımız bu süreç nihayet, şükürler olsun ki, sona erdi.

Ona

bakıyorum.

Kendimi

tutamıyorum.

Islak saçları geriye doğru taranmış. Orgazmdan kızaran teni, yanaklarında hâlâ parılıyor. Göğüsleri dolgun, meme uçları dikleşmiş. Karnının yumuşak kıvrımı. Vücudundan ince çizgiler halinde hâlâ su akıyor, dilimle izini sürmek istiyorum.

O, hayatımda gördüğüm en güzel şey ve altı ay boyunca ofisimde bunu görmemeye çalıştım. Kahve siparişimi doğru getirmemesini reddettiğim, benim için çalışan bu güzel kadını görmemeye çalıştım.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bir elim ensesinde, diğeri belinin alt kısmında, onu bana doğru çekiyorum

bana doğru çekiyorum, böylece onun teni ile benimki arasında hiç boşluk kalmıyor.

Göğsü göğsüme, karnı karnıma değiyor, sıcaklığı benim uzunluğuma baskı yapıyor, bu his kafamı tamamen boşaltıyor.

Bacakları yatağa değene kadar onu geriye doğru yürüttüm. Onu nazikçe yatırdım ve sonra başı yastığa değene kadar onu yatağın üstüne çektim, vücudu benimkinin altında yumuşaktı, karımın içine ilk kez girmek üzere olduğumun yıkıcı farkındalığı ve hayatımda hiçbir şeyin beni bunu ne kadar istediğime hazırlamamış olması.

Ağzım boğazından aşağıya doğru kayıyor – köprücük kemiğine. Göğsünün yumuşak şişkinliğine. Dudaklarımı meme ucuna kapattığımda, o kadar sert bir şekilde yatağın üstünde kıvrılıyor ki, kalçaları benimkilere sürtünüyor ve her şeyi kontrol altında tutması gereken bir erkekten çıkmaması gereken bir ses ağzımdan kaçıyor.

Daha aşağıya iniyorum.

Karnı. Göbeğinin çukuru. Kalçasının içi, oraya ağzımı bastırdığımda nefesini kesecek kadar ince ve hassas olan yer.

Bacaklarının arasına yerleşip ağzımı tam olarak üzerine koyduğumda, tamamen hareketsiz kalıyor.

Bir kalp atışı. İki.

Sonra parmakları saçlarımin arasına kayıyor, kalçaları bana doğru kalkıyor ve çıkardığı her ses, yüzünü gömdüğü yastık tarafından yutuluyor.

Acele etmiyorum.

Onu kızdırmak için değil. Bir şeyleri kanıtlamak için de değil.

Çünkü onu burada tanımak istiyorum. Tadı nasıl, nasıl hareket ettiğini. Artık saklanacak bir mücadele kalmadığında çıkardığı sesleri, sadece onun vücudu, benim ağzım ve ikimizin de geri alamayacağı bir şeyin yavaş, amansız birikimini.

Yine çabucak orgazma yaklaşıyor — havuzdan dolayı hâlâ hassas — ve bu seferki orgazmı daha sessiz ama daha derin, tüm vücudu bana doğru kıvrılıyor, uylukları kulaklarıma bastırıyor, dudaklarından adımları fısıldar gibi söylüyor.

Uyluklarının iç kısmına son bir öpücük kondurup yukarı doğru sürünerek çıkıyorum.

İki eliyle yüzümü kavırıyor ve beni öpüyor — yavaş, derin, ağzımda kendi tadını alıyor ve umursamıyor. Eli beni sarıyor ve ben alnımı alnına yaslıyorum çünkü tüm bunlardan sonra parmaklarının üzerimde yarattığı his neredeyse dayanılmaz.

Prezervatif komodinin içinde. Ona uzanıyorum, ıslak parmaklarımla ve hiç de zarif olmayan bir hareketle paketi yırtıyorum ve o, o koyu, ağır göz kapaklı gözleriyle beni izlerken prezervatifi takıyorum.

Sonra bacaklarının arasına yerleşiyorum. Bir elimi başının yanına dayıyorum. Ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

Aramızda geçen şey şaka, öfke ya da rol yapma değil. Yapmak üzere olduğumuz şey ve bunun anlamı dışında her şeyden arındırılmış bir şey.

İçine giriyorum.

Beni tamamen içine alan yavaş bir hareket. Her düşünce kaybolur.

Beni sıkıca sarıyor, sıcak ve o kadar ıslak ki prezervatifin içinden bile hissedebiliyorum. Ağzı açık kalıyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor. Kalçalarını yukarı kaldırarak beni daha derine alıyor ve bir an için tamamen hareketsiz kalmam gerekiyor çünkü çok erken hareket edersem bu utanç verici bir şekilde çabuk bitecek.

Nefes alıyorum.

O nefes alıyor.

Sonra altımda hareket ediyor — kalçalarını küçük, kasıtlı bir hareketle sallıyor — ve ben beklemekten bıktım.

Geri çekilip ona tekrar giriyorum. Daha sert.

O çığlık atıyor. Sessizce değil. Havuzdan gelen kontrollü sesler gibi değil. Odayı dolduran ve omurgamın dibine kadar inen, tam ve filtrelenmemiş bir ses.

Ondan sonra, hiçbir şey dikkatli kalmıyor.

Sanki buna açmışım gibi onu sikiyorum — çünkü öyleyim. Her vuruş daha derine, daha sert oluyor, elim uyluklarını kavırıyor, kalçamın etrafına daha yükseğe çekiyor, böylece kendimin tüm uzunluğunun onun içinde kaybolduğunu hissedebiliyorum. Bu ses odayı dolduruyor. Islak ten.

Yatak çerçevesinin gıcırtısı. Her en derine indiğimde kesilen nefesi.

Elleri omuzlarımdan sırtıma, oradan da çarşaflara kayıyor, kumaşı avuçlayıp yatağın köşesinden çekiyor. Sırtı kavisleniyor. Baş yastığa doğru geriye eğiliyor ve ben ağzımı boynunun açıkta kalan çizgisine doğru sürüklüyorum, nabzının dudaklarıma çarptığını hissediyorum.

Bu, otuz dört yıldır inşa ettiğim kontrollü, titiz adam değil.

Bu, onun altında yatan bir şey. Ona bir isim vermeden önce bile onu isteyen bir şey.

Aramızdan elimi uzatıp başparmağımı klitorisine bastırıyorum. Altımda o kadar şiddetli bir şekilde sarsılıyor ki, neredeyse ritmimi kaybediyorum. Ama baskıyı sabit tutuyorum — itişlerimle uyumlu, sıkı daireler çizerek — ve onun çözülüşünü izliyorum.

Çok uzun sürmedi.

Vücudu kaskatı kesiliyor. Sırtı yataktan tamamen kalkıyor. Duvarlar beni o kadar sıkı sarıyor ki, bu his bir saniye boyunca görüşümü tamamen karartıyor. Adım, parçalanmış bir şekilde ağzından çıkıyor — bir araya gelmeyen heceler — ve tüm vücudu bu gücün etkisiyle titriyor.

Belki beş vuruş daha yapıyorum.

Sonra ben de gidiyorum.

Sanki bir taşıyıcı duvar çöküyormuş gibi bir etki yaratıyor. Kalçalarım onunkilere sıkıca yapışıyor ve her şey kilitleniyor — kollarım, çenem, omurgam — orgazm, neredeyse acıtacak kadar keskin dalgalar halinde içimden geçiyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve bunun beni tamamen parçalamasına izin veriyorum.

Ondan sonra uzun bir süre nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ağırlığım onu eziyor olmalı ama beni itmiyor. Parmakları omurgamdan yukarı doğru, ensedeki ıslak saçların arasından yavaşça kayıyor. Öyle nazik ki, göğsüm kavgadan daha çok ağrıyor.

Sonunda sırt üstü yuvarlanıyorum ve o da benimle birlikte geliyor, göğsümün üzerine yarı uzanmış, bir bacağı benimkine dolanmış, ikimiz de havuzdan ve merdivenleri koştuktan dolayı kenarlarımız hâlâ ıslak.

Odanın diğer ucunda, şifonyerin yanında duran tuvale bakıyorum.

Günler önce eve getirdiği tablo. Şu anda Amaury'nin galerisinde asılı olan, yabancıların durup içindeki yalnızlığa bakakaldıkları tablo.

"Güzel," diyorum.

Kafasını kaldırdı. "Tablo mu?" "Evet."

Ağzı hafifçe kıvrılıyor. "Bu, bir iltifata tehlikeli derecede yakın bir ses tonuydu."

"Öyle."

Beni bir saniye inceliyor. "Onu gördüğünde pek heyecanlanmış görünmüyordun."

"Hayır."

"Çünkü kötü mü?"

"Çünkü doğru."

Gülümsemesi kaybolur.

Gözlerimi tavana dikeyorum çünkü sonraki cümleyi söylerken ona bakmaktan daha kolay geliyor.

"Senin gözünden kendimi görmek hoşuma gitmedi."

Bir saniye boyunca, tek yaptığı göğsüme nefesini üfleme.

Sonra sessizce, "Kazadan sonra resim yapmayı bıraktım," diyor.

Başımı çeviriyorum.

Elinde tuttuğu çarşafı izliyor, kumaşı gerçekten hissetmeden düzeltip duruyor.

"Tekrar resim yapmak istemek, ona ihanet etmek gibi geliyordu," diyor. "Annem resim yapmayı severdi. Resim benim olmadan önce onundu. O öldükten sonra, her yeniden başlamayı düşündüğümde, bu bana bencilce geliyordu. Onu en çok andıran şeye geri dönmek, onu geride bırakmak gibi geliyordu."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Umursamadığım için değil.

Çünkü bu, sözünü kesemeyeceğin türden bir gerçek.

Titrek bir nefes verir. "Kulağa mantıksız geldiğini biliyorum."

"Gelmiyor."

Bu sözlerim üzerine bana bakıyor.

Yüzündeki ifade yumuşuyor.

Bir an sonra soruyor: "Neden yüzme?"

Yine tavana bakıyorum.

"Kafamın ilk kez sessizleştii yerdii," derim. "Diğer her şey her zaman birileri için bir anlam ifade ediyordu. Okul. Özel öğretmenler. Önemli olaylar. Akşam yemekleri. Yüzme ise öyle değildi. Sadece su ve bir sonraki tur vardı." Bir an dururum. "Aklım durmak bilmediğinde hâlâ başka hiçbir şeyden daha iyi işe yarıyor."

Parmakları, aramızdaki çarşafın üzerinde benim parmaklarımı bulur ve parmaklarımı kavrar.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyorum.

"Kendini aşmaya çalışmadığın zaman seni daha çok seviyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Ellerimizi ağzıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum, sonra tekrar yere bırakıyorum.

Bundan sonra bana daha da yaklaşır, sanki başka bir yere ait değilmiş gibi başını omzuma yaslar.

Dışarıda, karanlıkta deniz kıyıya doğru ilerlemeye devam ediyor.

İçeride, oda yeni bir şekilde sessiz.

İçinde iki kişi olduğu için artık boş değil. O, istemeden beni resmetti.

Beni konuşturmak için eve kadar takip etti.

Sanki o da benim kadar kendini tutmaktan bıkmış gibi beni öptü.

Ve şimdi, hak ettiğimden daha fazla bana güveniyormuş gibi yanıma kıvrılmış durumda.

İşte istediğini sonunda elde etmenin sorunu da bu.

Sonrasında daha sakın hissetmiyorsun.

Daha çok korkarsın.

Çünkü artık kaybedecek gerçek bir şeyin var.

On Dokuzuncu Bölüm

ARIA

Sözleşmeli kocanla yattığın ertesi sabah, görünüşe göre, seçici hafıza kaybı egzersizi gibidir.

Aşağı indiğimde Everett çoktan mutfakta. Board şortu giymiş, kahvesini hazırlamış ve telefonu elinde. Saçları, duş aldığını duymadığım için hâlâ ıslak, bu da yine güneş doğmadan kalkmış olduğu anlamına geliyor; yüzüyor, çalışıyor ya da beyni onu benim yanımda yatakta kalmasına izin vermediğinde yaptığı her neyse onu yapıyor.

Bana bir göz
attı. "Günaydın."

Tek kelime. Birkaç saat önce duvarın önünde çıplak olarak yanımda olmayan birini selamlarken kullandığı aynı mesafeli tavırla.

"Günaydın," diye karşılık veriyorum.

İkimiz de dün gecedен
bahsetmiyoruz. Ya da havuzdan.

Ya da yatak odasından.

Ya da sabahın ikisi civarında, sanki beni gitmekten alıkoyuyormuş gibi kolunu belime dolamış halde, onun üstüne yarı uzanmış halde uyandığım gerçeğinden. Bu arada, gitmeye çalışmıyordum.

Kahve dolduruyorum ve ellerine bakmamak için kendimi çok zorluyorum. Elleri... hayır.

Kahve. Odaklan. Bu sabahı ve onun yetenekli ellerini düşünme.

Beni tam olarak görmezden gelmiyor. Mutfakta, içinde ne olduğunu kimse kabul etmediği sürece yakınlığın sorun olmayacağına karar vermiş bir adam gibi dolaşıyor.

bunda ne olduğunu kimse fark etmediği sürece yakınlığın idare edilebilir olduğuna karar vermiş bir adam gibi mutfakta dolaşıyor.

Bu Everett'i tanıyorum. Bu, rutinlerden duvarlar ören Everett. Kahve bu sıcaklıkta. Raporlar bu sırayla düzenlenmiş.

Bu sabah teslim edilen pasta kutusunu açıyorum ve sanki bu artık benim işimmiş gibi bir tabağa kruvasanları dizmeye başlıyorum.

Beni yarım saniye izliyor, sonra başka yere bakıyor ama ben bunu gözümün ucuyla yakalıyorum.

Sonra telefonu çalar ve ona bakar, yüzünde ise ancak boyun eğmiş bir ıstırap olarak tanımlayabileceğim bir ifade belirir.

"Everly," diyor, sanki bu bir teşhismiş gibi.

Daha çok benimle konuşmamak için bir bahane gibi. "Ne istiyor?"

Telefonu bana doğru çevirdi.

Fotoğrafçı saat 10'da yerinde olacak. İkinizin de havuz başında birbirinizi gerçekten seviyormuş gibi görünmenizi istiyorum. Everett, gömleğini çıkar. Aria, kocanla ateşli bir balayında gibi görünecek bir şey giy. Sürekli poz notları göndereceğim. Bunu zorlaştırmayın.

Ekrana bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

"Bir paparazzi fotoğrafçısı tuttu," diyor düz bir sesle. "Mütevelli heyeti için."

"Bunu sana günler önce söylemişti. Neden bunu şimdi duyuyorum?"

"Şaka yaptığını umuyordum."

Gözlerimi devirdim. "Everly hiç fotoğraf kanıtı konusunda şaka yaptı mı?" Sessizliği yeterli bir cevaptı.

İkimiz de hala ekrana bakarken bir mesaj daha geliyor.

Ayrıca: BİRBİRİNİZE DOKUNUN. Yanlışlıkla aynı tatil köyüne rezervasyon yapmış iş ortakları gibi görünüyorsunuz. Düzeltin bunu.

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Everett telefonu kilitliyor.

"Bu dayanılmaz olacak," diyor.

Sanki dayanılmaz demek, birkaç saat önce evlendiğin ve balayında ateşli seks yaptığın kadına aşık olmuş gibi davranmak demekmiş gibi.

"Kesinlikle," diyorum, ama o bu alaycı tonu anlamıyor.

Ve işte böylece sabah saat 10.15'te beyaz bikinimle havuz kenarındaki şezlongda uzanmış, tek kelimesini bile anlamadığım bir kitabı okuyormuş gibi yaparken, hiçbir şey olmamış gibi davranmak isteyen kocam ise, dergiden çıkıp güneş kremi sürmeyi unutmuş bir parfüm reklamı gibi, gömleksiz bir şekilde yanımdaki sandalyede oturuyor.

Everly'nin mesajları tam zamanında geliyor.

10:22 — *Daha da yaklaştık. Sanki ayrı tatillerdeymişsiniz gibi görünüyorsunuz.*

Sandalyeyi onun sandalyesine doğru 15 santim kaydırıyorum.

10:31 — *Aria, ona doğru eğil. Elini koluna koy. Doğal görün.*

Elimi uzatıp ön koluna koyuyorum.

Cildi sıcak. Dokunduğumda altındaki kaslar geriliyor. İkimiz de bunu fark etmiyoruz.

10:38 — *Daha iyi. Şimdi Everett, kolunu onun omzuna at.*

Mesajı okur, burnundan bir kez nefes verir ve kolunu sandalyemin arkasına uzatır. Parmak uçları çıplak omzuma değiyor.

Tüm sinir sistemim bir santral gibi parlıyor.

Sorun yok. Hiç sorun yok. Biz sadece bir görevi yerine getiren iki yetişkiniz.

10:45 — *Güzel. Birkaç dakika öyle kalın. Fotoğrafçı harika açları yakalıyor. Neredeyse birbirinizi öldürmek istemiyormuş gibi görünüyorsunuz.*

"Kız kardeşin," diyorum dişlerimin arasından, gülümsememi bozmadan, "tanrı kompleksine sahip."

"Yıllardır bunu söylüyorum."

10:52 — *Tamam, şimdi ŞİRİN bir şey yap. Alnına öpücük kondur. Ona üzüm yedir. Ne yaparsan yap. Sadece daha önce bir kadına dokunmuş gibi görün, Everett.*

O bunu okur ve çenesinin o kadar sert bir şekilde gerildiğini görürüm ki kasları seğirir.

Sonra, hiç uyarmadan, eğilip ağzını şakağıma bastırıyor. Dudakları tenime sıcaklık veriyor ve nefesi kulağımın yanındaki saçlarımı dalgalandırıyor. Elim kitabı sıkıca kavırıyor.

"İşte," diyor sessizce, geri çekilirken. "Mutlu musun?"

Ona bakmıyorum çünkü şu anda ona bakarsam, uzanıp onu öpmek gibi aptalca bir şey yapacağım.

"Bilmiyorum, kız kardeşine sor," diyorum zorlukla. Telefonu titriyor.

MÜKEMMEL. İşte bu. Gözlerim doluyor. Biraz daha o enerji.

Telefonu yine titriyor.

Ayrıca: bunları Pacific NW Monthly'ye gönderip en iyilerini Genevieve Teyze'nin ofisine iletiyorum. Yönetim kurulu mutlu bir evliliğın kanıtını istiyorsa, onlara lanet olası bir dergi kapağı veriyoruz. Rica ederim.

Ben yavaş yavaş aklımı kaçırırken, yirmi dakika daha pozumuzu koruyoruz. Kolu omuzlarımda kalıyor. Elim kolunda kalıyor. Fotoğrafçı görünüşe göre bahçenin bir yerinde, dün geceki ilişkinin hayatımın en iyi seksi değıl de sözleşme gereğı rol yapmayı kabul etmiş bir çift gibi görünmemizi çekiyor.

Sanırım listesinden "evliliğın tamamlanması" maddesini silebilir. Tabii ki bunu düşünmüyorum.

Bir ara güneş yer değıştiriyor ve havuzun onun tarafındaki gölge kayboluyor.

11:30 — *Tamam, sanırım yeterince çekim yaptık. Ama geri dönerse diye havuzun yanında KALIN. Doğal görün.*

"Doğal," diye mırıldanır Everett, başını şezlonga yaslayarak. "O doğal bir şey istiyor."

"Belki de yönetim kurulu toplantısındaymış gibi görünmeyi bırakırsan, bu yardımcı olur."

Gözlerini açmıyor. "Rahatlıyorum." "İkiye bölünecek kadar gergin görünüyorsun." "Bu benim rahat yüzüm."

Neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum çünkü fotoğrafçı hâlâ ortalıkta dolaşıyor olabilir ve Everly'ye Everett'in sözlerine güldüğüm bir anı sunmak istemiyordum. O bunu çerçeveletirdi.

Bundan sonra gözlerini iyice kapattı. Bir dakika sonra, kollarını başının altına katlayıp yüzünü bana çevirerek karnının üstüne döndü.

Ben de okumaya devam ediyormuş gibi yapıyorum.

Güneş yakıcı. Havuz parıldıyor. Ve zaman uzuyor.

Nefes alışması değişene kadar uykuya daldığını fark etmiyorum. Nefesi yavaşlıyor, derinleşiyor ve ön kollarına dayanan yüzündeki o sürekli gerginlik kayboluyor. Kaşlarının arasındaki çizgi düzeliyor ve ağzı gevşiyor.

Kitabıma geri dönüyorum. Bu sefer gerçekten birkaç sayfa okuyorum. O kadar dalmışım ki, şemsiyenin gölgesi olmadan güneşin ne kadar süredir doğrudan üzerine vurduğunu fark etmiyorum.

Tekrar baktığımda sırtının tamamı pembeye dönmüş.

Ve daha yakından baktığımda... Pembe değil.

Kırmızı. Otururum. "Everett."

Cevap yok.

"Everett."

Başını çeviriyor. Parlak ışığa karşı bir gözünü açıyor.

Hareket ediyor ve sonra dişlerinin arasından o kadar keskin bir şekilde tıslıyor ki, ben irkiliyorum.

"Olamaz," dedim.

Dirseklerine dayanarak omzunun üzerinden hasara bakıyor — omuzlarından beline, kollarına ve ensesine kadar öfkeli bir kırmızı.

"Siktir," diye mırıldanır.

"Uyuyakalmışsın."

"Görüyorum."

"Güneşin tam altında."

"Teşekkürler, Aria. Şu anda bu bariz gerçekler çok yardımcı oluyor."

Elimi ağzıma bastırıyorum çünkü gülersem beni gerçekten öldürebilir.

Tamamen oturmaya çalışır ama durur. Yüzünü buruşturur. Tekrar yere yatar.

"Aloe vera lazım," diyorum, çoktan ayağa kalkmış durumdayım. "Ya da... villada bir şeyler vardır herhalde. Kıpırdama."

"Zaten bir yere koşmayı planlamıyordum."

Üst kattaki banyoda güneş sonrası losyonunu buluyorum. Aloe ve nane kokan, kalın ve serinletici bir jel. Aşağı indiğimde,

şemsiyeyi açmış, dirseklerini dizlerine dayamış, başını öne eğmiş, şezlongun kenarında dik oturmayı başarmıştır.

En kötüsü sırtı.

Omuzlarından beline kadar ıstakoz kırmızısı. Üç gün sonra muhteşem bir şekilde soyulacak ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca cehennem gibi acıtacak türden bir yanık.

"Tamam," diyorum, kapağı açarken. "Arkanı dön."

Dönüyor... yavaşça.

Ellerime jel sıkıp omuzlarına dokunduğumda hemen geriliyor.

"Üzgünüm," diye

mırıldanıyorum. "Soğuk

mu?" "Sorun değil."

Belli ki sorun var. Sırtındaki her kas gergin, yanık yüzünden değil, ellerimin üzerinde olması yüzünden ve ikimiz de ellerimin en son üzerinde olduğu zaman ne olduğunu biliyoruz.

Jeli uzun, dikkatli hareketlerle omuzlarına sürüyorum. Cildi sıcak.

Sadece güneşten değil.

Sessizlik hızla yoğunlaşıyor.

Aloe'yi omurgasından aşağıya, sırtının geniş yüzeylerine, nefes aldığı anda ellerimin altında hareket eden kaslara sürüyorum. Güneş yanığı kızgın; avuç içlerime ısı yayıyor.

Sonra onu görüyorum.

Sol omuz kemiğinin hemen altında. Cildine basılmış küçük, koyu renkli izlerden oluşan bir hilal — diş izleri, yanığın kızılığı altında yarı gizli ama neye baktığını bildiğinde hiç şüpheye yer bırakmayan izler.

Benim.

Dün gecedен.

Bana o kadar derinden girdi ki sırtım yataktan kalkmış, ben de çıkmak üzere olduğum ses villadaki tüm açık pencerelerden duyulacağı için ona en yakın olan kısmını ısırılmışım.

Ellerim hareketsiz.

Yüzüm kızarıyor — güneşten değil. Anıdan. Ona o izi bıraktığımda hissettiklerimin ve o sırada çıkardığı sesin çok net, çok canlı bir anısından.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, başparmağımla izinin hemen üstünü okşayarak. "O konuda."

Başını hafifçe çevirdi. Görebilecek kadar değil. Sadece neyden bahsettiğimi anlayacak kadar.

"Sorun değil," diyor.

Sonra elleri geriye uzanıyor, uyluklarımı buluyor ve beni kendine çekiyor.

Sert değil. Ani değil. Sadece avuç içleri çıplak bacaklarımın dışına düz bir şekilde yapışıyor, parmakları nazikçe kavırıyor, göğsüm yanmış sırtına birkaç santim kalana ve uyluklarım arkadan kalçalarına baskı yapana kadar beni kendine doğru çekiyor.

Ellerim omuzlarında donar. "Everett."

"Fazla anlam yükleme." Sesi alçaktır. "Daha iyi bir açığa ihtiyacın vardı."

"Açım gayet iyiydi."

Parmakları uyluklarımda gerilir, alyansının metal hissi tenime değişiyor.

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Başparmakları bacaklarımın dış kısmında küçük daireler çizmeye başlıyor — dalgın, neredeyse bilinçsizce, sanki elleri beyninin izin vermediği bir şey yapmaya karar vermiş gibi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Fotoğrafçı işini bitirdi," diyorum. Sesim istediğimden daha nefes nefese çıkıyor.

"Hiçbir şey yapmıyoruz."

"Ellerinizi uyluklarımda üzerinde." "İlaç sürüyorsunuz."

"Bu duyduğum en zayıf bahane."

Sanki bana bakmaya çalışır gibi başını hafifçe çeviriyor. "O zaman beni durdur," diyor.

Durdurmam.

Ellerim omuzlarına aloe sürmeye devam ediyor, şimdi daha yavaş, daha dikkatli. Uyluklarımı daha sıkı kavırıyor, beni biraz daha kendine çekiyor. Aramızdaki sıcaklık güneş yanığıyla ilgisi yok, tamamen bu adamın bütün sabah hiçbir şey olmamış gibi davranıp şimdi de vücudu bu durumu fark etmemiş gibi beni kendine sıkıca sarmasıyla ilgili.

Telefonu yan sehpa titriyor.

İkimiz de ona
bakıyoruz. Everly.

Bunlar mükemmel olacak. Artık bugün resmi olarak görevden ayrıldın.

Everett'in elleri uyluklarımdan kayıyor. An
sona eriyor.

Aloe şişesini kapatıp şezlongdan kalkıyorum, aramıza gerekli
hissettirdiğim ama aynı zamanda istemediğim bir mesafe koyuyorum.

"Günün geri kalanında güneşten uzak durmalısın," diyorum, beni
ayakta tutan tek şey bu olduğu için pratikliğe sığınıyorum.

Bana bakmadan bir kez başını sallar. "Biliyorum."

Şişeyi, kitabımı ve onurumu toplayıp içeri giriyorum. Kapıda
duruyorum.

"Ne olursa olsun," diye söylüyorum arkamı dönmeden, "fotoğrafçı
muhtemelen haşlanmış karides gibi görüldüğün harika fotoğraflar
çekmiştir."

"Boyayacak bir yerin yok mu?"

Merdivenleri çıkarken gülümsüyorum.

Arkamda, telefonunun yine titrediğini duydum.

Ardından da onun homurtusunu.

Ardından Everly'nin adı, genellikle kan davalı düşmanlara yönelik bir
sinirle dudaklarından mırıldanıyor.

Yatak odasının kapısını kapatıp, hala gülümseyerek kapıya yaslanıyorum.

Hâlâ ellerini uyluklarımda bir damga gibi hissediyorum. Cildime değen
yüzüğü, en tuhaf şekilde, önümüzdeki bir yıl boyunca birbirimize bağlı
olduğumuzu hatırlatıyor bana.

Hâlâ, sanki beni durdurmamayı umuyormuş gibi *"o zaman beni
durdur"* dediği şekli düşünüyorum.

Bir daha olmamalı. Doğru.

Elbette.

Bakalım bu ne kadar sürecek.

Yirminci Bölüm

ARIA

Akşam yemeği için Paris'e uçmak normal bir cümle değil.

Jet, Cannes dışındaki özel pistten havalanıp kuzeybatıya doğru yönelirken kendime bunu tekrar tekrar hatırlatıyorum. Everett, sanki vücuduna dikilmiş gibi üzerine oturan kömür rengi takım elbisesiyle karşımda oturuyor. Everly'nin valizime koyduğu siyah elbisenin eteğini düzeltirken — yere kadar uzanan, sırtı açık, pahalı görünecek kadar sade ve kasıtlı görünecek kadar çarpıcı.

Akşam yemeği için Paris'e
uçuyoruz. İnsanların yaptığı gibi.

Sanki artık hayatımız buymuş gibi.

Everett'in gömleğinin yakasında güneş yanığı hâlâ görünüyor; beyaz kumaşın üzerine yayılan kızıl pembe kenar, dünkü felaketin kanıtı gibi. O bundan bahsetmedi. Ben de bahsetmedim. İkimiz de dün hiç yaşanmamış gibi davranıyoruz, tıpkı önceki gece hiç yaşanmamış gibi davrandığımız gibi, tıpkı bu hafta boyunca belirlediğimiz tüm sınırları yavaş yavaş yıkmış gibi davranmadığımız gibi.

Uçuş kısa.

İki saatten az sürüyor ve eminim ki bu sürenin çoğunda çalışacaktır.

Altımızda uzanan Fransız kırsalını izliyorum. Yeşil ve altın renginin oluşturduğu bir mozaik, solan ışığı yakalayan nehirler... Ve bu gecenin iş için olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Everett'in yıllardır satın almaya çalıştığı Pierre'in futbol kulübü. Şimdi onun için bunu gerçekleştirmede bir rolüm var.

Uçak indikten ve jetten çıkıp bizi bekleyen limuzine bindiğimizde, Everett'in beni arabaya bindirirken elini belimin altına koyuşunu fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Bu elbiseyle vücudumu baştan aşağı süzen gözlerini yakaladığımda ve sonra sanki bakmazsa arabanın arkasında bana bir şey yapıp akşam yemeğine geç kalacağımızdan endişeleniyormuş gibi başka yere baktığında, kızarmamaya ve dudağımı ısırmamaya çalışıyorum.

Odaklan, Aria. Üstelik Everett, bu gece limuzinin arka koltuğundaki küçük bir eşin dikkatini dağıtmasına izin vermeyecek kadar odaklanmış ve azimli.

Paris bizi trafik, altın rengi akşam ışığı ve diğer tüm şehirlerin çok fazla çaba sarf ediyormuş gibi hissettiren doğal ihtişamıyla karşılıyor. Restoran, 8. Arrondissement'daki dar bir sokakta, işaretli bir kapının arkasında gizlenmiş durumda; burada yemek yiyenler zaten yerini bildikleri için tabelaya ihtiyaç duymayan türden bir yer.

Biz vardığımızda Pierre ve Margaux çoktan yerlerine oturmuşlar.

Pierre bizi görünce hemen ayağa kalkıyor. Gümüş rengi saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış, takımı tam üzerine oturmuş, tıpkı Everett gibi.

"Everett." Everett'in elini iki eliyle sıkıca tutar, sonra bana döner. "Ve güzel gelin. Aria, hatırladığımdan bile daha güzelsin."

"Dikkatli ol," der Margaux arkasından, sıcak bir gülümsemeyle ayağa kalkarak. "Karin tam burada."

Selam vermek için iki yanağıma da öpücük konduruyor, parfümü zengin ve çiçeksi bir kokuya sahip. Kokuyu tanımıyorum. "Onu aldırma. Herkese kur yapar. Genetik bir şey."

"Bu Fransızca bir şey," diye düzeltir Pierre.

"Sinir bozucu," diyor Margaux, ama ses tonu alaycı.

Onu yeniden sevmeye başlıyorum ve Everett ile ikimizin de aynı sosyal çevrede temsil edildiğini hissetmek güzel. Tıpkı La Maison Aurelle'de olduğu gibi.

Akşam yemeği o kadar küçük ve güzel porsiyonlarda servis ediliyor ki, onları yerken kendimi suçlu hissediyorum. Pierre, çekiciliği ve stratejisiyle sohbeti domine ediyor. Kauffman Holdings'in vizyonunu, kulübü ve Everett'in Avrupa'da spor kulüplerinin geleceği hakkında ne düşündüğünü soruyor. Hem Everett'in bilgisini hem de takımla ilgili niyetini sınıyor. Pierre'in ilgi görmekten hoşlandığı da açık ve

Everett'in her soruya verdiği yanıtlardan, onun da bunu anladığını görebiliyorum.

Everett bu durumu bir profesyonel gibi idare ediyor... sanki bu rol için doğmuş gibi. Belki de öyledir.

Margaux ve ben aralarda konuşuyoruz — Cannes hakkında, sanat hakkında, bu mevsimde Riviera'daki ışık hakkında. Yanaklarımı ısıtan, her şeyi bilen bir gülümsemeyle balayımızı soruyor.

"Mutlu görünüyorsunuz," diyor basitçe. "İkiniz de."

"Öyleyiz," diyorum.

Bu bir yalan değil, ama tam olarak doğru da değil.

Sonra ona bir bakış atıyorum ve Everett'in beni izlediğini, sanki o da Margaux kadar cevabımı merak ediyormuş gibi cevabımı beklediğini görüyorum.

Ana yemeğın yarısında, Pierre şarap kadehini kaldırıyor.

"Bir kadeh kaldıralım," der. "Yeni ortaklıklara. Kocalarını hak ettiklerinden çok daha ilginç gösteren güzel kadınlara." Everett'e keskin bir bakış atar. "Ve doğum günlerine."

Kadehini Everett'inkiyle tokuşturur.

"Joyeux anniversaire, mon ami."

Dünya başım dönüyor.

Doğum günü. Bugün onun doğum günü. Bana tam olarak söylemiş değil ama evlilik için son tarih ve diğer her şey göz önüne alındığında, bugün olduğunu bilmeliydim.

Sırf irademle yüzümü sabit tutuyorum.

Gözlerim Everett'e kayar, o da küçük bir baş sallamayla kadeh kaldırmayı kabul eder ve karısının bunu hatırlayıp hatırlamadığını hiç umursamadığını açıkça belli eder.

Yine de Pierre biliyordu... ve ben bu sabah ona mutlu yıllar bile dilemedim. Yapabileceğim en azından bu kadar.

Masadan bana doğru bakışımı yakaladı. Bir anlığına gözlerini benden ayırmadı.

Bakışları düşüyor, sonra tekrar bana dönüyor. Tam olarak suçluluk değil. Daha çok, benim yeni öğrendiğimin ve onun da daha sonra gelecek konuşmayı bildiğinin sessiz farkındalığı gibi.

Gülümsüyorum. Kadehimi kaldırıyorum. Rolümü oynuyorum.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum ve beynim bana dünyanın en romantik şehrinde olduğumu haykırsa da sesim normal çıkıyor

dünyanın en romantik şehrinde, balayında olduğumu, bugün doğum günü olduğunu bana söyleme zahmetine bile girmeyen kocamla... ve bunu bir iş toplantısında geçirdiğimizi haykırıyor olsa da sesim normal çıkıyor.

Bu, bugüne kadar yaptığı en "Everett Kauffman"ca şey.

Akşam yemeğinin geri kalanı etrafımda devam ederken, ben bu yeni bilgiyi midemde sindiremediğim bir taş gibi hissederek oturuyorum.

Bana söylemedi.

Aynı yatağı paylaşıyoruz. Aynı villayı paylaşıyoruz. Hayatı paylaşıyoruz, ne kadar geçici de olsa. Ve bugün, akşam yemeği için Paris'e uçtuğumuz günün onun doğum günü olduğunu bana söylemedi.

Neden söylemedi?

Akşam yemeğinden sonra, masa doğal bir şekilde ikiye ayrılır. Pierre, şartları görüşmek üzere Everett'i dışarıya puro ve viski içmeye davet eder. Margaux bize birer kadeh şampanya daha sipariş eder ve erkeklerin kendilerini önemli hissetmelerine ne zaman izin vereceğini bilecek kadar iş yemeği deneyimi yaşamış bir kadının memnuniyetini yansıtan bir tavırla sandalyesine yaslanır.

Everett masadan ayrılınca Margaux tekrar Fransızca konuşmaya başlıyor, çünkü benim Fransızcam onun İngilizcesinden daha iyi ve ben de Fransızcamı geliştirmek için pratik yapmaktan her zaman memnunum.

Fransızca konuşmak anneme daha yakın hissetmemi sağlıyor. Ve bugün, annem uzun zamandır hiç olmadığı kadar yakın geliyor bana.

"Peki," diye soruyor onlar ortadan kaybolduktan sonra. "Bana gerçekte nasıl olduğunu anlat." Gözlerimi kırkıyorum. "Neyin nasıl olduğunu?"

"Evlilik." Gülümsüyor. "Böyle bir adamla."

Şampanyadan bir yudum alıyorum ve cevabımı dikkatlice düşünüyorum. "Şaşırtıcı."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Beklediğim gibi değil," diyorum. "İyi anlamda. Kafa karıştırıcı anlamda."

Yavaşça başını sallıyor, kadehini sapından çeviriyor. "Pierre de öyleydi. Dışarıdan bakıldığında tamamen iş adamı gibi görünüyordu. Ama içten içe çok duygusal biriydi. Söyledikleriyle kastettikleri arasındaki farkı anlamam yıllarımı aldı." Bana sıcak ve anlayışlı bir bakışla bakıyor. "Seninki yıllar sürmeyecek. Sana bakışından bunu anlayabiliyorum."

Göğsüm sıkışır.

"Bana nasıl bakıyor?"

"Sanki odadaki tek şey, nasıl elde edeceğini bilmediği tek şey sensinmiş gibi." Yumuşakça gülüyor. "Bu, onlar gibi erkekleri korkutur. Strateji kurarak sahip olamayacakları şeyler. Sen, onların elde edemeyeceği bir malısın, yani ortadan kaybolabilirsin... parmaklarının arasından kayıp gidebilirsin ve onlar bu konuda hiçbir şey yapamazlar."

"Ama ben parmaklarının arasından kayıp gitmeye ya da ortadan kaybolmaya çalışmıyorum. Ben buradayım."

"Bunu biliyorum, sen de biliyorsun, ama Everett ve Pierre, Pierre'den anladığım kadarıyla oldukça benzer şekilde büyümüşler. İkisi de, koşulsuz sevgi sunması gereken iki kişiden, yani ebeveynlerinden, duygusal olarak yetersiz ve çıkar ilişkilerine dayalı bir ortamda büyümüşler."

Pierre'in nasıl büyüdüğünü bilmiyorum ama Everett'ten annesi hakkında aldığım az miktardaki bilgiden ve babası hakkında bildiklerimden yola çıkarak, Everett'in çocukluğu konusunda haklı olduğunu söyleyebilirim.

"Ben çıkar ilişkisi istemiyorum," diyorum, ama sanırım bu tamamen doğru değil. Sonuçta, her şey böyle başlamıştı. "Sadece ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum. Tek yaptığı şey çalışmak."

"O zaman ona çalışmaması için daha iyi bir neden ver," diyor, kaşlarını kaldırıp şarap kadehini dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor.

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum.

Bu yüzden şampanyamı içip sözlerin etkisini bekliyorum.

Kısa bir süre sonra Pierre ve Everett geri dönerler. Pierre memnun görünüyor ve bu da anlaşmanın nihayet kabul edildiğini merak etmeme neden olur. Everett her zamanki gibi okunamaz bir haledir.

Masaya ulaştığında eli sırtıma dokunur. Başparmağı, yerleşmeden önce çıplak tenimde küçük bir daire çizer.

"Hazır mısın?" diyor.

"Neye?"

"Geri dönmeden önce uğramamız gereken bir yer daha var." Sonra Pierre'e dönüp elini sıkıyor. "Aramayı yaptığın için tekrar teşekkürler."

"Bana teşekkür etme. Bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptın ve umarım ikiniz de eğlenirsiniz."

Everett şalımlı takmama yardım eder, Pierre ve Margaux'ya iyi geceler diler ve beni restorandan çıkıp serin Paris gecesine doğru yönlendirir.

"Pierre ne tür bir telefon görüşmesi yaptı?" diye soruyorum. "Ne tür bir anlaşma yaptınız?"

Restorandan çıktığımızda araba bizi bekliyor. Everett şoföre el sallayarak onu uğurlar ve önce benim için kapıyı açar. "Herhangi bir yeniden yapılanma öncesinde, önümüzdeki yıl boyunca idari personeli işten çıkarmayacağımı kabul ettim."

Dudaklarımdan bir gülümseme süzülüyor. "Takımı elde ettin." "Takımı elde ettim... kısmen senin sayende."

"Benim sayemde mi?"

"Karisını seven bir adam, onu mutlu etmek için anlaşmalar yapmaya hazırdır," diyor. "Margaux seni seviyor, Pierre'in oturup teklifimi dinlemeye razı olmasının tek nedeni bu."

"Görünüşe göre, beklediğinden daha değerli bir varlık haline geliyorum," diyorum gururla.

"Aria... sen bundan çok daha fazlası oluyorsun." O da bana bakıyor, gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor.

İçeri giriyorum, sonra Everett kapıyı kapatıyor ve ben elbisemle kenara kaymak zorunda kalmayayım diye limuzinin arkasına dolaşıp diğer taraftan biniyor.

Ama havaalanına doğru gitmiyoruz. İki virajdan sonra fark ediyorum. Sonra üç.

"Bu jet'e giden yol değil," diyorum. Bana bakmıyor. "Hayır."

"Nereye gidiyoruz?" "Bir yere."

"Bu bir cevap değil."

"Dört dakika sonra cevap olacak."

Pencereden dışarı bakıyorum ve Paris'in önümden akıp gitmesini izliyorum — köprülerin altında parıldayan Seine Nehri, altın rengi ışıklarla aydınlanan binalar, bu geç saatte bile hâlâ insanlarla dolu caddeler.

Sonra araba yavaşlıyor. Ve onu görüyorum.

Müzeyi.

Gabriel'in bahsettiği müze. Sadece davetlilerin girebildiği ve ek bilet verilmeyen özel ön gösterim.

on dokuz yaşımdan beri üzerinde çalıştığım ve asla şahsen göremeyeceğimi sandığım ressamın eserlerinin sergilendiği müze.

Bina karanlık.

Artık açık değil. Saatler önce kaçırdığım ön izleme partisi için ışıktandırılmamış. Ama girişte bekleyen iki personel var.

Araba duruyor.

Everett'e dönüyorum.

O zaten bana bakıyor.

"Pierre'in yönetim kurulunda bir arkadaşı var," diyor sessizce.

"Sordum." Ağzım bir an için açık kalıyor.

"Bu senin yaptığın anlaşma..." diyorum, çünkü bu bir soru değil.

Bunu bana sağlamak için Pierre ile bir takas yapmış. Bu gece bunu alabilmem için bir şeyden vazgeçmiş.

"Kapandı," diye devam ediyor. "Etkinlik iki saat önce bitti. Ama parçalar hâlâ duruyor. Ve biz istediğimiz sürece bizim için orada kalacaklar."

Ona bakıyorum.

Bana doğum günü olduğunu söylemeyen, ama bir keresinde başkasına geçiştirerek gitmek istediğimi söylediğim için özel bir müze sergisi ayarlayan bu adama.

Everett Kauffman: Milyarder mirasçı, acımasız iş adamı... Beş yıldır bu anlaşma üzerinde çalışan aynı adam, bana bir gece yaşatmak için müzakerelerde bir şeyden vazgeçti.

"Everett."

"Hiçbir şey söylemene ya da bana teşekkür etmene gerek yok."

"Lütfen bunu yapma," diyorum ve sesim, saklamaya bile zahmet etmediğim bir şekilde titriyor. "Benim için yaptıklarını küçümseme."

Sessizleşir.

Koltuğun üzerinden eğilip dudaklarımı onun yanağına bastırıyorum. Yumuşak ve yavaşça. Cildinin sıcaklığını, çenesinin hafif pürüzlülüğünü ve sanki hareket etmeye cesaret edemiyormuş gibi tamamen hareketsiz duruşunu hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Sonra geri çekilirim, arabanın kapısını açarım ve geri almaya hazır olmadığım başka bir şey söylemeden Paris gecesine adım atarım. Everett hemen oradadır, müzenin merdivenlerinden çıkmama yardım etmek için elini uzatır.

İçeri girdiğimizde müze sessizdir.

Bu boş bir sessizlik değil. Kutsal bir sessizlik. İnsanlar evlerine gittikten sonra, güzel şeyleri barındırmak için inşa edilmiş mekanlarda yaşanan türden bir sessizlik.

Ayak seslerimiz mermer zeminlerde yankılanıyor. Işıklar loş, bu da her şeyi samimi, özel ve biraz da gerçek dışı hissettiriyor. Bir güvenlik görevlisi uzaktan bizi takip ediyor. Bir görevli bize rehberlik etmeyi teklif etti ama Everett başını sallayarak reddetti.

Sadece biz.

Bir müzede.

Paris'te.

Gece yarısı.

Cinderella'nın nasıl hissettiğini bilmek isteseydim, muhtemelen böyle bir şeydi.

İlk eserin önünde duruyorum ve nefes almayı unutuyorum. Bu bir Cézanne.

Bu, daha önce gördüğüm türden bir baskı ya da kopya değil. Bu, tam karşımda duran gerçek tablo; denemeye cesaretim olsaydı dokunacak kadar yakın. Fırça darbeleri açıkça görülüyor ve muhteşem. Dokusu, yıllar değil de sanki birkaç gün önce yapılmış gibi canlı. Yıllardır kitaplarda incelediğim renkler, yumuşak ışıkların altında hiçbir fotoğrafın yakalayamadığı bir şekilde parlıyor.

Parmaklarımı ağızıma götürüyorum.

Everett yanımda duruyor. Her zamanki gibi sessizce her şeyi değerlendiriyor gibi, ama gözlerinin resim üzerinde değil, benim üzerimde olduğunu hissediyorum.

Bana bakıyor.

Bunu

hissedebiliyoru

m.

Ama şimdi dönüp onu suçüstü yakalamak bir seçenek değil. İkimizin de hazır olup olmadığından emin olmadığım bir şeyi serbest bırakabilir. Tüm anlaşmamızı tehlikeye atabilecek bir şeyi.

Odalar arasında yavaşça ilerliyoruz. Oda oda. Eser eser. Gençken hayran olduğum izlenimciler. Renk algımı değiştiren post-izlenimciler. Sadece internette gördüğüm bir Morisot. Gözlerimi yakacak kadar güzel bir Cassatt; annem mutfağımızda bunun bir baskısını asmıştı ve gerçek olanını göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Uzun süre önünde duruyorum. Everett

beni acele ettirmiyor.

Telefonuna bakmıyor.

Yerinden kıpırdamıyor, öksürmüyor, başka bir yere

bakmıyor. Sadece bekliyor.

Sanki şu anda içimde olanların, onun sözleriyle kesintiye uğratabileceğinden çok daha büyük olduğunu anlıyormuş gibi.

Bir ara, Monet tablolarıyla dolu bir odada ona dönüyorum.

"Nasıl bildin?" diye soruyorum. "Bunu görmek istediğimi."

"Gabriel bahsetmişti." Elleri ceplerinde. Yüzünde sabit bir ifade var. "Sen bahsetmiştin. Yüzün bunu ele verdi."

"Ne yapmıştı?"

"Bir şey istediğinde ama istememeye karar verdiğinde yüzünün yaptığı şey."

Fark etmişti. Elbette fark etmişti.

Rahatsızlık yaratmadan önce gizlemeye çalıştığım o istek. Yine de fark etti ve Pierre ile takas yaparak imkansızı mümkün kılmanın bir yolunu buldu. Bunu benim için yaptı, başka hiçbir neden için değil.

Bu, kurdeleyle sarılmış ya da bir asistan tarafından teslim edilen satın alınmış bir hediye değil. Bu, güzelliğe erişim.

Kaybettiğim şey. Cannes'da parmaklarımda boya ve önümde deniz varken yavaş yavaş geri bulmaya çalıştığım şey.

O bana onu geri verdi.

Hiçbir şey

söylemiyorum. Sesime

güvenmiyorum.

Bunun yerine elimi onun eline kaydırıyorum — parmakları benimkini kavradığında sıcak ve sağlam — ve Paris dışarıda uyurken, resimler de sanki oraya aitmişiz gibi odalarında dolaşmamızı izlerken, el ele sessizce müzede yürümeye devam ediyoruz.

Arabaya geri döndüğümüzde, düşünmeden elimi göğüs kafesime bastırıyorum.

Havaalanına vardığımızda jet sıcak ve bizi bekliyor. Everett arkamda olmasına rağmen, sanki tökezlersem beni yakalamak için her zaman orada olacakmış gibi, biraz titrek adımlarla merdivenleri tırmanıyorum. Şampanya, duygu ve gece yarısı

, isteyemeyeceğim şeyleri istediğimi fark eden bir adamla birlikte.

Yerlerimize yerleşiyoruz.

Motorlar uğuldayarak çalışmaya başlıyor.

Ve sonra, havalandığımızda ve Paris'in ışıkları altımızda kaybolmaya başladığında, ona dönüyorum.

"Bugün senin doğum günün."

Neredeyse hiç dokunmadığı viski bardağından başını kaldırdı. "Öyle."

"Bana söylemedin."

"Ben doğum günlerini kutlamam."

"Herkes doğum günlerini kutlar."

Ağzı, içinde gerçek bir mizah olmadan seğiriyor. "Şimdiye kadar kutladığın her önemli doğum günü, başkalarının maaş günü olduğunda durum biraz farklı oluyor."

Hareketsiz kalıyorum.

Bir yudum alır. Bardağı masaya koyar. Everett'in her zamanki tarzında, ayrıntılara girmez... ama girmesine de gerek yoktur.

Annesini zaten biliyorum. Ödemeleri ve kutlama değil, işlem niteliğindeki önemli günleri. Her doğum günü ve her başarı, ondan çok, onun bir sonraki aşamaya ulaşmasıyla annesinin ne kazanacağına dairdi.

Tabii ki doğum günlerini kutlamıyor.

Tabii ki bana söylemedi.

Ayağa kalkıyorum.

Kabin içinde ilerlerken gözleri beni takip ediyor.

Onun önünde duruyorum. Koltuğa yaslanmış durumda; ceketini çıkarmış, gömleğinin yakası açık, beyaz kumaşın üstünden güneş yanığının izleri hâlâ görünüyor. Bacakları hafifçe açık, kolu koltuğun arkasına yaslanmış, viskisi yanında terk edilmiş durumda.

Bana hafif bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor. Henüz bir sonraki hamlemi hesaplamamış. Bu bir ilk ve onun ne olacağını bilmemesi içimi hafif bir heyecanla dolduruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Elbisenin düğmelerine uzanıyorum. Yan taraftaki fermuar. Yavaşça aşağı çekiyorum ve kumaşın omuzlarımdan, kollarımdan

kollarımdan aşığı, kalçalarıımı geçerek kayıyor. Ayaklarıımın dibinde siyah ipek bir birikinti oluşturuyor.

Altında Lana'nın hazırladığı iç çamaşıırından başka bir şey giymiyorum. Siyah ve dantelli... ve tamamen şeffaf.

Elleri kol dayanağına sıkıca tutunur, dili alt dudağıının üzerinde kayar.

"Aria."

"Bana hayatımın en inanılmaz gecelerinden birini yaşıattın," diyorum.

Sütyenimin kopçasını açıp yere düşmesine izin veriyorum, ardından külotumu da aşığı indiriyorum, ta ki tamamen çıplak kalana kadar.

"Asla şahsen göremeyeceğimi sandığım resimlerin özel bir sergisini ayarladın. Kederin benden sonsuza dek aldığını sandığım bir şeyi bana geri verdin." Bir adım daha yaklaşıyorum. Dizlerinin arasına. "Ve şimdi ben de sana bir şey vermek istiyorum."

Çenesi sıkılır. "Buna gerek yok..."

"Zorunda olmadığımı biliyorum." Kendimi kucağına indiriyorum, dizlerim kalçalarının iki yanına, ellerim omuzlarına yerleşiyor. "Ama istiyorum."

Elleri otomatik olarak belime uzanır. Sıcak, büyük ve güven verici. Everett'in ellerinin vücudumdaki her dokunuşu doğru geliyor.

"Doğum gününde ne istiyorsun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Gözleri yüzümde dolaşır. Çıplak vücuduma iner, sonra tekrar yukarı çıkar.

"Seni," diyor. Aynen böyle. Sadece saf, yalın gerçek. Ona doğru eğilip onu öpüyorum.

İlk başta yavaşça. Ellerim çenesini kavrar, başını geriye doğru eğerek, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde açığı kontrol ederim. Bunu daha önce yaptığımız her seferinde, o yönlendiren, liderlik eden, alan ve veren taraf olmuştı.

Bu gece değil.

Bu gece bana paha biçilmez bir şey verdi. Kimsenin bana hiç vermediğı ve kimsenin asla taklit edemeyeceğı bir şey. Bana bir rüyayı geri verdi. Bana ilhamı geri verdi.

Bu gece ben de ona geri vermek istiyorum.

Kalçalarıımı ona doğru ittiğimde elleri belimi sıkıca kavradı. Takım elbisesinin pantolonunun üzerinden bile ne kadar sertleştiğini hissedebiliyorum — kalın

ve kumaşa baskı yapıyor. Bunu yaptığımı, bunun benim için olduğunu bilmek, içimden geçen sıcak bir arzu dalgası gönderiyor.

Aramızdan elimi uzatıp kemerini açıyorum. Sonra düğmeyi. Sonra fermuarı. Gömleğinin ve iç gömleğinin düğmelerini açıp hepsini bir kenara atıyor. Ben hala kucağındayken kendini kaldırıp boxerını aşağı çekiyor. Ani harekete çığlık atıyorum ve o kıkırdıyor. Onu serbest bırakabilmem için kalçalarını yeterince kaldırıyor ve parmaklarım onu sardığında rahatlama ve zevk gibi bir ses çıkarır.

Onu bir kez okşadım. İki kez. Yüzünü izliyordum—çenesinin nasıl gerildiğini, gözlerinin açık kalmak için nasıl çabaladığını, ben tutuşumu sıkılaştırıp başını çevirdiğimde parmaklarının morartacak kadar sertçe kalçalarımı batışını.

"Aria." Sesi boğuk. "Müzeyi, senin bunu yapman için ayarlamadım. Hiçbir şeyi geri vermek zorunda değilsin."

"Bunu mecburiyetten yapmıyorum," diyorum, üstüne doğru kayarak. "Seni istiyorum."

"Prezervatif getirmedim. Bu noktaya geleceğimizi düşünmemiştim."

"Karını romantik bir kapalı müze turuna çıkardıktan sonra külotunu çıkaracağını düşünmedin mi? Ne düşünüyordun?"

Gülümsüyor ve Tanrı yardımcım olsun, bu gördüğüm en güzel şey.

"Sanırım yeterince hazırlıklı gelmedim."

"Bu bizi durdurmak zorunda değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Elleri kalçalarımın daha yukarısına kayıyor. "Benim güzel karıcığım, içime çıplak girmemi mi istiyor?"

Başımı sallıyorum ve kalın başını girişime hizalıyorum, sonra üzerine çöküyorum.

Onun içimde çıplak olması hissi ikimizin de inlemesine neden oluyor, dişlerini gıcırdatıyor ve sanki kendini sabit tutmaya çalışır gibi elleriyle kalçalarımı dayanılmaz bir şekilde sıkıyor.

Kalın ve sıcaktır, beni her seferinde nefesimi kesecek şekilde gerer, sanki vücudum buna izin verildiğine inanamıyormuş gibi. Ciltten cilde yakınlık. Artık aramızda hiçbir şey yok.

Alnı benim köprücük kemiğime yaslanıyor.

"Siktir," diye nefesini verir ve bu kelime bir dua gibi gelir.

Hareket etmeye başlarım.

İlk başta yavaşça. Kucağında yukarı aşağı inip çıkıyorum, ritmi buluyorum, her bastırıldığında beni tamamen doldurduğunu hissediyorum. Elleri kalçalarımı kavırıyor ama beni yönlendirmiyor. Kontrolü ele almıyor. Nefesini göğsüme düzensiz bir şekilde verirken ve elleri derime bir damga gibi baskı yaparken, tempoyu benim belirlememe izin veriyor.

Acele etmiyorum.

Çünkü onun bunu hissetmesini istiyorum. Sadece fiziksel olarak değil. Birinin karşılığında bir şey beklemeden ona bir şey vermesinin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum. Bunun bir zorunluluk, bir takas ya da başkasının kâr ettiği bir dönüm noktası olmadan.

Sadece ben.

Onu istemek.

Ona zevk vermek istiyorum çünkü bunu hak ediyor ve kendisi istemeyecek. Ve çünkü kocama olan hislerimin artmadığını ne kadar inkar etmek istesem de... bu bir yalan olur.

Hızım artıyor. Açı değişiyor ve aniden içimde bir şeye çarpıyor, bu da uyluklarımı titretmeye başlıyor. Ağzı göğsümü buluyor, dili meme ucumun etrafında dönüyor. Sıcaklık, baskı, hassas cildime değen dişleri. Kabini dolduran bir ses çıkaracak kadar yüksek sesle nefes alıyorum.

"Orada," diyorum. "Lütfen, tam orada."

Kalçalarımı daha sıkı kavrar ve bana uyum sağlamaya başlar; ben aşağı indiğimde her seferinde içime doğru iterek, bu hareketin gücüyle tüm vücudumu sarsar. İkimizin ıslak sesi sessiz kabini doldurur. Ağzı göğsümden boğazıma, oradan da çene eklemime doğru hareket eder ve kulağımın altındaki hassas cildi nazikçe ısırdığında, kendimi onun etrafında sıkıca kasılırken hissedirim.

"Neredeyse oluyorsun," diyor boynuma doğru.

"Evet, ama bu senin için. Senin boşalmanı istiyorum."

"Geleceğim, senden sonra. Bugün benim doğum günüm ve bana ne istediğimi sordun. Aslında istediğim şey, karımın benim aletimle orgazm olmasını izlemek. Bu beni başka hiçbir şeyden daha fazla boşaltır."

Başparmağı klitorisimi bulur. Basar. Daireler çizer. Paramparça olurum.

Orgazm dalgalar halinde içimden geçiyor, kalçalarım titriyor, ellerim gömleğini avuçluyor, tüm vücudum onu o kadar sıkı sarıyor ki boğazıma iniyor. Bu hissi sonuna kadar yaşıyorum — artçı sarsıntılar devam ederken hareket etmeye devam ediyorum çünkü henüz bitmedi. Çünkü bu onun için ve onun altımda boşaldığını hissetmek istiyorum.

Kollarını bana doluyor. Kalçaları son bir kez yukarı doğru hareket ediyor — derin, sert, kendini tamamen gömüyor — ve yüzünü boynuma bastırarak, sanki istemeden çıkmış gibi bir ses çıkararak boşalıyor.

O sırada onu kucaklıyorum.

Parmaklarım saçlarında. Dudaklarım şakağında. Jet bizi karanlıkta güneşe taşıırken, vücudu benim altımda titriyor.

Sonrasında uzun bir süre kıpırdamıyoruz. Sadece nefes alıyoruz.

Kolları beni sarmış durumda. Yüzüm saçlarına yaslı. Kabin loş ve sıcak, ikimizi de yavaşça, geri dönülmez bir şekilde değiştiren bir ülkenin otuz bin fit üzerinde asılı duruyor.

Sonunda, bana bakmak için biraz geri çekiliyor.

Yüzündeki ifade, daha önce hiç görmediğim bir şekilde açık.

Tin Man değil. CEO değil. Cam kapıların arkasındaki adam değil.

Sadece Everett.

Sanki ona nasıl ödeyeceğini bilmediği ve hak ettiğinden emin olmadığı bir şey yapmışım gibi bana bakıyor.

Ayağa kalkıp uçağın tuvaletine gidiyor ve bana ıslak bir havlu getiriyor. Beni temizlemeye yardım ediyor ve sonra tekrar uzanıyor, beni göğsüne çekiyor.

Akşam yemeğinden ayrıldığımızdan beri canımı yakan soruyu daha fazla içimde tutamayana kadar bir süre öylece uzanıyoruz.

"Müzeyi güvence altına almak için ne tür bir anlaşma yaptın?" diye soruyorum.

"O istiyor beni bunu müzeyi yönetmemi
yönetimini yönetim yönetim yönetim
personel dışındaki yeniden yapılandırmayı sınırladı. En azından ilk birkaç yıl için."

"Phil de senden aynısını mı istedi? Beni altı ay daha tutmanı mı? Bu yüzden mi görevi devraldığında beni kovmadın?"

Bana uzun bir süre baktı, sanki gerçeği kaldırabilecek miyim diye karar vermeye çalışır gibi. Şu anda, kollarında dururken,

"Phil benden seni bir şekilde tutmamı istedi ama bu sadece bir ricaydı. Bunu o yüzden yapmadım."

"Phil benden seni bir şekilde işte tutmamı istedi ama bu sadece bir istekti. Ben bunu bu yüzden yapmadım."

"O zaman neden? Neden işe başladığın anda beni kovmadın?" "Nedenini zaten biliyorsun bence."

Sonra gözleri dudaklarıma indi ve beni tekrar öptü.

"Doğum günün kutlu olsun," bir sonraki öpücüğün arasında, dudaklarına karşı yumuşakça söylüyorum.

Neredeyse bir kahkaha gibi bir nefes verir.

Sonra beni öper—yavaş, derin, eli başımın arkasını kavrayarak—ve teşekkür etmez çünkü buna gerek yoktur.

Teşekkür, öpücüğün içinde zaten var.

Sonrasında beni kucaklama şekliyle.

Onu ilk kez jet uçağında uyurken gördüğümde, başım göğsünde ve kalp atışları kulağımın altında düzenli bir şekilde atarken.

Ben biraz daha uyanık kalıyorum.

Paris'in arkamızda kayboluşunu izliyorum.

Kimse doğum günlerini kutlamaya değer kılmadığı için doğum günlerini kutlamayan bir adamı düşünüyorum.

Bunu değiştirecek kişi olmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum.

Söylemeden sürekli dolandığım kelimeyi düşünüyorum. L ile başlayan kelimeyi.

Etrafında dolaşamadığım kelimeyi.

Gözlerimi kapatıyorum ve uçağın bizi eve götürmesine izin veriyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

EVERETT

O hala uyuyor.

Çıplak ayakla, tişörsüz, eşofman giymiş olarak mutfakta duruyorum, ellerimle oda servisi tabaklarını açıyorum, kahvesine ne kadar şeker koyduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Bir saat önce, o göğsümün üzerindeyken uyandım. Eli, sanki oraya kasten koymuş gibi kalbimin üzerindeydi. Nefesi yavaş ve düzenliydi. Gerekenden daha uzun kaldım — vücudum bu sükuneti daha fazla kaldıramayana kadar, tavandan Akdeniz ışığı 62 dakika boyunca kaydı ve sonra mutfığa geçtim. Çünkü öylece çok uzun süre kalmak, buna alışmama neden olabilirdi. Aria'nın üzerimde uyumasına alışmak, istememeye dikkat etmem gereken türden bir şey.

Pierre'in ekibi, Paris saatiyle sabah üçte ön anlaşma taslağını gönderdi. Vancouver stadyumu satın alımı hâlâ çözülmedi. Everly, Vakıf galası hakkında bana altı kez mesaj attı; altıncı mesajda sadece bir soru işareti vardı ki bu, Everly'den geldiği için bir tehdittir.

Hiçbirine bakmadım.

Neden mi? Çünkü şu anda balayımda mutfakta durmuş, karımın kahvesini nasıl içtiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Babası dört şeker demişti.

Dört şeker ve bir parmak krema. Makul bir insanın kullanacağından daha fazla krema, ama Aria makul bir insan değil. Yeni Hawkeyes ofisime girip, zaten kovmayı planladığım asistanı gördüğümünden bu yana neredeyse yedi ay geçti. Neredeyse yedi aydır beynim, onunla ilgili her ayrıntıyı kataloglayan

ve hiçbirini silmeyi reddediyor.

Detayları hatırlamak benim için olağandışı bir şey değil. Onları hatırlamak istemek ise öyle.

Sienna'nın kahvesini nasıl içtiğini, hatta açıkçası kahve içip içmediğini bile söyleyemem. Ondan önceki çok az sayıdaki kadın sadece geçici ilişkilerdi. Tek gecelik ilişkiler ve dürüst olmak gerekirse, onlardan da pek fazla yoktu.

Aria farklı. Bana söylediği her şeyi içime çekmekten kendimi alamıyorum. Onunla ilgili unuttuğum hiçbir şey yok. Mesela, saat ikiden sonra masasının altında topuklu ayakkabılarını çıkardığını, o benim bilmediğimi sanıyor olsa da. Ya da bir şeye çok yoğun bir şekilde odaklandığında işaret parmağını dudaklarına koyduğunu. Ya da ben kahvem ilk yudumunu almadan önce kaşlarını hafifçe kaldırdığını — sonunda benim tercihlerimin şifresini çözdüğüne dair iyimserlik.

Aria'nın babası, prova yemeğinde bana sanki kızının küçük, özel bir parçasını veriyormuş ve onu iyi kullanacağıma güveniyormuş gibi söyledi.

O zamandan beri onu saklıyorum. Doğru sabahı bekliyorum. Bu sabahı.

Kahveyi dolduruyorum. Dört şeker, sonra da kumsal kumunun rengini alana kadar krema. Benimki daha çok kahverengi kağıt torba renginde, çünkü ben buyum.

Fincanı tezgaha koyup tabaklara yumurta, meyve ve hamur işlerini yerleştirmeye devam ediyorum. Hepsi tatil köyünün mutfağından geldiği için hâlâ sıcak. Otuz dakika önce sipariş vermiştim ve kapıyı eşofmanımla açtım. Siparişi getiren kadın göğsüme, sonra yüzüme, sonra tekrar göğsüme baktı ve ikimiz için de durum daha da rahatsız edici hale gelmeden kapıyı kapattım.

Yatak odasından yer gıcırıyor.

Villanın ahşap zemininde çıplak ayak sesleri. Bornozun yumuşak hışırtısı. Köşeyi dönüp mutfağa giriyor ve duruyor.

Yüzündeki ifade.

Aria'nın özelliği budur. Benim aksime, her düşüncesi yüzeyde yaşar. Hayatı buna bağlı olsa bile tepkisini saklayamaz. Şu anda yüzünde şaşkınlık, kafa karışıklığı ve

bir insanın yapabileceğini beklemediği bir şey yaptığım anlar için sakladığı o özel türden bir inanamama arasında gidip geliyor.

Mesela takım elbise giymeden mutfakta durmak gibi.

"Günaydın," diyorum.

Odanın köşesinden bana gözlerini kırıştırıyor. "Ofisinde değilsin."

"Hayır."

"Telefonla

konuşmuyorsun." "Hayır."

"Takım elbise giymiyorsun."

"Saat sabah yedi buçuk, Aria."

Kıkırdayarak, donup kaldığı yerden tekrar yürümeye başlıyor. "Bu daha önce seni hiç durdurmamıştı."

Haklı bir noktaya değindi.

Tezgaha yaslanıp onun envanter sayımını izliyorum. Tabaklara konmuş yemekler, iki fincan kahve, normal bir sabah normal bir koca gibi çıplak ayakla burada duruyor olmam.

"Bu sabah izin aldım," diyorum.

Elini az önce aldığı çatalın üzerinde durdurur. Sanki kafamın üzerine bir baş daha çıkmış gibi bana bakar.

"Sabah izin aldın."

"Söylediğim her şeyi tekrarlıyorsun."

"Çünkü söylediklerinin hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor. Hasta mısın? Ölüyor musun? Ölüyor olsan bana söyleyebilirsin."

Dudaklarımın sol köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Onun yanında asla tam olarak kontrol edemediğim taraf.

Arkamdaki kahveyi alıyorum. Ona uzatıyorum.

Mutfağı yavaşça geçiyor. Fincanı alıyor. İki eliyle kavırıyor ve derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor.

Gözleri benimkilere bakıyor.

"Bu mükemmel. Kahvemi nasıl içtiğimi sana ne zaman söylemiştim?" "Söylemedin. Baban söyledi. Prova yemeğinde."

Bana bakıyor. "Bunu hatırladın mı?" "Detayları kaçırmam."

Özellikle de seninle ilgili olanlar.

Son cümleyi yüksek sesle söylemiyorum çünkü üç yıl önceki üç aylık gelir tahminlerini hatırlıyorum. Yirmi iki yaşında okuduğum bir sözleşme maddesinin tam metnini hatırlıyorum. Mesele şu ki, onunla ilgili her şeyi hatırladığım gibi bu şeylerin hiçbirini hatırlamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle.

Başımı sallayıp tabakları hazırlamaya devam ediyorum. Yemeğin daha fazla ilgiye ihtiyacı olduğu için değil, şu anda onun yüzüne bakmak, hesaplamadığım bir şekilde beni etkiliyor.

Adadaki bir tabureye oturur ve ben de tabağını önüne koyarım. Benimki de önümde duruyor.

Yumurtadan birkaç lokma alır, sonra meyveyi yer; yediği şeyi beğendiğinde başını hafifçe sallamasından, bundan hoşlandığı belli. Bu kadınla tanışalı neredeyse yedi ay oldu ve bu süre içinde fark ettiğim bir başka şey daha var.

"Bugün seni bir yere götürmek istiyorum," diyorum.

Az önce ikiye böldüğü kruvasandan başını kaldırıyor. "Nereye?"

"Villefranche-sur-Mer."

Yarım kruvasan, ağzına girip tadına bakamadan duruyor.

Bunu gerçek zamanlı olarak izliyorum. Farkına varışı, şoku, saklamaya bile zahmet etmediği tepkisi. Gözleri parlıyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Benim de bunun ne anlama geldiğini bildiğimi biliyor.

Bu sabah arabayı ayarladım. Konsiyerji aradım ve şoförsüz bir cabrio istedim, çünkü bunun sadece ikimize ait olması gerektiğini biliyordum. Prova yemeğinde babasının anlattığı hikaye. Şeftaliler. Şövale. Ona flört etmeyi öğrenmesi gerektiğini söyleyen ressam. Anne babasının tanıştığı köy.

Hikayeyi dinledim ve hafızama kaydettim. Ama bu hikaye hafızamda kalmadı. Sürekli aklıma geliyordu. Sonuçta, balayımız için Cannes'ı seçmesinin sebebi buydu. Orayı görmek istiyordu.

"Nasıl..." diye başlıyor, sonra duruyor. Çünkü nasıl olacağını zaten biliyor.

"Zorunlu değilsin," diyorum. Sesimdeki o temkinli ton. Sana sunduğum çıkış yolu. "Eğer bu sana fazla geliyorsa. Eğer sen daha çok..."

"Evet," diyor, sırtı anında dikleşiyor, sanki kapıya doğru koşmaya hazırmış gibi.

Duruyorum.

"Evet, gitmek istiyorum." Sesi her zamankinden daha kısık. Uçlarında titriyor. Ama kararlı. "Görmek istiyorum."

"Güzel," diyorum başımı sallayarak. "Otelden bir araba ayarladım." "Şoförlü mü?"

"Hayır. Ben süreceğim."

Bana bakıyor. "Sen mi süreceksin?"

"Böyle daha kolay olur diye düşündüm. İstedığımız yerde durabiliriz. Bize biraz daha özgürlük sağlar."

"Evet ama... Fransa'da mı?"

"Yollar karmaşık değil."

"Sen pek öyle birine benzemiyorsun..."

"Neye?"

"Başkasına para verip yaptırabileceğin işleri kendin yapma."

Kahvemi masaya koydum. Ona baktım.

Kauffman ailesinin reisi olarak hayatıma başlamadan önce... şoförüm olmadan, girdiğim her binanın önünde bekleyen siyah araba olmadan —her yere kendim giderdim. Conrad Kauffman, soyadımızın zenginliği yansıtmamasını hâlâ istiyordu. Hepimize pahalı arabalar, pahalı okullar, üstünlüğümüzü gösteren her şey verildi. Ama direksiyon başı, gerçekten bana ait olan birkaç yerden biriydi.

"Her şey için para ödemiyorum," diyorum. "Tıpkı dün gece jet'te seninle sevişmek gibi. Bazı şeyleri kendim yapmak istiyorum."

Sözlerim, niyetimden daha fazla anlam taşıyarak ağzımdan çıkıyor. Ağzı açık kalıyor ama ikimiz de bu konuyu açmıyoruz.

"Tamam," diyor, yanaklarının kızardığını görebiliyorum ama konuyu geçiştiriyor. "Ne zaman çıkıyoruz?"

"Ne zaman hazır olursan."

"Bana yirmi dakika ver." "Acele etme."

Tabureden kayar gibi iner ve iki elinde kahvesiyle yatak odasına doğru yönelir.

O gittikten sonra bir an mutfakta duruyorum. Soğuk ahşap zeminde çıplak ayaklarım. Pencerelerden içeri süzülen sabah ışığı.

duşun sesi geliyor ve katılabilir miyim diye sormamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Sonra aklıma, onun için sabah izin aldığım geliyor. On beş dakika sonra geri geliyor.

Beyaz keten bir yazlık elbise. Saçları bir kurdeleyle arkaya bağlanmış. Omzunda kanvas bir çanta var ama bu sefer resim malzemelerini getirmedi. Sanırım çanta, yolculuk sırasında bulabileceğimiz başka şeyler için.

Sabah ışığında, o çanta ve rüzgarda dalgalanan elbisesiyle bana doğru yürüyen halini zihnime kazıyorum. Benimle sadece bir yıl evli kalmayı kabul etmişti.

Aria Taylor'ın çaresiz olmasaydı benimle evlenmeyi kabul edeceğine inanacak kadar aptal değilim. Tanıştığımız ilk altı ay boyunca pek de çekici bir adam sayılmazdım. Gerçi bunun bir nedeni vardı. İçimde filizlenmeye başlayan duyguların asla gerçekleşmemesini sağlamak için.

Beyaz bir tişört ve keten pantolon giydim. Güneş gözlüklerim yakama asılı. Anahtarlar elimde. Tatil köyünün garaj yoluna bıraktığı gümüş renkli kabriolette yaslanmış durumdayım. Alçak, şık ve virajlı sahil yolları için fazlasıyla güzel bir araba, yani bu yollar için mükemmel olacak.

Onun kapısını açıyorum ve güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra kapatıyorum. Arabanın etrafından dolaşıp direksiyon başına geçiyorum.

"Hazır mısın?" diyorum.

"Hazırım."

Motor çalışır ve ben garajdan çıkıp sahil yoluna girerim; birkaç dakika içinde Cannes arkamızda kalır.

Yol, bir tarafında su, diğer tarafında kayalıklar ve selvi ağaçları ile sahil şeridini takip ediyor. Sabah havası ılık ve rüzgâr hemen saçlarını yakalıyor, kurdeleden kurtarıyor. O düzeltmiyor. Başını geriye yaslıyor, gözlerini kapatıyor ve bırakıyor.

Ona bir bakış atıyorum. Sadece bir kez. Sadece bir an. Sonra tekrar yola dönüyorum.

Babası ve para konusunda taşıdığı gerginlik. Bir yıl boyunca benimle evlenmekten başka seçeneği olmadığı için imzaladığı sözleşme... Hepsi yok olmuş. Yüzü, kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda ancak mümkün olan bir şekilde savunmasız.

Vites değiştiriyorum ve araba virajı yumuşak ve kontrollü bir şekilde hızlanarak dönüyor. Köyler küçölürken, kayalıklar dikleşiyor ve su yaklaşıyor.

Önümüzde bir yerlerde, Villefranche-sur-Mer bizi bekliyor.

Çünkü o bir keresinde bundan bahsetmişti.

Ve ben detayları kaçırmam.

Yirmi İkinci Bölüm

ARIA

Everett, üstü açık arabayı yoldan çekip, limana bakan alçak bir taş duvarın yanına park ediyor. Villefranche-sur-Mer köyü, şeftali, altın ve soluk gül tonlarındaki dar binalarıyla yamaçtan aşağıya doğru uzanıyor; panjurları yeşil, mavi ve yıpranmış beyaza boyanmış. Aralarında, arabalar için çok dar olan ve altında denizin uzandığı arnavut kaldırımlı yollar kıvrılıyor.

Tıpkı bir tablo gibi.

Annemin resimlerine benziyor.

Bunu nihayet gerçek hayatta görünce göğsüm sıkışır.

Everett motoru kapatıyor ve ani sessizlikte bir an orada oturuyoruz. Sadece esintinin sesi, uzaktaki dalgaların şapırtısı ve ritmini kaçıran bir şarkı gibi atlayan kendi kalbimin sesi duyuluyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Sonra başımı sallıyorum. Sonra karar veremediğim için kendime gülüyorum.

"Belki biraz gerginim," diye itiraf ediyorum. "Ki bu aptalca. Burası sadece bir köy, ama hayatım boyunca buraya geleceğim günü hayal ettim ve şimdi..." Sözüm yarım kalıyor.

"Ve artık bu uzak bir hayal değil."

Ona dönüyorum. Kafamdan geçenleri nasıl bu kadar iyi biliyor? Beni nasıl sürekli şaşırtıyor?

"Evet. Ben bulamadığımda sen nasıl hep doğru kelimeleri buluyorsun?"

"Ben de bunları yaşadım. Babamı tanıdığımda nasıl olacağını merak ettim. Bir ailem olduğunda nasıl olacağını merak ettim."

"Doğru... tabii ki." diyorum, çünkü babanın vefat edene kadar onu tanımamanın,

kardeşlerini tanımadığını hayal edemiyorum.

O sadece, "Acele etme. Bütün gün vaktimiz var," diyor. Ben de öyle yapıyorum.

O yerin, yirmi altı yıldır hayal gücümde yaşadığı gibi içime yerleşmesine izin verdim — babamın hikayelerinde, annemin fırçalarında, annemin hala hayatta olduğu ve yeniden bir araya geldiğimiz hayatımın o versiyonuyla ilgili kurduğum her rüyada.

Sonra arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum.

Hava tuz, çiçek ve sıcak taş kokuyor. Diğer her yerdeki Riviera gibi, ama daha sessiz ve daha samimi.

Everett arabanın etrafından dolaşıp yanımda durur.

Bir saniye boyunca orada birlikte durup, limanın etrafında kıvrılan köye bakıyoruz.

Sonra başını patikaya doğru eğiyor. "Hadi."

Omuzlarımız her iki taraftaki duvarlara neredeyse değecek kadar dar sokaklardan geçerek Villefranche'a doğru yürüyoruz. Köy, dökülen sıvaları, çiçeklerle süslenmiş demir balkonları ve çatlamış panjurlarıyla tam da hayal ettiğim gibi. Yukarıda bir yerlerde, bir kadın çamaşır ipine çamaşır asıyor. Aşağıda, denizin sesi giderek yükseliyor.

Everett acele etmeden yanımda yürüyor. Telefonu yok. Yapacakları listesi yok. Güneş gözlüklerini başının üstüne itmiş, elleri ceplerinde, sanki beni acele ettirmemek için adımlarını benimkine uyduruyor. Keten giysileriyle ve rahat tavırlarıyla ortama uyum sağlamaya çalışan bir James Bond karakterine benziyor ama ortama uyum sağlayamayacak kadar yakışıklı.

Bana bunu sunuyor.

Sadece burayı değil, keşfetmek için zaman ve tüm bunları tek başıma yapmadığımı bilmenin verdiği güveni de.

Kıyıya varıyoruz ve ben durup limana bakıyorum. Küçük tekneler, dibini görebileceğim kadar berrak suda sallanıyor. Binalar kıyıya kadar sıralanmış, yansımaları nedeniyle hangisinin gerçek bina hangisinin ayna yansıması olduğunu ayırt etmek zor.

"Babam, annemin eskiden burada resim yaptığını söylemişti," diyorum yumuşak bir sesle. "Tam bu bölgede. Sabahları yerini alır ve ışık değışene kadar orada kalırdı."

Everett, sanki görmeye çalışıyormuş gibi sahile bakıyor. Hiç tanışmadığı bir kadını, muhtemelen değişmiş ya da değişmemiş bir yerde resim yaparken hayal etmeye çalışıyor.

"Nerede yaşadığını söyledi mi?" diye soruyor.

"Tepenin yukarısında bir yerde. Mavi panjurları ve sarmaşık gülleri olan bir balkonlu daire." Hafifçe gülümsüyorum. "Bu, buradaki binaların yaklaşık yarısını tanımlıyor."

"O zaman doğru yarısını buluruz."

Bu beni güldürüyor. Her şeyden her zaman çok emin, ama bu aynı zamanda onun yanında kendimi çok güvende hissetmemi sağlayan şey. Ne demek istediğini söyler ve söylediğini yapar. Fazla söz verip az yerine getiren türden bir insan değildir.

Ama bu yüzden de anlaşmamızı olduğu gibi kabul etmem gerektiğini hatırlamam gerekiyor. Sadece on iki ay dedi ve ona aşık olmamamı söyledi. Onda hayran olduğum şeyler, aynı zamanda kalbimi kıran şeyler de olabilir.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Şu anda bunu düşünemem. Şu anda yaşamam gerekiyor. Bir milyarderle evlenip, hayatım boyunca görmek istediğim yere seyahat etme şansını daha kaç kez yakalayacağım ki? Eğer bu benim son şansımsa, tadını çıkarmam gerekiyor. Anlaşmamızla ilgili olarak ise, bununla daha sonra yüzleşmem gerekecek.

Dolaşıyoruz. Bunu tarif edecek tek kelime bu.

Everett'in yıllardır, belki de hiç yapmadığı şekilde, amaçsızca köyde dolaşıyoruz.

Başlangıçta pek iyi değil.

Bunu anlayabiliyorum.

Adımları hızlanmak, verimlilik sağlamak, bir yere varmak istiyor. İki kez cebinde telefonunu aradığını ama sonra tekrar cebine geri koyduğunu fark ettim. Bana bugün izinli olduğunu söylemişti ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.

İki sokak daha tırmanıp, bir çeşmenin ve üç açık hava masası olan bir kafenin bulunduğu küçük bir meydan bulduğumuzda, içindeki bir şey gevşemişti.

Bana bir sandalye çekiyor.

Tezgahın arkasındaki yaşlı adama Fransızca kahve sipariş ettim ve geri döndüğümde Everett sandalyesine yaslanmış

yüzü güneşe doğru dönmüş, gözleri kapalı, onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

"Turist gibi görünüyorsun," dedim
ona. Bir gözünü açtı. "Ben turistim."

"Birden fazla şirketi olmayan bir turiste benziyorsun." "Şu anda istemiyorum."

Bu yorum yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Kahvesini masaya koyup karşısına oturuyorum, bacaklarımı altına çekiyorum. Meydan sessiz. Turuncu bir kedi çeşmenin kenarında süzülüyor. Arkamızdaki masada iki yaşlı adam kart oynuyor, yıllardır oynadıklarına emin olduğum oyunun kuralları hakkında Fransızca tartışıyorlar.

Everett ve ben gelecek yıl buraya geri gelirsek, onları yine burada, aynı kurallar hakkında tartışırken bulacağımızı hayal ediyorum. Sonra Everett ve benim için bir gelecek yıl olmayacağı düşüncesi kalbimi bir tür hüznle sarmalıyor. O zamana kadar "mutlu" bir şekilde boşanmış olacağız. Gerçi bunu giderek daha az dört gözle bekliyorum.

Düşüncelerimin yönünü değiştirip önümdeki konuya geri dönmeye çalışıyorum. Bu, annemin Seattle'dan önceki hayatı.

Babam, şeftaliler ve Amerika'dan önceki hayatı. Bu
güzellik. Bu rahatlık.

Neden özlediğini anlıyorum.

Kahveden sonra yürümeye devam
ediyoruz.

Everett'in haysiyetini ilk bozan krep standı.

Tezgah küçücük — sadece bir kadın, bir tava ve bir yığın malzeme — ve krepler devasa, üzerine gerçekten rahatsız edici miktarda pudra şekeri serpilmiş. İki tane sipariş ediyorum. Birini ona veriyorum.

Sanki ona canlı bir hayvan vermişim gibi bakıyor. "Bu bir krep," diyorum. "Mahkeme celbi değil." "Bunu temiz bir şekilde yemenin imkanı yok."

"Yok. Mesele de bu."

Krep'i tutuyor, pizza gibi ikiye katlıyor ve bir ısırık alıyor.

Pudra şekeri hemen çenesini ve gömleğini kaplıyor, ama yine de becerisine garip bir şekilde hayran kalıyorum.

Aşağıya bakıyor ve her tarafının şekerle kaplı olduğunu fark ediyor, sonra sanki bunun olacağını biliyormuşum ve onu

Gülmemek için dudaklarımı o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

"Yapma," der.

"Hiçbir şey söylemiyorum."

"Yüzün her şeyi anlatıyor."

Savaşı kaybettim. Kahkaha içimden o kadar yüksek sesle patladı ki, karnım ağrıdı ve gözlerim yaşardı. Güney Fransa'da bir arnavut kaldırımlı sokağın ortasında duruyor, sanki bir fırınla kavga edip yenilmiş bir adam gibi görünüyor ve bu, hayatımda gördüğüm en komik şey.

"Senin..." Kendi çenemi işaret ediyorum.

O da elini uzatıp silmeye çalışıyor ama hiç tutamıyor. Elinde daha fazla şeker kalıyor. "Al." Bir adım yaklaşıp elimi uzatıyorum, başparmağımla

Cildi sıcak. Gözleri bu kadar yakından yüzümü takip ediyor ki, bu yoğun bakışlar elimi yavaşlatıyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce geri çekiliyorum. "Sen umutsuz vakasın," diyorum.

"Milyar dolarlık bir şirket kurdum."

"Ve krep yiyemiyorsun."

"Bunlar birbirinden ayrı beceriler."

Gelato dükkânına vardığımızda hâlâ gülüyorum.

Burası sadece sahil köylerinde bulunan türden bir yer: parlak renkler, el yazısıyla yazılmış lezzetler, burada kalabalık sayılabilecek üç kişilik bir kuyruk. Fıstıklı dondurma sipariş ediyorum. Everett, tabii ki, bitter çikolatalı dondurma sipariş ediyor.

Külahlarımızı yiyerek denize doğru yürüyoruz ve birkaç dakika boyunca her şey basit ve mükemmel bir şekilde kolay.

Sonra martı olayı yaşanıyor.

Bir saniye önce Everett dondurmasını tutuyor ve önümüzdeki binanın mimarisi hakkında bir şeyler söylüyordu. Bir saniye sonra, küçük bir köpek büyüklüğünde bir martı, hiçbir yerden çıkıp dalışa geçti, eline çarptı ve külahı havaya uçurdu.

O geriye doğru sıçrar.

Dondurma, parke taşlarına çarparak yere düşer.

Martı bir metre uzağa konar ve hiç pişmanlık duymadan yerden bitter çikolatalı dondurmayı yemeye başlar.

Everett ona bakıyor.

Sonra boş eline. Sonra tekrar kuşa.

"Bu gerçekten oldu mu?" der düz bir sesle. Ben çoktan ikiye katlanmış durumdayım.

"Bu komik değil. O kuş az önce beni soydu."

"Zayıflığını gördü ve bundan yararlandı. Aslında tam bir CEO davranışı."

Everett tekrar martıya bakar. Martı, eylemlerinden bir kez bile sorumlu tutulmamış bir yaratığın ölü gözlü güveniyle ona bakar.

"Bir tane daha alacağım," diyor Everett.

"Kuş geri gelecektir. Senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Bu sefer daha hazırlıklı olacağım."

Başımı sallıyorum. "Bana da ver. Fıstıklı."

"Fındık dondurma değildir... o bir kuruyemiş karışımıdır," diye söylüyor, ben onu ona uzatırken.

Tahmin ettiğim gibi, elimden külahı alıyor, çünkü o sert kontrol kabuğunun altında Everett her şeye meraklıdır. Sanki dünyayı kendi bakış açısıyla anlamak istiyormuş gibi.

Yeniden yürümeye başladığımızda dondurmayı bir kez yalıyor. Lezzet seçimim hakkındaki yargısına hazırlıyorum kendimi, çünkü bunun geleceğini biliyorum.

"Fena değil," diyor ve sonra geri veriyor. Yürümeye devam ediyoruz.

Bu günü sonsuza kadar hatırlamak istiyorum. Everett Kauffman'ın, Teneke Adam'ın, CEO'nun, camın arkasındaki adamın, Fransız Rivierası'nda parke taşlı bir caddede, üzerine pudra şekeri serpilmiş, martı tarafından dondurması çalınmış ve normal bir günde normal bir insan gibi benim dondurma külahımı paylaşan görüntüsü.

Keşke Everly ve kardeşleri bunu görebilseydi. Bana inanmazlardı. Ya da... belki de inanırlardı. Belki de bu, onun derinlerde saklı olduğunu hepimizin bildiği yönüdür. Onu zorlayıp dürtten neden budur.

Öğleden sonra geç saatlere doğru, köyün neredeyse her sokağını dolaşmıştık. Ve ben arıyordum.

Mavi panjurlu ve tırmanan güllerin olduğu her balkona. Onun evi olabilecek her daireye. Sonra Everett aniden durdu ve yukarı baktı.

"Burada," dedi bir ara, dirseğıme dokunarak beni, yanından geçip gideceğim bir yan sokağına yönlendirdi.

Tırmanıyoruz. Yol bir patikaya, sonra bir merdivene, ardından iki bina arasındaki küçük bir terasa açılan bir sahanlığı daralıyor.

Ve işte orada.

Bir balkonlu daire. On yıllarca güneşe maruz kalarak solmuş mavi panjurlu. Tırmanan güller pembe ve beyaz, tıpkı bana anlattığı gibi demir parmaklıklardan aşağıya doğru sarkıyor. Aşağıda, sanki bu an için benim için yaratılmış gibi görünen liman manzarası.

Nefesim kesiliyor.

Onun evi olmayabilir — muhtemelen değildir. Ama olabilir de.

Yeterince yakın. Hikayelere yeterince yakın. Tam da bu manzarayı resmettiğı tablolara yeterince yakın. Liman, tekneler, suda yansıyan renkli binalar.

Gözlerimi yakacak kadar yakın. "Aria," diyor

Everett arkamda sessizce.

Henüz konuşamadığım için başımı bir kez sallıyorum.

İsrar etmiyor. Sadece orada duruyor. İhtiyacım olursa ona uzanabileceğim kadar yakın, ama bunu tek başıma yaşayabilmem için yeterince uzak.

O terasta uzun süre duruyorum. Annemin resmettiğı balkonu ve gülleri seyrediyorum. Annemin, babamla tanışıp burayı terk etmeden önce her sabah gördüğü manzarayı seyrediyorum; Fransızcası berbat, şeftalisi bol ve kızının ilk sergi açılışından eve dönerken bir arabanın içinde son bulan bir aşk hikayesi olan bir adam için.

Ve o anda anlıyorum.

Sanki başımın üstüne çöküp nefes almadan beni dibe çeken bir dalga gibi.

Aşık oluyorum.

Annemin babama aşık olduğı tam da o yerde bir adama aşık oluyorum. Bana her zaman aşkı bulacağımı söylediğı tam da o yerde— Burada.

Tam da o köyde. Aynı ışığın altında, aynı güllerin arasında, aynı limanın manzarası eşliğinde, annemin şövale başından başını kaldırıp

ve evleneceği adamı gördüğü yerde.

Ve aşık olan tek kişi benim.

Bana daha fazlasını istemeyi bırakmamı söyleyen bir adama aşık oluyorum. Bunun kağıt üzerinde bir evlilik olduğunu söyleyen adama, Aria.

Bunu yokmuş gibi davranabileceğimi sandım. Resimle, sanatla ya da zamanımı doldurup, ben istemeden neye ihtiyacım olduğunu bilen o adamı düşünmemi engelleyecek başka bir şeyle kendimi oyalayabileceğimi sandım.

Panik hızla geliyor.

Göğsüm sıkışıyor. Boğazım düğümleniyor. Grşm kenarlarda bulanıklaşıyor ve aniden burada olamıyorum. Tırmanan gller, liman manzarası ve istediğim her şey olan ama sahip olmama izin verilmeyen bir adamın bulunduğu bu terasta duramıyorum.

"Burada kalamam," diye
patlarım. Dönüp bakarım.

"Aria..."

Onun yanından
geçiyorum.

Sonra daha hızlı.

Sonra koşmaya başlıyorum.

Merdivenlerden aşağı, dar sokaklardan geçiyorum, boyalı binaları, demir balkonları ve solmuş yeşil ve mavi renkli panjurları geride bırakana kadar. Sandaletlerim parke taşlarına çarpıyor. Akşam havası yüzümden geçip gidiyor, sıcak ve tuzlu ama tatlı.

Arkamda onu duyuyorum.

Ayak seslerini. Benimkinden daha hızlı. Uzun adımları mesafeyi kapatıyor.

"Aria. Dur."

Durmuyorum

. Duramam.

Çünkü durursam ona bakmak zorunda kalacağım ve ona bakarsam o da bunu görecek. Her şeyi görecek. Ve sonra darbeyi hafifletmek için bir şeyler söyleyecek. Bana tüm bunların bir sözleşme olduğunu ve ona aşık olmamam konusunda beni uyardığını hatırlatacak. Bunun geçici bir şey olduğu konusunda anlaştığımızı söyleyecek ve ben bundan geri dnemeyeceğim.

Elini koluma koyuyor. Sert değil ama kararlı.

Beni yana doğru çekiyor, ana caddeden uzaklaşıp iki bina arasındaki dar bir sokağa giriyoruz. Her iki tarafta taş duvarlar var. Yukarıda tek bir lamba, üzerimize sıcak bir ışık saçıyor. Caddeye, köye ve ikimiz dışındaki herkese karşı gizlenmiş durumdayız.

"Aria." Sesi alçak. Kontrol altında. Ama zar zor. "Bana bak." Başımı sallıyorum.

Sırtım arkamdaki duvara çarptı. Taş beni durdurana kadar geri çekildiğimin farkında değildim.

"Hey." Bana yaklaşıyor. İki elini omuzlarıma koyuyor. Başını eğip gözlerime bakıyor. "Hey. Konuş benimle."

Gözyaşlarımı tutamadan akmaya başlıyor.

Sessiz, haysiyetli gözyaşları değil. Çirkin olanlardan. Yüzünüzü ve nefesinizi tamamen kaplayan, sizi nefes nefese bırakan türden.

"Korkuyorum," diyorum ve sözcükler boğuk bir şekilde çıkıyor. "Onların sahip olduğu şeyi asla bulamayacağımdan çok korkuyorum."

Ellerini omuzlarımda sıkılaştırıyor.

"Annemle babam burada aşık oldular," diyorum ve artık ağlamamı saklamaya bile çalışmıyorum. "Bu köyde. Bu ışıktaki. Bu güllerin altında. Ve bu gerçektir. Başka bir insan hakkında bildiğim en gerçek şeydi. Ve annem öldü. Babamın aklı da gidiyor. Ben ise aynı yerde duruyorum ve çok korkuyorum ki..."

Sesim çatlıyor.

"Neden?" diye soruyor sessizce.

"Belki de kendime bunu asla izin vermeyeceğimden." Bulanık gözlerle ona bakıyorum. "İnsanları kaybetmekten o kadar çok korkuyorum ki, bunun önemli olacağı kadar birini hayatıma sokmayacağımdan. Hayatımı, beni en çok canlı hissettirecek şeyden kendimi korumakla geçireceğimden."

Sözler aramızdaki dar geçitte asılı kalıyor. Yüzündeki ifade değişmiyor.

Dikkatli, mesafeli ya da kontrollü bir hal almıyor.

Sadece yüzünde daha önce hiç görmediğim, ham ve açık bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki ona bir bedeli varmış gibi görünen bir şey.

Bana doğru bir adım attı.

Sırtım taşla daha sert bir şekilde bastırıyor.

Eli yüzüme uzanıyor. Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşlarını siliyor. Öyle nazik ki, daha da çok ağlamaya başlıyorum, çünkü bu adamın şefkati her zaman benim sonum olmuştur.

"Onu bulacaksın," diyor. Alçak sesle. Emin bir şekilde. "Birini hayatına alacaksın. Anne babanın sahip olduğu her şeye sahip olacaksın. Çünkü sen..." Duruyor. Çenesi geriliyor. Başparmağı yanağımda duruyor. "Sen olağanüstü birisin, Aria. Bunu her gün gören ve bunu asla unutmamanı sağlayan birini hak ediyorsun."

Göğsüm parçalanıyor.

Çünkü o başka birinden bahsediyor. Kendisi olmayan birinden. Ve gözlerinde bunu söylemenin onu mahvettiğini görebiliyorum.

"Everett..."

"Lanet olsun... Aria... O adamın ben olmamı istiyorum." "Öyle mi?" diye soruyorum, içimde umut filizleniyor.

"Senin içindeki o ışıltıyı söndürecekmiş diye çok korkuyorum. Benim gibi bir adamda kendini kaybedersen, buna dayanamam. Ben kolay bir insan değilim, çok talepkarım, işim de..."

"Biliyorum... Bunların hepsini biliyorum."

"Sonunda resim yapmaya başladın. Ya benimle olmak bunu öldürürse?"

"Seninle olmak içimdeki ateşi söndürürse mi? Ciddi misin?" Sanki o beni dinlemiyormuş gibi soruyorum. "Everett, annem öldüğünden beri üç yıldan fazla bir süredir resim yapmıyordum. Şimdi başladım... çünkü bana bunu yapabileceğim güvenli bir yer verdin. İçimdeki ateşi bana geri verdin."

Ve sonra beni öpüyor. Çaresizce.

Öpücüğünde yumuşaklık ya da özen yok. Ben de onun ihtiyacına ihtiyaçla karşılık veriyorum — elleri her yerimde, ellerim çılgınca omuzlarını, boynunu, saçlarını... onu kendime yaklaştırmak için kullanabileceğim her şeyi kavırıyor.

Ağız sıcak ve fıstık tadı var ve öpüşürken neredeyse gülüyorum çünkü on dakika önce birlikte dondurma yiyorduk ve şimdi elleri kaburgalarımın altına kayıyor, belimi kavırıyor ve beni arkamdaki taş duvara daha sert bir şekilde bastırıyor.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Bana bakmak için biraz geri çekiliyor. Gözleri karanlık, göz bebekleri genişlemiş ve şu anda yüzünde kontrollü hiçbir şey yok. Dikkatli hiçbir şey. Ölçülü hiçbir şey.

"O adamın ben olmasını istiyorum," diyor. Bu sefer daha sessiz. Daha sert. Sanki bu sözler ona aylardır biriktirdiği bir şeye mal oluyor gibi.

Ağzını tekrar ağızıma çekiyorum.

Elleri uyluklarıma düşüyor. Beni sanki hiçbir şey değilmiş gibi, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve bacaklarım beline dolanıyor, sırtım taşa sürtünüyor ama umurumda değil. Bana bastırıldığı sıcaklığı ve boynumda düzensizleşen nefesini dışında hiçbir şey umurumda değil.

Güneşlik elbisem aramızda kalıyor. Kalçaları öne doğru bastırıyor ve pantolonunun üzerinden ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum ve sırf çıkardığı sesi duymak için kasıtlı olarak, yavaşça ona doğru yuvarlanıyorum.

Boğazıma doğru inliyor. Düşük, kaba ve tamamen kendinden geçmiş bir ses. "Burada mı?" diye fısıldıyorum.

Eli uyluklarımdan içinden yukarı kayıyor. Parmakları iç çamaşırlarımın kenarını buluyor ve ince kumaştan bana dokunarak, kalçalarım kendiliğinden öne doğru sarsılana kadar kenarı takip ediyor.

"Burada," diyor.

Parmakları iç çamaşırlarımı kenara itiyor ve bana dokunduğunda nefesim kesiliyor, başparmağı sanki her şeyi ezberlediği gibi beni de ezberlemiştir tam doğru noktayı buluyor. İki parmağı içime kayıyor ve ben duvardan uzaklaşıyorum, başım taşa yaslanıyor.

"Sahte kocan için çok ıslandın, değil mi Aria?" diye fısıldıyor köprücük kemiğime, ve bunu söyleme şekli tüm vücudumu elinin etrafında kasılmaya zorluyor.

Titremeye başlayana kadar, uyluklarım beline sarılana ve kontrol edemediğim sesler çıkarmaya başlayana kadar parmaklarıyla beni tatmin ediyor. Sonra elini çekiyor ve ben onun yokluğundan neredeyse ağlayacağım.

Kemerinin tıktırtısı. Fermuarının hışırtısı. Eli kendini kavırıyor, ucunu benim merkezime hizalıyor ve sonra içime giriyor. O kadar yavaş ki, beni dolduran, beni geren her santimini hissediyorum ve ağızım bir iniltiyle açılıyor.

Tamamen içime girer girmez duruyor. Alnı alnıma bastırıyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz.

"Bana bak," diyor.

Gözlerimi açıyorum.

O tam orada. Göz bebeklerindeki altın rengi benekleri görebileceğim kadar yakın. Hareket etmeye başladığında, her itişinde çenesinin sıkıldığını, gözlerinin yarı kapandığını ve dudaklarının aralandığını görebileceğim kadar yakın.

İlk başta yavaşça beni beceriyor, her vuruş beni duvara yapıştırıyor ve sandaletlerimin içindeki ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Elleri uyluklarımı o kadar sıkı kavıyor ki yarın morluklar olacak ve ben de bunu istiyorum. Bunun gerçekleştiğine dair kanıt istiyorum. Söylediklerini söylediğine ve ciddi olduğuna dair.

"Daha hızlı," diye
fısıldıyorum. O da
itaat ediyor.

Kalçaları daha sert vuruyor ve ritim acil bir şeye dönüşüyor, artık ikimizin de kontrol edemediği bir şeye. Tırnaklarım gömleğinin üzerinden omuzlarına batıyor. Her itişte taş sırtımı sıyrıyor ve sürtünme acı verici olmanın tam sınırında. Ağzı boynumu buluyor — dişleri, dili, cildime değen sıcak nefesi — ve ben onu o kadar sıkı sarıyorum ki, adımını inliyor.

"Geliyorum," diye nefes nefese söylüyorum ve kendi sesimi bile tanıyamıyorum.

Eli aramıza giriyor. Başparmağı klitorisimi buluyor ve içime girmeye devam ederken sıkı daireler çizerek bastırıyor, ve elinin, vücudunun ve söylediği sözlerin birleşimi — o adamın ben olmasını istiyorum — beni o kadar hızlı doruğa ulaştırıyor ki nefes alamıyorum.

Orgazm içimi parçalıyor. Bütün vücudum kasılıyor, sırtım duvardan kavis çiziyor, bacaklarım onu o kadar sıkı sıkıyor ki istese bile çekilemez. Çığlık atıyorum ve sesim taş duvarlardan yankılanıyor ama umurumda değil. İçimden geçen dalgalar ve kendi boşalmasını kovalarken hâlâ içimde hareket eden hissi dışında hiçbir şey umurumda değil.

Üç vuruş sonra boşalıyor. Kalçaları bana çarpıyor ve öyle kalıyor. İçimde sıcak ve derin bir nabız hissediyorum, yüzü boynuma gömülü, elleri uyluklarımı o kadar sıkı kavıyor ki titriyorlar. Çıkardığı ses sessiz ama göğsümde bir şeyleri parçalıyor çünkü bu ses teslimiyet gibi geliyor.

Orada kalıyoruz.

Duvara yaslanmış. Birbirimize dolanmış. Ağırılığı beni taşa bastırıyor, kollarım boynuna dolanmış ve ikimiz de ilk bırakacak olan olmak istemiyoruz.

Omzumda nefes alışını yavaşlıyor.

Parmaklarımı saçlarının arkasına geçiriyorum ve titrediğini hissediyorum.

Yavaşça başını kaldırıyor. Bana bakıyor. Gözleri, bu adamda daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla bakıyor — bazen gösterdiği kontrollü yumuşaklık değil, gerçek olanı. Savunmasız. Sanki az önce olanların kendisinden çıkabileceğini bilmiyormuş gibi, neredeyse şaşkın.

Beni nazikçe yere indiriyor. Ayaklarım parke taşlarına değdiğinde bacaklarım titriyor ve o, ben dengemi bulana kadar bir kolunu belime dolamış halde duruyor.

Başparmağıyla gözümün altını okşayarak kalan gözyaşlarını siliyor.

"Ciddiydim," diyor. "Söylediklerimi."

"Biliyorum."

"İstemediğim şeyleri söylemem."

"Bunu da biliyorum."

Alnını alnıma yasladı. Uzun bir süre öylece durduk; elleri belimde, benimkiler göğsünde, akşam ışığı etrafımızda altın rengi bir parıltı bırakarak sönüyordu.

Sonra elimi tutar.

Ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek sokağın dışına çıkıp köyün içinden geri yürüyoruz; benim yazlık elbisem buruşmuş, saçlarım dağınık, onun gömleği ise yakanın dışına çıkmış ve yakasında hala pudra şekeri lekesi var. Tam olarak olduğumuz gibi görünüyoruz: birbirimizi en iyi şekilde mahvetmiş iki insan.

İkimiz de

konuşmuyoruz.

Konuşmamıza gerek

yok.

Geri dönüş yolculuğu, buraya gelirkenkinden farklı.

Villefranche'a giderken koltuğuma oturmuş, Fransa'nın manzarasını seyrediyor ve duygularımı bir kutuya hapsetmeye çalışıyordum. Şimdi ise yan dönmüş, elim onun uyluğunda, başım koltuk başlığına yaslanmış, o sürerken profilini seyrediyorum.

Bana bir bakış atıyor. "Bakmayı

kes." "Hayır."

Ağzının köşesi seğiriyor. Bir elini direksiyondan çekip, uyluklarındaki parmaklarımı kendi parmaklarıyla örüyor.

Kıyı şeridi, erken karanlıkta bulanık bir şekilde geçip gidiyor. Başparmağıyla elimin üstünde daireler çiziyor, ben de gözlerimi kapatıp "Evet" dediğimizden beri mücadele ettiğim duyguyu hissetmeye izin veriyorum.

Mutluyum. Ben sadece... mutluyum ve umutluyum.

Bu, bir sonraki adım için şimdiden kendimi hazırladığım şartlı bir mutluluk değil. Ya da bir sözleşme ve son kullanma tarihi olan türden bir mutluluk da değil. Ama gerçek bir mutluluk. Göğsünü tamamen dolduran, gözlerini yaşartıp sebepsiz yere gülmek istemene neden olan türden bir mutluluk.

Eve geldiğimizde villa sessiz.

Işıkları açmadan beni koridordan geçiriyor. Yatak odasını geçip doğrudan banyoya giriyoruz, orada duşu açıyor ve bana dokunmadan önce buharın odayı doldurmasına izin veriyor.

Sonra beni soyuyor. Güneşlik elbisem, sokakta giydiğim için çoktan buruşmuş ve yarı mahvolmuş durumda ama o, sanki hala özen gösterilmesi gereken bir şeymiş gibi fermuarını açıyor. Elbise fayansların üzerine düşüyor. Kendi gömleğini başından çıkarıyor, pantolonundan çıkıyor ve elimi tutuyor.

Birlikte duşa giriyoruz.

Sıcak su omuzlarıma çarptığında nefes veriyorum, bütün günü onunla birlikte bırakıyorum, ama en güzel kısımlarını saklıyorum çünkü bugün son üç yıldır geçirdiğim en güzel gün oldu.

Everett sabuna uzanır. Beni kendi elleriyle yıkar; elleri omuzlarımdan kollarımın üzerinden geçip karnıma doğru kayar. Başparmaklarıyla omuzlarımdaki gerginlikleri giderir. Avucuyla omurgamdan aşağı kayar. Saçımı durulamak için başımı geriye doğru eğdirir; ben de gözlerimi kapatıp ona izin veririm.

Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum. Sabunlu ellerimi göğsünde, omuzlarında ve sert karın kaslarında gezdiriyorum.

"Dön," diyor. Dönüyorum.

Göğsü sırtıma bastırıyor. Bir kolunu karnıma doluyor. Ağzı boynumun kıvrımını buluyor ve sonra diğer eli yavaşça uyluklarımdan arasına kayıyor.

"Yine mi, bu kadar çabuk mu?" diye alay ediyorum.

"Seni istediğim zaman dokunabilmek için uzun zamandır bekliyordum. Yakın zamanda durmaya niyetim yok."

"Ne kadar zamandır bekliyordun?" diye soruyorum.

"Hawkeyes stadyumuna girdiğim ve senin masanda oturduğun günden beri."

Parmakları merkezimi bulduğunda keskin bir nefes alıyorum.

"Seni yakaladım," diye kulağıma fısıldıyor ve parmakları tam da ihtiyacım olan yeri buluyor.

Beni yavaşça tatmin ediyor. Daireler çiziyor, baskı uyguluyor ve ara sıra parmaklarını içimde kıvırıyor; sıcak su ikimizin üzerine akarken buhar her şeyi yumuşak ve puslu hale getiriyor. Göğsüne yaslanıyorum, elim onun ön kolunu kavıyor, kalçalarım eline doğru sallanıyor.

"İşte böyle," diyor sessizce ve sırtımda yankılanan düşük ses tonu tek başına beni doruğa çıkarmaya yetiyor neredeyse.

Boşaldığımda, sokak aralarındakinden farklı oluyor. Çaresiz, şiddetli bir boşalma değil. Yavaş yavaş yükselen bir boşalma; ayak parmaklarımdan başlayıp içimden yukarı doğru yayılan, bacaklarım bükülene kadar devam eden, ben onun kolunu sıkıca kavrayıp nefes nefese kalırken, o da sanki bunu binlerce kez yapmış gibi tek koluyla belimi sarıp beni ayakta tutan bir boşalma. Sanki bunu binlerce kez daha yapacakmış gibi.

Omzumu öpüyor. Suyu kapatıyor ve önce beni bir havluya sarıyor, sonra kendi beline bir havlu sarıp sabitliyor.

Yatak odasında, temiz tişörtlerinden birini başımdan geçiriyor. Tişört uyluklarımın ortasına kadar iniyor ve onun parfümünün kokusunu taşıyor; hayatımın geri kalanını bu tişörtün içinde geçirmek istiyorum.

Bir çift boxer giyiyor ve sonra beni yatağa çekiyor. Yüz yüze uzanıyoruz, kolu belime ağır bir şekilde sarılmış, bacaklarım onunkilerle iç içe geçmiş.

Sessizlik rahatlatıcı. Doldurulmaya gerek olmayan türden bir sessizlik.

Sonra diyor ki, "Düşünüyordum da."

"Ne zaman buldun bu zamanı? Ellerin bacaklarımın arasında dolaşırken mi?"

Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme beliriyor ve o kadar seksi ki, isteseydi şu anda tekrar sevişebilirdim.

"Eve döndüğümüzde. Eğer istersen, malikaneye taşınabiliriz."

Kendi teklifine yüzünü buruşturup buruşturmadığını görmek için yüzüne daha iyi bakabilmek için biraz daha geri çekiliyorum. Everett? Malikanede tam zamanlı mı?

"Ciddi misin?"

"Orası daha geniş. Stüdyo için yerin olur. Penthouse'un bir köşesi değil, gerçek bir stüdyo. Orada penthouse'da olduğundan daha rahat görünüyordun. Ve beni şaşırtıyor olsa da, ailemi seviyor gibisin ve hepsi orada giderek daha fazla zaman geçiriyor."

"Peki ya çatı katı?"

"Malikanede bir ofisim var. Her gün Seattle'a gitmeme gerek yok, özellikle de Jeremy oradayken. Benim için yüz yüze halledilmesi gereken işleri o halledebilir. Ve gerekirse hafta içi ofise gidebilirim. Zaten işlerimin çoğunu video konferansla hallediyorum." Sanki bir iş planı sunuyormuş gibi konuşuyor, ama gözleri başka bir şey söylüyor. "Eğer orada daha mutlu olacaksan."

"Bunu yapar mısın?"

"Ben birlikte yaşaması kolay bir adam değilim. Bunu biliyorum, o yüzden bu seni mutlu edecekse, bunu gerçekleştirebilirim." Yerinden kıpırdadı ve bir an için gördüm—bunu daha önce hiç denemek zorunda kalmamış bir adamın rahatsızlığını. Hayatını tamamen mantık ve kontrol üzerine kurmuş ve şimdi onu yönlendirecek bir hesap tablosu olmadan yabancı bir topraklarda duran bir adamın. "Denemek istiyorum, Aria. Bu bana doğal gelmiyor. Sana gelince ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ama provada ve düğün gecemizde seni gördüğümde... daha rahat görünüyordun. Ve geri kalanını oradan çözmeyi tercih ederim."

Göğsüm sıcak ve acı veren bir şeyle doluyor. Yine sırf benim için bir şey yapıyor, çünkü benim kendimde bile göremediğim şeyleri o görüyor. Orada daha rahat olduğumu fark etmemiştim ama o haklı. O malikane, benim daha mutlu olduğum yer.

Everett, henüz söyleyemediği şeyleri böyle ifade ediyor. Kelimelerle değil, planlarla. Benim en mutlu olduğum yeri fark ettiği için tüm hayatını başka bir yere taşıyarak.

"Artık ofiste uyumayı bırakıp her gece yatağa gelir misin?"

Beni kendine doğru çekiyor, gözleri bana karşı yumuşuyor. "Sen bizim yatağımızda olursan, başka hiçbir yerde olmak istemem."

Yatağımız. Sanki bu zaten bizim hayatımızmış gibi söyledi.

Başımı sallıyorum. "Bunu isterim," diyorum. "Malikane."

"Öyle mi?" diye soruyor, umut dolu bir ifadeyle kaşlarını kaldırıyor. "Evet."

Derin bir nefes verir. Kollarını bana daha sıkı sarar ve beni daha da kendine çeker, sanki oraya tam oturuyormuşum gibi başımı çenesinin altına sokar. Sanki her zaman oraya aitmişim gibi.

Yüzümü göğsüne bastırıyorum.

Kulaklarımın altında kalp atışları düzenli.

Sözleşmeden bahsetmiyoruz. On iki aydan ya da sonrasında ne olacağından bahsetmiyoruz. O noktalı çizgiye imzamı attığımdan beri ilk kez, gelecek bir geri sayım gibi gelmiyor.

Açık bırakılmış bir kapı gibi geliyor.

Annem hep Fransa'da aşık ol derdi. Haklıymış.

Yirmi Üçüncü Bölüm

EVERETT

Ayrılacağınızı bildiğinizde villa farklı görünür.

Sanki ben bakmıyorken her oda sessizce aleyhimde deliller toplamış ve şimdi de neye dönüştüğünü fark etmeden tüm bunların içinden geçip gitmem bekleniyormuş gibi.

Bavul kapanmıyor.

Bir gömlek kolunun çıkıntılı köşesine bakıyorum — belki benim, belki de onun. Artık ayırt edemiyorum çünkü son birkaç gün içinde bir noktada giysilerimiz çekmece düzenine uymayı bıraktı — ve kapağı daha sert bastırıyorum.

Sanki bana karşı bir isyan başlatıyormuş gibi geri sıcıyor.

"Üstüne oturmalsın."

Dönüp baktığımda Aria kapı eşiğinde duruyor, saçları birlikte aldığımız duştan hâlâ nemli, yanakları onu duş fayansına dayadığımdan beri hâlâ biraz kızarmış, keten şortunun üzerine benim tişörtlerimden biri sarkmış. Çantası çoktan omzuna asılmış. Tuval tablolarının bulunduğu portföy çantası, silahlı seyahat edecek kadar değerli bir şey gibi ayağının yanında duruyor.

"Üzerine oturmam gerekmiyor," diyorum. "Bu yapısal bir sorun."

Oda boyunca yürür, kalçasıyla beni kenara itip, tüm ağırlığını çanta kapağının üzerine bırakır. Kapağı anında kapanır. Sinir bozucu bir kolaylıkla iki mandalı da kapatır, sonra ayağa kalkar ve nihayet itaat etmiş, özellikle aptal bir köpekmiş gibi kapağı bir kez okşar.

"Şuna bakın. Yapısal sorun resmen çözüldü."

O uzaklaşmadan onu belinden yakalıyorum.

Onu kendime doğru çekerken kahkahası patlar, sonra onu öperim çünkü görünüşe göre Fransa'dan ayrılmak beni daha

sahiplenici yapmış, daha az değil. Ya da belki de ben hep bu kadar çılgındım ve aksini iddia etmeyi bırakmak için sadece mahremiyete ve bir villaya ihtiyacım vardı.

Geri çekildiğimde, bana o yumuşak, sersemlemiş ifadeyle bakıyor; bu ifadeyi, içimden bir yerlerde bir sızı hissetmeden nasıl karşılayacağımı hâlâ öğrenemedim.

"Sen olmasan ne yapardım?" diye soruyorum.

Artık kapalı olan valize bir göz atıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Muhtemelen hemen çöküşe geçip yemek yemeyi ve uyumayı bıraktırdın. Ve bir şekilde ön saçların olurdu."

"Bu biraz abartılı... Asla kâküllü saç modeli yaptırmam."

Kız kıkırdadı. "Haklısın. Ne düşünüyordum ki? Sen radikal bir saç kesimi için fazla sorumluluk sahibisin." Dudakları kıvrıldı. "Muhtemelen Jeremy'ye sorunu çözdürür, sonra da başından beri halletmiş gibi davranırdın."

Sonra kollarımın arasından kayarak, arkamdan yatağın üzerindeki açık valizlere bakıyor. "Çıkmadan önce resim malzemelerini toparlamalıyım."

Onu bırakıyorum, ama çok uzağa gitmesine izin vermiyorum.

Pencerenin yanındaki sandalyeye doğru ilerler; fırçaları düz bir sıra halinde dizilmiş, boya tüpleri ise eskiden benim masama getirdiği aynı bilinçsiz titizlikle sıralanmıştır. Gabriel'in ona mutlaka alması gerektiğini söylediği rulo çantaya tek tek yerleştirir. Sonra ilk tuvali kaldırır ve dikkatlice kağıt mendile sarar, köşelerini iki eliyle düzeltir.

Yatak direğine yaslanıp onu izledim.

İki hafta önce, bir sözleşmeli eşle ve balayımızın çoğunu cam kapılar ardında çalışarak geçirme planıyla bu villaya girmiştım.

Buradan, hikayenin kontrolünü çoktan kaybetmiş bir adam gibi görünmeden nasıl adlandıracağımı henüz bilmediğim bir şeyle ayrılıyorum.

Gözleri yukarı kayar.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey."

"O bakış, hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyor." "Bundan çok emin görünüyorsun."

"Altı ay boyunca senin için çalıştım. Senin ipuçlarını biraz bilirim." Resmin üzerine bir kat daha kağıt mendil katlar. "Ve kimse izlemiyor sanırken seni okumak çok kolay."

Bundan sonra oda sessizliğe bürünür, ama bu onunla alıştığım türden bir sessizliktir. Aramızda mesafe olduğu anlamına gelmeyen türden bir sessizlik. Daha çok tam tersi.

Sonra ikinci tuvali de paketler. Bu sefer üzerinde daha uzun süre durur.

Çerçeveye parmaklarını uzatıp bir süre öylece durduktan sonra, onu portföy çantasına koyar ve sessizce içeri çeker.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Yavaşça nefes verir. "Hayır. Sadece bu yerin nasıl bu kadar çabuk gerçek hissettirdiğini anlamaya çalışıyorum."

Haklı. Ben de öyle hissediyorum.

Bu villa, sahte bir balayı için sahnelenmiş gibi hissettirmeliydi. Pahalı havlular ve oda servisi olan güzel bir yalan.

Oysa burası, yıllardır kendime ve isteklerime karşı dürüst hissedebildiğim ilk yer oldu.

"Çünkü asıl mesele hiçbir zaman villa değildi," diyorum. Gözleri benimkilere doğru yükseliyor.

"Öyle mi?"

"Hayır."

Beni bir saniye inceliyor. "Biliyor musun, bazen yanlışlıkla neredeyse romantik gibi gelen şeyler söylüyorsun."

"Bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışıyorum."

"Elbette. Bu, markan için felaket olur." "Tahmin bile edemezsin.

Rakiplerim beni canlı canlı yerler."

Bu sözlerimden sessizce güldü, ama yine de bunun altında yatan düşünceyi hissedebiliyordum.

Ben de hissediyorum.

Çünkü Fransa, önemli olan her açıdan kolaydı. Yönetim kurulu odaları yoktu. Karımın içine sığmak için kendini küçültmek zorunda hissettiği bir çatı katı da yoktu. Bir hata yapmamızı bekleyen, ensemizde nefes alan bir denetim kurulu da yoktu. Medya algısı, satın alma takvimleri ve bölümlerimizden birinde yine yangın çıkıp çıkmadığı hakkında sabah altı'da gelen telefonlar da yoktu.

Seattle gerçek sınav olacak. Onu isteyip istemediğimle ilgili bir sınav değil. Bunu çok uzun zaman önce karar verdim. Şimdi mesele, beni seçtiği için onu mutsuz etmeyecek bir hayat kurmayı bilip bilmediğim.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor.

Doug.

Telefonu elime alıp ekrana bakıyorum.

Programda ilerliyor, efendim. Batı kanadındaki ekipler bu gece son elektrik ve boya rtuşlarını bitiriyor.

Seattle'da saat sabahın biri, ama Colston'ın inşaat bölümü işte bu yüzden sektörün en iyisi. Bir proje bitene kadar üzerinde çalıőırlar. Kısa sürede bir mucize yaratabilecek biri varsa, o da onlardır.

Aria, portföy çantasını kapatmak için eğilmiş durumda. Onun için evde yaptırdığım bir şey hakkında proje yöneticisine mesaj attığımı fark etmiyor.

Tek elimle cevap yazıyorum.

Yarın sabaha kadar hazır olur mu?

Hemen ardından üç nokta beliriyor.

Evet, efendim. Temizlik ekibi saat altıda. Yarın saat sekizden önce plastik örtüler serilecek.

Mkemmek.

Bu kadar kısa sürede hallettiğin için teşekkürler.

Telefonu cebime koyuyorum.

Kuzeye bakan pencereleri olan batı kanadındaki yatak odası sabaha kadar bitecek. Boyaya karşı korumalı parke zeminler. Derin bir ev işleri lavabosu. Özel yapım raflar. Renkleri seven bir kadının kapıda durup ne söyleyeceğini unutmamasına yetecek kadar ışık.

Ve hemen yanında, bağlantı koridorundan geçince, Henry için fizik tedavi odası hazırlanmış bir daire.

Bu, "bir gün" vaadi değil. Onun resim yapabileceği gerçek bir yer; babasının yakınında olabileceği ve birkaç yıl sonra nihayet taburcu edildiğinde ihtiyaç duyduğu bakımı alabileceği bir yer.

Bizi dış etkenlerden korumak için etrafı duvarlarla çevrili bir gelecek ve o henüz bunların hiçbirini bilmiyor. Benim vizyonumu görebilmesi için, tamamen bitmiş halde oraya girmesini istiyorum. Bir őantiye alanı olarak değil. Bir plan olarak değil. Bir kanıt olarak.

Aşk dillerinin özelliği budur. Benimki görünüşe göre müteahhitler ve faturalarla birlikte geliyor, çünkü bir kadına onu elimde tutmak istediğimi başka nasıl göstereceğimi hala bilmiyorum. Ya da belki de tüm bunların altında yatan daha dürüst korku budur.

Onu yeterince istemediğimden değil. Tam tersine, onu çok istiyorum.

Ve gerçek hayat tekrar baskı yapmaya başladığında, onu istemek ve onu seçmek onu burada tutmak için yeterli olacak mı, hala bilmiyorum.

O dikleşir ve ellerini birbirine sürter. "Tamam. Sanırım hepsi bu kadar."

Odaya bakıyorum. "Çekmeceleri kontrol ettin mi?"

Bana bir bakış atıyor. "Senin aksine, gardırobumun yarısını geride bırakmadan bir yerden ayrılmayı biliyorum."

"Komodinin arkasında bir çorap buldun." "Aslında iki tane buldum. Merhametli davrandım." Bir kez başımı sallıyorum. "Çok nazıksın."

Ağzı seğiriyor. Sonra portföy çantasını alıyor ve itiraz etmeden önce onu elinden alıyorum.

"Ben taşırım," diyorum ona.

"Kendi resimlerimi kendim taşıyabilirim." "Biliyorum."

"O zaman neden taşıyorsun?"

Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. "Çünkü istiyorum."

Bu cevap onu yarım saniye sessizliğe gömer, sonra tek kelime etmeden çantayı almama izin verir.

Havaalanına giden yol, buraya gelirkenkinden daha sessiz geçiyor. Aria, sanki o ışığı hafızasına kazımak istercesine arabanın camından sahil şeridini izliyor. Ona bu sessizliği bırakıyorum, çünkü buranın onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Belki de ondan daha iyi biliyorum.

Jete bindiğimizde, ayrılma konusunda daha sakin görünüyor. Tam olarak kabullenmiş değil. Sadece biraz içine kapanmış.

Pencere kenarındaki koltuğa oturur ve uçak düz bir irtifaya ulaştığında eskiz defterini çıkarır.

Ben de dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Okunmamış 63 e-posta var. Hiçbirini açmadan onlara bakıyorum.

Yönetim kurulu revizyonları. Penelope bir toplantı istiyor. Hukuk departmanı acil diyor, ki bu durumda bu, konuyu yeterince uzun süre görmezden geldikleri ve artık benim sorunum olduğu anlamına geliyor. Zayne, konu satırında **"İNDİRME DEN ÖNCE BUNU OKUYUN"** yazan bir şey iletti, bu da en azından Salı gününe kadar okumayacağımı garanti ediyor.

Telefonuma bir mesaj geldi. Sienna'dan: *Umarım balayınız dinlendirici geçmiştir. Pierre ile Fransa kulübünü kaptığınız için tebrikler. Döndüğünüzde haber verin. Konuşmamız lazım. Baş başa.*

Özel olarak mı?

Sanki konuşmalarımızın çoğu halka açıkmiş gibi değil ki. Genellikle gizli birleşme ve satın almaları tartışıyoruz. Bu yüzden, özel bir görüşme istediğini belirtmesi, tartışmak istediği konunun ne olabileceğini düşünmeme neden oluyor.

Her ne ise, beklemesi gerekecek.

Karşımda çizim yapan Aria'ya bir göz attım. Sayfayı görmek için öne eğilmeden önce ne çizdiğini biliyordum.

Hafızasından annesinin dairesini çiziyor. Balkon, kıvrımlı demir süslemeler... ve korkuluktan sarkan çiçekler.

Sanki görüntü zaten oradaymış da o sadece onu ortaya çıkarıyormuş gibi, çizgi çizgi çizerek elini hareket ettiriyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum.

E-postalar bir saat sonra da orada olacak. İki saat sonra da.

Hatta on saat sonra bile. Benim tek bir eşim var.

Bu kelime, dün gününde olduğu gibi artık farklı bir anlam ifade ediyor. Telefonum yine titriyor.

Doug.

Mobilya teslimatı onaylandı. Henry'nin dairesi demirbaşları içeri.

Terapi ekipmanları sabah yediye kadar gelir.

Başımı kaldırıp bakıyorum.

Aria hâlâ çizim yapıyor, alt dudağını hafifçe dişlerinin arasına sıkıştırmış, balkonun kenarını gölgelendiriyor.

Hemen cevap yazıyorum.

Aferin.

Sonra o başını kaldırmadan telefonu tekrar cebime koyuyorum.

Birkaç saat sonra, eskiz defteri hala kucağında açık, kalemı parmaklarında gevşek bir şekilde, Atlantik üzerinde bir yerde uykuya dalıyor.

Kalemi elinden alıyorum, defterin sırtına sıkıştırıyorum ve hepsini yanındaki boş koltuğa koyuyorum. Uykusunda kıpırdanıyor ama uyanmıyor.

Çalışmam gerektiğini biliyorum, ama bunun yerine motorun uğultusu eşliğinde orada oturup pencereden geçen bulutları izliyor ve Seattle'ı düşünüyorum.

Pazartesi hakkında.

Şirketimin ihtiyaç duyduğu adam olmakla karımın hak ettiği adam olmak arasında gerçekten bir çelişki olup olmadığını ya da yıllardır bunu öğrenmemek için işi bahane olarak kullanıp kullanmadığımı.

On bir bin kişi Kauffman Enterprises'a güveniyor. Bunu hafife almıyorum.

Ama aynı zamanda sadece o adam olmaya da devam edemem. Ofiste uyuyan, akşam yemeğini kaçıran ve yumuşaklığa yer olmayan bir hayatta başka ne yapacağını bilmediği için bir çatı katını evi olarak gören adam. Onun kalmasını istiyorsam o adam olamam.

Seattle bizi soluk bir güneş, havada soğuk bir esinti ve şehri olduğundan daha masum gösteren tertemiz mavi bir gökyüzüyle karşılıyor. Böyle günler pek sık olmuyor.

Uçaktan indiğimizde, şehir arabası pistte bizi bekliyor.

Aria, ışığa karşı gözlerini kırptırıyor, portföy çantası yanına sıkıca tutturulmuş durumda ve ben, tüm bunlar sınanmadan önce geri dönüp uçağa binmek için ani ve mantıksız bir dürtü hissediyorum. Fransa'da ne olabileceğimizi biliyorum... Burada işlerin nasıl yürüdüğünü henüz bilmiyorum.

Bunun yerine, onun için arka kapıyı açıyorum ve o içeri girene kadar bekliyorum, sonra da arkasından giriyorum.

Şoför özel havaalanından ayrılıyor ve Aria bir dakika boyunca şehrin manzarasını izliyor, sonra bana dönüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her zaman her şeyi sorabilirsin."

Yüzündeki ifade, gülümsememeye çalıştığını gösteriyor. "Az önce bana cevap vermedin."

"Ne hakkında?"

"Nerede yaşamak istediğin."

Koltuğa yaslanıyorum. "Sana zaten söyledim. Malikanede."

"Hayır. Sen bana benim nerede yaşamak istediğimi söyledin." "Soru o değildi."

"Şimdi öyle."

Fransa'da kendini yeniden hayata döndüren ve şimdi karşımda, onu tanıdığım yedi ay boyunca hiç görmediğim kadar dinlenmiş ve rahat bir şekilde oturan kadına bakıyorum.

Sonra ona gerçeği söylüyorum, çünkü yalan söylemenin bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişimdir ve onunla bir hayat kurmak istiyorsam, kendimi hiç kimseyle paylaşmadığım kadar çok paylaşmam gerekecek.

"İşler yeniden başladığında, burası hala bize aitmiş gibi hissettirdiği sürece burada yaşamak istiyorum."

O, bunu zorlaştıracak bir şey söylemeden devam ediyorum. "Bu mülk bize bu konuda daha iyi bir şans veriyor."

"Yani stratejik düşünüyorsun." "Ben her zaman stratejik düşünürüm."

"Benim hakkımda bile mi?"

Ona dönüp, sözlerimi duyduğundan emin oluyorum. "Özellikle senin hakkında."

Sanki onu önceliğim haline getirmeye çalıştığımı hâlâ kavrayamamış gibi sessiz kalıyor.

Sonra şöyle diyor: "Bu çok büyük bir baskı gibi geliyor."

"Bu durumda bu bir kusur değil. Yüksek risk her zaman kötü değildir." "Hayır," diyor yumuşak bir sesle. "Sanırım öyle değil."

Yolculuğun geri kalanı, o pencereden dışarı bakarken ben de e-postalarımı cevap verirken geçer. Onunla bu anı yaşamak istesem de, bana güvenen koca bir şirket var.

Sonra site kapıları açılır ve eve varırız.

Hayatımda ilk kez bir yerin evim gibi hissettirdiğini içtenlikle söyleyebilirim ve bunun tek nedeni onu buraya getirmemdir. Her yeri evim gibi hissettiren şey o.

Seattle'ın alçak gökyüzünün altında, sahil şeridi gümüş mavisi bir çizgi halinde uzanıyor. Arduvaz döşeli yollar, sanırım sabahın erken saatlerinde yağan yağmurdan dolayı hâlâ biraz nemli. Arazideki diğer yedi ev, her zamanki yerlerinde duruyor, her biri tam da hafızamda kaldığı yerde.

Colston'inki suya en yakın olanı.

Archer'inki ağaçların arasında yarı gizli.

Everly'nin evi ise ego ve etkinlik planlamasına adanmış camdan bir anıt. Ve benim evim de tam ortada.

Şoför ona doğru dönüyor ve hızını kesiyor. Durmadan önce ön kapı açılıyor ve Everly ortaya çıkıyor, ön kapıdan dışarı çıkıyor. Buraya geldiğimizde karşılama komitesinin başkanı olacağını tahmin etmeliydim.

Arkasında Zayne var, çünkü bu ailede sınırlar çoğunlukla birinin onları aşabilmesi için var. Daha iyi bilmesem, Conrad Kauffman'ın bizi yirmi yılı aşkın bir süredir ayrı tutmasının, kimsenin birbirimizin hayatına girmeden bir iki gün geçiremeyeceği bir ayrılık kaygısı yarattığını söyledim.

Yine de bunun için minnettar olmalıyım, çünkü son beş yılda bu tür gerçek ilişkilerle nasıl başa çıkılacağını öğrenmemiş olsaydım, Aria'nın bir geceyi, bırakın bir ömrü, birlikte geçirebileceği bir erkeğe benzemek için çok uzak olurdum.

Christian onların peşinden gelir, en azından bu pusunun bir parçası olduğu için hafifçe özür diler gibi görünür.

"Onlara olay çıkarmamalarını söyledim," diyorum düz bir sesle. Aria bana bir bakış atıyor. "Burada olacaklarını biliyor muydun?" "Ailemi tanırım. Kendilerini tutamıyorlar."

Arabadan inip onun yanına geldiğimde, Zayne ön merdivenlerin yarısını çoktan inmiş.

"İşte geldiler," diye, bu bilgiyi duyması gereken kimseye söylemeden duyurur. "Yeni evliler Avrupa'dan döndü. Skandal mı getirdiniz? Yasak bağ fotoğrafları mı? Minik bir Fransız bebek mi?"

Aria az kalsın nefesini kesiyordu.

Christian, tatmin edici olacak kadar sert bir dirsek atar.

Everly, hakkını vermek gerekirse, hepsini görmezden gelir ve doğrudan Aria'ya yönelir, onu fiziksel olarak yakalamaktan son anda vazgeçer.

"Nasıl geçti? Balayı parıltısı içinde görünüyorsun, üstüne bir de muhteşem bir Fransız Rivierası bronzluğu eklemişsin."

"Biraz bronzlaştım," der Aria. Sonra bana bir bakış atar. "Ama Everett kadar değil."

"Ah, doğru, güneş yanığı," Everly biraz yüzünü buruşturur. "Fotoğraflar kötü görünüyordu."

"Biraz dikkatin dağıldı galiba, değil mi kardeşim?" der Zayne, omzuma bir şaplak atarak.

Aria'ya bakıyorum. Söz konusu dikkat dağınıklığı, o gün havuz başında paparazzilerin önünde bikini giyen, her şeyi mahvetmeden ve önceki gece olduğu gibi onunla tekrar yatmadan önce mesafemi korumaya çalışan kızdı. O an, şu andan tamamen farklı bir zaman ve mekânda gibi geliyor. "Evet, öyle bir şey," diyorum ve Aria bana anlamlı bir gülümseme atıyor.

Sonra Everly'nin bakışları valizlere, evrak çantasına, giysi çantalarına kayar ve yüzünde daha keskin bir ifade belirir.

Everly bunu görüyor, çünkü o her şeyi görür. Tam olarak adlandıramadığım ama hissedebildiğim içimdeki değişimi.

"Burada mı kalacaksın?" diye soruyor.

Aria cevap vermeden önce bana bir bakış atar. "Evet."

Everly'nin gözleri heyecanla büyür. "Harika. Bugün geri döneceğini söylediğimde Matteo market siparişini iki katına çıkardı bile."

"Buna izin vermedim," diyorum.

"Sen Fransa'daydın. Yetkililer gümrükte gecikme yaşadı. Ve rica ederim, çünkü artık evde gerçek yemek olacak ve karın kalabilir. Bu erkekler cenneti ailede tek kadın olmaya geri dönemem. Reddediyorum."

Zayne çantalardan birine uzanır. "Bu şeyin içinde ne getirdin sen?"

"O," diyor Aria, "sanat malzemeleri ve eğer düşürürsen, Everly'ye cesedini saklamasına yardım ederim."

Zayne gözlerini kırptırır. Sonra sırtarak, "O gerçekten bizden biri," der. "Umarım öyledir," derim.

Christian ikinci çantayı daha dikkatli bir şekilde alır ve Aria'ya bakar. "Hoş geldin."

Sözler basit, ama hayatımda ilk kez gerçekmiş gibi geliyor ve cevap vermeden önce yarım saniye duraksamasını kaçırmıyorum.

"Teşekkürler."

Sonra Levi sırtıma bir kez vurur ve arazinin kendi tarafına doğru yönelir, Christian ise Everly'yi önünden sürükler, sanki Fransa, evlilik ya da Aria'nın hamile olup olmadığı hakkında altı yüz soru daha sormadan onu evine geri götürüyormuş gibi.

Archer eve hiç gelmedi, ama onu tanıyorsam hâlâ Seattle'da ya da tamamen başka bir yerde olabilir. Güvenlik ekibi onu her yere götürüyor.

Araba eve girdikten sonra mesaj attı:

Her şey yolunda mı?

Ben de cevap verdim:

Evet.

O da şöyle yazdı:

Güzel.

Archer, senin güvenliğini kontrol ederek ilgilendiğini gösterir.

Wes, Colston ve Levi her yerde olabilirler ama burada olmadıkları için mutluyum.

Sonuncusu da kapıdan çıkınca ön kapı kapandı ve giriş holü sessizliğe büründü.

Arka dönünce Aria evimin girişinde duruyor. Sanırım artık burası bizim evimiz. Çantasını omzuna asmış, gözleri etrafı tarıyor.

"Ailen..." diye başlıyor. "Çok kalabalık."

"Harika diyecektim." Bana bakıyor. "Ama aynı zamanda çok da kalabalık."

Şoförün kapının hemen içine bıraktığı çantaları alıyorum. İkisi de ona ait. Benimkilerden birini.

Beni izliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Bunları yukarı taşıyorum."

"Kendi valizlerimi kendim taşıyabilirim. Zaten yeterince yardım ettin." "Taşıyabileceğini biliyorum, ama ben hallederim."

Merdivenlere çıkmaya başlıyorum, o da peşimden geliyor.

Koridordan geçip ikinci misafir odasını geçiyoruz — düğün gecemizde onun odası olan, kendi banyosu, kendi dolabı

ve kapanabilen bir kapısı olan. Mesafe hâlâ gerekli hissedildiğinde aramıza mesafe koyacak bir kapı.

Kapının önünden geçip gidiyorum.

Koridorun ortasında durur. "O ne?"

Onun bakışını takip ediyorum.

Batı kanadının koridoru, yerden tavana kadar bantlanmış opak plastik levhalarla kapatılmış. Arkasında taze boya ve talaşın hafif kokusu var. Sahanlık penceresinden, servis yolunda bir inşaat çöp konteyneri hâlâ görünüyor.

"Yenileme," diyorum ve yürümeye devam ediyorum. "Neyin?"

"Yenilenmesi gereken bir oda." Çantasını diğer elime alıyorum. "Yarına kadar bitmiş olur."

Bir saniye daha plastiğe bakıyor, yüzünde merak dolu bir ifade var ama daha fazla ısrar etmiyor. Muhtemelen benden üç metre önde olduğum ve açıkça daha fazla bilgi vermeyeceğim belli olduğu için.

Ben ana yatak odasının önünde durduğumda, arkamdaki ayak sesleri yavaşlıyor.

Benim odam.

Çantalarını yere bırakıp dönüyorum. Bir metre arkamda durmuş, kapıya, sonra bana bakıyor.

"Ne dersin," diye soruyorum, "benimle kalmaya ne dersin?" Gözleri yüzümü tarıyor. "Bu gece mi?"

"Daha uzun süre kalmayı umuyordum."

"Sanırım bunu konuşmuştuk, değil mi?" diye soruyor. Soru aramızda asılı kalıyor.

"Evet, ama o Fransa'daydı, balayımızdaydık. Fransız Rivierası'nın ışığında durum farklı görünüyor. Şimdi buradayız ve fikrini değiştirebilirsin Aria. Hazır olmadığın bir şeyi yapman için seni zorlamayacağım."

Ve güvenli cevabın ne olduğunu biliyorum. Cannes'daki bir havuzda başlayan ve Villefranche'daki bir sokakta rol yapmayı bıraktığımız şeyden ikimizi de koruyan cevap.

Ona güvenli cevabı vermiyorum.

Sonra yüzünde, ezberleyip saklamak istediğim bir ifade beliriyor; ağzı yetişmeden gözleri evet diyor.

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle.

"Daha uzun süre." Bir kez başımı sallıyorum.

Kapıyı açıyorum.

Çantalarını içeri taşıyorum.

Ve hayatımda ilk kez, mantıklı olduğu için inşa ettiğim bu ev, bir varlık, bir strateji ya da toplantılar arasında uyumak için bir yer gibi gelmiyor.

Burası, onunla birlikte bir şeyler inşa edebileceğim bir yer gibi geliyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ARIA

Su sesiyle uyanıyorum.

Duş. Onun duşu; bu sabah, valizlerimi misafir odasının önünden geçip “*daha uzun süre kalacağım*” dedikten sonra, evin havası farklı geliyor.

Yatağın onun tarafı boş. Yattığı yerin çarşafları hâlâ sıcak.

Yatağın onun tarafı boş, ama o kadar da uzun sürmemiş olmalı ki çarşaflar hâlâ onun varlığından dolayı sıcak.

Esniyorum ve tavana bakıyorum.

Burası benim evim. En azından önümüzdeki bir yıl boyunca.

Duş hala akıyor ve Everett'le birlikte yaşamaktan en iyi şekilde yararlanmam gerektiğini düşünerek gülümsüyorum.

Sonra kalkıyorum, uyurken giydiğim iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve çıplak olarak banyoya giriyorum, odaya girdiğimde buhar yüzüme çarpıyor.

Camın arkasında, suya dönük, başı geriye eğilmiş, geniş omuzları suyla ıslanmış. Sabahın bu erken saatinde vücudundaki her çizgi adaletsiz geliyor.

Duş kapısını açıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri yavaşça çıplak vücuduma kayıyor, yüzümden aşağıya doğru, sonra tekrar yukarıya.

"Günaydın," diyor.

"Günaydın."

Arkasına geçiyorum. Su sıcak, buhar yoğun ve göğsümü sırtına bastırıp kollarımı beline doladığımda teni sıcak ve kaygan... Sonra daha aşağıya.

Nefesi değişiyor.

Elim sertleşmiş organını kavrar. Zaten benim için hazırdır, çünkü görünüşe göre beyni henüz farkına varmadan vücudu benim ne istediğimi biliyor. Yavaşça bir kez okşarım ve elimde daha da sertleştiğini hissedirim. İki kez daha yaparım ve sonra başını geriye doğru eğiyor.

"Aria."

"Mmm." Ağzımı omuz bıçaklarının arasına bastırıp tekrar okşuyorum. Bu sefer daha sıkı.

Eli bileğimi kavrar. Beni durdurmuyor.

"Bu duşta karımı sikmek ne kadar istesem de," diyor, sesi alçak ve kaba, "sana gösterecek bir şeyim var."

Hareket

siz

kalıyoru

m.

"Şimdi

mi?"

"Şimdi." Başparmağıyla bileğimin üzerinde daireler çiziyor. "Güven bana. Buna sonra devam ederiz."

İsteksizce onu bırakıyorum, parmaklarımın sürtünmesinden ne kadar isteksiz olduğumu hissetmesini sağlıyorum ve o arkasını dönüyor. Su göğsünden aşağı akıyor. Gözleri karanlık. Ona yaptıklarımın izleri hâlâ aramızda çok belirgin.

"Umarım iyi bir şeydir," diyorum.

Ağzı alaycı bir gülümsemeye

dönüşüyor. "Öyle."

Dışarı çıkıyoruz. Kalçalarına bir havlu sarıyor, sonra benden geçerek banyo kapısının arkasında asılı duran tişörtü alıyor — ona ait, yumuşak gri, yıpranmış. Tişörtü kendi elleriyle başımdan geçiriyor. Omuzlarımdan, göğüslerimden, kalçalarımdan aşağıya doğru çekiyor, ta ki uyluklarımın ortasına kadar inene kadar.

Elleri bir saniye eteğin kenarında kalır, başparmakları çıplak uyluklarımı okşar.

"Bütün gün sadece bunu giymeni istiyorum,"

diyor. Karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum.

"Bu ayarlanabilir."

Havluyu bırakıp siyah bir boxer giyiyor.

Elimi tutmadan önce başka bir şey

yapmıyor. "Hadi."

Beni yatak odasından çıkarıp koridora doğru götürüyor, ben de onu takip ediyorum—elim elinde, vücudum hala duştan gelen titreşimlerle titriyor,

gözlerim önümde yürüyen adamdan başka hiçbir yere bakamıyor. Parmaklarım onun parmaklarının arasında olmasına rağmen, sanki hala orada olduğumdan emin olmak istercesine omzunun üzerinden sürekli bana bakıyor.

Sırtı bir manzara gibidir. Geniş omuzlar. Dar kalçalar. Her adımda nemli derinin altında kaslar hareket eder. Boxer şortu vücudunda o kadar aşağıda durur ki, kasıtlı bir provokasyon gibi gelir.

Onu izliyorum ve fark etse bile umurumda değil.

Dün gece opak plastik örtülerle kapatılmış olan batı kanadı koridoruna dönüyor ve duruyor.

Plastik örtü kaldırılmış ve koridor artık açık; parıldayan ahşap zeminler sanki biri az önce yeni bir cila sürmüş gibi görünüyor. Havada hâlâ temizlik maddesi, talaş ve boya kokusu var, sanki biri burayı birkaç saat önce cilalamış gibi.

"Ekip saat altıda geldi," diyor. "Son temizlik." "Ne için son temizlik?" diye soruyorum.

"Göreceksin. Umarım beğenirsin."

Everett'in, benim beğeneceğimi umduğu, çok kalıcı bir şey yaptığı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Koridorun sonunda kapalı bir kapı var. Kapının önünde duruyor ve sonra bana dönüyor.

Sadece siyah boxer şortuyla orada duruyor, balayımızın son yarısında gördüğüm hali gibi görünüyor. Sanırım sadece kardeşlerinin gördüğü hali.

"Buna, tabloyu gördüğüm gün başladım," diyor.

Gabriel'in galeriye astığı tablo mu? Penthouse penceresinde duran, yüzü görünmeyen takım elbiseli adam. Yalnız milyarder. O kapının arkasında ne varsa, onu gördükten sonra verdiği bir karar. Evliliğimizi tamamladığımız gece.

"Galeri çalışanı sanatçıdan bahsetti," diye devam ediyor. Sesi sakın, ama çenesi gergin. "Sanatçının yetenekli olduğunu söyledi. Kendisinin henüz bunun farkında olmadığını da." Bir an duruyor. "Senin yetenekli olduğunu zaten biliyordum. Ama o tablonun önünde durup, kendimi senin gözlerinden gördüğümde, olağanüstü bir şeyi sakladığını anladım. Nefes almak kadar kolay gelen bir şey ve sen bunu çok uzun zamandır bastırıyordun."

"Bir yıl boyunca benim dünyamda yaşamayı kabul ettin," diyor. "Ama içinde sana ait bir şeyin olmasını istiyorum. Sadece sana ait bir şey."

Sonra kapıyı açar. Oda ışıkla dolup taşar ve gördüklerime neredeyse inanmam.

Kuzey duvarının tamamı yerden tavana kadar camdan oluşuyor, bahçeye, ağaçlara ve ötesindeki suya bakıyor. Sabah ışığı içinden içeri dökülüyor—gümüş rengi, eşit ve nazik. Ressamların hayatlarını peşinde koşarak geçirdikleri türden bir ışık.

Odanın ortasında bir şövale duruyor. Gerçek bir şövale. Ağır, güzel ve kullanılmak üzere tasarlanmış. Yakınında, malzemelerle dolu tekerlekli bir araba, arka duvar boyunca raflar, düz dosyalar, farklı boyutlarda istiflenmiş tuvaler, pencerenin yanında bir çizim masası ve köşede derin bir lavabo var.

İhtiyacım olan her şey. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim her şey.

Oda, oturma alanı ve daha da fazla ışık bulunan çatı katı depolama alanına çıkan bir spiral merdivenle ikinci kata uzanıyor. Burası bir odadan çok, tam bir sanat stüdyosu gibi hissettiriyor.

Elimi ağzıma götürdüm.

"Pencereler kuzeye bakıyor," diyor arkamdan. "Işık sabit olsun diye. Yağlı boya ile çalışırsan, havalandırma evin geri kalanından ayrı. Zeminler ahşabın altında kaplanmış, yani mahvetsen de sorun olmaz."

Bana lojistik, gerçekler ve teknik özellikler anlatıyor, çünkü biliyorum ki "Seni ve seni mutlu etmek için sana verebileceğim her şeyi düşünüyordum" demenin tek yolu bu.

Çünkü Everett, gerçek kelimeler ağzından çıkmaya cesaret edemediğinde, önemli şeyleri bu şekilde ifade eder.

Yavaşça dönüp, hala olanları sindirmeye çalışıyorum.

"Everett, benim için bunu yaptığına inanmıyorum."

Parmağını kaldırıyor. "Bir şey daha var."

Stüdyonun diğer ucundaki ikinci kapıya doğru yürür — depo olduğunu sandığım kapı — ve onu açar.

Depo değil. Bir oturma odası ve açık mutfakın içini görüyorum. Burası bir daire.

Kapıdan içeri giriyorum ve bir yatak odası, bir oturma alanı, küçük bir mutfak, geniş kapıları ve tutunma çubukları olan bir banyo görüyorum; her şey erişilebilir, düşünceli ve aydınlık. Uzak pencereden, aynı gümüş rengi sabah ışığı yere dökülüyor. Başka bir oda daha var... bir spor salonu ama ekipmanlar özel görünüyor.

Bunu benim için mi yaptı? Ondan ayrı yaşayabilmem için mi?

Oraya bakıyorum. "Anlamıyorum. Bu ne için?"

"Henry'nin fizyoterapistiyle konuştum ve burada günlük egzersiz rutinini sürdürebilmesi için ev spor salonunda nelere ihtiyacı olacağına dair ayrıntıları öğrendim," diyor Everett arkamdan, sesi artık temkinli. "Ama Brookhaven'dan ayrılmaya hazır olduğunda, geçiş döneminde onu daha yakınında tutmak istersen..." Bir an duruyor. "Tek başına bir dairede yaşamak zorunda kalmaz. Burada kalabilir... senin gözünün önünde."

Ciğerlerim nefes almayı unuttur.

Babam için bir daire yaptırmış.

Stüdyoma bağlı.

Kendi evinde.

Benimle bir yıllık sözleşme imzalayan adam, babam için bir ev inşa etmiş.

Yavaşça arkamı döndüm, gözlerim çoktan dolmuştu ama ağlamak istemiyordum, sadece beni kollarına alıp öpmesini istiyordum.

Stüdyonun ortasında duruyor, elleri yanlarında, yüzündeki ifade bana bunun fazla olabileceği ihtimaline hazırlandığını söylüyor.

Gözyaşlarım akıyor çünkü bunu daha fazla tutmamın imkanı yok. Everett, ben sormadan neye ihtiyacım olduğunu her zaman bilir. Benim kendi başıma hayal bile edemeyeceğim her rüyayı önceden tahmin eder.

"Bunu sen yaptın," diyorum, sesim zar zor çıkıyor. "Bana bir stüdyo yaptın."

"Resim yapmak için bir alana

ihtiyacın vardı." "Everett."

"Bu sadece bir oda."

"Sadece bir oda değil." Ona doğru yürüdüm, nefes alıp verişindeki hafif değişikliği görebilecek kadar yakınında durdum. "Resmi gördün ve ertesi gün inşaatına başladın."

"Ertesi gün."

Sanki bir günün ne önemi varmış gibi başımı sallıyorum. "Hâlâ Fransa'dayken."

"Evet."

"Sen yanımda uyurken ve tek kelime etmeden."

"Dönmeden önce bitmesi gerekiyordu." Çenesi gerildi. "Zaman çizelgesi çok sıkıştı."

Ona bakıyorum.

"*Ben seni seviyorum*" demeyecek, ama benim yaptığım bir resmini görüp yeteneğimin bir yuvayı hak ettiğine karar verdiği için, o resim onu derinden incitmiş olsa da, bir haftada sıfırdan bir stüdyo inşa edecek olan bu imkansız, çılgın, sessizce yıkıcı adam.

Onu incittim ve o bana bunun için bir stüdyo inşa etti.

Benim dünyamda sana ait bir şey. Öyle demişti.

Ellerimi uzatıp yüzünü iki elimle kavradım, teni avuçlarımda sıcaktı. Avuçlarımin altında çenesi gergindi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Beni gördüğün için. Zorunda olmadığın halde benim için bir yer yarattığın için. Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

Yüzündeki ifade değişiyor. Çok az. Tam da yeterli kadar. Elleri belime geliyor.

"Bazen planlar değişir," diyor.

Sonra beni öpüyor, elleri belimi sıkıca kavrarken, hiç de yumuşak olmayan bir şekilde öpücüğümü karşılıyor. Duştan beri biriken bir şey... Elim onu kavradığından ve o kendini durdurduğundan beri, bana "*güven bana, buna geri döneceğiz*" dediğinden beri.

Şimdi geri döndük. Ama artık aramızda çok daha fazlası var.

Elleri tişörtünün eteğinin altına kayıyor — giydiğim tişörtün, onun kokusunu taşıyan tişörtün. Tek bir yumuşak hareketle tişörtü başımdan çıkarıyor. Altında hiçbir şey giymiyorum çünkü beni böyle istediğini söylemişti... bütün gün. Sadece onun tişörtü ve çıplak tenim.

Duruyor. Bana bakacak kadar geri çekiliyor. Gözleri üzerimde yavaşça dolaşüyor — acele etmiyor, rol yapmıyor. Sanki benim için inşa ettiği odada çıplak duran halimi ezberlemek istermişçesine beni içine çekiyor

, kuzeye bakan pencerelerden sabah ışığı içeri doluyor.

"Buraya gel," diyor.

Ben bir adım atamadan, elleri belime dokunuyor. Beni kaldırıp çizim masasına oturtuyor — büyük, masif meşe masaya, yetişkin bir adam üzerine yaslansa bile yerinden kıpırdamayan türden bir masaya. Yüzeyi çıplak tenimin altında serin ve ben nefesimi tutuyorum, ama o çoktan bacaklarımın arasına girmiş, ağzı boynumda, elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor.

Masa kıpırdamıyor. En ufak bir hareket bile yok. Bu masaya ne kadar ödemiş olursa olsun, buna değmiş.

Ağzı boğazımdan aşağıya doğru kayıyor. Açık ve sıcak, dili nabzımın attığı yere düz bir şekilde bastırıyor ve tüm vücudumun dudaklarının altında kızardığını hissediyorum. O da bunu hissedebiliyor —derimden yükselen ısıyı— çünkü boynuma karşı içimi titreten bu alçak sesi çıkarıyor.

Ağzı göğsümü buluyor. Islak bir sıcaklık, sonra dişlerinin sürtünmesi, ve sırtım ona doğru kavislenirken parmaklarım saçlarına dolanıyor. Külotunun üzerinden ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, kalın ve bana doğru geriliyor, ve kalçalarım içgüdüsel olarak öne doğru yuvarlanıyor—ikimiz de inleyene kadar onun uzunluğuna sürtünüyorum.

"Çıkar," diyorum, bel bandını çekerek. "Hemen."

Cildimle temasını kesmeden onu aşağı çekiyor. Onu sıcak ve çıplak olarak üzerimde hissettiğimde —bacaklarımın arasına bastıran tüm o kalın ağırlığıyla— ağızımdan çıkan ses hiç de sessiz değil.

Eli aramızda hareket ediyor. Parmakları uyarılmış halimden kayıyor, beni ayırırken parmak eklemlerini kaplıyor. Islak, şişmiş ve hazır. İki parmağını ıslaklığımın içinden geçiriyor, sanki tadını çıkarıyormuş gibi, yavaşça.

"Şimdiden mi?" diyor, köprücük kemiğime doğru, alçak sesle, neredeyse saygıyla. Parmaklarını çektiğinde parmakları parlıyor.

"Bana bir stüdyo ve babam için bir daire yaptın," diyorum. "Ne bekliyordun ki? Henüz boşalmamış olman senin şansın."

Gülümsemeye yakın bir şey boğazıma baskı yapıyor. Ağzı tenime yapışıyor... dişleri, sonra dili, boynumun omzumla birleştiği yeri hafifçe emiyor, ben kıvranana kadar. Sonra

elleri kalçalarımı kavrar ve beni masadan kaldırır, döndürür ve masanın üzerine öne doğru eğerir.

Avuç içlerim meşe masanın yüzeyine düz bir şekilde konuyor. Manzara beni etkiliyor. Kuzeye bakan pencereler, ağaç sırası, odayı altın ve yeşil renklere boğan sabah ışığı. Burada resim yaptığım her seferinde göreceğim şey bu. Bu manzara. Bu ışık.

O arkamda. Üzerime eğilirken göğsü sırtıma sıcak bir şekilde değiyor, bir eli benimkinin yanında masanın üzerinde, diğeri ise beni titretmeye yetecek kadar yavaşça omurgamdan aşağı kayıyor. Sert ve ağır penisini arkamdan bana değdiğini hissedebiliyorum. Sadece orada duruyor. İçeri girmiyor. Sadece bunu ne kadar istediğini hissettiriyor.

Vücudum beynimden önce tepki veriyor. O kadar ıslakım ki, kalçalarımı hareket ettirdiğimde, bana bastırdığı yerde onun tüm uzunluğu boyunca tahrikimin kapladığını hissedebiliyorum. Burnundan keskin bir nefes veriyor.

Ağız kulağıma yaklaşıyor.

"Bunu düşünmeni istiyorum," diyor, sesi alçak ve kaba, tam tenime değiyor. "Her burada oturup resim yaptığında. Her o manzaraya baktığında. Tam burada seni nasıl siktiğimi düşünmeni istiyorum."

İçimden inilti ile kahkaha arasında bir ses çıkar, çünkü sadece Everett Kauffman bir niyet beyanını iş teklifi gibi gösterip yine de tüm vücudumu kaskatı yapabiliirdi.

Eli arkamdan bacaklarımın arasına kayıyor. Parmakları beni tekrar buluyor, daireler çiziyor, bastırıyor, beni açıyor ve alnım masaya düşüyor. O kadar ıslakım ki parmakları hiçbir dirençle karşılaşmadan içimden kayıyor ve bunu duyabiliyorum. Elinin beni işlediği müstehcen ıslak sesi. Mükemmel akustiğe sahip bu yepyeni stüdyonun sessizliğinde, her kaygan hareket yankılanıyor.

"Everett..."

"Henüz değil," diyor. "Henüz bitirmedim."

Ben titremeye başlayana kadar, uyluklarım masanın kenarına sürtünene kadar, kalçalarım ona doğru itilene kadar ve nefesim odayı dolduracak kadar yüksek sesli hale gelene kadar eliyle beni işliyor. Diğeri eli kalçamı kavırıyor, beni sabit tutuyor. Ağız

omuz kemiğimi yalıyor — kalem gibi, ıslak, dişleri derimi sıyrıyor ve sonra dili acıyı yatıştırıyor.

Sonra elini çekiyor ve kalın başının arkadan girişime değdiğini hissediyorum.

Yavaşça içeri giriyor. O kadar yavaş ki, beni her santiminde gerdiğini hissediyorum ve bu şekilde açı daha derin oluyor — masaya eğilmiş, kalçaları bana sıkıca yapışmış, eli sırtımda yukarı kayarak beni meşe yüzeye nazikçe bastırıyor. O kadar ıslakım ki durmadan içeri kayıyor, vücudum onu içeri çekiyor, beni tamamen doldururken her santimini kaplıyor.

Masaya doğru inliyorum. Onun bu kadar derinde, bu kadar içimi doldurması nefesimi kesiyor. Ne kadar kalın. Vücudumun onu tamamen içine alabilmek için nasıl gerilmesi gerektiğı ve yine de daha fazlasını istemesi. Bacaklarım şimdiden titriyor. Sırf o içimde olduğı için. Sırf beni o kadar dolduruyor ki her yerimde onu hissedebiliyorum.

Hareketsiz kalıyor. Bir nefes. İki. Hareket etmemek için mücadele ettiğini hissedebiliyorum, parmakları kalçama batıyor, çenesi omzumun arkasına bastırıyor. Penisini içimde seğıriyor ve ben istem dışı olarak onu sıkıyorum, çıkardığı ses boğuk.

Ona bunu yaptığım için kendimi seviyorum. Yönetim kurulu odalarını ve milyar dolarlık anlaşmaları kontrol eden adamın, içimde olması ona çok fazla geldiğı için durup nefes alması gerektiğini seviyorum.

Sonra hareket ediyor.

Neredeyse tamamen dışarı çıkıyor, her sinir ucumda onun sürtünmesini hissedecek kadar yavaş, sonra masayı sallayacak bir hamle ile tekrar içeri giriyor. Nefesim kesiliyor. Tekrar yapıyor. Ve tekrar. Her seferinde, kaybımdan dolayı inleyene kadar dışarı çıkıyor, sonra beni o kadar derinden dolduruyor ki onu midemde hissedebiliyorum.

Beni, benim için inşa ettiğı stüdyoda, pencerelerden sabah ışığı içeri dolarken ve fırçayı her elime aldığımda hatırlamamı istediğı manzaraya karşı, benim için yeni satın aldığı çizim masasına eğilmiş halde sikiyor. Avuç içlerim meşe ağacının üzerinde kayıyor. Kalçalarımı kavrayan elleri beni ayakta tutan tek şey, çünkü her itışı benden bir ses daha çıkarmak için yeterince derine iniyor.

Ağız yine boğazımda—üzerime eğilmiş, göğsü sırtıma yapışmış, dudakları

boynumun yanından yukarı doğru kayıyor. Her vuruşta vücudumun onu ıslak ve sıcak bir şekilde kapladığını hissedebiliyorum, kayması o kadar pürüzsüz ki, inlemelerim ve onun düzensiz nefes alışı arasında odayı bedenlerimizin birleşmesinin sesi dolduruyor.

Bu adam. Bana özel bir müze sergisi ayarlamak için anlaşma yapan adam. Beni annemin dairesini bulmak için küçük bir köye götürmek üzere, hiç almadığını düşündüğüm bir gün izin alan adam. Babamın hazır olduğunda kalacak bir yeri olsun diye ona bir daire yaptıran adam. Mesele sadece stüdyo değil. Mesele, babamın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesi ve benim de ona uygun bir yere sahip olmamı istemesi.

Eli saçlarıma dolanıyor ve nazikçe çekiyor, sırtımı kavisliyor. Ağzı omzumda, boynumda, kulağımın arkasındaki noktada, orayı yumuşakça ısıyor ve ben inleyene kadar emiyor.

"Daha fazla," diye
fısıldıyorum. O da
bana veriyor.

Hız, düşüncelerimi çalacak kadar sertleşiyor. Uyluklarım masanın kenarına baskı yapıyor. Arkama uzanıp, sırf bir şeye tutunmak için onun ön kolunu kavıyorum çünkü o noktaya tekrar tekrar vurması, görüşümü bulanıklaştırıyor. Bacaklarım titriyor ve her itişte vücudumun onun etrafında gerilmeye başladığını hissedebiliyorum. Sıkışıyor. Kavıyor. İçimdeki derin kaslar, bir uyarı gibi onun penisi etrafında titriyor.

O da bunu hissediyor. Hissettiğini biliyorum çünkü eli saçlarımı daha sıkı kavıyor ve ritmi yarım saniye duraksıyor, sonra daha sert bir şekilde devam ediyor.

"Siktir," diye nefesini boynuma üflüyor. "Boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyorum."

Eli kalçamın etrafında kayıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Bizi birbirine bağlayan yeri buluyor. Onun etrafında gerilmiş, şişmiş ve ıslanmış olduğum yeri. Başparmağıyla klitorisimin üzerinde bir daire çiziyor, sonra bir tane daha. Aynı anda penisi derinlere giriyor ve tüm vücudum kilitleniyor.

"Benim için boşal," diyor kulağıma. "Tam burada. Stüdyonda."

Tek gereken bu.

Yeni duvarlarda yankılanan bir ıgıkla boşalıyorum. Bütün vücudum onun etrafında kasılıyor—sıkı, nabız gibi atıyor, onu daha derine çekiyor, ben o kadar şiddetli boşalıyorum ki bacaklarım tamamen güçsüzleşiyor. Ellerim masanın kenarını kavriyor, sırtım onun göğsüne doğru kavisleniyor ve kendimi dalgalar halinde ona sıkıca sarıldığımı hissediyorum.

Yüksek sesle, boğuk bir inilti çıkarır, hiç kontrolü yoktur ve son bir kez içime girer, kendini olabildiğince derine gömer. İçimde boşaldığını hissedirim. Sıcak. Sel gibi. Spermi beni doldururken penisi duvarlarıma karşı nabız gibi atar, eli iz bırakacak kadar sertçe kalçamı kavrar ve alnı omzuma düşer. Bütün vücudu sırtıma karşı titrer.

Öyle kalıyoruz.

Çizim masasına eğilmiş. Nefes alıyoruz. Göğsü sırtıma yaslanarak inip kalkıyor. Hâlâ içimde, yavaşça yumuşuyor ve sonunda hareket ettiğinde sıcaklığı içimden dışarı akıyor. Eli, sanki bir hayvanı ya da kendini yatıştırır gibi yanıma okşuyor, hangisi olduğunu anlayamıyorum.

Sonunda yavaşça çekiliyor, beni döndürüyor ve masaya oturtuyor. Bacaklarımın arasına giriyor, yüzümdeki saçları geriye itiyor ve şakaklarımı öpüyor. Eskiden kahveme burun kıvıran adamla alakası yok.

Sonra küçük lavaboya doğru yürüdü ve iç mimar bu odayı bir vitrin gibi düzenlemiş gibi özenle katlanmış giysilerden birini aldı, muslukta ıslattı ve bana doğru geri döndü.

Beni nazikçe temizledi, sonra tişörtünü alıp üzerime giydirdi.

"Ee," diyor. "Odayı beğendin mi?"

Gülüyorum, çünkü elbette burada az önce yaptığımız şeyden sonra soracağı bir sonraki soru bu.

"Odayı beğendim."

Sürprizinden memnun olarak sırtıyor. "Güzel. Umarım burada kendini daha evinde hissetmeni sağlar."

Beni nazikçe yere indiriyor. Ayaklarım yere değdiğinde bacaklarım titriyor ve o hemen beni yakalıyor, ellerini belime koyup dengemi sağlıyor.

Stüdyoya tekrar bakınıyorum.

Sabah ışığında duran şövale. Dokunuşumu bekleyen tuvaler. Bu odayı Pasifik Kuzeybatı'nın sunabileceği her renk tonuyla dolduracak pencereler.

Bunu benim için o inşa etti.

Sözleşme gereği değil. İş açısından mantıklı olduğu için de değil.

Çünkü beni sahilde onu resmederken gördü ve çalınan saatler ve katlanabilir bir şövale yerine daha fazlasını hak ettiğime karar verdi.

Çünkü Everett Kauffman, yüksek sesle söyleyemediği duygularını böyle ifade eder.

"Peki," diyorum, "bana hala borçlu olduğun duş seksine ne demeli?" Kaşlarından biri kalkıyor.

"Sen doymak bilmezsin, değil mi?" diye soruyor. Gülümsüyorum. "Seninle mi? Evet."

Gözlerinde bir şey değişir—karanlık, sıcak, süresi dolmamış bir söz.

İki adımda stüdyoyu geçer, eğilir ve beni havaya kaldırır. Çığlık atarım, sonra gülerim, kollarımı boynuna dolarım, o da beni stüdyodan çıkarır ve bir borcu olan adam gibi koridordan geçip ana banyoya doğru yürür.

"Sonra kahvaltı?" diye soruyorum boynuna yaslanarak. "Sonra," diye onaylıyor.

Duş açılır. Kapı kapanır.

Ve kahvaltı bekliyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

EVERETT

Fransa'dan döneli bir hafta oldu.

Bir hafta boyunca karımla yatakta uyanıp, başka hiçbir yerde artık geçici hissetmediğim halde, kafamda hâlâ geçiciymiş gibi davranarak geçirdim.

Cam kapıları açık ev ofisimde çalışırken, karımın onun için inşa ettiğim batı kanadındaki stüdyoda resim yaptığı bir hafta. Telefonlara cevap verirken koridordan gelen müzik seslerini dinlediğim, akşam yemeğinde karımın bileğinin kenarında yeni kobalt ve okra lekeleri bulduğum, bu malikanenin yavaş yavaş benim evim gibi hissettirmeyi bırakıp, yaşadığımız bir yer gibi hissettirmeye başladığını izlediğim bir hafta.

O resim yapıyor, ben ise hiç olmadığı kadar çok evden çalışıyorum. İkimizin de başka işleri olmadığı zamanlarda birlikte öğle yemeği yiyoruz. Geceleri yatağa düşüyor ve sanki bu evde daha önce sadece birimiz yaşamamış gibi çarşaflara sarılıp birbirimize dolanıyoruz.

En tuhaf olanı, onunla birlikte

Bu iyi.

Hatta fazla

iyi.

Sorun da bu, çünkü çoğu insan için mutluluk muhtemelen rahatlama gibi gelir. Ama aynı zamanda avukatın olan kardeşin, yönetim kurulunun son zamanlarda biraz fazla sessiz kaldığını söylüyorsa, her telefon, e-posta veya kısa mesaj bir şeyin sonu olabilir.

Jeremy, Kauffman şirket binasında benim gözüm ve kulağım olmak için daha fazla sorumluluk üstlendiği için, kendi tarafında olağandışı bir durum olduğuna dair beni uyarmadı. Bir şey duymuş olsaydı, bir şeyler söylerdi, ancak o meşguldü ve iletişimimiz

Geçen hafta, yeni iş yükü nedeniyle her zamankinden çok daha az vakit geçirebildik.

Bu gece, geri döndüğümüzden beri Hawkeyes'in ilk ev maçı ve düğünümüzden bu yana Seattle'da evli bir çift olarak ilk kez dışarı çıkacağız.

Ve bu evin artık geçici bir yer olmadığını hissettiğim anı tam olarak biliyorum.

Aria, fırçalarını daha mantıklı olduğunu söylediği mutfak çekmecesine koyduğunda değildi.

Matteo'nun bir yerine iki kahve fincanı koymaya başladığı an da değildi.

Bu sabah uyandığımda, sanki buraya ait olması zaman kadar sıradan hale gelmiş gibi, saatimin yanında banyo tezgahında onun küpelerinden birini bulduğumda da değildi.

On dakika önce, ana yatak odasının yanındaki giyinme odasında, bir kulağında altın halka, diğer elinde de bir tane tutarken, "Bu bir hokey maçı için fazla mı?" diye sorduğunda oldu.

Bir hokey maçı.

Sanki benim yüzüğümü ve adımı takmış, nedenini anlamadan tüm odanın dikkatini üzerine çeken o sessiz özgüveniyle sahiplerin locasına girmek üzere değilmiş gibi.

"Hayır," diyorum, kravatımın düğümünü sıkılaştırarak. "Fazla değil."

Aynada bana gözlerini kısarak baktı. "Emin misin? Değişebilirim."

Başımı kaldırıp ona baktım. Muhteşem karım, zihnimdeki her düşünceyi kaplıyordu.

Krem rengi bir süveter giymiş, süveteri baldırlarına kadar uzanan siyah deri kalem eteğin içine sokmuş ve uzun botlar giymiş; maç günü için yeterince sade, Everly'nin onaylayacağı kadar pahalı ve sol elindeki yüzük, kolunu her kaldırdığında ışığı yansıtıyor. Saçları kıvrımlı ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde, yumuşak bukleler yüzünü çerçeveleyiyor. Ağzı, kapı eşiklerinde beni öperek yarı ölüme sürükleyen o parlaticıdan dolayı pembe.

"İyi görünüyorsun," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sadece güzel mi?"

Ona doğru bir adım atıyorum. O beni izlerken bir adım daha atıyorum, ta ki aynanın önünde onun arkasında durana kadar, bir elim otomatik olarak beline yerleşiyor.

"Öyle görünüyorsun," diyorum dikkatlice, çünkü önemli şeyleri söylemenin tek yolu dikkatli olmak gibi görünüyor, "sanki gecenin yarısını diğer insanların karımı fark etmesini izleyerek ve onlarla aynı havayı solumamı gerektiren her türlü sosyal yükümlülüğümden pişmanlık duyarak geçireceğim gibi. Ve eğer yakında çıkmazsak, ne giydiğinin bir önemi kalmayacak çünkü on saniye içinde üstündeki her şeyi soyup Penelope'ye trafiğe takıldığımızı ve gelemeyeceğimizi söyleyeceğim, böylece bütün geceyi karımın içinde geçirebileceğim."

Dudakları aralandı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Böyle daha mı iyi?"

"Bu," diyor yumuşak bir sesle, "pek de incelikli değildi." "İncelikli olmaya çalışmıyordum."

Sonra dönüyor, elleri göğsümden yukarı kayıyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Bilmiyorum... Bu gece için senin fikrini daha çok beğenebilirim," der, alt dudağını dişleriyle ısırır ve benim aletim seçirir.

"Benim için büyük bir sorun olacaksın, değil mi?" diyorum. "Neden öyle diyorsun?" diye soruyor, ama nedenini zaten çok iyi biliyor nedenini çok iyi biliyor.

"Çünkü böyle devam edersen, bu evden hiç çıkamayabilirim."

Sanki bir şey kazanmış gibi sırtıyor ve ikimiz de kazandığını biliyoruz. Evden çıkmak için aklıma gelebilecek her türlü argümanı önceden kazanmış durumda. Tek yapması gereken gözlerini kırpmak ve dudaklarını yalamak, o zaman ben bittim demektir.

"Tamam, peki," diyor, omuzlarımdan kollarını çekerek. "Muhtemelen biri polisi sağlık kontrolü için göndermeden önce ortaya çıkmalıyız."

"İyi fikir. Tanrı korusun, gelip seni altımda tutarken çıkardığın sesleri duysalar. O sesler yüzünden hapse girebilirim."

Kıkırdar ve sonra Fransa'dan getirdiği küçük siyah deri çantasını yerden alır ve omzuna geçirir

omzuna asar. Dikleştiğinde parmakları bir an parmaklarıma değiyor, bu temas kısa, düşüncesiz ve fazlasıyla kolay.

Bu artık bir alışkanlık haline gelmişti. İkimizin de planlamadığı bu küçük dokunuşlar. Mutfakta elinin sırtıma değmesi. Etrafında dolaşırken avucumun beline değmesi. Kahvaltıda dizinin dizime değmesi.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor.

Christian.

Ekrana bir göz atıp şimdilik görmezden geliyorum.

"Gitmeliyiz," diyorum.

O da başını sallıyor. "Haklısın."

Maç gecesinin gerginliğiyle stadyum uğulduyor. Güvenlik görevlileri bizi özel locaya götürecek asansöre kadar eşlik ediyor. Yanlarından geçerken personel başını sallıyor. Uzak bir tanıdık olan bir sponsorluk temsilcisi bana doğru geliyor, ama yanımda Aria'yı görünce ve maç öncesi sohbetlere tahammülümün az olduğunu fark edince vazgeçiyor.

İyi bir içgüdü.

Aria, ne yapışıp ne de geride kalarak, yanımda yarım adım mesafede duruyor ve insanların gözlerini başka yöne çevirmeden önce onu nasıl algıladıklarını hissediyorum. O muhteşem, bunu zaten biliyorum, ve artık o Bayan Kauffman.

Bunu bu kadar sevdiğim için kendimden nefret etmeliyim. Bunu orada, ilk isminin yanında tutmak için ne kadar da kararlı.

Süit katındaki kapılar açıldığında, buraya aitmiş gibi yanımda dışarı çıkıyor, çünkü öyle.

Sahiplerin locasının kapısı zaten açık.

Cammy, Aria'yı ilk fark eden oluyor ve adeta halka açık bir etkinlikteymişçesine yüksek sesle bir çığlık atıyor.

"İşte orada."

Aria, biz içeri tam olarak girmeden önce gülüyor.

Penelope, camın yanındaki deri koltuktan daha sakın bir şekilde kalkar, ama yüzündeki sıcaklığı görebiliyorum. Koyu renk pantolon ve Hawkeyes marka çeyrek fermuarlı bir üst giymiş. Düğünde de oradaydı. Bu hikayenin nasıl bir dönüş yaptığını biliyor. Cammy de öyle. Bunların hiçbirisi onlar için yeni değil, ama yine de sanki şimdi herkese kendimizi yeni bir şekilde tanıtıyormuşuz gibi geliyor.

Cammy ona ilk ulaşan oluyor.

"Bir daha göreyim," diyor, Aria'nın sol elini çoktan tutmuş. "Düğünde gördüğümü biliyorum, ama her şey o kadar hızlı gelişmişti ki."

Penelope yaklaşıp, gözleri açık bir hayranlıkla yüzüğe düşer. "Gün ışığında bir şekilde daha da müstehcen görünüyor."

"Ben de aynen öyle demiştim," diye yanıtlıyor Cammy.

Aria omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki çok uzakta olmadığımı kontrol ediyormuş gibi. Sanki desteğe ihtiyacı olursa nerede olduğumu biliyor gibi.

Penelope, Aria'ya hafifçe gülümser. "Fransa nasıldı?"

Kızlar Cannes'a, Paris'e, müzeye... iki haftayı dolduran her şeye dalarlar. Ben geri çekilirim, onlara yer açarım... Aria'ya istediği her şeyi anlatma özgürlüğü veririm.

Christian'ın bana doğru ilerlediğini izliyorum, bakışları Aria'ya kayıyor, yüzü bir anlığına yumuşuyor ve sonra bana dönüyor.

"Everett. Bir saniye?"

O ses tonunu tanıyorum.

Başkalarını telaşlandıracak kadar acil değil, ama görmezden gelinecek kadar da sıradan değil.

Onunla birlikte süitin hemen ötesindeki koridora çıkıyorum. Maç başlamış ama henüz ilk devre.

Kapı arkamızda kapanıyor, arenadaki gürültüyü düşük, yalıtılmış bir uğultuya dönüştürüyor.

"Ne var?" diye soruyorum.

Christian cevap vermeden önce yalnız olduğumuzdan emin oluyor. "Vakıf kurulu sessiz."

Ona bakıyorum. "Bu mu son durum?"

"Evet."

"Bu bir güncelleme gibi gelmiyor."

"Normalde baskı yapmayı tercih ettikleri için öyle."

Telefonunu cebine koyuyor. "Arama yok. Talep yok. Avukat aracılığıyla iletişim yok. Hiçbir şey."

"Bu rahatlatıcı olmalı. Belki de hikâyeyi yuttular."

Bir an düşünür, arkamdaki Hawkeyes afişine bakar. "Belki..." Derin düşüncelere dalmış, dudaklarını büzleştirir.

Kapıdaki cam pencereden içeriye bakıyorum. İçeride Aria, Cammy'nin az önce söylediği bir şeye gülüyor; başı yana eğilmiş, yüzüğü ışığı yansıtıyor.

Christian bakışlarımı takip ediyor.

"Sence bunun bir anlamı var mı?" diye soruyorum.

"Henüz değil." Bir an durur. "Sadece, elinde koz olan insanların sessiz kalmasından hoşlanmıyorum."

İçimde soğuk bir his uyanıyor ve onun haklı olmasından nefret ediyorum, çünkü içten içe daha fazla mücadele bekliyordum. Ama öyle bir şey olmadı.

"Bunun gecenizi mahvetmesine izin vermeyin," diyor Christian, ki bu Christian dilinde, *bunun zaten biraz mahvettiğini bildiğim anlamına* geliyor.

"Çok yardımcı oldun."

"Sadece seninle bir görüşmek istedim. Genevieve teyze ya da vakıf yönetim kurulundan birinden haber aldın mı diye bakmak için. Belki Jeremy ya da Everly onlardan kanıt talebi almıştır?"

"Everly bir şey söylemedi ve Jeremy daha büyük bir rol üstlenmekle meşgul. O da bir şeyden bahsetmedi ama."

Süitin kapısına uzanır, sonra durur.

"Ne olursa olsun," bana bakmadan diyor, "orada çok rahat görünüyor. Kavga ederek geri dönseler bile, kanıtlayabilecekleri bir şey olduğunu sanmıyorum."

Belki.

Ama bu kadar çok şey söz konusu olduğunda, "belki" asla yeterince güvenli bir marj olmamıştır.

Bir kez geriye bakıyor, yüzündeki ifade okunaksız. "Sadece fazla rahatlama."

Sonra kapıyı açıp içeri girer.

Gerekenden bir saniye daha fazla koridorda kalıyorum. Süitin içinde Aria hâlâ gülümsüyor.

Her şey yolunda ve bu, bulunulabilecek en korkutucu yer. Hayatım boyunca, benim için bunun ne kadar nadiren değişmeden kaldığını öğrendim.

Elimi kapıya koyup yine de içeri giriyorum.

Üç devre sonra, bizimkiler kazanır. Sahibinin süitinde etrafımız gürültülü kalır — yemek tabakları, kokteyller, rahat kahkahalar — ama benim gerçekten

fark ettiğim tek şey Aria. Burada ne kadar mutlu görüldüğü. Her geçen dakika buraya daha çok ait olduğu.

Son oyuncular da tünele kaybolduğunda, arena boşalmaya başlamıştır. Işıklar değişir. Kalabalığın gürültüsü azalır.

Christian'ın uyarısı bir an için aklımdan geçiyor.

Eğer vakıf bunu bir kavgaya dönüştürmeye karar verirse, riske atılacak çok şey var, hiçbir şeyi şansa bırakamam.

Ve sorun da bu.

Çünkü o, hayatımda geçici bir şey olmaktan çıkıp, yıllardır yaptığım ve geri kalan her şeyi yakıp yok edecek kadar değer verdiğim ilk gerçek seçim gibi hissettirmeye başlıyor.

Bunu söylemiyorum.

Bunun yerine elini kaldırıyorum, parmağındaki yüzüğe dudaklarımı bir kez değdiriyorum ve "Hadi" diye fısıldıyorum.

Gözleri bir an daha benimkilere takılıyor.

Sonra beni takip ederek süitten çıkıp aydınlık koridora geri dönüyor, ellerimiz birbirine kenetlenmiş, arkamızda arena, önümüzde gece.

Ve tüm bunların altında, bir bıçak kadar sessiz ve istenmeyen bir şekilde, bu kadar güzel bir mutluluğun hiçbir zaman güvenli hissettirmediğine dair bir kesinlik var.

Yirmi Altıncı Bölüm

ARIA

Telefonunu bir daha kontrol etme.

Yapma.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Otoparkta iki kez, kırmızı ışıktaki beklerken de bir kez baktım, sanki aşık olmuş ve kendine saygısı olmayan bir ergen gibi, ve şimdi Brookhaven'ın koridorunda yürürken Instagram'ı kaydırıyorum, sanki bana dört dakika önce söylediklerinden farklı bir şey söyleyecekmiş gibi.

Gönderi hâlâ orada.

Tek bir fotoğraf. İyi bir fotoğraf bile değil — sadece Everett'in benim için kurduğu stüdyoda çekilmiş, henüz tamamlanmamış bir kare. Kanatlarını genişçe açmış, bir dondurma külahını ganimet gibi gagasında tutan, hırsızlık yaparken yakalanmış bir martı. Altında, hâlâ uzanmaya çalışan bir adamın bulanık eli. Villefranche. Liman. O saçma sapan mavi renk. Bir boya paleti emoji ve "*yeniden başla*" yazısı dışında hiçbir açıklama yok.

Dün gece gönder düğmesine basmadan önce neredeyse altı kez silmek üzereydim. Kendimi çok açıkta hissettim. Sanki birine günlüğünü verip, onu yüksek sesle okumayacak kadar nezaketli olmasını ummak gibi bir şeydi.

Ve bu tek örnek değil. Mesele de bu. Villefranche'ı resmetmekten kendimi alamıyorum. Farklı açılar. Farklı ışıklar. Altın saatteki liman. Yağmur sonrası çatıları. Everett'in durduğu balkon; ben çizim yaparken, onun için çoktan kaybolduğumu henüz bilmiyordum.

Kendime bunun Villefranche hakkında bir seri olduğunu söyleyip duruyorum. Annemin anıları hakkında. O yer hakkında.

Ama biri hepsini yan yana dizse — altın saatteki, yağmurlu olan, balkonlu olan, beni köye götürdüğü sabahki liman — yazmak istemediğim bir hikaye anlatırlardı. Işığın değişiminden tam olarak ne zaman aşık olmaya başladığımı anlayabilirdiniz. İlk resimler daha soğuk. Gözlemsel. Dördüncü ya da beşinci resme gelindiğinde her şey sıcak. Her şey altın rengi. Her şey, aşık olduğunuzda ve bunu söyleyemeyecek kadar aptal olduğunuzda dünyanın görüldüğü gibi görünüyor.

Gabriel bunları bir duvara asarsa, dikkatli bakan herkes beni hemen anlayacaktır.

Villefranche'ı resmetmiyorum. Kocama aşık olmanın nasıl bir his olduğunu resmediyorum ve köy sadece arkasına saklandığım bir fon.

Gabriel yirmi üç dakika sonra beğendi.

Saydığımın değil tabii.

Kesinlikle sayıyordum. Sonra yorum yaptı.

Bu sadece bir şövaleye değil, duvarlara layık. Koleksiyon olacak kadar birikirse beni ara. Ciddiyim.

Bir koleksiyon. Sanki benden önce bunun nereye varacağını görebiliyormuş gibi. Sanki bitmemiş bir resmin Instagram'da paylaşılması, atölyemde neler olup bittiği hakkında bilmesi gereken her şeyi ona anlatmış gibi.

Cevap vermedim. Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyorum. *"Teşekkürler, galerisinde ağıladığım adamdan gelen bu sözler benim için çok anlamlı" demek*, bir Instagram yanıtı için fazla gibi geliyor. Ve *"henüz ne çizdiğimi bile bilmiyorum" demek* de yalan gibi geliyor, çünkü bence biliyorum. Sadece bunu kabul etmedim.

Ama tek o değildi. Sanat okulundan birkaç isim de beğeniler arasında yer alıyordu — yıllardır konuşmadığım insanlar. Gerçekten resim yaptığım zamanlarda beni tanıyan insanlar. Kazadan önce. Durmadan önce.

Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Onların görmesini umursadığım için değil.

Çünkü görmelerini *istiyorum*.

Bu ne zaman oldu? Ne zaman her şeyi saklamaktan, insanların görmesini istemeye geçtim?

Shannon Burbank'tan da henüz tam olarak açmadığım bir mesaj var. Önizlemeyi görebilecek kadar açtım:

Bu günün geleceğini biliyordum. Hazır olduğunda beni ara. —Shannon

Shannon son sergimi düzenlemişti. Beş yıldır birkaç ayda bir beni arayıp durumumu soruyordu, cevabım her zaman aynı olsa da beni bir kez bile suçlu hissettirmemi. *Hayır. Henüz değil. Resim yapmıyorum.*

Şimdi resim yapıyorum. Ve görünüşe göre ben hariç herkes bunu anlayabiliyor.

Ve belki de beni en çok etkileyen şey budur. Beğeniler değil. Gabriel'in şimdiden duvar için yer ayırması da değil. Hatta Shannon'ın tekrar bana ulaşması bile değil. Mesele şu ki, internet'e bir çalışmamı paylaştım ve dünya başıma yıkılmadı. Kimse gülmedi. Kimse *"asıl sanatçı annen değil miydi?"* demedi.

Telefonumu çantama geri koyup yürümeye devam ediyorum.

Ama malikanede şövale üzerinde bekleyen başka bir tablo daha var. Villefranche'daki değil. Yeni bir tane. Kapı eşiğindeki adam. Resmetmemeye çalıştığım ama bir şekilde yine de resmettiğim adam. Geniş omuzlar. Bir eli çerçeveye dayalı. İzliyor.

Everett gerçek hayatta da bunu yapmaya başladı. Ben çalışırken bir fincan kahveyle stüdyonun kapısında duruyor, sanki beni resim yaparken izlemek için beş dakikalık sessiz bir zaman ayırmak, milyarder bir CEO'nun sabahını makul bir şekilde değerlendirmekmiş gibi. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece kahvesini içiyor ve sanki geç kalmaya değer bir şeymişim gibi beni izliyor.

Bunun bende işe yaramasından nefret ediyorum.

Hayır. Bu bir yalan. Bunun bende işe yaramasını *seviyorum* ve bu çok daha kötü.

Çünkü işte, kendime bile yüksek sesle söylemediğim bir şey var.

Bunun ne zaman aşka dönüştüğünü bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Belirli bir an yoktu. Bir şimşek çakması ya da büyük bir farkındalık ya da onun kollarına yığıldığım ve müziğin yükseldiği dramatik bir sahne yoktu. Daha çok... Uyanıp duruyordum ve o zaten oradaydı. Zaten kahve yapıyordu. Zaten *"beni ara" diye* mesaj atıyordu, sanki benim günüm onun programında yer alıyormuş gibi. Zaten sanat stüdyoları

ve daire ekleri gibi şeyler inşa ediyordu ve bu konuda duygusal davrandığım için mantıksız olan benmişim gibi davranıyordu.

Sürekli Fransa'yı düşünüyorum. Köyde yürürken sırtımda duran elini. Müzede sanki incelenmeye değer bir şeymişim gibi bana bakışını. Resmim hakkında "*Görüyorum*" dediğini duyup duruyorum, sanki bu çok barizmiş gibi. Sanki herkes bunu görmeliymiş gibi.

Stüdyoda boynumdaki dudaklarını, kalçalarındaki ellerini, o masaya her oturduğumda onu düşünmemi söyleyen kulağımdaki sesini hissedip duruyorum.

Ve düşünüyorum. Tanrı yardımcım olsun, düşünüyorum.

Kocama o kadar umutsuzca aşışım ki, bu neredeyse utanç verici. Neredeyse. Dürüst olmak gerekirse, utanç verici olmanın sınırını üç hafta önce aştım. Şimdi *tamamen acınası* bir durumdayım ve *garip bir şekilde bununla bir sorunum yok*.

"Aria?"

Duruyorum.

Dr. Patel ofisinin kapısında duruyor, bir elinde tableti, okuma gözlüğü sanki orada olduğunu unutmuş gibi saçının üzerine kaymış.

"Bir dakikan var mı?"

Midem düğümleniyor. Hastane koridorunda "*bir dakikanız var mı*" sorusuyla başlayan hiçbir şeyin sonu iyi bitmez. Bu, "*konuşmamız lazım*" ve "*saçınızın ön kısmıyla ilgili bazı düşüncelerim var*" gibi sözlerle aynı kefededir.

Onu ofisine kadar takip ediyorum.

"Babanızın durumuyla ilgili size bilgi vermek istedim," der ve koltuğuna yerleşir. "Genel olarak, tahmin ettiğimizden daha hızlı iyileşiyor."

Rahatlamak istiyorum. Rahatlıyorum da. Ama bu tür güncellemeleri o kadar çok duydum ki, her zaman bir "*ama*"nın geleceğini biliyorum ve Dr. Patel beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"İyileşme süreci hâlâ düz bir çizgi izlemiyor," diye ekliyor. "Siz yokken zor bir dönem geçirdi. Her zamankinden daha fazla kafa karışıklığı, biraz yorgunluk, küçük bir gerileme yaşadı. Bulunduğu aşamada olağandışı bir durum değil. Ve bundan iyi bir şekilde kurtuldu."

Nefesimi tuttuğumu fark etmeden nefesimi bıraktım.

Tamam. Mükemmel değil. Ama tamam. Tamam da olur. Altı ay önceki durumumuza kıyasla, tamam olması bile bir mucize.

"Bu uzun vadede ne anlama geliyor?"

Dr. Patel tableti hafifçe indiriyor. "Babanızın tüm anılarını veya tüm işlevlerini kazadan önceki haline tam olarak geri kazanacağını sanmıyorum. Bu gerçekçi olmayabilir."

Başımı salladım. Biliyorum. Bir süredir biliyorum. Bilmek, bunu yüksek sesle duymayı kolaylaştırmıyor.

"Ama bağımsız yaşamak mümkün olmaya başlıyor," diye devam ediyor. "Destek, kontroller ve devam eden terapi ile. Bir yıl ila on sekiz ay makul görünüyor."

Gözlerimi kırıyorum. "Bir yıl mı?"

"Muhtemelen düşündüğümüzden daha erken."

Bir yıl. Bir yıl içinde taburcu olabilir. Sabahları kahvesini içip pencerenin kenarında kitaplarını okuyarak yeniden Henry olabilir — bir hasta değil, bir oda numarası değil, 4B'deki adam değil. Babam. Hayatını yaşıyor. Geniş kapıları ve büyük pencereleri olan, stüdyoya bağlı fizik tedavi salonu bulunan dairede, egzersizlerini yapıp sonra gelip beni resim yaparken izleyebilsin diye.

Çünkü Everett bunu inşa etti. Sadece bir oda değil. Bir hayat.

"En önemli şey sürekli uyarılmadır," diyor Dr. Patel. "Tanıdık insanlar. Tanıdık ortamlar. Bu duvarların dışındaki bir hayat."

"O zaman ona bunu vereceğiz," diyorum. Ve bunu, kendimi bile şaşırtan bir şekilde söylüyorum.

Dr. Patel gülümsüyor. "Bugün çok iyi bir gün geçiriyor. Zihni açık.

Uyanık. Tadını

çıkarın."

"Teşekkür

ederim."

O başını sallıyor ve ben kalbimin dramatik bir şey yapmasını engellemeye çalışarak koridordan geçip babamın odasına doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde pencerenin yanındaki sandalyesinde oturuyor. Kucağında açık bir kitap, elleri güneş ışığıyla aydınlanmış.

Hemen başını kaldırıyor.

"İşte kızım."

Hiç tereddüt etmiyor. Adımı hatırlamaya çalışırken duraksamıyor ya da beni nereden tanıdığını hatırlamaya çalışır gibi bana bakmıyor. Sadece babam. Zeki ve uyanık, tam da Dr. Patel'in söz verdiği gibi.

Neredeyse yere eriyip
gidiyordum. "Merhaba baba."

Eğilip yanağına öpücük konduruyorum. Her zamanki sabun ve temiz
çamaşır kokusu geliyor, altında ise o sıcak, tanıdık koku var; o koku beni her
zaman on iki yaşında hissettiriyor, sanki henüz kötü hiçbir şey olmamış gibi.

Beni yarım saniye inceledi. "Mutlu görünüyorsun."

Gülüyorum, çünkü görünüşe göre bunu söylemesi gereken tek kişi
hariç *herkes* bunu görebiliyor. "Sanırım öyleyim."

"Bu şüphe uyandırıcı derecede önemli bir şey gibi geliyor."

Karşısına oturup bacaklarımı altına çekiyorum. "Fransa..."

"Dönüştürücü müydü?"

"Bu sinir bozucu derecede doğru."

Gülümsüyor.

Ben de ona anlatıyorum. Her ayrıntıyı değil tabii ki; babama çizim
masası olayını, duşu ya da... evet, onu anlatmayacağım. Ama önemli
kısımları. Tekrar resim yapmaya başladığımı. Everett'in beni
Villefranche'a götürdüğünü, çünkü babamın prova yemeğinde annem
hakkında anlattığı hikayeyi hatırladığını. Orada bir şeylerin değiştiğini ve
bunu nasıl geri döndüreceğimi henüz çözemediğimi. Aslında bunu
istediğimi de sanmıyorum.

Babam bir an sessiz kalır. "Ve?" der.

Ve.

İşte bu. Ve. Son fırça darbesi her şeyi mahvederse ne olur diye
bitirmeye korktuğum bir tablo gibi etrafında dolandığım kısım.

Ellerime bakıyorum. Yüzüğe. "Ona aşık
oldum," diyorum sessizce.

Babam şaşkırmış gibi görünmüyor. Hatta, sanki benim yetişmemi
bekliyormuş gibi görünüyor. Ki... haklı da.

Sonra yüzü değişiyor.

"Bu ev için ne kadar ödüyor?" Vücudumdaki her
kasım donuyor.

"Ne?"

"Zaman çizelgesi hiç mantıklı gelmiyordu," diyor nazikçe. "Eğer düğünden önce aşık olsan, mantıklı gelmez. Sonra prova yemeğinde, dışarıda duyduğum kadarıyla bir tür son tarih olduğunu anladım."

Kulaklarımda, boğazımda, lanet olası
parmak uçlarımda hissedebiliyorum.

"Her ayrıntıyı bilmiyorum," diyor. "Bilmeme gerek yok. Seni tanıyorum. Ve tek bir nedenden dolayı sevmediğin bir adamla evleneceğini biliyorum."

Gözleri odanın içinde dolaşıyor. Monitörler. Yatak. Eski dairemde daha pahalı olan otopark manzaralı pencere.

"Bu."

Gözyaşları, durduramadan akmaya başlıyor. Güzel olanlardan değil — parfüm reklamlarındaki kadınlar gibi yanağından tek bir damla akan gözyaşlarından değil. Burnumu akıtan, maskaramı daha sonra banyo aynasında pişman olacağım şekillere sokan, çirkin, dağınık, nefes alamayacağım türden gözyaşları.

Elimi tutuyor.

"Kızgın değilim," der hemen. "Sadece gerçeği bilmek istiyorum."

Serbest elimle yüzümü silerim ve başımı sallarım.

"Öyle başladı," diye fısıldıyorum. "Sözleşme. Anlaşma. Otuz beşinci yaş gününden önce bir eşe ihtiyacı vardı. Benim ihtiyacım olan şey..." Etrafımızı zayıf bir hareketle işaret ediyorum. "Bu. Sen. Güvenlik."

Bekliyor.

"Üç yüz altmış bin dolar," diyorum. "Bir yıl için." O hiç irkilmiyor.

Yargılamıyor. Sadece elimi tutmaya devam ediyor.

"Ama artık öyle değil." Sözler ağzımdan bir anda dökülür. "Bir süredir öyle değil. Ne zaman öyle olmaktan çıktığını bile bilmiyorum baba, sadece sözleşmeyi imzaladığımızdan, Fransa'da bir köyde durup onun kırk yıllık bir fotoğraftan annemin dairesini bulmaya çalışmasını izlediğimiz zamana kadar olan bir yerde ben..." Sesim çatlar. "Ona aşık oldum."

Elini daha sıkı tutuyor.

"Anlaşma değil. Para değil. Bizim için yapabilecekleri değil.

Ona."

Şu anda hem ağlıyorum hem de konuşuyorum, bu pek de hoş bir görüntü değil ama durursam bunu asla söyleyemeyeceğim.

"O bazı şeyleri hatırlıyor. Bir keresinde söylediğim ve unuttuğum aptalca, önemsiz şeyler, ve sonra o... bu konuda bir şeyler yapıyor. Duyuru yok. Konuşma yok. *Bir keresinde* Villefranche'dan bahsettiğim için beni Fransa'ya uçurdu. *Bir* resmimi gördü ve bir odayı hak ettiğime karar verdiği için bana bir stüdyo yaptırdı. Orayı sevdiğimi söylediğim için malikaneden çalışabilmek için tüm programını yeniden düzenledi." Gülüyorum ve sesim korkunç çıkıyor — ıslak, titrek ve gülünç. "İlk hafta içinde kahvemi nasıl içtiğimi öğrendi ve o zamandan beri hiç yanılmadı. Bir kez bile. Ve bu, her şey için bir asistanı olan bir adam. Kahveyi kendisi yapıyor."

Babam çok sessiz.

"Ve sana bir daire de yaptırdı," diyorum. "Atölyeye bağlı. Geniş kapılar. Büyük pencereler. Bir spor salonu. Buradan ayrılmaya hazır olduğunda diye. Böylece eski eve tek başına dönmek zorunda kalmayacaksın."

Yüzünde, kazadan önce gördüğüm bir ifade beliriyor. Gözlerinin arkasında bir şey çatlıyor ve bir an için, arabadan market poşetlerini taşıırken radyoda çalan şarkıya uyumsuz bir şekilde şarkı söyleyen adamı görüyorum.

"Öyle mi
yapardı?" "Öyle
yapardı."

Sessizlik. Duvardaki saat. Koridorun sonundaki hemşire odası. Kendi nefesim, hâlâ düzensiz.

Sonra babam çok nazıkçe şöyle dedi: "Aria. Bu, bir yıl için plan yapan bir adama benzemiyor."

Gözlerimi kapatıyorum.

Çünkü elbette. Elbette o bunu hemen anladı. Stüdyo. Daire. Mülk. Everett'in henüz yüksek sesle dile getirmediği bir gelecek için inşa etmeye devam ettiği her şey. Çünkü o böyle biridir. O sözlerle ifade etmez — inşa eder. Senin onun için ne ifade ettiğini söylemez — parke zeminler, kuzeye bakan pencereler ve tekerlekli sandalye geçebilecek genişlikte kapılarla gösterir.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Hayır," diyor babam yumuşak bir sesle. "Bence sen bunu kendin de yeni fark ediyorsun."

Gülüyorum. Hiç de asil bir davranış değil. Şu anda yüzümde asil olan hiçbir şey yok. Çenemde maskara olduğunu da oldukça eminim.

"Korkuyorum."

"Elbette korkuyorsun." Elimi sıkıyor. "Aşk korkutucudur. Annen otuz yıl boyunca beni çok korkuttu."

Bu beni gerçekten güldürüyor. "İnsanlar üzerinde öyle bir etkisi vardı."

"*Bende de* öyle bir etkisi vardı. Diğer herkes onu büyüleyici olduğunu düşünüyordu." Başını sallıyor. "İki dilde de beni tartışmada alt edebilecek bir kadına evlenme teklif edecek kadar aptal olan bendim."

Gülümsüyorum ve bir an için o kadar tamamen *kendisi* oluyor ki, bu en güzel şekilde canımı yakıyor.

"Söyle ona," diyor.

Hareketsiz
kalıyorum.

"Bunun senin için bir anlaşma olmaktan çıktığını bilmeye hakkı var." Bir an durur. "Ve bana anlattıklarına göre, onun için de uzun zaman önce bir anlaşma olmaktan çıkmış."

Bir an için hiçbir şey söylemiyorum. Sadece antiseptik ve temiz çarşaf kokan bir odada oturup babamın elini tutuyorum ve ne zamandır ilk kez... ne kadar zamandır bilmiyorum... taşıdığım tüm yükü artık bırakabileceğimi hissediyorum.

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" diye soruyorum.

"Ben her zaman bilgeydim," diyor. "Beynimin sadece biraz ayarlamaya ihtiyacı vardı."

Gülüyorum — bu sefer gerçekten. Göğsümdeki bir şeyi gevşeten türden bir gülüş.

Elimi okşadı. "Şimdi eve git ve kocana onu sevdiğini söyle, yoksa ben senin yerine söylerim."

"Yapmazsın."

Kaşlarını kaldırıyor. "Levi düğünde bana numarasını verdi. Beni sına." "

"Tabii ki verdi."

Öne eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Sabun ve sıcaklık kokuyor; neredeyse kaybettiğim ama bir şekilde hala sahip olduğum tüm güzel şeylerin kokusu.

Kapıda bir kez geriye bakıyorum. Kitabını çoktan eline almış, ellerinde güneş ışığı parlıyor. Bugün yokluğundan çok varlığı hissediliyor. Tamamen iyileşmiş değil — belki de eskisi gibi asla olamayacak. Ama burada. Kızının milyar dolarlık evliliğinin içini görebilecek kadar zeki ve onu bu konuda aptal hissettirmeyecek kadar nazik.

İşte bu benim babam. O her zaman benim babam olmuştur.

Brookhaven'ın otoparkından çıkarken, ne yapacağımı tam olarak biliyorum.

Eve gidiyorum. Ve bu gece, başka bir şey bu durumu mahvetmeden önce, Everett Kauffman'a onu sevdiğimi söyleyeceğim.

Yirmi Yedinci Bölüm

EVERETT

Fransa'dan bu yana ilk tam günümü kulede geçiriyorum; beş yıldır tatil yapmamış bir adamın aniden Güney Fransa'da iki hafta geçirip, sanki rahatlayabilen biriymiş gibi davranmaya karar verdiğinde ortaya çıkan türden bir iş yığınının altında boğulmuş durumdayım.

Ben rahatlamam. Hiç rahatlamadım. Aria'nın, onun o balkonda resim yapmasını izlediğim tüm süre boyunca, masanın altında e-postaları yanıtladığımı bilmesine gerek yok.

Masam bir suç mahalli gibi görünüyor. İmzalanmayı bekleyen sözleşmeler. Kapı durdurucu olarak kullanılabilecek kadar kalın iki satın alma raporu. Bir saat önce incelemem gereken bir yığın Hawkeyes projeksiyonu. Bu kelimenin anlamını açıkça bilmeyen kişiler tarafından acil olarak işaretlenmiş üç e-posta.

Üç aylık değerlendirmemin yarısına gelmiştim ki telefonum çaldı.

Ekrana bir göz attım.

Genevieve Holiday.

Kahretsin.

Babamın kız kardeşi. Teknik olarak müteveli heyeti üyesi değil, daha da kötüsü. Conrad onu kurulun denetçisi olarak atadı. Tarafsız taraf. Müteveli heyetinin tröstün kurallarına harfiyen uymasını ve bunu bir silah olarak kullanmamasını sağlaması gereken kişi.

Conrad ona tarafsız demişti.

Bu çok cömert bir tanımdı.

İkinci çalınıştta telefonu açtım.

"Genevieve."

"Everett." Hiç sıcaklık yok. Hiç küçük sohbet. Genevieve
önsöz giriş yapmıyor. "Yönetim kurulu yarın sabah

bir toplantı talep etti.

Saat 10'da. Kulede."

Sandalyeme

yaslandım.

"Ne

hakkında?"

"Evlilik maddesi."

Yaklaşık iki saniye boyunca nefes almadım.

"Evlilik maddesinin tam olarak neyi ile ilgili?"

Bir duraklama. Uzun değil. Sadece kelimelerini seçtiğini anlamama yetecek kadar uzun.

"Bana ayrıntıları söylemediler," diyor. "Sadece acil olduğunu söylediler."

Tabii. Ben de tatile çıkan bir adamım. "Anladım," diyorum.

"Yarın görüşürüz." Hat kesilir.

Telefonu masanın üzerine koyuyorum. Tekrar elime alıyorum. Yine masaya koyuyorum. Sonra Christian'ı arıyorum.

İlk çaldığında cevap veriyor çünkü Christian, arayan ben olduğumda her zaman ilk çaldığında cevap verir. On dört yıldır Kauffman'ın yarattığı felaketlerin arkasını toplamak, ona gelen saçmalıkların sesini algılama konusunda altıncı his kazandırmış.

"Ne oldu?"

"Genevieve. Yarın yönetim kurulu toplantısı var. Saat 10'da. Evlilik maddesi."

Sessizlik.

"Bu hiç iyi değil."

"Hayır."

"Ne var dedi?" "Bilmiyorum dedi."

Christian derin bir nefes aldı. "Tabii ki öyle derdi." Bir duraklama. "Tamam. Kuleye geliyorum. Everly'yi ara. Henüz eve gitme. Ve günün geri kalanını iptal et."

"Hemen

hallediyorum."

Telefonu

kapatır.

Orada oturuyorum.

Ekranımda üç aylık değerlendirme hâlâ açık. Rakamlar değişmemiş. Hawkeyes tahminleri hâlâ bekliyor.

Her şey üç dakika önce olduğu gibi görünüyor.

Sorun yok. Bu bir toplantı. İnsanlar toplantı yapar. Ama ellerim soğuk.

Bunu her zamanki gibi fark ediyorum — çok geç. Önce parmaklarımın sıcaklığı düşüyor. Sonra avuç içlerimin tabanı. Ardından ince bir titreme başlıyor, zar zor fark edilebilir, kimse bakmadıkça fark edemeyeceği türden.

Kimse bakmıyor.

İki elimi de masanın üzerine düz bir şekilde koyuyorum. Avuç içlerimin altında ahşabın damarlarını hissedecek kadar sertçe bastırıyorum.

Dört saniye içeri. Yedi saniye tut.

Sekiz saniye dışarı. Tekrar.

Parmaklarım sakinleşiyor. Neredeyse.

Asistan hattını arıyorum. Jeremy değil, Sharon cevap veriyor.

"Programımın geri kalanını iptal et."

"Her şeyi mi?"

"Her şeyi."

"Peki,
efendim."

Hat kesildi.

Alışkanlıktan telefonumda Jeremy'nin mesajlarını kontrol ediyorum. Son birkaç günün birkaç mesajı var: durum güncellemeleri, sponsorluk onaylarıyla ilgili bir soru, imzama gerektiren bir sözleşme paketi hakkında bir şey. Olağandışı bir şey yok. Karın, kuleden çok malikanenin sana daha çok ait olduğunu hissettirdiği için evden çalışırken asistanın işleri hallettiğinde biriken türden mesajlar.

Telefonum titriyor.

Everly.

Yoldayım. Ben gelene kadar aptalca bir şey yapma.

Bunun için çok geç. Ben çoktan evlendim.

Christian'dan dokuz dakika önce evlendi.

Tabii ki öyle.

Everly, krem rengi bir blazer ve tehditkar denilebilecek kadar sivri topuklu ayakkabılar giymiş, elinde telefonuyla içeri girer.

Hareket etmiyor.

Everly her zaman hareketlidir; mesajlaşır, eşyaları yeniden düzenler, ellerini kullanarak konuşur. Everly hareketsiz kaldığında, birinin çok kötü bir gün geçireceği anlamına gelir.

"Bana her şeyi anlat."

Anlatıyorum.

Ben konuşurken yüzünde hiçbir hareket yok. Ne bir irkilme, ne bir göz kırpma. "Tamam," der ben bitirdiğimde. "En kötüsüne hazırlanınız ve boğazlarına takılmasını sağlıyoruz."

"Hukuki stratejin bu mu? Onları boğmak mı?"

"Ben avukat değilim. Ben, her şeyin o kadar temiz görünmesini sağlayan kişiyim ki, hukuki strateji önemsiz hale gelir." Karşımdaki koltuğa çöküyor. "Christian nerede?"

"Muhtemelen park ediyor. Hayatında hiçbir şeye geç kalmamış bir adam gibi araba kullanır."

"İnsanların şeridine girmesine izin veren bir adam gibi sürüyor." "Aynı şey."

O daha fazla sinirlenmeden Christian içeri girdi, kravatı gevşek, bir elinde evrak çantası, sanki üç toplantıyı iptal etmiş ve bu rahatsızlıktan dolayı birine fatura kesmek isteyen bir adam gibi görünüyordu. Diğer koltuğa oturdu, dizüstü bilgisayarını açtı ve "Baştan başla," dedi.

Genevieve'in söylediği her şeyi tekrarlıyorum. Kelimesi kelimesine. Christian sözümü kesmeden dinliyor, bu yüzden konuyu ciddiye aldığını anlıyorum. Evlilik maddesi geldiğinde çenesi bir an geriliyor, sonra gevşiyor.

"Jeremy'yi de işin içine katmak ister misin?" diye sorar.

"Hayır. Ben yokken işleri yürütmekle meşgul. Gerekeceğince onu bu işe karıştırmamanın bir anlamı yok."

Everly telefonundan başını kaldırır. "O bir şey duydu mu?" "Her zamanki şeylerden fazlasını değil. Birkaç mesaj. Dikkat çekici bir şey yok."

Christian bir kez başını salladı. "Bu gece öyle kalsın."

Sonra Everly devraldı.

O böyle biridir. Everly'ye bir kriz verin, o paniklemez, sonuç üretir. Otuz saniye içinde aynı anda üç kişiye mesaj atar ve sanki arabada prova yapmış gibi stratejiyi dikte eder.

"Halkla ilişkiler ekibi elimizdeki tüm balayı fotoğraflarını toplasın," der, parmakları hareket halindeyken. "Her samimi fotoğraf, her paparazzi çekimi, ikinizin birbirinizden ellerinizi ayıramadığınız her kare."

Christian ekranından gözlerini kaldırmıyor. "Peki onunla ne yapacağım?"

"Yay. Her yere. Yerel basına. Mümkünse ulusal basına da. Sosyal medyaya. Yönetim kurulu bu evliliğin gerçek olup olmadığını sorgulamak isterse, Seattle aksini gösteren fotoğraflarla boğulurken bunu yapabilirler."

Tam savaş modunda. Bunu daha önce de görmüştüm — babamın mirası konusunda, geçen yıl Colston'ın meselesinde, neredeyse kamuoyuna duyulacak olan Zayne olayında. Kısa cümleler. Daraltılmış odak. Boş hareket yok.

"Pacific Northwest Monthly'deki haber," diyor. "Yayın tarihini öne alıyorum."

Christian ona bir göz atıyor. "Yapabilir misin?"

"Editör, hafta sonundan daha çok bu aileye erişim hakkına değer veriyorsa yapabilirim." Everly bana bakıyor. "Pazartesi sabahına kadar, Seattle'daki her ekranda ikinizin aşırı derecede aşık olduğu görünecek."

Bir hafta önce bu cümle bir strateji olurdu. Şimdi ise sadece gerçek.

Bunda, Genevieve'in telefonda söylediği her şeyden daha nefes almayı zorlaştıran bir şey var.

Christian bir dosyayı kapatıp başka bir dosyayı açar.

"Başka bir şey daha var."

Everly'nin elleri durur. Ona bakarım.

"Eğer evliliğin sahte olduğuna inanırlarsa, daha kapsamlı bir doğrulama incelemesi talep edebilirler."

"Yani?"

Onun yüzü	düzleşir	düzleşir.	Avukat gibi.	Yüzündeki
ifade	kullanıyor	ifade	ifade	"Gerçek bir evlilik ilişkisinin

kanıtı."

Bunu söyleyen Everly'dir. "Yani evliliğin tamamlanması." Christian cevap vermez.

Bu da yeterli bir cevaptır.

Oda yaklaşık üç saniye sessizliğe bürünür.

Sonra sandalyeme yaslanıp tavana bakıyorum çünkü ölen babam, çocuklarının seks yaptıklarını kanıtlamalarını gerektiren bir vasiyetname yazmayı başarmış ve bunun beni şaşırtması, onun karakterinden çok benim iyimserliğim hakkında daha çok şey söylüyor.

"O kısmı dert etmeyin," diyorum. İkisi de bana bakıyor.

"Biz geçeriz."

Bundan sonraki sessizlik farklıdır.

Christian'ın çenesi gevşer. Bana verdiği tek tepki budur. Everly'nin ağzı bir kez seğirir; gülümseme değil, ama ona yakın bir şey.

"Güzel," diyor.

Sonra telefonuna geri döner.

Strateji toplantısı akşama kadar uzar. Medya planları. Hukuki dil. Konuşma başlıkları. Düşünmek istemediğim sonuçlar için kontrol senaryoları, ama Christian yine de düşünmemi sağlıyor çünkü bu onun işi. O, tröst hükümlerini satır satır gözden geçirirken, Everly balayı fotoğraflarından ve özenle yerleştirilmiş özel haberlerden bir PR saldırısı oluşturur.

Saat yedi buçuk civarında, Sharon kimsenin istemediği kahveyi ve bir tepsi sandviçi getirir ve bunları büfeye bırakır. Kimse onlara dokunmaz.

Bir ara Christian çenesini ovuşturur ve şöyle der: "En iyi ihtimalle, bu prosedürel bir durum. Maddenin geçerliliğini test ediyorlar ve biz geçiyoruz. En kötü ihtimalle, şartları dayatmak için yeterli delilleri olduğunu düşünüyorlar."

"Ne şartları?" diye sorar Everly.

Cevap verirken bana bakar.

"Everett'in karısını bu olayın etkisinden uzak tutacaksa kabul edeceğini düşündükleri her neyse."

Bu sözler tam da hedeflediği yere isabet eder.

Çünkü mesele bu. Şu anda önemli olan tek şey bu. Miras değil. Kule değil. Lanet olası para değil.

Aria.

Eğer sözleşmeyi bulurlarsa. Ödeme planını. Tüm bunları başlatan anlaşmayı.

Beni sadece tehlikeye atmış gibi göstermezler. Onu satın alınmış gibi gösterirler. Ve eğer bu olursa, anlaşmaya bağlı para—Brookhaven'in masraflarını

Brookhaven için ödenen para, babası ile onun kalbini kıracak bir tesis arasında duran para—hepsi de onunla birlikte gider.

O adama evimde bir daire yaptırdım.

Ve şimdi, evi elimde tutmayı hak ettiğimi kanıtlamak zorunda kalabilirim.

Sonunda ayrıldıklarında saat dokuzu geçmişti.

Everly kapıda yanağıma bir öpücük konduruyor, ki bunu ben on iki yaşımdan beri yapmamıştı, ve diyor ki, "Sarmalına girme. Cildini mahveder."

Christian, Everly'nin omzunun üzerinden gözlerime bakıyor. Bir saniye gözlerimi tutuyor. "Bu neredeyse bir destektir," diyorum ona.

"Buna alışma." Kapı

kapanır.

Ofis sessizliğe bürünür.

Şehrin ışıkları pencereleri mavi ve beyaza boyuyor. Masamdaki lamba, kimsenin dokunmadığı evrakların üzerine bir daire çiziyor. Koridorun ilerisinde bir asansör zili çalıyor. Sonra sessizlik.

Kravatımı gevşetiyorum. İki elimi de saçlarımın arasından geçiriyorum. Ve sonra geliyor.

Bu sefer uyarı değıl. Soğuk eller, hafif titreme ve son altı saattir dişimi sıkarak dayandığım kontrol edilebilir hali değıl.

Gerçek olan.

Kalp atışlarım dinlenme hızından, dişlerimde hissedebileceğim kadar hızlı bir şekilde çarpmaya başlar. Göğsüm kilitlenir. Bir saniye önce gayet iyi olan hava aşığı inmez; yarı yolda takılır ve orada kalır, nefes alamam. Deniyorum. Hareket etmiyorum.

Nefes alamıyorum.

Hepsi bu. Tek düşüncem bu. Strateji yok oldu. Plan yok oldu. Christian'ın hukuki dosyaları, Everly'nin medya duvarı — hepsi yok oldu. Ellerim masanın kenarını, parmak eklemlerim beyazlaşacak kadar sıkı kavırıyor, oda küçülüyor ve vücudum, beynime danışmadan, bir şeylerin çok yanlış olduğuna karar verdi.

Sandalyeden kayarak yere kyorum. Sırtımı masaya dayıyorum.

Dizlerimi kaldırıyorum. Avuç ilerimi halıya dayıyorum.

Zemin.

Halı. Masa. Boynumdaki soğuk hava. Bileğimdeki saat. Lamba.

Pencere. Kapı.

Trafik.

Normal bir hayatı olan herkes evine gitmişken, gece saat dokuzda binaların yaptığı şeyi yapan binanın uğultusu.

Nefes al.

Dört nefes. İki buçuk nefes

alıyorum. Tekrar. Üç.

Yine. Neredeyse dört.

Oda hareket etmeyi bırakıyor.

Nabzım boğazımdan düşüyor. Durmadı. Sadece... azaldı.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Birkaç dakika. Belki on dakika. En kötüsünün geçip gitmesi ve beni içi boşalmış hissettirmesi için yeterince uzun bir süre. Boş. Sanki göğsümün içindeki bir şey çok sıkı sıkışmış ve nasıl gevşeteceğini bilemiyormuş gibi.

Başımı masaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Telefonum titriyor.

Bakmadan elimi uzatıp telefonu

alıyorum. Aria.

Akşam yemeği için eve geliyor musun? Matteo hazırlıkları bitirdi ama seninle birlikte yemek yemek için beklemek istedim.

Beklemiş.

Elbette beklemişti.

Şu anda malikanede. Muhtemelen mutfakta çıplak ayakla dolaşıyordur. Muhtemelen bileklerinde boya izleri vardır, çünkü bunu ancak sonradan fark eder, ve ben de o odaya her girdiğinde bunu kontrol etmeye başladım, çünkü onun stüdyoda olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Akşam yemeği sıcak, çünkü birlikte yiyeceğimizi düşünmüş.

Eve gitmeliyim.

Malikaneye geri dönmeli, kapıdan içeri girmeli, karımın karşısına oturmalı ve ona Genevieve'in aradığını, yönetim kurulunun geleceğini ve her şeyin alt üst olabileceğini söylemeliyim.

Yapmam gereken bu.

Bunu yapsam yüzündeki ifadeyi düşünmemeye çalışıyorum. Şöyle yazıyorum:

İşle ilgili bir şey çıktı. Bu gece şehirde kalacağım.

Cevabı hemen geliyor.

Gelip seninle kalmamı ister misin?

Göğsüm sıkışıyor.

O mesajda beni neredeyse yıkacak bir şey var. Onu görebiliyorum — daha ne olduğunu bile bilmeden anahtarlarını arıyor, sorunu çözmek için yer açıyor. Çünkü Aria böyle biridir. Ayrıntıları beklemez. Sadece gelir.

Cevap yazıyorum:

Hayır. Bu mesele hallolana kadar ofisimde yatacağım. Evde kal. Resim yap.

Uzun bir sessizlik. O kadar uzun ki, onun cevabı gelmeden önce neredeyse başka bir şey yazacaktım — gerçek bir şey.

Tamam. Çok fazla çalışma. Akşam yemeğini buzdolabına bırakırım.

Sonra:

Şimdiden özledim seni.

Ekran kararmaya başlayana kadar ona bakıyorum.

Sonra telefonu yanımdaki halının üzerine yüzüstü çevirip karanlıkta, ofisimin zemininde oturuyorum; karım bana bir kalp gönderiyor ama ben ona karşılık vermiyorum.

Evde kal. Resim yap.

Ona stüdyoyu kullanmasını söyledim. Lanet olası stüdyo. Onun benim için neye dönüştüğünü yüksek sesle söylemektense daha kolay olduğu için inşa ettiğim şey.

Ve şimdi onu benden uzak tutmak için onu kullanıyorum.

Ne yaptığımı biliyorum. Bunu bildiğim için kendimden nefret ediyorum. Babam bunu otuz yıl boyunca yaptı — kapıları kapattı, her şeyi tek başına halletti, herkesi uzak tuttu ve buna güç dedi. Onu bunu yaparken izledim. Ben yapmayacağıma yemin ettim.

Yalan.

Çünkü yönetim kurulu bunu ortaya çıkarırsa, sözleşmeyi, ödemeleri, anlaşmayı bulursa, Aria sadece beni kaybetmez.

Brookhaven'ı da kaybeder.

Babası her şeyi kaybeder.

Bunun olmasına izin

veremem.

Bu yüzden karanlıkta yerde oturup kendime bunun bir koruma olduğunu söylüyorum. Ve ona mesaj atmıyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ARIA

Eve gelmiyor.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu gece eve gelmeyeceğini söylemişti. Yine de kendime sorun olmadığını söylüyorum.

Matteo'nun hazırladığı akşam yemeğini yiyorum — kızarmış sebzeli somon ve muhtemelen lezzetli olan bir çeşit limon sosu, ama bunu bilemiyorum çünkü hiçbir şeyin tadını alamayacak kadar telefonuma bakmakla meşgulüm. Onun tabağını buzdolabına koyup şarap kadehimi yıkıyorum. Birinci kattaki tüm ışıkları kapatıyorum çünkü tüm ışıklar açıkken boş bir evde yürümek, karanlıkta yürümekten daha hüzünlü geliyor.

Sonra yukarı çıkıp tek başıma onun yatağına giriyorum. Bizim yatağımıza.

O olmadan çok büyük geliyor. Bir süre onun tarafında uzanıyorum çünkü orası onun kokuyor, sonra kendimi acınası hissedip kendi tarafıma dönüyorum.

Telefonumu iki kez kontrol ediyorum. Sonra üçüncü kez, çünkü görünüşe göre artık böyle bir insan olmuşum.

Gönderdiğim kalp emojisi, sohbetimizdeki son mesaj. Cevap yok. İyi geceler yok. Hatta iyi uykular bile yok.

Kırk sekiz saat önce bu adam beni duşa taşıdı, beni doyumsuz diye nitelendirdi ve sabahın geri kalanını bunu kanıtlamak için harcayacakmış gibi bana baktı. Şimdi ise onun yatağında tek başıma yatmış, takıntılı bir tuhaf gibi yastığını kokluyorum.

Sorun yok. Ben iyiyim.

Kendime bunu söyleyerek uykuya dalıyorum, ki kendimi ikna etmek zorunda kalmam hiç de iyiye işaret değil.

Sabah oluyor ve keşke iyi uyudum diyebilseydim, ama uyumadım.
Tamamen uyanmadan telefonuma uzanıyorum.
İki mesaj var.

**Hâlâ bununla uğraşıyorum. Sorun çözülene kadar kulede olacağım.
Merak etme.**

Sonra, yirmi dakika sonra:

Seni haberdar edeceğim.

Ekrana bakıyorum.

"Endişelenme" diye bir şey, kesinlikle endişelenecek bir şey olduğunda söylenir. "*Seni haberdar edeceğim*" ise, birinin sürekli güncelleme istemesini engellemek için onu oyalamak amacıyla söylenir. Bu ikisi de bana hiç rahatlık vermiyor.

Üç farklı cevap yazıp hepsini siliyorum. İlki çok muhtaç gibi. İkincisi çok rahat. Üçüncüsünde otomatik düzeltme "*seni özlüyorum*"u "*turunu özlüyorum*"a çeviriyor ve bunu evrenin bana durmamı söyleyen bir işareti olarak alıyorum.

Şunu gönderiyorum:

Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım. Mümkün olduğunda eve gel.

Okundu bilgisi hemen beliriyor, ama cevap gelmiyor.

Telefonu yüzüstü komodinin üzerine koyup tavana bakıyorum.

Bir yanımla Seattle'a gitmek istiyorum. Tam da onun sevdiği gibi hazırlanmış kahveyle ofisine gitmek istiyorum. Ama Everett'i tanıyorum.

Zaten uzaklaşmakta olan bir adamı zorladığında ne olacağını biliyorum. O karşılık vermez. Sadece başka bir kapıyı kapatır. Sonra bir tane daha. Ve sonra, kapalı kapılarla dolu bir koridorda durup, onun hangisinin arkasında olduğunu merak edersin.

Şu anda Seattle'a gidersem, valizlerimi yatak odasına taşıyan ve "*daha uzun süre kal*" diyen adamı bulamayacağım. Hiç uyumadan milyar dolarlık bir şirketi yöneten ve kimseye terlediğini göstermeyen adamı bulacağım.

O versiyona hazır değilim.

Bugün
değil. O
yüzden
kalıyorum.

Duş alıyorum. Mutfakta kahve yapıyorum—onun mutfağı, bizim mutfağımız, iki gün önce o, terli eşofmanıya çıplak ayakla durup başını kaldırmadan tezgahın üzerinden fincanımı ittiği mutfak. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi.

Tanrım. Bu iki gün önceydi.

Ev sessiz. İyi anlamda değil. Buzdolabının uğultusunu duyabildiğin, kendi ayak seslerinin çok yüksek geldiği ve zenginlerin neden hep bu kadar çok köpeği olduğunu anlamaya başladığın türden bir sessizlik.

Bir köpek almalıyım.

Köpek almamalıyım. Kahvemi içip kafamda dönen düşünceleri durdurmalıyım.

Kahvemi üst kattaki stüdyoya götürüyorum.

Oda gün ışığında farklı görünüyor. Everett bana odayı gösterdiğinde sabahın erken saatleriydi; her şey gümüş rengi ve yumuşaktı, her şey hâlâ bir olasılıktı. Şimdi bulutlar yeterince dağıldı ve kuzeye bakan pencerelerden gerçek güneş ışığı içeri giriyor, ışık neredeyse imkansız. Işık parke zemine yansıyor. Tuvalleri ısıtıyor. Bütün odayı davetkar bir hale getiriyor.

Kahvemi çizim masasına koyuyorum — şu anda yüzümü hala kızartacak çok özel bir anıyla dolu olan masaya — ve bir saniye odanın ortasında duruyorum.

Sadece nefes alıyorum.

Sonra çantamı açıyorum. Fırçalar. Palet bıçağı. Fransa'dan geri getirdiğim boya tüpleri, çünkü onları orada bırakamazdım, sanki renklerin kendisi orada bir şeylerin olduğunun kanıtıymış gibi. Artık farklı olduğumun.

Ve etrafımda, Everett'in seçtiği her şey.

Eskiden kataloglarda bakıp sayfayı kapatırdığım markaların profesyonel yağlı boya ları. Asistan maaşımla asla alamayacağım fırçalar. Duvara yığılmış Belçika keten tuvalleri.

O sadece bir stüdyo kurmadı.

Onu donattı.

Çizim masasının üzerinde telefonum titriyor.

Artık gerçeği bilsem de Everett'i bekleyerek bir göz attım.

O değil.

Gabriel Amaury.

Aria, umarım bu çok cüretkar bir hareket olmaz. Yayınladığın yazı ve ona gelen tepkiler hakkında düşünüyordum. Cannes'da söylediklerimde ciddiymdim. Çalışmaların görülmeyi hak ediyor. Başka bir sergi düzenliyorum ve hazır olduğunda seni de dahil etmek isterim. Baskı yok. Sadece bir fırsat.

İki kez okudum. Sonra üçüncü kez, daha yavaş.

Bir sergi. Gerçek bir sergi. Eserlerimi görüp "evet, işte bu" diyen gerçek bir galeri sahibi tarafından küratörlüğü yapılan gerçek bir galeri sergisi.

Altı ay önce buna gülerdim. Bir yıl önce, göğsüm sıkışmadan bir sanat malzemeleri dükkânına giremiyordum. Beş yıl boyunca resim yapmadım. Yapmak istemediğimden değil, ama her fırçayı elime aldığımda annemin ellerini görüyordum ve devam etmek çok acı veriyordu.

Ve şimdi, kocamın inşa ettiği stüdyoda durmuş, elimde Cannes'dan gelen bir davetiye tutuyorum, ama stüdyoyu inşa eden adam mesajlarıma cevap vermiyor.

Hayatın bir mizah anlayışı var. Her zaman bunu takdir etmiyorum. Dikkatlice yazıyorum.

Teşekkür ederim. Bu, sandığınızdan daha çok şey ifade ediyor. Henüz hiçbir şeye söz veremem. Babam hâlâ benim için birinci öncelik ve hayatım şu anda... biraz karmaşık. Ama yeniden resim yapıyorum. Gerçekten resim yapıyorum. Ve zamanı geldiğinde, konuşmak isterim.

Cevap hemen geliyor.

Duymam gereken tek şey buydu. Kapı açık kalıyor. İyi resim yap, Aria.

Telefonu bırakıyorum.

Fırçayı elime alıyorum.

Ne resmedeceğime karar vermiyorum. Benim için işler böyle yürümüyor. Hiçbir zaman yürümedi. Annem eskiden en iyi resimler kafadan değil, elden çıkar derdi; başlamadan önce çok fazla düşünürsen

, aslında hissettiğin şey yerine hissetmen gerektiğini düşündüğün şeyi resmedersin.

Ben de boyayı sıkıyorum. Titanyum beyazı. Fildişi siyahı. Sönük bir altın rengi.

Sıcak kırmızı. Hava durumuna benzeyen mavi-gri tonlar.

Ve başlıyorum.

İlk vuruşlar geniş. Detaydan önce yapı. Şekilden önce gölge. Elim düşünceden daha hızlı hareket ediyor, beynim müdahale edip onu küçültmeden önce bir şey inşa ediyor.

Telefonuma bakmıyorum.

Everett'i düşünmüyorum.

Yalan.

Everett'i kasten düşünmüyorum. O sadece orada. Her fırça darbesinin arka planında, aylardır her şeyin arka planında olduğu gibi.

Saatler geçiyor.

Geri adım attığımda ışık değişmiş. Ve yaptığım şeyi görüyorum.

Bir koridor.

Her iki yanında beyaz sandalyeler. Her yere yayılmış çiçekler. Açık gökyüzünün altında öne doğru dağılmış yapraklar. Uzaklardan gelen ses, mavi-gri ve sonsuz.

Ve koridorun sonunda bir silüet. Bir kemerin altında duran bir adam. Bekliyor.

Detaylar net değil; o, geniş vuruşlar ve hareketsizlikten ibaret, yüzünden çok duyguları ön plana çıkıyor. Ama onu tanıyorum. Omuzlarının duruşu. Boyu. Sanki bir şeye hazırlanır gibi duruşu.

Düğünümüzü resmettim.

Kasten değil. Karar verdiğim için de değil. Elim, Cannes'da *The Lonely Billionaire*'ı bulduğu gibi onu da buldu — önce benden izin almadan.

Ona doğru yürüyen kadın henüz orada değil. Kadın ortaya çıkmadan önce kare kesiliyor. Sadece boş koridor ve koridorun sonunda, o ışıkların içinde bekleyen adam.

Uzun süre ona bakıyorum.

Kocam. Koridorun sonunda. Bekliyor.

Ve tek d    nebildiğim, onunla evlenmeden   nce olduğundan daha uzak hissettiğim.

Fır  alarımlı temizliyorum. Boyaların kapaklarını kapatıyorum. Onun kurduğu derin lavaboda paleti yıkıyorum. Hareketlerim sabit ve tanidik; bu odadaki her Şeyin benim için onun seçtiği Şeyler olduğunu d    nmemeye çalışıyorum.

Yine de bunu d    n  yorum.

Aşağıda, pek istemediğim makarnayı yapıyorum. Makarna kaynarken telefonumu kontrol ediyorum. Suyu s    l  rken. Bir kaba aktarıp d  n ak amki tabağın yanına buzdolabına koyarken.

Hiçbir Şey yok.

Yatağa girdiğimde, ev yine çok b    k geliyor. Y    m   yıkıyorum. Onun g  mlleklerinden birini giyiyorum,     nk   g  r  n   e g  re artık ben buyum. Kendi tarafımda yorganın altına giriyorum.

Bu gece sessizlik farklı. Me gul olduğu hissi yok.

Sanki bunu kendisi se mi  gibi geliyor.

Karanlıkta yatarken, yukarıdaki tabloyu, koridorun sonundaki adamı ve elim, benim hala y  ksek sesle s  ylemeye korktuğum Şeyi nasıl bildiğini d    n  yorum.

O benden uzaklaşıyor. Bunu hissedebiliyorum. İşaret edebileceğim ya da kanıtlayabileceğim bir Şeyde değil, sadece eskiden sıcaklığın olduğu yerlerde. Hiçbir Şey s  ylemeyen mesajlarda. İyi geceler demesi gereken sessizlikte.

Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Her Şeyi tek başına halletmeye karar vermiş birine nasıl tutunacağımı bilmiyorum.

Y    m    eviriyorum. Y    m   yastığına bastırıyorum. Onu içime çekiyorum.

Ve son iki g  nd  r kocama en çok bu kadar yakın olmaktan nefret ediyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

EVERETT

Üç dakika gecikti. Claudia Preston bizi bekletiyor. Bu kasıtlı.

Christian yanımda. Kravatı sıkı bağlanmış. Elinde evrak çantası. Yargıç yüzü takınmış — bu durumun ne kadar kötüye gideceğini şimdiden bildiğini gösteren yüz.

Asansörden indiğimizden beri pek konuşmadı.

Konuşmasına da gerek yok.

Ellerimdeki titreme hâlâ devam ediyor. Hafif ve kontrol edilebilir, ama hâlâ orada.

Genevieve yan taraftaki koltuğundan başını kaldırıp bana bakarken, parmaklarımı uyluklarımın üzerine düz bir şekilde koyuyorum. Masada değil. Pencerelemin yanında. Gözlemliyor.

Genevieve.

Bayan Preston masanın başındaki koltuğa oturuyor. Diğer iki mütevellî heyeti üyesi de onun iki yanına oturuyor. Biri bu oturma düzenini kesinlikle önceden prova etmiş.

Christian solumdaki sandalyeye oturuyor.

Ben ise Preston'ın tam karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Bay Kauffman," diyor Preston. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana bunun isteğe bağlı olduğu izlenimini vermediniz."

Yüzündeki ifade değişmiyor. "Öyle değildi."

Önündeki dosyayı açıyor. Bunu aceleye getirmiyor. Sandalyemde kıpırdamakla ona bu zevki tattırmıyorum.

"Yönetim kurulu, Aria Taylor ile evliliğinizin nasıl başladığına dair bazı bilgiler aldı," diyor.

Taylor.

Kauffman değil.

Kanıtlara geçmeden önce amacını açıkça ortaya koyuyor.

Christian ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Ne bilgisi?"

Preston ona bir bakış atar, sonra tekrar bana döner.

"Nişan duyurulmadan birkaç gün önce Bayan Taylor'ın Kauffman Enterprises'daki işine son verildiğine dair kanıtımız var. Bu işten çıkarılma kararı daha sonra geri alındı. Sizinle Bayan Taylor arasında, mali hususlar da dahil olmak üzere evlilik şartlarını belirleyen özel bir anlaşma vardı."

Oda o kadar sessizleşti ki, kendi nabzımın sesinden havalandırma sisteminin ğultusunu duyabiliyordum.

şüphe değil. Teori değil.

Biliyorlar.

Preston bir sayfa çevirdi.

"Ayrıca, sizinle Bayan Taylor arasındaki halka açık sevgi gösterilerinin, en azından başlangıçta, stratejik nitelikte olduğu ve basına yönelik olarak ilişkinin inandırıcılığını sağlamak amacıyla yapıldığına dair bilgimiz var."

Hawkeyes merdivenlerindeki pck. İşten ıkarılma. Sözleşme. deme.

Tahminler değil. Somut bilgiler. İçeriden birinden gelen türden bilgiler.

Christian ben konuşamadan söz alır. "Bu bilginin kaynağını sorabilir miyim?"

"Sorabilirsiniz," diyor Preston. "Bunu açıklamak zorunda değiliz." "Vakıf hükümlerine göre..."

"Vakıf hükümleri, yönetim kurulunun mirasın bütünlüğünü korumayı gerektirir." Ellerini klasörün üzerine koyar. "Biz de bunu yapıyoruz."

Odaklan.

Kaynak analizi yapmam gerekiyor. Kanıt zinciri. Kabul edilebilirlik. İtiraz noktaları. Milyar dolarlık bir şirketi yöneten ve bundan daha kötüsünü atlatmış bir adam gibi düşünmem gerekiyor.

Bunun yerine stüdyodaki Aria'yı düşünüyorum. Onun için seçtiğim parke zemin üzerinde çıplak ayakları. Dün gece gönderdiği kalp emojisi

ve ekran kararmaya kadar ona bakıp durduğum.

Odaklan, lanet olsun.

"Elimizdeki kanıtlara dayanarak," diye devam ediyor Preston, "yönetim kurulu, Kauffman Aile Vakfı'nın dolandırıcılık hükümlerini uygulamaya hazır."

Christian yanımda kıpırdanıyor. Fazla değil. Yeterli.

"Sekiz mirasçı da," diyor Preston, "derhal yürürlüğe girecek olan miras hakkından mahrum bırakma incelemesine tabi tutulacak."

Sekizinin hepsi.

Sadece ben değil.

Levi. Colston. Zayne. Wes. Archer. Christian. Everly. Hiçbir şey imzalamamış yedi kişi. Bu olayın başlamasıyla hiçbir ilgisi olmayan ve bu yüzden her şeylerini kaybedebilecek yedi kişi, sırf mütevelli fonları tutkulu projelere ve hayır etkinliklerine aktararak, fonları kendileri alamadıkları için arkadaşlarının ceplerini doldurmak için.

"Bu aşırı bir karar," diye itiraz ediyor Christian.

"Vakıf hükümleri açık."

"İnceleme, otomatik olarak miras hakkından mahrum bırakmakla aynı şey değil." "Yönetim kurulunun takdir yetkisi var."

"Takdir yetkisi," diyor Christian, "yine de güvene dayalı mantıkla sınırlıdır. Bir yararlanıcının davranışından dolayı olayla ilgisi olmayan yedi kişiyi cezalandırmak ne orantılı ne de savunulabilir."

Preston ağzını açar.

Genevieve ondan önce davranır. "İzninizle."

Odadaki herkesin başı ona döner.

Pencerenin yanındaki sandalyesinden kalkmamıştır. Bacak bacağın üzerine atmış, dosya dizinde dengede durmaktadır. Oda, Preston için olmadığı kadar onun için sessizleşir ve ben bunu aklımın bir köşesine yazarım.

"Bu ilk suç," der. "Otuz yıldır bu maddeyi bu şekilde tetikleyen ilk yararlanıcı."

Preston ona dikkatle bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," der Genevieve, "yönetim kurulunun sekiz pozisyonun hepsini

aynı anda kaldırmanın pratik sonuçlarını dikkate almalıdır."

Bacaklarını açar. Hafifçe öne doğru eğilir.

"Colston Kauffman şu anda, yönetim kurulu üyesi Harris'in geliştirme grubunun doğrudan menfaati bulunan Morrison Tower'ı denetliyor. Everly Kauffman ise, bu kurulun temsil ettiği kuruluşlar için önemli miktarda fon toplayan Vakıf galasını koordine ediyor."

Bir an durur. Sözlerinin etkisini bekler. Harris koltuğunda kıpırdanır.

"Zayne Kauffman, şu anda vakfın kamu imajına hizmet eden birçok gayrimenkul ortaklığıyla bağlantılı. Christian Kauffman ise halihazırda devam etmekte olan vakıfla ilgili çeşitli işlemlerde hukuk danışmanı olarak görev yapıyor."

"Sekiz kişiyi birden görevden almak, düzgün bir düzeltme olmaz. Bu, ameliyatı yapan vücuda zarar veren bir amputasyon olur."

Kimse konuşmaz.

Preston'ın ifadesi soğukkanlı kalır, ancak sağındaki mütevellilerden biri diğerine kısa ve istemsiz bir bakış atar.

Genevieve devam eder.

"Yönetim kurulunun ihlali görmezden gelmesini önermiyorum. Sadece, verilen tepkinin suça orantılı olmasını öneriyorum." Bakışları bana, sonra tekrar Preston'a yönelir. "Bir kardeş harekete geçti. Belki de bir kardeş bunun sonuçlarına katlanmalıdır."

Sessizlik uzar.

Sonra Preston dosyayı kapatır.

"Otuz dakikalık bir ara vereceğiz."

Yönetim kurulu odasının dışındaki koridorda ışık çok fazla, hava ise yetersiz.

Christian, kapı kapanır kapanmaz volta atmaya başlar. Bir yöne üç adım. Dönüş. Geri üç adım. Kravatı gevşemiştir. Evrak çantası bankın üzerinde açıktır, not defteri çoktan çıkmıştır, ama hareketlerinden anlıyorum ki içindeki avukat oturmak için fazla heyecanlıdır.

"Buna karşı mücadele edebiliriz," diyor. "Elinde ne varsa, kaynağına itiraz ederiz, sürece itiraz ederiz, ifşasını zorlarız..."

"Sözleşmeden haberdarlar."

"Bu, delillerin incelemeye dayanacağı anlamına gelmez."

"Ateş edildiğini biliyorlar. Öpüşmeyi. Zaman çizelgesini."

Yürüyüşünü durdurur.

Duvara yaslanıyorum. Avuç içlerimi arkamdaki soğuk yüzeye bastırıyorum.

"Bu bir bilgi avı değil, Christian. Biri onlara söylemiş." Çenesi gerilir.

"Biliyorum."

Kafasında listeyi gözden geçirdiğini görebiliyorum. Kim ne kadarını biliyordu? Kim erişim hakkına sahipti? Kim parçaları bir araya getirebilirdi? Liste kısa. Çok kısa. Ve listedeki isimlerin hiçbiri şu anda yardımcı olmuyor.

"Eğer buna karşı çıkarsak," diyorum, "Aria da bu işin içine çekilir." Christian bana bakıyor.

"Tanık kürsüsüne çıkar. Sözleşmeyi açıklar. Parayı. Şartları. Neden imzaladığını açıklar. Babasını da bu işe karıştırırlar. Brookhaven. Hayatının en kötü anlarını, her kelimesini onu mahvetmek için kullanacak bir oda dolusu insana anlatmasını sağlarlar."

Christian bir saniye gözlerini kapatır. Bir saniye.

Gözlerini açtığı anda avukat hâlâ oradadır. Ama kardeşim de oradadır.

"Everett..."

"Ne teklif ederlerse etsinler, kabul edeceğim." Hareketsiz kalır.

"Bunu henüz bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum."

Arkamızdaki toplantı odasının kapısı açılır. Genevieve, bir elini kapı koluna dayamış, çenesini odaya doğru eğmiş bir şekilde orada durmaktadır.

İçeri gel.

İçeri giriyoruz.

Geri döndüğümüzde Preston ayakta duruyor. Diğerleri oturuyor, ama odadaki atmosfer değişmiş. Daha az yargılama. Daha çok müzakere.

Nedense bu daha da kötü.

"Konuyu tartıştık," diyor. "Yönetim kurulu bir çözüm önerisi sunmaya hazır."

Çözüm. O tür bir kelime kullanır kullandıkları kullanıyor kullanıyor teslim olmanın bir el sıkışma gibi görünmesini istediklerinde kullandıkları kelime.

"Eğer Bay Kauffman, dava açmadan ve kamuoyunda tartışma yaratmadan, tröstteki payı üzerindeki haklarından gönüllü olarak feragat ederse," diyor Preston, "kalan mirasçılar, tröst kapsamındaki miraslarını, konumlarını ve haklarını koruyacaklar."

Christian'ın eli yanımda bir kez kasılır. Ben kıpırdamam.

"Bu teklif bir kez daha uzatılır," diye devam ediyor Preston. "Reddedilirse, yönetim kurulu incelemeye ve resmi dolandırıcılık soruşturmasına devam edecektir."

Bir an durur.

"Ek bir koşul daha var." Elbette vardır.

"Bay Kauffman'ın Bayan Taylor ile olan evliliğini feshetmesi gerekecek. İlişki herhangi bir şekilde —resmi ya da gayri resmi— yeniden başlarsa, yönetim kurulu bunu dolandırıcılığın devam ettiğinin kanıtı olarak kabul edecek ve diğer mirasçılara tanınan korumaları yeniden gözden geçirecektir."

İşte bu.

Para değil. Pozisyon değil. Aria.

Aria'yı kaybetmeliyim, yoksa kardeşlerim her şeylerini kaybedecek.

Ölmüş babam. Hâlâ bir dosya dolabından bu lanet aileyi yönetiyor. Burada oturup bunun yüzünden içim parçalanmasaydı, neredeyse etkilenirdim.

Christian bana dönüyor, sesi alçak. "Zamana ihtiyacımız var." "Anlaşmayı kabul edeceğim," diyorum.

Elini ön koluma sertçe koyar. "Everett."

Ona bakmıyorum.

"Koşullu olarak," diye ekliyorum.

Preston'ın gözleri kısılr. "Sen pazarlık yapacak durumda değilsin." "Ama öyleyim."

Gözlerini kaçırmıyorum.

"İlk olarak, kardeşlerimin korunması konusunda açık ve net şartlar koyuyorum. İma değil. Mirasları, şirket içindeki rolleri, projeleri, yetkileri. Misilleme yok. Yeniden yapılanma yok. Bugün yönetim kurulu utanç yaşadı diye daha sonra gizli cezalar yok."

Preston ile sağındaki mütevelli arasında bir bakış alışverişi olur.

Kadın bir kez başını sallıyor. "Bu belgelenebilir."

"İkincisi." Öne doğru eğilirim. "Aria Taylor'ın babası Brookhaven Hafıza Merkezi'nde yatıyor. Bu evlilik bittiğinde, onu orada tutan maddi desteği kaybedecek. Onun bakım masraflarının tamamen karşılanmasını istiyorum. Üç yıl değil. Süresiz olarak."

Oda sessizliğe bürünür. Farklı bir sessizlik.

Preston beni uzun bir süre inceler. "Bu da ayarlanabilir."

Christian o anda bana bakar. Gerçekten bakar.

Ve onun ne duyduğunu tam olarak biliyorum: Kardeşlerim için pazarlık yaptım. Babası için pazarlık yaptım. Kendim için hiçbir şey istemedim.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeme izin vermiyorum.

Henüz değil. "O zaman anlaştık," diyorum.

"Tam olarak değil." Preston dosyaya bir göz atar. "Vakfın gayrimenkul hükümleri açık. Kauffman mülkleri miras hakkının elinden alınmasıyla geri döner. Buna çatı katı ve Mercer Island malikanesi de dahildir."

Malikâne.

Stüdyo. Daire. Parke zeminler, kuzeye bakan pencereler ve ona sözlerle nasıl sevdiğimi söyleyeceğimi bilmediğim için imzaladığım her lanet fatura, çünkü bunu metrekare cinsinden ifade ettim.

Christian öne doğru eğilir. "Arazi vakıf mülkü olabilir, ama konut yapıları ve batı kanadındaki iyileştirmeler vakıf varlıkları dışında, özel olarak finanse edildi. Bu iyileştirmelerle ilgili herhangi bir iddia yasal olarak itiraz edilebilir."

Preston, mülk danışmanına bir göz atar; danışman tabletinde bir şeyi kontrol eder ve isteksizce başını sallar.

"Yapıları ayrı ayrı inceleyeceğiz," der. "Bu anlaşma kapsamında, yönetim kurulu özel olarak finanse edilen iyileştirmelerin vakfın acil hak talebinin dışında kalabileceğini kabul eder."

Olabilir.

Kesin değil.

Ama yeterli.

"Son bir nokta," diyor Preston. "Bu sonuç emsal teşkil etmeyecek. Gelecekte başka bir lehdarın

, aynı husus dikkate alınmaksızın derhal incelenmesine yol açacaktır."

"Anlaşıldı."

Klasörü kapatır. "İşimiz bitti."

Genevieve koridorda bekliyor.

Portföyünü kolunun altına sıkıştırmış, duvara yaslanmış, okunması zor bir ifadeyle dışarı çıkmamızı izliyor.

Christian ilk konuşan oluyor. "Bunu pek de kolaylaştırmadın."

"Kolaylık söz konusu değildi."

"Sekizimizi de tehdit etmelerine izin verdin."

"Sonra da bunu yapmanın bedelini hatırlattım." Bakışları bana kayar.

"Yani işimizi."

Christian burnundan nefes veriyor.

Genevieve dikleşiyor.

"Ben senin için çalışmıyorum," diyor. "Yönetim kurulu için de çalışmıyorum. Ben babanın kurduğu vakıf için çalışıyorum ve benim görevim herkesi rayların içinde tutmak." Bir duraksama. "Onlar da dahil."

Gözlerini kaçırmıyorum. Müdahale etmek zorunda değildi. Yönetim kurulunun hepimize saldırmasına izin verebilir ve buna uyum sağlama diyebilirdi.

"Teşekkür ederim," diyorum. Kısa bir baş sallama.

"Bana teşekkür etme. Beni bunu tekrar yapmaya zorlama." Sonra, daha sessiz bir sesle: "Ve bundan sonra ne yaparsan yap, temiz yap. Seni izleyecekler."

Arkasını dönüp bakmadan uzaklaşır. Christian onun gidişini izler.

"Beş çocuğu var," diyor. Ona bir göz atıyorum.

"O, sırası geldiğinde sistemde hala yer kalmasını sağladı."

Cevap vermiyorum. Çünkü haklı ve şu anda kalbimde başka bir şeye yer yok.

"Hadi," derim. "Gidelim."

Oraya vardığımızda hepsi çoktan çatı katında toplanmış. Tabii ki öyle.

Kimin kimi önce aradığını bilmiyorum. Tek bildiğim, Christian ve ben oturma odasına girdiğimizde hepsinin burada olduğu.

Everly pencerenin yanında. Telefonu sıkıca tutuyor. Blazeri düğmeli.

Zayne bir o yana bir bu yana yürüyor. Trençkotunu parke zemine kazımaya çalışıyor.

Colston 'da oturuyor kanepede. Hala ve dikkatli, bir cam elinde elinde dokunulmamış bir bardak su.

Wes içinde köşede köşedeki sessiz. Sessiz. Kollar kollar Hangisi Wes diliyle ifade edersek, bu neredeyse bir sinir krizi

demek.

Archer, duvarın yanındaki yerde, Stanford kapüşonlu sweatshirt'üyle, çenesi sıkı, sanki biriyle kavga etmek üzereymiş gibi görünüyor ama henüz kiminle olacağına karar vermemiş. Levi, mutfak adasında, viskisini çoktan doldurmuş. Çünkü

Levi.

Ben içeri girdiğimde oda sessizliğe büründü.

Sonra Everly, "Buna karşı mücadele edeceğiz," dedi. "Hayır."

Başını bana doğru çeviriyor. "Anlamadım?"

"Bununla savaşmayacağız."

Zayne volta atmayı kesiyor. "Tabii ki savaşacağız." "Anlaşmayı çoktan kabul ettim."

Kimse kıpırdamıyor.

Christian arkamızdan kapıyı kapatır. "Anlaşmayı kabul etti," der sessizce.

"Bizim payımız karşılığında kendi payını."

"Ne yaptın?" Everly aniden dönüyor. "Bize danışmadan mı?" "Siz hayır derdiniz."

"Evet," diye tersler. "Elbette." "Ben de öyle," der Zayne.

"Ben ben de ," diyor der diyor diyor derhal

Hemen. Tereddüt etmeden. "Seninkini alırlarsa, benimkini de alırlar."

"Aynı," der Wes.

Tek kelime. Ama Wes'ten çıkınca, bu neredeyse bir oyalama taktiği sayılır. Colston bardağını masaya koyar.

"Morrison'ı kendim halledeceğim." "Kesinlikle olmaz."

Levi sonunda mutfak adasından sesini duyurur. "Bunu bizim adımıza sen karar veremezsin, Everett."

Hepsine bakıyorum.

Ailem. Her biri bir saat içinde buraya gelmiş. Çünkü Kauffmanlar artık böyle yapıyor. Geliyoruz.

"En büyük olarak benim görevim sizi korumak," diyorum. "Hepinizi. Aria ile evlendiğimde ne yaptığımı biliyordum. Riski biliyordum. Sonuçları ben üstlenirim."

"Bu saçmalık," diyor Zayne. "Bu matematik."

"*Matematik* değil, şehitlik bu, ve sen sandığın kadar iyi değilsin."

Everly araya girer. "O haklı. Sana yapmamayı söyleyen yedi kişi için kendini feda edemezsin."

"Sekiz kişi," diyorum. "Aria'yı unutuyorsun." Bu sözler etkisini gösteriyor.

Odadaki hava değişir.

"Bunu mahkemeye taşırsak, Aria tanık kürsüsüne çıkıp o sözleşmeyi neden imzaladığını açıklamak zorunda kalır. Babasının hastane masraflarını açıklamak zorunda kalır. Brookhaven'ı. Ve biz kavga ederken fonlar dondurulursa, iyileşmesine yardımcı olan yeri kaybeder."

Everly'nin gözleri parladı. Hem öfkeli hem de donuk bir bakışla.

"Everett..."

"Hepinizin payı için tröstün bir hissesi ve Aria'nın babası bakım altında kalır. Bu fedakarlık değil. Bu, bu odadaki en iyi anlaşma."

Sessizlik.

Levi odanın diğer ucundan bana bakar.

Ve Levi hayatında hiçbir zaman dolambaçlı yollara başvurmadiğı için şöyle der: "Onu seviyorsun."

Bu bir soru değil.

Hemen cevap vermiyorum.

Cevap vermeme gerek yok. Bu odadaki herkes zaten biliyor.

"Evet," diyorum. "Seviyorum."

Bundan sonraki sessizlik şoktan değil. Kederden.

Tek tek pes ediyorlar. Katıldıkları için değil. Benim çoktan kararımı verdiğimi bildikleri için.

Everly yanağıma öpücük konduruyor ve bir saniye fazla tutuyor, sonra kimse onu ağlarken görmeden ayrılıyor. Zayne beni morartacak kadar sıkı sarılıyor

ve omzuma "Sen bir aptalsın" diye mırıldanıyor, sonra ortadan kayboluyor. Colston elimi sıkıyor. "Neye ihtiyacın olursa" diyor. Wes yanımdan geçerken omzumu sıkıyor.

Archer kapıda duruyor. Geri dönüyor. Bir kez başını sallıyor.

O tek baş sallama, çoğu insanın bir paragrafla ifade edebileceğinden daha fazlasını anlatıyor.

Christian kalır.

Levi de öyle.

Christian önümde durur, kravatı nihayet avukat yerine bir kardeş gibi görünecek kadar gevşemiştir.

"Bu iş bitmedi," diyor. "Hala ele alınacak noktalar var."

"Belki."

"Buna inanmıyorsun." "Hayır."

Yıkılmış görünüyor. Bu, bir şekilde kızgın olmaktan daha kötü. "Eve git," diyorum ona. "Biraz uyu."

Beni bir saniye daha inceliyor. Sonra sessizce: "Hâlâ sahip olduğum en iyi kardeş sensin."

Gidiyor.

Ve geriye sadece Levi ve ben kalıyoruz.

İkinci viski bardağını bana doğru kaydırıyor. Alıyorum. Tek yudumda içiyorum. Bardağı masaya koyuyorum.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diyorum.

"Tamam."

"Aria'ya malikaneyi veriyorum."

Levi donakaldı. Gösteriş için değil. Gerçekten.

"Ne?"

"Yönetim kurulu isterse araziye itiraz edebilir. Ama Christian, binaların vakfın doğrudan yetki alanı dışında olduğunu düşünüyor." Avuç içlerimi mutfak adasına dayıyorum. "Ev. Stüdyo. Daire. Hepsini ona devrediyorum."

Bana bakıyor.

"Yaşayacak bir yerin kalmayacak." "Bir yolunu bulurum."

"*Bir yolunu bulursun.*" Derin bir nefes verir. "Lanet olsun, Everett."

"Stüdyoya ihtiyacı var. Babasının daireye ihtiyacı var. Orayı onlar için inşa ettim." Sesim bir şekilde sabit kalıyor. "Bunun elinden almasına izin vermeyeceğim."

Levi ikimize de birer içki daha doldurur.

"Ona bir yuva inşa ettin," diyor sessizce. "Ve şimdi, onunla birlikte kalamayacağın için o yuvayı ona veriyorsun."

Cevap vermiyorum.

Bardağımı önüme koyar.

"Ben hallederim," diyor. "Devir işlemlerini. Vergileri. Ne yapılması gerekiyorsa."

"Bunun benden geldiğini ona söyleme." Aniden başını kaldırır.

"Everett..." "Ciddiyim."

Bana uzun bir süre bakıyor. Sonra anlıyor. Sadece ev değil.

"O, bu anlaşmanın her zaman olduğu gibi olduğunu düşünmeli," diyor.

"Evet."

"Ona bunun hiçbir zaman gerçek olmadığını inandıracaksın."

Gözlerinden, bu işin gidişatından hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

"Evet," diyorum.

"Onu korumak için," diye onaylıyor, sanki ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Evet."

Levi'nin çenesi geriliyor. "Bu, hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Biliyorum."

Sessizlik içinde öylece duruyoruz. Viski göğsümde yanıyor. Şehir pencerelerin ötesinde her zamanki gibi devam ediyor—hayatına devam ediyor, umursamıyor, Seattle oluyor.

"Henüz nasıl yapacağımı bulamadım," diyorum.

Levi hemen cevap vermiyor.

Sonra çok sessizce, "Bunu yapmanın iyi bir yolu yok," der. Hayır...

Yok.

Sevdiğim kadına bakıp ona bunun hiç gerçek olmadığını söyleyeceğim.

Ve onu ikna edecek kadar inandırıcı olacağım.

Otuzuncu Bölüm

ARIA

Saat sekizi biraz geçe ön kapının sesini duydum.

Yüksek sesli değil. Sadece altımda bir yerlerde kapının açılıp kapanmasının sessiz tıkırtıları, ardından da antreyi geçen ayak sesleri.

Rahatlama o kadar hızlı geliyor ki, neredeyse başım dönüyor. O eve geldi.

Fırçamı çok hızlı bir şekilde yere bıraktım, lavabonun yanındaki bezle ellerimi sildim ve ne yaptığımı fazla düşünmeden stüdyonun kapısına doğru yöneldim. Muhtemelen bileklerimde boya var. Kesinlikle bileklerimde boya var. Umurumda değil. Son iki gündür neyin yanlış gittiği önemli değil — cevaplanmayan mesajlar, yokluğu, eskiden olduğu yerde kalan soğuk boşluk — o artık burada.

Bu da demek oluyor ki nihayet konuşabiliriz.

Ben merdiven sahanlığına vardığımda, o aşağıdaki antrede yolun yarısını katetmiş.

Hala takım elbisesinin ceketini giyiyor. Kravatı gevşemiş. Sanki kendini zorla orada tutuyormuş gibi bir elini giriş masasının kenarına dayamış.

"Everett."

Başını kaldırıyor.

Ve anında içimdeki bir şey donuyor. Kızgın olduğu için değil.

Çünkü kızgın değil.

Çünkü yüzünde, eskiden masasının diğer tarafında gördüğüm o dikkatli, cilalı ifade var — bir oda dolusu yöneticiye işlerin tam olarak nasıl gideceğini anlatmadan ve onların bunu kabul etmesini beklemeden hemen önce takındığı ifade.

O yüzü tanıyorum. Eskiden o yüzü göz önünde bulundurarak toplantıların zamanını belirlerdim.

Kendimi hareket etmeye zorluyorum.

Merdivenlerin altına vardığımda, normal davranmaya çalışıyorum. Beş dakika önce yukarıda resim yapan kadın olmaya çalışıyorum, iki gündür her on bir dakikada bir telefonunu kontrol eden kadın değil. Dürüst olmak gerekirse, başardığımı sanmıyorum.

"Yukarı gel," diyorum yumuşak bir sesle. "Eminim o takım elbiseden kurtulmak istersin. Rahatladıktan sonra konuşabiliriz."

Yüzündeki ifade değişmiyor. "Hayır."

Bu kelime olması gerekenden daha sert bir etki yaratıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır mı?"

"Fazla kalmayacağım." Masadan kalkar, ama hareketi sert, neredeyse rahatsız edici görünür; sanki tüm vücudu burada olmaya direniyormuş gibi. "Bu gece şehre dönmem gerek."

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçer.

Sonra şöyle dedi: "Sadece sana iyi haberi vermek için geldim." İyi haber.

Bu sözler içimdeki bir şeyi hafifletmeliydi. Ama bunun yerine her şeyi daha keskin hale getirdi. Çünkü onda rahatlamış, hafiflemiş ya da emin bir hal yoktu. Omuzları çok gergindi. Çenesi sıkıydı. Bu adam odalarda sanki orası ona aitmiş gibi dolaşan bir adamdı; doğrusu, genellikle öyle de olurdu.

Şu anda ise kendini hareketsiz kalmaya zorlayan bir adama benziyor. Ona bakıyorum.

"Ne iyi haberi?"

Burnundan bir kez nefes verdi.

"Vakıf, bizi bu anlaşımdan kurtarmaya razı." Bir an için, az önce ne dediğini anlamıyorum.

Cümle parçalar halinde kafama yerleşiyor.

Yayın.

Anlaşma.

Sanki kira sözleşmesini tartışıyormuşuz gibi. Sanki bir sözleşme süresi kısaltılmış ve şimdi ikimiz de başımızı sallayıp bu konuda makul davranmamız gerekiyormuş gibi.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne?"

"Evlilik şartı yeterince yerine getirildi, artık bunu feshetmemize izin verecekler." Sesi sakın. Dikkatli. "Bunu bir yıl boyunca sürdürmek zorunda değiliz."

Sadece ona bakıyorum.

Ve beni en çok şaşırtan kısım da bu: Everett, içinden gelmeyen şeyleri söyleyen bir adam değildir. Bunun için fazla titizdir. Fazla kontrollüdür. Sözlerini gelişigüzel kullanmaz. Her birini özenle yerleştirir.

Yani bunu söylüyorsa, ciddidir.

Yine de vücudundaki her şey, ağzından çıkan sözlerle uyuşmuyor.

Omuzları çok gergin. Eli masanın kenarına bir kez vuruyor. Çenesi, bir şeyi sakladığında olduğu gibi sıkı.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Anlaşma bitti, Aria." Bunu nazikçe söylüyor, sanki nazik olmak burada bir işe yarayacakmış gibi. Sanki nazik olmak, şu anda bana yaptıklarına uygun bir şeymiş gibi. "Bu iyi bir şey."

Ona

bakıyorum. İyi

bir şey.

Neredeyse gülüyorum. Ses çıkmadan boğazımda bir yerde kayboluyor, ki bu muhtemelen en iyisi çünkü sanırım çılgınca bir ses çıkardı.

"Anlamıyorum."

Ceketinin iç cebine uzanıp kağıtları çıkarıyor.

Elbette kağıtlar var. Bu adam kendi cenazesini için bile evrak hazırlar. Muhtemelen noter tasdikli de yaptırır.

Kağıtları yanındaki giriş masasına koyar.

"Mülk sana kalıyor," diyor. "Brookhaven'ın işleri halledildi. Artık bu işe bağlı değilsin."

Kağıtlara bakıyorum, sonra tekrar ona.

"Ne yani," diyorum yumuşak bir sesle, çünkü bu saçmalığı yüksek sesle açıklamasını duymam gerekiyor, "sen çatı katında yaşayacaksın, ben de burada mı yaşayacağım? Boşanıyorsak bu nasıl mantıklı olabilir ki?"

"Ben burada yaşamayacağım."

Bu cevap çok çabuk geliyor. Çok net.

Sanki arabada prova yapmış gibi.

"Aksi takdirde malikane boş kalır," diyor. "Eğer kalırsan, stüdyo senin olur. Baban Brookhaven'dan ayrılmaya hazır olduğunda kalacak bir yerin olur." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve bakışlarında neredeyse çaresiz bir ifade var—sanki bu kısmı diğerlerinden daha fazla anlamamı istiyor gibi. "Kullan onu, Aria. Bunu hak ettin."

Bu, beklediğimden daha çok acıtıyor.

İlişkimizi bitirdiği için değil.

Çünkü bunu *mantıklımış gibi* gösteriyor. Kontrol altında gibi. Sanki bana harika avantajlar içeren bir tazminat paketi uzatıyor ve bir teşekkür notu bekliyor gibi.

"Benden kalmamı istemiştin," diyorum sessizce.

Gözlerini kapatıyor. Sadece bir saniye. Ama ben görüyorum. "Bu, her şeyin nasıl başladığını değiştirmez."

Bu sözler o kadar sert vurdu ki, başka yere bakmak zorunda kaldım.

Onun yerine arkasındaki merdivenlere bakıyorum. Cilalı ahşap. Sıcak ışık. Yukarıda, iki gün önce bitirdiğim tablo hala şövale üzerinde kuruyor — koridor, kemer, tüm o ışığın içinde koridorun sonunda duran o. Beynimin iznini almadan elimle çizdiğim tablo.

O resimden haberi yok.

O resimden asla haberi olmayacak. "Bana bir stüdyo yaptın," diyorum.

"Evet."

"Babama yaşayacak bir yer yaptın."

"Evet."

"Ve şimdi burada durmuş, sanki bir apartman dairesinden çıkma bildirimi veriyormuş gibi bana her şeyin bittiğini söylüyorsun."

Çenesi gerilir.

"Öyle değil." Ona bakarım.

"O zaman nasıl?"

İlk kez tereddüt ediyor.

Bu beni rahatlatmalıydı. Ama rahatlatmadı.

Çünkü tereddüt ediyorsa, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyor demektir. Benim açımdan bunun ne kadar imkansız olduğunu biliyor ve yine de söylüyor.

"İyi vakit geçirdik," der sonunda, sesi artık daha alçaktır. Daha sert. "O kadar da kötü değildi, değil mi? Yararlıydı. İkimiz için de."

Bunu söylerken gözlerinde bir şey var. Sıcaklık değil.

Daha kötü bir şey.

Umut.

Onunla aynı fikirde olacağıma dair küçük, çaresiz bir umut. Bunun üstesinden gelinebilir bir şeye dönüştürmesine izin vereceğime dair. Başımı sallayıp bunu iyi anılarla hatırlayacağıma ve bu yüzden ondan nefret etmeyeceğime dair.

Ve işte bu kısmı anlayamıyorum.

İzin verildiği anda bunu bitirecekse, neden bunu nasıl hatırladığımı umursasın ki?

Boğazım o kadar hızlı sıkışıyor ki, gerçekten acıyor.

"Doğru," diyorum, çünkü ağızımdan çıkabilen tek kelime bu. "Yararlı."

Adımı sessizce söylüyor. "Aria..."

"Hayır." Sesim artık zayıf. Kızgın değilim. Sadece incinmişim. "Hayır, yetişmeye çalışıyorum."

Hareketsiz kalıyor.

Yavaşça nefes alıyorum. Sonra bir tane daha.

Ağlama. Bu adam sana çıkış görüşmesi yaparken onun önünde ağlama.

"Çünkü iki gün önce benim yatağımdaydın," diyorum, ama bu sözler bile istediğimden daha yumuşak çıkıyor. Suçlamadan çok incinmişlik var sesimde. "Bir hafta önce sahiplerin locasında yüzüğümü öpüyordun. Benden *daha uzun süre* kalmak istedin. Bütün bunları sen yarattın." Gözlerim yanıyor. "Ve şimdi bana bunun... yararlı olduğunu söylüyorsun."

Bütün vücudu kaskatı kesiliyor.

Bir saniye — sadece bir saniye — gerçek bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Söylemiyor.

"Beklediğimden daha karmaşık hale geldi," diyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Karmaşık.

Bu, hiçbirinin önemi olmadığını söylemesinden daha kötüydü. Çünkü *karmaşık* demek, önemli olduğu anlamına geliyordu. Sadece denemeye devam etmek için yeterli değildi.

Gözlerimi açtığımda, hâlâ tam olarak durduğu yerde duruyor. Sanki bir santim bile kıpırdarsa, buraya gelip yapması gereken şeyi tamamlayamayacakmış gibi.

Bunda harcadığı çabayı görebilmekten nefret ediyorum.

Bundan nefret ediyorum çünkü bu, durumu basit olmaktan alıkoyuyor. Eğer soğuk olsaydı —gerçekten soğuk olsaydı— ondan açıkça nefret edebilirdim. Penelope'yi arayıp *onun bir sosyopat olduğunu* söyleyebilirdim, *o da şarap getireceğini* söylerdi, Cammy kravatu hakkında yıkıcı bir şey söylerdi ve pahalı bir şişe şarap eşliğinde onu bir kötü adam hikayesine dönüştürürdük.

Ama o soğuk değil. Karşımda durmuş, bunu yapmak için o kadar çok çabalıyor ki, vücudunun her bir çizgisi ağzından çıkan sözlerle mücadele ediyor.

Bu, umursamayan bir adam değil.

Bu tamamen başka bir şey ve ben bununla ne yapacağımı

"Bunların hiçbirisi gerçek miydi?" diye soruyorum.

Soru o kadar sessiz çıkıyor ki, keşke onu

Bana uzun bir süre bakıyor.

Sonra dikkatlice şöyle diyor: "Önemli olan, ikimizin de anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmiş olmasıydı."

Aslında soruma cevap vermediğini fark etmemeye çalışıyorum.

Çünkü en kötüsü de bu. Ona inandığımdan değil, *inanmıyorum*. Ben aşağı indiğimden beri vücudu farklı bir hikaye anlatıyor. Omuzlarındaki gerginlik. Ceketini çıkarmaması. Sanki bana uzanmak istiyor ama kendine izin vermiyormuş gibi elini sürekli bükmesi.

Onunla ilgili hiçbir şey, söyledikleriyle uyuşmuyor.

Ve Everett, içinden gelmeyen şeyleri söylemez. O böyle biridir.

O her zaman böyleydi.

Peki hangisine inanmam gerekiyor, sözlerine mi yoksa diğer her şeye mi? Bir şey yapmam gerektiği için bir kez başımı sallıyorum.

Sonra bir kez daha.

Çünkü şimdi kıpırdamazsam onun önünde ağlamaya başlayacağım ve içimdeki bir şey hala o kadarını saklayabilmeli. Sadece o kadarını.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Kaşları çatılır. "Aria..."

"Hayır." Onun yanından geçiyorum.

"Anlıyorum." Anlamıyorum. Aslında anlamıyorum.

Bunda mantıklı olan hiçbir şey yok.

Ama yeterince anlıyorum. Burada durup başka bir açıklama istemenin beni daha da küçük düşüreceğini bilecek kadar. Fransa'da, bu evde ve onun yatağında ne olduysa, benim için onun için olduğundan farklı bir anlam taşıdığını bilecek kadar. Şu anda içinde bulunduğum evin, dünyadaki en güzel tazminat paketi olmak üzere olduğunu bilecek kadar.

Bunu bir yastığa yazmalıyım. *Yaşa, Gül, Tazminat Paketi.*

On milyon dolarlık alyansa bakıp onu parmağımdan çıkarıyorum.

"Al, muhtemelen bunu geri isteyeceksin."

"Hayır," diyor, boşanmamızı hızlandıran bir adam için fazla hızlı bir şekilde. "Bir şeye ihtiyacın olursa rehin vermek için sakla."

"Rehin mi? On milyon dolarlık bir yüzüğü mü? Delirdin mi? O kadar paraya ne yapacağım ki?"

"Bilmiyorum Aria ama ne olur ne olmaz diye sakla. Sigorta olarak düşün, sadece sakla."

Bu evliliği bitirdiği gibi, bu ağır yükü de almayacağına inanamıyorum. Ama bildiğim tek şey, burada durup onun bu saçma sapan sözlerini dinlemeye devam edemeyeceğim.

Onun yanından üç adım uzaklaşmıştım ki, eli bileğimi kavradı.

Parmakları sıcak ve tanıdıktı, geçen hafta karanlıkta kalçamı okşayan o lanet elin aynısıydı.

İkimiz de donakaldık.

Omzumun üzerinden ona bakacak kadar başımı çeviriyorum.

"Yapma," diyorum yumuşak bir sesle. "Bunu yaparken bana dokunamazsın."

Beni hemen bıraktı ama eskisi gibi bana istediği gibi dokunamayacağını anladığı anı gördüm.

O başka bir şey söyleyemeden uzaklaşıyorum.

Giriş holünden geçip merdivenleri çıkıyorum.

Koşmuyorum. Koşmak istiyorum. Ama koşmuyorum.

Yatak odasına vardığımda, o kadar şiddetli titriyorum ki, bir elimi komodinin üzerine dayamak zorunda kalıyorum. Oda onun kokusuyla dolu ve bu durumu çok daha zor hale getiriyor. Çünkü dün gece onun lanet gömleğinde uyudum ve çarşaf lar hâlâ onun kokusunu taşıyor ve bu evin her yeri, az önce bana "*faydalı*" diyen bir adamın anıtı gibi.

Ön kapının açıldığını ve ardından arkasında kapandığını duyuyorum, araba garajdan çıkarken motorunu gürültüyle çalıştırıyor. Ve sonra kendimi ağlamaya bırakıyorum.

Güzel bir ağlama değil. Yanağından tek bir damla gözyaşı akan filmlerdeki gibi değil. Seni ikiye katlayan, gurur ya da haysiyet ya da kendi nefesinin bozuk sesinden başka hiçbir şeye yer bırakmayan türden bir ağlama.

Ve gözyaş larımın, kafa karışıklığımın, aşağılanmış hissetmemin ve söylemediği her şeyin acısının arasında bile, tek bir düşünce kafamda dönüp duruyor:

O beni terk etmedi.

Onu unutamayacağım bir dünyada sıkışıp kalmamı kesinleştirdi.

Otuz Birinci Bölüm

ARIA

Sabah yavaş ve çirkin bir şekilde geliyor.

Hiç uyumamış gibi uyanıyorum, ama bir ara uyumuş olmalıyım çünkü pencereden gelen ışık değişmiş ve komodinin üzerindeki saat 7:14'ü gösteriyor, sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

Birkaç saniye boyunca kafam karışık bir halde, göğsümün neden ağrıdığını hatırlayamıyorum.

Sonra başımı çeviriyorum.

Yatağın onun tarafı dokunulmamış.

Ve her şey bir anda geri geliyor.

Giriş holü. Hâlâ üzerinde olan takım elbisesi. Giriş masasındaki kağıtlar. *O düzenlemeyi*, sanki o kelime aramızda gerçekten olan her şeyi örtbas edecek kadar büyükmüş gibi söyleme şekli.

Öyle değildi.

Gözlerimi tekrar
kapatıyorum. Kötü bir
fikir.

Oturduğumda baş dönmesi daha da kötüleşiyor — odanın sallantısı durana kadar bir elimi yatağa dayamamı gerektiren, alçak bir dalga gibi.

Görünüşe göre kalp kırıklığının fiziksel yan etkileri de var. Bilinmesi iyi oldu.

Yatakta istediğimden daha uzun süre kaldım. Uyumadım. Sadece tavana bakıp, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce, burada bir hayat kurduğumu düşündüğümü düşünmemeye çalıştım.

Bunu düşünmemeye
çalışıyorum. Yine de
düşünüyorum.

Sonunda kendimi zorla duşa sürüklüyorum çünkü burada daha fazla yatmak, teslim olmak gibi geliyor.

Su biraz yardımcı oluyor. Tekrar insan gibi hissetmeme yetecek kadar.

Sonra Everett'in tişörtlerinden birini giyip bir çift taytla aşağıya iniyorum, saçlarım hala sırtımda nemli ve alışkanlıktan kahve yapıyorum. Mutfak hala onun sabununun kokusuyla dolu çünkü bu lanet evdeki hiçbir şey onun gittiğini henüz anlamış değil.

İlk yudum ağzımda acı bir tat bırakıyor ve midemde kötü bir his uyandırıyor.

Kupayı masaya bırakıp tost deniyorum, yutma fikri imkansız gelmeden önce bir ısırığın yarısını yiyebiliyorum.

Sorun değil. Normal. Kocan, üç aylık bir yeniden yapılanma gibi evliliğini parçalayıp, sen ağlamayı bitirmeden Seattle'a geri dönerse, tam da böyle olur.

Yine de kahveyi yukarıya çıkarıyorum. Stüdyoya, çünkü bu evde son zamanlarda bana gerçeği söyleyen tek bir yer varsa, o da o odadır.

Bu sabah ışık yumuşak ve içeri adımımı attığım anda göğsüm o kadar keskin bir şekilde sıkışıyor ki, neredeyse geri dönüp gidiyordum. Resim hâlâ şövale üzerinde duruyor. Koridor. Çiçekler. Koridorun sonunda bekleyen adam.

Düğünümüz. Bunun ne anlama geldiğini yüksek sesle söyleyecek cesareti bulamadan önce kendi ellerimle çizmiştim.

Orada durup kahvemi tutarak resme bakıyorum ve tek düşünebildiğim, elim benden önce bunu anlamış olduğu. Ya da belki de elim de benim kadar aptaldı. Oda onunla dolu.

Gerçek anlamda değil. O burada değil. Sorun da bu.

Ama odanın her santimi onun tarafından seçilmiş gibi geliyor. Çizim masası. Lavabo. Üst üste dizilmiş Belçika tuvalleri. Asistan maaşımla asla alamayacağım pahalı fırçalar. *Bir* keresinde kuzey ışığının resim yapmak için en iyisi olduğunu söylediğim için seçtiğı kuzeye bakan pencereler; görünüşe göre bunu ezberlemeye değer bir üç aylık rapor gibi kaydetmiş.

Bana bir stüdyo kurdu ve sonra antrede durup birbirimize *fayda* sağladığımızı söyledi.

Kahveyi istemediğim kadar sert bir şekilde masaya koydum.
Kenarından taştı.

"Harika," diye mırıldandım.

Yine de kendimi zorlayarak şövaleye doğru ilerledim, bir fırça aldım ve boyayı sıktım.

Beyaz. Gri. Biraz mavi.

Palette bakıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

İçgüdü yok. Çekim yok. Elimden dışarı çıkmaya çalışan bir gerçeklik yok.

Sadece bir zamanlar aşk anlamına geldiğini düşündüğüm, ama artık içinde nasıl duracağımı bilmediğim bir oda.

Aklıma hiçbir şey gelmediğini fark edince fırçayı geri koyuyorum. Sadece kalbim kırılmış olsaydı neyse, ama bu oda *benim* oluyordu. Ve şimdi bu bile kirlenmiş gibi geliyor. Sanki burada attığım her fırça darbesi bir şekilde ona aitmiş gibi. Sanki sanat, sadece o ona yaşayacak bir yer verdiği için geri gelmiş gibi. O olmadan her şey... yine duracak.

Bu düşünceden, dün gece söylediği her şeyden daha çok nefret ediyorum.

Şu anda tek gördüğüm, birlikte inşa ettiğimizi sandığım hayat. Beni kucakladığı yatak ve kederin sonsuza dek elinden aldığını sandığım şeyi bana geri verdiği stüdyo.

Ama şimdi her oda sanki onun beni beklediği bir yer gibi geliyor.

Güvenin onu bırakmasına kadar beklediği bir yer.

Midem yine bulanıyor, bu sefer daha da boş. Elimi karnıma bastırıp, mide bulantısı geçene kadar nefes alıp veriyorum.

Bir şeyler yemeliyim.

Muhtemelen yapmam gereken çok şey var.

Bunun yerine, sırtımı duvara dayayıp yere oturuyorum ve pratik düşünceler enkazın içinden nihayet yolunu bulana kadar düğün resmine bakıyorum.

Burada kalamazsam, başka bir yere ihtiyacım var.

Şimdilik küçük bir daire işimi görür, sonra babam Brookhaven'dan çıktığında daha büyük bir yer bulmam gerekecek.

Hala sözleşmeden aldığım para var, ama ona dokunma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Sanki ilk ayın kirasını ödemek için evliliğimin cesedini kullanıyormuşum gibi.

Penelope bana parayı almamı söylerdi. "*Onun parası, onun suçu, senin hayatta kalman, hesapla*" derdi. Cammy daha da kötü şeyler söylerdi. İkisi de haklı olurdu, ama ben yine de kendimi kötü hissederdim.

Ama depom var.

Eski resimler. Kazadan sonra kutulara koyduğum tuvaler. Sanat okulundan, galeride geçirdiğim ilk günlerden ve artık bana ait olmadığını düşündüğüm için bakmayı bıraktığım hayatımdan kalma eserler.

Bazıları iyi. Bazıları satılabilir. Ve belki de sonunda ayağa kalkmamı sağlayan şey budur.

Son üç yıldır resim yapmak sadece keder, iyileşme ve hayatta kalmakla ilgiliydi, ama belki de bir yaşam biçimi olabilir. Belki de beni kendime geri getiren şey, beni onun dünyasından çıkaran şeydir.

Telefonum çizim masasında titriyor ama bakmaya neredeyse zahmet etmiyorum. Sonra Cammy'nin adını görüyorum.

İkiniz ayrıldınız da ne demek? Seni az önce maçta gördüm.

O adam gözlerini senden ayıramıyordu.

Mesaja bakıyorum.

Tabii ki haber çabuk yayılmış. Tabii ki bu şehirde hiçbir şey gizli kalmaz. Biri limuzini görmüş. Biri biriyle konuşmuş. Seattle'daki milyarder dedikoduları gerçek gazetecilikten daha hızlı yayılıyor.

Yavaşça cevap yazıyorum.

Uzun bir hikaye. Mesajla anlatabileceğim bir şey değil. Daha sonra Serendipity's'te kahve içelim mi?

Cevabı hemen geliyor.

Tabii ki, kızım. Saati söyle.

Sonra, otuz saniye sonra Penelope:

Cammy az önce söyledi. Ben de geliyorum. Karşı çıkma.

Tartışmayacaktım. Dürüst olmak gerekirse, buna güveniyordum. Dün gecedan beri ilk kez, göğsümdeki bir yük hafifledi.

Tam olarak rahatlama değil. Ama *tamamen yalnız olmadığımı* hissettiren bir şey, ve şu anda bu yeterli.

Önce bir işim var. Sana mesaj atarım.

Cammy: *Orada olacağım.*

Penelope: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum.*

Telefonu arka cebime koyup, şövale üzerindeki resme bir kez daha baktım ve onun fikrini değiştirmesini bekleyerek bu evde bir gün daha geçiremeyeceğime kesin olarak karar verdim.

Bu yüzden aşağı iniyorum.

Kot pantolon ve kazak giyiyorum. Saçlarımı ensemin dibinde bir topuz yapıyorum. Kahveden bir yudum daha deniyorum ve bir yudumdan sonra vazgeçiyorum. Anahtarlarımı, çantamı ve yıllar önce mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesine tıktırıp bir daha dokunmadığım depo anahtarını alıyorum.

Yol normalden daha uzun geliyor.

Muhtemelen o kadar yorgunum ki güneş ışığı bile gözlerimi biraz acıtıyor. Muhtemelen midem hâlâ biraz rahatsız ve boş hissediyorum. Muhtemelen içimdeki her şey ağırlaşıyor ve beni ayakta tutan tek şey inatçılığım ve yarım dilim kızarmış ekmek.

Depoya vardığımda yine titriyorum. Bu sefer ağlamaktan değil.

Açlık, keder ve henüz adını koyamadığım bir şeyden.

Gerekenden bir saniye daha uzun süre arabada oturuyorum, alnımı direksiyona dayamışım.

Sonra arabadan iniyorum.

Metal kapıyı yukarı kaldırdığımda, tüm hayatım orada sıralar halinde duruyor. Depo, toz, eski karton ve düşünmemeye çalıştığım yılların kokusuyla dolu.

El yazımla etiketlenmiş kutular, satmak zorunda kaldığımız evden kalan bir ayna, annemin şövale, eski çalışmalarımın bulunduğu üç dosya ve battaniyeye sarılmış çerçeveli tuvallerin yığını.

Bir saniye öylece duruyorum.

Kazadan bu yana bunlara ilk kez bakıyorum. Hastane faturalarından bu yana. Babamın nerede olduğunu unuttuğu ve başka ne satacağımı bilmediğim için evi sattığımdan bu yana. Kederin idari bir mesele haline geldiğinden bu yana.

Yavaşça içeri giriyorum. Parmaklarım eski bir yorgana sarılmış tuvallerin birinin kenarını buluyor ve onu açıyorum. Sanat okulundan kalma bir yağlı boya tablosu.

Büyük. Dağınık. Eskiden olduğum türden hırslı bir ressam. Komik olan şu ki... bu resim iyi. Aslında gerçekten iyi. Gabriel'in bunu getirdiğim için beni odadan kahkahalarla kovmayacağı kadar iyi.

Arkasında bir tane daha duruyor. Sonra bir tane daha.

Annemin çok sevdiği bir natürmort. Bitirdiğimi bile unuttuğum bir otoportre. Son sınıfta yaptığım bir şehir manzarası, bir anda sanatın hayatımın bir parçası olacağından ne kadar emin olduğumu hatırlatıyor bana.

Bacaklarım beni dinlemediği için eski bir karton kutunun üzerine oturuyorum. Gözyaşlarım yine akıyor, ama bu sefer daha sessiz. Sadece Everett için değil.

Kendim için. Bunları resmeden ve dünyanın kendisine açılacağını düşünen kız için. Her birini duvara asacak olan annem için. Borçlarla dolmadan önce tüm bunları barındıran ev için. Hayatımı toplayıp bir depoya koyduğum için, eski tuvallerin ve inatçılığımın yeniden başlamak için yeterli olup olmadığını anlamaya çalışırken burada oturuyor olmam için.

Ve sonra — çünkü görünüşe göre keder ve komedi aynı lanet ev sahibine sahip — gülüyorum.

Küçük. Biraz kırık.

Çünkü elbette sonum bu. Kalbi kırık, midesi bulanık, açlıktan ölmek üzere, 10x10 boyutlarındaki bir depoda bir kutunun üzerinde oturmuş, beş yıldır bakmadığım sanat eserleriyle çevrili halde kendime moral vermeye çalışıyorum.

Annem benimle gurur duyardı. Sonra bana yemek yedim mi diye sorardı, ben yalan söyledim, o da anladı.

Yüzümü silip ayağa kalkıyorum ve sonra ayırmaya başlıyorum. Fotoğraf çekip eski küratörüne gönderiyorum. Onları çok seviyor... sergilemek istiyor ama ona henüz hazır olmadığımı söylüyorum.

Bu yığın kalıyor. O yığın arabaya gidiyor. Satılabilecek eserler. Önemli olabilecek eserler. Kafein ve kalp kırıklığıyla ayakta durmadığım zamanlarda daha net bir gözle bakmak istediğim eserler.

İşimi bitirdiğimde arka koltuk dolmuş, kollarım ağrıyor ve midem hâlâ rahatsız.

Bunun nedeninin son yirmi dört saatte üç yudum kahve ve yarım dilim tost yemiş olmam olduğunu söylüyorum kendime.

Bu muhtemelen doğru... Çoğunlukla.

Öğleden sonra ışığında, anahtarlarım elimde, tüm vücudum bitkin bir halde, tamamladığımı zar zor inanabildiğim parçalara bakıyorum.

Telefonum yine titriyor.

Cammy.

Yarın kahve içmeye ne dersin?

Arabanın camından dolu arka koltuğa bakıyorum. Eski resimlere. Bir zamanlar bir kutuya koyup sakladığım ve belki de yeniden içinde yaşamak zorunda kalacağım hayata.

Sonra cevap yazıyorum:

Evet. Yarın görüşürüz.

Çünkü kalbim kırık olabilir ve sahte kocama aptalca aşık olduğum için kendimi küçük düşmüş hissediyor olabilirim.

Bir adamın bana bir stüdyo ve bir gelecek kurmasına izin vermiş, sonra da aynı nefeste ikisinden de vazgeçmemi sağlamış olabilirim.

Ama onun güzel, boş evinde uzanıp ortadan kaybolmayacağım.

Elimden gelirse, bunu yapmayacağım.

Otuz İkinci Bölüm

EVERETT

Penthouse'dan taşınmak beklediğimden daha az dramatik geçiyor.

Bağırış çağırış yok, kapı çarpma yok. Sinemadaki gibi bir çöküş yok.

Sadece karton kutular, giysi çantaları ve oturma odamın ortasında bir rulo ambalaj bandı tutan Levi var.

"İtiraf etmeliyim ki... bu çok iç karartıcı," diyor Damien mutfaktan.

Elinde benim kahve fincanlarımdan biri varken, taşıma kamyonunun depoya götüreceği kutularla dolu oturma odasını gözden geçiriyor. Hepsini Malikanesine taşıyabilirdim. Tavan arasında hepsine yetecek kadar yer var, ama orası artık onun alanı ve benim ihtiyacım olan son şey, oraya gidip onu görmek için bir bahane bulmak.

Archer, medya konsolunun yanındaki yerde, hiçbir şey söylemeden kabloları çıkarıyor. Levi, muhtemelen rafta bırakmam gereken başka bir kitap kutusunu bantlıyor.

"Bu iç karartıcı değil," diyorum, bir yığın gömleği spor çantasına katlarken. "Pratik bir şey."

Levi burun kıvrıyor.

Damien fincanımdan bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Kahve zevkin berbat."

"O kahve değil," diyorum. "O, saat altından beri demlikte duran her neyse o."

O da kahveye bakıyor. "Bu bazı şeyleri açıklıyor."

Archer hiçbir şey söylemez, ama ağzının köşesi seğirir.

Spor çantasını gereğinden fazla sıkı bir şekilde kapatıp ön kapının yanına koyuyorum.

Çatı katı, yarısı toplanmış haliyle tuhaf görünüyor.

Bazı yerler çok boş, bazı yerler ise çok dağınık. Sanki biri ayrılmaya başlamış, ama yarıda cesaretini kaybetmiş gibi.

Peki. Bu yanlış değil.

Levi inleyerek doğrulur ve bandı tezgahın üzerine atar. "Bana neden bunu kanepede kalmakmış gibi göstermeye çalıştığını bir daha söyle."

"Çünkü kendi hayatımdan kovulduğumu söylemekten daha az acınası geliyor."

"Colston'ın kanepesinde yaşamıyorsun."

"Bunun farkındayım."

"Onun çatı katında üç yatak odası var."

"Bunun da farkındayım."

"O zaman neden sürekli kanepede diyorsun?"

"Çünkü *küçük kardeşimin çatı katındaki misafir odası* demek diyince, arabayla Sound'a atlamak istiyorum."

Damien gülüyor.

"Haklısın," der. "Ama açıkçası, dışarıdan bakıldığında, tüm bunlar hala aşırı zenginlik gibi geliyor."

Levi başka bir kutu alır. "Çünkü gerçekten de aşırı zengin." "Öyle," diye onaylar Damien. "Ama trajik bir şekilde."

İkisini de görmezden gelip, son bir kucak dolusu kıyafet almak için yatak odasına doğru yürürüm.

Etrafa çok fazla bakmadığımda daha kolay oluyor.

Yatak örtüleri kaldırılmış. Dolap yarı boş. Banyo tezgahında bir tıraş bıçağı ve bir şişe kolonya dışında hiçbir şey yok.

Aria'nın benim gömleklerimden birini giydiğini düşünme.

Küpelerini sanki hep oradaymış gibi saatimin yanındaki tezgahın üzerine bırakışını düşünme.

Siktir.

Takım elbiseleri alıp dışarı çıkıyorum.

Damien şimdi elinde çerçeveli bir fotoğraf tutuyor, fotoğrafla benim aramda gidip gelen bakışlarıyla açıkça şüpheyle bakıyor.

"Bu fotoğrafta gülümsüyordun," diyor.

"Sanmıyorum."

"Çok ince bir gülümseme," diyor. "Ama var."

Netflix'teki belgesel dizilerinden birindeki seri katillere biraz benziyorsun, ama teknik olarak bu bir gülümseme."

"Teşekkürler pislik," diyorum.

Levi buraya bakıyor. "Onu saklanacak yığına koy. İstemiyormuş gibi davranacak sadece."

Damien daha fazla inceleyemeden çerçeveyi elinden alıyorum.

Geçen yılki vakıf galası. Ben, smokinli, neredeyse insan gibi bir ifadeyle. Yanımda Everly, ısıltı ısıltı ve ürkütücü. Arka planda Christian, resmi kıyafet giymektense mahkemede olmayı tercih edermiş gibi görünüyor.

Onu ayaklarımın yanındaki kutuya yüzü aşağı bakacak şekilde koyuyorum.

Archer, bir elinde bir yığın kabloyla yerden kalkıyor. "Bu nereye gidiyor?"

"En az nefret ettiğin kutuya." Bir kez başını salladı ve onu götürdü.

Levi onun arkasından bakıyor, sonra bana dönüp bakıyor. "Jeremy, kovulduğunu öğrendiğinde çok üzüldü mü?"

Ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Neyi öğrendi?"

"Kendi krallığından atıldığını."

Damien kahkahayı patlatır. "Muhtemelen kutlama yapıyordur. Artık sabahın üçünde Tin Man'den e-posta gelmeyecek."

Bir yığın dosyayı bir dosya kutusuna tikiştiriyorum. "Aslında birkaç gündür onunla düzgün bir şekilde konuşmadım."

Levi kaşlarını kaldırır.

"Meşgul," diyorum. "Muhtemelen ofisi tek başına ayakta tutuyordur. Orada tüm parçaların nasıl bir araya geldiğini bilen tek kişi o."

Damien, elinde kupasıyla kapı eşiğine yaslanır. "Bu, duyduğum en kasvetli iltifattır."

Cevap vermiyorum.

Gerçek şu ki, kafamda Jeremy'ye yer yok. Kısa cevaplar ve yüzeysel lojistik işleri dışında. Ben hayatımı havaya uçururken, birinin kuleyi ayakta tutması gerekiyordu.

Asistanlar bunun için vardır.

Bu düşünce içime sinmiyor. Onu bir kenara bırakıp paketlemeye devam ediyorum.

"İşlerden bahsetmişken," diyor Damien, kupayı masaya bırakarak. "Gel, benim için çalış."

Başımı kaldırıyorum.

Levi hemen sevinçle bakıyor, bu da şüpheli.

Damien, sanki az önce oturma odama bir cankurtaran salı atmamış gibi omzunu silker. "Ciddiyim."

"Ne yapacağım?"

"Ne istersen. Danışmanlık. Strateji. Satın almalar. Toplantı odalarında insanlara sert bakışlar atabilirsin. Hatta, yıllar boyunca işe aldığım muhteşem yetenekleri korkutup kaçırmaman için odayı tek yönlü aynalı hale bile getirebilirim. Senin güçlü yanlarını temel alarak bir yapı kurabiliriz."

"Güçlü yanlarım çoğunlukla güven sorunları ve aşırı çalışma."

"Mükemmel. Zaten bir yönetici gibi konuşuyorsun."

Levi gülüyor.

Archer bile bu söz üzerine başını kaldırır.

Başımı sallayıp başka bir kutuyu bantla kapatırım. "Teşekkürler, ama hayır." Damien beni inceler. "Emin misin?"

"Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum ve bunu takdir ediyorum... Gerçekten. Ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Yardım istemiyorum," odadaki diğer kardeşlerime bakıyorum, muhtemelen kendi tekliflerini hazırlıyorlardır. "...hiçbirinizden." diye ekliyorum. "Kendi ayaklarımın üstüne düşeceğim."

Oda bir saniye sessizliğe bürünür.

Çünkü bu doğru. Nasıl canımı dişime takıp çalışacağımı biliyorum. Rakiplerimi nasıl geride bırakacağımı biliyorum. Kauffman lanetinden önce başarmıştım, şimdi de başarabilirim. Güven olmadan kim olduğumu biliyorum. Bilmediğim şey ise Aria olmadan nasıl yoluma devam edeceğimi nasıl bulacağım. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

Ama kutularımı tutan insanlarla dolu bir odada bunu yüksek sesle söyleyemem.

Damien ciddi bir ifadeyle bir kez başını sallar. "Teklifim geçerli." "Teşekkürler."

Konuyu kapatır.

Onu yanımda tutmamın nedenlerinden biri de bu.

Levi koridordaki dolaba girip, avucunda bir yığın açılmamış mektup ile geri gelir.

"Bunlar senin mi, yoksa artık Seattle'daki tüm gereksiz postaları Colston'a mı yönlendiriyoruz?"

"Benim."

Onları önümdeki tezgahın üzerine bırakıyor.

Faturalar. Yatırımcı bültenleri. Hiç üye olmadığım ve üyeliğimi iptal edemediğim bir şarap kulübünden gelen bir şey. Bir hayır kurumu davetiyesi. Önünde el yazısı yazan iki büyük krem rengi zarf.

Sonra başka bir şey görüyorum.

Bayan Aria Kauffman.

Harfler bakışlarımın altında netleşiyor. Levi'den önce uzanıp onu alıyorum.

Ağır kağıt. Çok pahalı bu bu muhtemelen muhtemelen bir davetiye olduğu anlamına geliyor. Köşede yabancı posta pulu var.

Kartı ters çevirip arkasındaki kabartmalı işareti görmeden önce bile çenem gerildi.

Amaury Galerisi.

Cannes.

Siktir...

Bir an için tüm oda, elimdeki zarfa daralıyor.

Ne olduğunu bilmek için açmama gerek yok.

Ama yine de açıyorum, çünkü ben bir pislğim.

İçindeki kart, gelecek hafta Cannes'da yapılacak bir sergi davetiyesiydi. Sergi satırının altında Gabriel'in adı yazıyordu. Alt kısımda koyu mürekkeple yazılmış el yazısı bir not vardı.

Aria — hazır olduğunda burada senin için bir yer var.

Midemde bir şey burkulur.

Bu tam olarak öfke değil. Daha çok kıskançlık gibi ve bunu saklamanın bir anlamı yok.

Christian evrakları tamamladıktan sonra, Aria istediği her şeyi yapmakta özgür olacak. İsteddiği yere gidebilecek. İsteddiği kişiyle birlikte olabilecek.

Cannes'a geri dönecek. O sahile geri dönecek. Onun çalışmalarını gören ve değerini anlayan adama geri dönecek, ben ise bunu bir stüdyo kurmadan nasıl söyleyeceğimi bulamadan önce.

Ve benim bu konuda tek kelime bile etme hakkım olmayacak. Levi şu anda beni izliyor.

"Ne var?"

Davetiyeyi zarfa geri koyuyorum. "Hiçbir şey."

"Bu hiç de içimi rahatlatan bir cevap

değil." "Bir galeri sergisine davet edildi."

Damien kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

Öyle. Sorun da bu... O bunu hak ediyor. Dahası —gitmesi gerekirdi. O, gitmemesi için fazla iyi. Bunu biliyorum. Onu çok seviyorum, hayallerinin ölmesine izin veremem. Onu tutmak için, çünkü ondan asla vazgeçemeyecek olan benim.

Ayrıca, arabayla malikaneye gidip bunu ona bizzat teslim etmemin imkansız olduğunu da biliyorum. Şimdi olmaz. O antrede yüzündeki ifadeyi gördükten sonra olmaz. Bir kez zar zor çıkabildiğim bir yerden. İkinci kez çıkamayacağım. Sonunda bana geri dönmesi için yalvaracağım. Onu duşa, çizim masasına, ona nasıl bir araya gelebileceğimizi hatırlatabileceğim herhangi bir yere taşıyacağım. Gabriel'in kollarına koşmaması için yalvaracağım, ama bunu yapamam.

Onu ve kardeşlerimi korumak için bağları koparmak üzere vakıfla bir anlaşma yaptım. Onun hayatı ve kime aşık olduğu artık beni ilgilendirmez.

Ne yaptığımı fazla düşünmeden zarfı çantama koyuyorum. Everly'ye vereceğim. Everly onu malikaneye götürebilir. Oraya geri dönmem için bir neden yok. Zaten yeterince acı çekiyorum.

Levi'nin gözleri hafifçe kısıldı.

"Ona bunu vereceksin, değil mi?" "Evet."

"Ne zaman?"

Başka bir posta yığınınını alıyorum. "Aptalca davranmadan yapabileceğim zaman."

Damien tezgâha yaslanır. "O fırsat kaçmış olabilir."

Onu görmezden geliyorum.

Archer son mühürlü kutuyu taşıyarak odaya geri döner ve onu kapının yanına koyar.

"Hepsi bu kadar."

Etrafa bakıyorum. Penthouse'da artık burada yaşadığımı gösteren hiçbir şey kalmamış. Zaten hiçbir yerde gerçekten yaşamış da değildim.

Burası çalışmak için bir yerdi. Uyumak için bir yerdi. Uzun bir günün ardından ortadan kaybolmak, birkaç saat gözlerimi kapatıp bir şeyler yiyip, annemin

annemin beni yetiştirdiği gibi. Tam önümdeki kadını göremeyen bir robot.

Belki de tüm bunlar, Aria ile tanıştığımız ilk gün ona çıkma teklif etseydim önlenebilirdi... Onun unutamayacağım bir kadın olduğunu anladığımda.

Onu bir randevuya çıkarabilirdim, benim ona aşık olduğum gibi onu da bana aşık edebilirdim. Evlenme teklif etmek için o altı ayı bile beklememe gerek kalmazdı. Bunu şimdi biliyorum. Onu kaçırmamak için evlenme teklifini daha uzun süre beklemek zorunda kalırdım.

Bunu doğru şekilde yapabilirdim. Aramızda, birinin vakfa ispiyonladığı gizli bir anlaşma asla olmazdı. O hala benim karım olurdu ve şu anda birlikte bir hayat kuruyor olurduk.

Levi tezgahdan anahtarları alır ve bir kez sallayarak sesini çıkarır. "Hazır mısın?"

"Evet," diyorum, çünkü bu çatı katında benim için geriye hiçbir şey kalmadı. Tek istediğim şey, resim yapmaya devam etmesi için ona verdiğim, kilometrelerce uzaktaki bir malikanede.

Benim olmak istediğim yer orası.

Burası değil. Son kutuları dışarı taşımaya başlıyoruz.

Damien, muhtemelen bilerek, daha hafif olanları alır. Archer, hiçbir şey söylemeden en ağır iki kutuyu alır. Levi, prensip olarak birini geride bırakmayacağıma güvenmiyormuş gibi, evrak çantamı ve giysi çantamı taşır.

Aşağıdaki yükleme alanına indiğimizde telefonum çalar.

Kollarımdaki kutuyu Archer'a verip ekrana bakıyorum. Sienna.

Elim sıkılaşır.

Yarın buluşmayı kabul ettiğın için teşekkürler. Yüz yüze söylemek istediğim birkaç şey var.

Mesaja bakıyorum.

Damien ilk fark eden oldu. "O kadar mı

iyi?" "Özellikle değil."

Levi, giysi çantasını omzunda daha yukarıya kaydırır. "Kim o?" "Sienna."

Bu, ikisinin de dikkatini eker.

Archer değil. Archer sadece kutuyu alır ve bekler.

Telefonu cebime koyarım.

Sienna o maddeyi biliyordu. Aria ile neden evlendiğimi anlayacak kadar bilgisi vardı. Her şey patlak vermeden önce konuşmak istedi.

Ve aile dışından birinin hem nedeni hem de fırsatı varsa, o da oydu.

Ama bu tam olarak doğru değil.

Eğer Sienna yönetim kuruluna gidip her şeyi ortaya çıkaran ipucunu onlara vermişse, bu süreçte şirketinin en büyük müşterilerinden birini tehlikeye atmış olur.

Bu hırs değil. Bu kundakçılık. Sienna pek çok şey olabilir ama aptal değildir.

Sırf evliliğimi bitirmek için gerçekten böyle bir şey yapar mıydı? Levi hâlâ beni izliyor.

"Sence bir şey mi biliyor?"

"Bence," diyorum, kutuyu Archer'dan geri alırken, "yarın ya birkaç sorunun cevabını alacağım ya da geldiğimden daha fazla soruyla ayrılacağım."

Damien son spor çantasını alır. "Harika. Gizemlerin hayatınızı mahvetme tehdidi oluşturması çok hoşuma gider."

Cevap vermiyorum.

Davetiye yi hala antamda, Sienna'nın adı ise yutamadığım bir şey gibi göğsümde dururken SUV'ye doğru yürüyorum.

Eğer Aria'yı kaybetmemin sebebi Sienna ise... bu görüşme iyi bitmeyecek.

Otuz Üçüncü Bölüm

ARIA

Ertesi sabah, kalp kırıklığı artık bir duygu değil, daha çok bir grip gibi hissettiriyor.

Her yerim ağrıyor.

Gözlerim şişmiş. Midem hem boş hem de bir şekilde rahatsız. Uykunun, gerçekten ihtiyacı olan hiçbir bölüme dokunmamış gibi hissettiğim o derin, boş bir yorgunluk içindeyim.

Bunun mantıklı olduğunu kendime söylüyorum. İnsanlar her gün kalp kırıklığı yaşıyor. Muhtemelen vücutları da buna tepki gösteriyor.

Brookhaven'a vardığımda, yarım dilim tost yemiş, üç yudum çay içmiş ve kafamda tek bir düşünce dönüp duruyordu: Everett bu kadar çok ayrılmak istiyorsa, neden hiçbir şey bitmiş gibi gelmiyor? Bir saatimi babamla geçirirken, rol yapmada olduğumdan daha iyiymişim gibi davranıyorum.

Günü fena geçmiyor. Mükemmel değil. Kolay değil. Ama fena değil. Uyudum mu diye soruyor, ben de yalan söylüyorum. Resim yapıp yapmadığımı soruyor, en azından bu cevap doğru. Everett'i görüp görmediğimi soruyor ve göğsümde bir şey o kadar sıkışıyor ki, bacaklarındaki battaniyeyi düzeltme bahanesiyle başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

Bu yüzden konuşmayı onun üzerine çekiyorum.

Fizik tedaviye. Dr. Patel'in bu hafta onu çok zorlayıp zorlamadığına. Gazetedeki çapraz bulmacanın daha kolay hale gelip gelmediğine. Matteo'nun geçen gün ona gerçekten limonlu kurabiye getirip getirmediğine ya da o kısmı rüyasında mı gördüğüne.

Buna gülümsüyor ve birkaç dakika boyunca, sadece yorgun olduğuma, içim parçalanmadığına neredeyse inanabiliyorum.

Odadan çıkarken ona dikkatlice sarılıyorum ve yarın tekrar geleceğime söz veriyorum.

Neredeyse ön kapıya varmışım ki biri arkamdan sesleniyor.

"Bayan Taylor? Pardon, bir saniye."

Omzumda çantam, elimde anahtarlarımla dönüp bakıyorum. Fatura ofisinden bir kadın, elinde bir dosya ile bana doğru aceleyle geliyor.

"Gitmeden önce güncellenmiş onay formunu imzalamanız gerekiyor."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne için?"

"Fatura yetkilendirmesi için." Bana nazik, alışılmış bir gülümsemeyle bakıyor. "Babanızın hesabındaki ödeme yapan kişi dün güncellendi ve bundan sonra tüm masrafların Kauffman vakfı tarafından karşılanması için dosyaya sizin onayınızı eklememiz gerekiyor."

Hareketsiz kalıyorum.

"Kauffman vakfı mı?"

"Evet, hanımefendi." Forma göz attı. "Onun bakım masraflarını üstlendiler."

Otomatik olarak klipboardu alıyorum, gözlerim çoktan sayfanın üzerinde dolaşmaya başlamış.

Ve sonra onu gördüm.

Kauffman Vakfı, Henry Taylor'ın bakım masraflarının tamamını süresiz olarak veya ömrü boyunca yatarak veya ayakta tedavi hizmetlerine ihtiyaç duymayana kadar üstlenir.

Nefesim kesildi.

"Süresiz olarak mı?"

Kadın başını salladı. "Dün dosyaya böyle kaydedildi."

Formu tekrar inceliyorum.

Süresiz olarak.

Bir yıl için değil. Evlilik süresi boyunca değil. Orijinal anlaşma sona erene kadar değil.

Süresiz olarak.

"Anlaştığımız şey bu değildi," diyorum sessizce.

Kadının yüzünde o temkinli ifade belirir — sempati ve mesafe karışımı, kendisine ait olmayan bir karmaşaya bulaşmış ve bundan bir an önce kurtulmak isteyen birinin bakışı.

"Üzgünüm," diyor nazikçe. "Ben sadece hesap notlarında yazanları biliyorum."

Tabii ki imzalamıyor.

İmzalıyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? Prensip uğruna parayı reddedip, evlendiğim adamın anladığımı sandığım tüm ilkeleri çiğnemesi yüzünden babamı cezalandırayım mı?

Kalem elimde kayıyor.

Klipboardu geri verdiğimde yine titriyorum. Ağlamıyorum. Sadece titriyorum. Ellerim, göğsüm, kaburgalarımın arkası.

Arabama doğru yürüyorum, biniyorum, kapıyı kapatıyorum ve hemen telefonumu çıkarıyorum.

Brookhaven, babamın hesabının artık süresiz olarak karşılanacağını söylüyor. Ne yaptın?

Gönder tuşuna basıyorum, sonra sanki yeterince sert bakarsam cevabın gelmesini sağlayabilmişim gibi ekrana bakıyorum.

Hiçbir şey.

Telefonu bardak tutucusuna atıyorum, motoru çalıştırıyorum ve ilk kırmızı ışıktaki hemen geri alıyorum çünkü görünüşe göre kendimi kontrol edemiyorum ve hiç haysiyetim yok ve şu anda bu iki şey de umurumda değil.

Hâlâ hiçbir şey yok.

Dün gecedan beri ona üçüncü kez mesaj attım ama hiçbir cevap almadım. "*Hala bununla uğraşıyorum*" değil. "*Seni haberdar edeceğim*" değil. Profesyonellik kisvesi altında sessizlik değil. Gerçek bir cevap.

Başparmağım ekranın üzerinde duruyor. Neredeyse başka bir mesaj yazacaktım.

Eğer ilişkimiz bitti ise neden bunu yapıyorsun?

Mesajı göndermiyorum.

Çünkü onun hangi halini göreceğimi zaten biliyorum. Sakin. Mantıklı. İşine odaklanmış. Giriş holünde bana özgür olduğum için mutlu olmam gerektiğini söyleyen adam.

Telefonu kilitliyorum ve bardak tutucuda tıkırdayacak kadar sert bir şekilde geri itiyorum. Eğer ayrılmak istiyorsa, neden babamın bakımını şartların ötesine genişletti? Eğer bu sadece bir işse, neden sonun ardından bir koruma mekanizması kurdu?

Neden ev?

Neden stüdyo?

Neden bunların hiçbirisi?

Hiçbiri mantıklı gelmiyor ve biliyorum ki — *biliyorum* — Everett, içinden gelmeyen şeyleri söylemez. Eğer anlaşmanın bittiğini söylediyse, bunun iyi bir şey olduğunu söylediyse, o zaman bir parçası buna inanıyor demektir.

Öyleyse neden tüm eylemleri sözleriyle çelişiyor?

Seattle'a doğru yolculuk yavaş ve kasvetli geçiyor. Köprü yakınlarında trafik durma noktasına geliyor ve midem o kadar çok bulanıyor ki, dışarıdaki hava soğuk olmasına rağmen camı aralıyorum.

Harika. Kalp kırıklığı ve yol tutması... tam bana göre.

Otoyoldan çıktığımda, Everett Kauffman'ı anlamak konusunda hiçbir ilerleme kaydetmemişim. Dürüst olmak gerekirse, bu adamla tanıştığımdan beri durum hep böyle.

Serendipity's'ten iki blok ötede bir ışıktaki durup kaldırıma doğru baktığımda hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum.

İçimdeki her şey donuyor.

O, kahveye on iki dolar isteyen ve ışıklandırmayı bir kişilik özelliğiymiş gibi gösteren, şehir merkezindeki o şık restoranlardan birinin önünde. Takım elbise ceketinin yerine koyu renk bir palto giymiş. Bir elini bir kadının sırtına koymuş, onu kaldırım kenarında bekleyen siyah limuzine doğru yönlendiriyor.

Sienna.

Adamın söylediğı bir şeye gülüyor, başını ona doğru eğiyor, kırmızı ruju buradan bile parlak görünüyor.

Adam onun için arabanın kapısını açıyor.

Kadın arabaya biniyor, ardından o da arkasına eğilerek kapıyı kapatıyor. Ve bir saniye boyunca hiçbir şey duyamıyorum. Trafiğı duymuyorum. Kendi arabamdaki sinyal sesini duymuyorum. Şehri duymuyorum. Sadece kulaklarımda nabzımın atışını duyuyorum.

Bilmeliydim.

Sienna bana bunun olacağını söylemişti. Anlaşmamız bittiğinde, güven duygusu onu serbest bıraktığında, birbirlerine geri döneceklerini. Ben ise orada durmuş, "*Hayır, o artık farklı*" diye düşünüyordum. O ise bana, hâlâ Noel Baba'ya inanan birine gülümser gibi gülümsedi.

Limuzin kaldırımdan uzaklaşıyor ve ben ona bakmayı bırakmadan trafiğin içinde kayboluyor.

Arkamdaki ışık değışti ve biri kornaya bastı. Hızla harekete geçtim ve ellerim acıyana kadar direksiyonu sıkıca kavrayarak Serendipity's'e doğru döndüm.

Bu yüzden lobide durup özgürlükten ve temiz sonlardan bahsedebiliyordu.

Bu yüzden kararını çoktan kabullenmiş bir adam gibi görünüyordu. Çünkü hiçbir şey kaybetmiyordu.

Her zaman ona uyan kadına geri dönüyordu. Ben, sözleşmem, babamın faturaları ve aptal, aptal kalbimle ortaya çıkmadan önce onun dünyasına ait olan kadına. Onun için odaları yeniden düzenlemesi ya da babası için bir daire inşa etmesi gerekmiyor. O, onun zaten yoğun olan hayatına bir yapboz parçası gibi uyuyor.

Yer açması gereken, uyum sağlaması gereken kişi benim.

Bunu bu kadar kolay hayal edebilmekten nefret ediyorum. İki şehir arabasında. Eli kadının sırtında. Asla açıklanması, gerekçelendirilmesi ya da yasal bir belge üzerinde müzakere edilmesi gerekmeyen dört yıllık bir geçmiş.

Ve bu düşünce — onları görmekten daha çok, sanki her zaman oraya varacakmış gibi onun lanet limuzinine binen görüntüsünden daha çok — en çok canımı yakıyor.

O zaman neden ben?

Neden en başından Sienna değil?

Everett isteseydi, Sienna her şeyi bırakırdı. Onun içindeki lanet bir parça bunu biliyor olmalıydı.

Öyleyse neden benimle uğraştı? Neden beni yatak odasına taşıdı? Neden benden *daha uzun süre* kalmamı istedi? Sonunun her zaman böyle olacağını biliyorsa, neden stüdyo, daire ve ev?

Telefonum bardaklıkta titriyor. Bir dur işaretine bakıyorum, Gabriel'in adını görüyorum ve titrek parmaklarla mesajı açıyorum.

Sana bir sonraki sergiye davet gönderdim. Son sosyal medya paylaşımlarını gördüm ve hâlâ bir sanatçıya daha yer olduğuna inanıyorum. Üzerinde çalıştığın seri sıra dışı ve şimdiden insanlarda duygu uyandırıyor. Bir düşün. Ama sergiye katılmasan bile, açılışa konuşum olarak gel. Orada olmanı çok isterim.

Ekrana bakıyorum.

Cannes ve galeri.

Farklı bir lke. Farklı bir sahil. Everett'in her odada olmadığı bir hayat. Ya da en azından enkazdan daha uzak olduğum bir hayat.

Telefonu kilitliyorum ve göğsüm ağrırken, ellerim hala titriyorken ve tüm bunlarla ne yapacağımı hiç bilemeden Serendipity'nin önüne park ediyorum.

Cammy ve Penelope içerde bir masada oturmuşlar bile.

Cammy: büyük boy güneş gözlüğü, buzlu kahve, daha zayıf kadınları tedirgin edecek türden bir destekleyici saldırganlık yayan duruş. Penelope: bitki çayı, güneş gözlüğü yok, yüzündeki ifade, ona anlattıklarından daha fazlasını zaten bildiğini ve senin de ona yetişmeni beklediğini gösteriyor.

Cammy beni görür görmez güneş gözlüklerini başına itip, "Ah, tatlım," diyor.

Ve bu, sanki bir şaka yapmış olmasından daha da kötü.

Onların karşısındaki sandalyeye kayar gibi otururum ve çantamı dikkatlice yere bırakırım, çünkü çok hızlı hareket edersem herkesin önünde dağılabilirim.

"Berbat görünüyorsun," diyor

Cammy. "Teşekkürler."

"Bunu sevgiyle söylediğimi biliyorsun." "Sevginin yardımı olduğundan eminim."

Penelope masanın üzerinden uzanıp elimi bir kez sıkıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine de gerek yok. Penelope'nin özelliğı budur; elini sıkarak çoğı insanın bir konuşmayla ifade edebileceğinden daha fazlasını söyleyebilir.

Cammy baristaya işaret eder. "Çay. Yemek. Belki bir rahip."

Neredeyse gülümsüyorum.

Neredeyse.

Çay geliyor. Bir sandviç de geliyor — hindi ve brie peynirli, yanında elma dilimleri; bu da Cammy'nin sipariş ettiğı anlamına geliyor, çünkü Penelope bana çorba getirirdi. İkisine de sanki başka bir gezegenden gelmişler gibi bakıyorum.

Cammy, garson ortadan kaybolana kadar bekler, sonra eğilir.

"Konuş."

Ellerime bakıyorum.

"Brookhaven, babamın hesabının artık süresiz olarak karşılanacağını söylüyor," diyorum. "Ayakta tedavi de dahil. Bu hiç mantıklı değil çünkü anlaşma böyle değildi."

Cammy kaşlarını çattı. "Yani o mu değiştirdi?" "Görünüşe göre öyle."

"Sana haber vermeden mi?" "Evet."

Penelope kaşlarını çattı. "Bu, temiz bir şekilde çekip giden bir adamın yapacağı bir şey değil."

"Belki de değil." Peçetemin kenarını çekiştiriyorum. "Ama sonra onu gördüm."

İkisi de hareketsiz kalır. Cammy'nin gözleri keskinleşir.

"Nerede?" "Şehir merkezinde. Sienna'yla birlikte bir limuzine biniyordu."

"Ve?" diye sorar Cammy, öne doğru eğilerek. "Ve ne demek istiyorsun?"

" demek istediğim, oradaydık öpüşüyor öpüşüyorlar mıydı? El ? Birbirlerine Nicholas Sparks Nicholas Sparks uyarlaması gibi mi?"

Bana bir şey söyle."

"Hayır." Kahkaham zayıf çıkıyor. "Bu da bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi."

Eski ritimlerine geri dönmüş gibi görünüyorlardı."

Penelope yüzümü inceliyor. Sonra, dikkatlice: "Tam olarak ne gördün?"

"Eli kadının sırtındaydı. Arabanın kapısını açtı. Kadın bindi. Adam da onun ardından bindi." Yutkunuyorum. "Kadın gülüyordu."

Penelope yavaşça başını salladı ama beklediğim şeyi söylemedi.

Konuşmaya devam ettim çünkü şimdi durursam bunu asla içimden atamayacaktım.

"O, her şeyi çok çabuk bitirdi," diye fısıldıyorum. "Sanki izin verildiği anda. Sonra onu onunla gördüm ve ben sadece..." Dudaklarımı sıkıyorum çünkü bu ses tonuyla devam edersem kafenin ortasında ağlamaya başlayacağım ve bu da çok büyük bir aşağılanma gibi geliyor. "Sienna haklıydı. Anlaşmamız bittiğinde, onlar birbirlerine geri döndüler."

Cammy'nin ağzı sıkılaşıyor.

Penelope bir saniye sessiz kalır. Sonra: "Ya da henüz fark etmediğin başka bir şey var."

Ona bakıyorum.

"Onu savunmuyorum," diyor. "Demek istediğim, seni terk ettiği gün babanın hastane masraflarını süresiz olarak ödeyen bir adam, işini bitirmiş bir adam değildir. O, yapmak istemediği bir şeyi yapan bir adamdır."

Cammy başını yana eğiyor. "Ya da vicdan azabı çeken bir adam." "Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil," diyor Penelope.

Devam etmemeye çalışıyorum. Yine de devam ediyorum.

"Neden en başından onu seçmedi?" diye soruyorum. "Geri döneceğini biliyorsa, neden benimle uğraştı? Neden o sözleri söyledi? Neden beni odasına taşıdı? Sonuçta her şey böyle bitecekse, neden tüm bunları kurdu?"

Sandviçe bakıyorum. Hindi, brie peyniri ve elma dilimleri. Yemek yeme düşüncesi midemi bulandırıyor ve başka yere bakıyorum.

"Bilgece bir şey söylemem gerektiğini biliyorum," diyor Cammy. "Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda en çok istediğim şey arabamla ona çarpmak."

"Bu garip bir şekilde rahatlatıcı."

"Ben öncelikle rahatlatıcı bir arkadaşım."

Çayı elime alıyorum. Sadece kokusu bile —papatya ve çiçeksi bir şey— hoşuma gitmiyor. Çok tatlı. Çok sıcak. Tekrar masaya koyuyorum.

Cammy tepkimi fark ediyor ve dokunulmamış sandviçime bakıyor. Zihninin çalıştığını görebiliyorum. Gözlerini kısıyor.

"Tamam," diyor yavaşça. "Şimdi endişelendim."

"Ne hakkında?"

"Solgun görünüyorsun, yemek yemiyorsun ve o sandviçe biraz daha öyle bakarsan şikayetçi olacak." Bana doğru eğilir. "Ne oldun, hamile misin?"

Kısa, mizahsız bir kahkaha attım.

"Doğum kontrol hapı kullanıyordum."

Cammy omuz silkiyor. "Evet, yüz kişiden birinde bu ihtimal imkansız sayılmaz. İlk sen olmazsın."

Ve bir anda içimdeki her şey durdu. Sokaktaki gürültü. Kafeden gelen müzik. Cammy hâlâ konuşuyordu sanırım, ama sözlerini duyamıyordum.

Yorgun.

Midem bulanıyor.

İştahım yok.

Baş dönmesi.

Elim masanın kenarını, parmak eklemlerim beyazlaşacak kadar sıkı kavradı.

Hayır, hayır, hayır.

*Ben yapamadım hamile hamile olmam bebek
bebeğine Bu...* Bu imkansız. Değil mi?

Cammy'nin sesi araya giriyor. "Aria?"

Başımı kaldırıyorum. Bana bakıyor, artık dalga geçmiyor.

Penelope de öyle. Ve Penelope'nin yüzü çok, çok sertleşmiş. "Aria," diyor Penelope sessizce. "En son ne zaman adet gördün?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Çünkü saymaya çalışıyorum.

Ve sayılar istediğim gibi toplanmıyor.

Kafe çok gürültülü. Ellerim çok soğuk. Ve bu sabah yiyemediğim tost ile şu anda içemediğim çay arasında bir yerde, matematik birdenbire çalışmayı bıraktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

EVERETT

Sienna'yı kaldırımda bekleyen siyah limuzine doğru yönlendirirken elimi Sienna'nın sırtında tutuyorum.

Fısıltıyla bir şey söylüyor, belki bir şaka. Anlamıyorum. Ya da belki anlıyorum ama beynim bunu algılamadan atıyor, çünkü üç gündür çok az uyudum ve çok yıprandım.

Onun için arka kapıyı açıyorum.

O önce içeri kayar, deri koltuğa geçerken paltosunun eteğini toplar.

Arkamızda biriken trafik kornaya basmaya başlamadan önce, kaldırım kenarından onun peşinden içeri dalıyorum.

Kapı kapanır.

Araba hareket ederken şehir, renkli camların arkasından akıp gider. Camda yansıyan görüntüler. Öğleden sonra trafiği. Her şey, çok yorgun ve hiç uyumamışken Seattle'ın her zamanki haliyle görünüyor.

Ben yanına otururken Sienna telefonundan başını kaldırır.

"Berbat görünüyorsun," der.

Kravatımı biraz daha gevşetiyorum. "Sana da iyi günler."

"Öğleden sonra." Telefonunu yanına koyar. Ama "İyi olduğuna pek ikna olmadım."

Ben de öyle.

Evrak çantası yanımda duruyor. Aria'nın davetiyesi hâlâ içinde, Christian bana verdiğinden beri hiç bakmadığım yasal dosyalar ve evrakların arasına sıkışmış durumda.

Sienna'ya dönüyorum.

"Benim arabamda özel olarak konuşmak istemiştin," diyorum. "Kimsenin duymasını istemiyordun. Şimdi baş başayız. Kimsenin duymaması gereken ne söyleyeceksin?"

Sienna bana uzun bir saniye baktıktan sonra, birdenbire ağzından kaçırdı.

"Jeremy seni sattı."

Bir saniye durup, bu düşünceye başımı sallıyorum.

"Jeremy mi...?" diye soruyorum.

"Aynen öyle," diyor, sanki e-postalarını kontrol ediyormuş gibi telefonuna bakarak.

"Asistanım mı...?" diye soruyorum. "Bu ciddi bir suçlama." "Suçlama değil," diyor. "Olan bu."

Ondan gözlerimi ayırıyorum. Pencereden dışarıya.

Hiçbir şeye. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü üç gün önce bir iş arkadaşım beni arayıp, sen harekete geçmeden önce asistanının neden senin birleşme anlaşmalarından birine dahil olmaya çalıştığını sordu."

Aniden geri döndüm.

"Ne?"

Sienna bacaklarını altına katlayıp bana doğru eğilir, sesi o kadar sakindir ki bu durumu daha da kötüleştirir.

"Tanıdığım birine yaklaştı. Orta düzey bir isim, ama işler resmiyet kazanmadan önce haber alabilecek kadar yakın. Jeremy, senin ilgilendiğin bir anlaşmanın önüne geçmeye çalışıyordu. Güney Florida anlaşması. Sanki sen harekete geçmeden önce o, görünürlük ve avantaj elde edecekmiş gibi konuştu."

Dışarıdaki şehir griye bürünüyor. "Bu mantıklı değil."

"Hayır," diyor. "Mantıklı değil. Bu yüzden ortağım beni aradı. Everett Kauffman'ın asistanının büyük bir paraya konması ve onu anlaşmanın dışında bırakmaya çalışmasını tuhaf buldu."

Ona bakıyorum.

"O yüzden beni aradı," diyor. "Neler olup bittiğini ve Jeremy'nin o kadar parayı nasıl elde ettiğini biliyor muyum diye sordu."

Elimi çeneme sürtüyorum.

"Ne kadar?"

"Kesin rakamları bilmiyorum. Eskiden dışında durduğu masada birdenbire yer bulmuş gibi davranmasına yetecek kadar."

"O anlaşma kötü bir anlaşma. Şirket iflasın eşiğinde. Mali tablolara bakarsan bunu görebilirsin. Ayakta kalabilmek için yatırımcıların parasını sömürüyorlar. Bir yıl, en fazla iki yıl ömrü var."

"Biliyorum... ama bunu sen nişanlanmadan hemen önce konuşmuştuk... bir öğle yemeğinde, Jeremy gelemediği için. Hatırladın mı? Anlaşmadan vazgeçtik, ben de konuyu bir daha açmadım, sen de açmadın."

Aklımda, onun elinde ne gibi bir koz olduğu ve bu güven karşılığında ne elde edileceği konusunda düşünceler dönmeye başladı.

Aria'nın Hawkeyes Arena'nın dışında beni öptüğü gece, Jeremy limuzinde yanıma kaymış ve ikimizin de tam olarak düşünmediği bir iş çözümü gibi evlilik teklifinde bulunmuştu.

Arkamda hayatım değişirken ön koltukta oturan Jeremy.

Sonrasında, bunun kabul edilebilmesi için ne kadar sahte görünmesi gerektiğini tam olarak belirlediğimizde, çatı katındaki dairede Jeremy.

Everly halkla ilişkiler stratejisini oluştururken ve Christian gizli evlilik sözleşmesini hazırlarken, Jeremy konferans odalarına girip çıkıyordu.

Ofisimin önündeki Jeremy. Takvimimde. Gelen kutumda. Önemli olan her odada.

O tahmin etmedi.

Biliyordu.

Yönetim kuruluna kovulmamı, maddeyi, sözleşmeyi, öpücüğü, zaman çizelgesini sunacak kadar çok şey biliyordu. Evliliğimi, para ödemesi de dahil olmak üzere bir sahtekarlığa dönüştürmek için ihtiyaç duydukları her şeyi onlara verdi.

Jeremy'ye beni asmak için kullanabileceği her şeyi ben verdim çünkü onu çok yakında tuttum. Çünkü ona güvendim ve o yine de sattı.

Siktir.

Kanımın ellerimden çekildiğini hissediyorum.

"Her şeyini kaybedecek. En geç iki yıl içinde meteliksiz kalacak," diyorum, sanki onun böyle aptalca bir karar vereceğine inanamıyormuşum gibi.

"Arkadaşına ne söyledin?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Ona anlaşmayı satmasını söyledim." O acımasız biri ve benim tarafımda olmasına seviniyorum.

Yine de, tüm bu olay içime sinmiyor. Jeremy yıllardır sadıktı. Tanıdığım herkesten daha fazla sır sakladı.

"Jeremy bunu neden yapsın ki?"

"Görünüşe göre göz ardı edilmesiyle ilgili söyleyecek çok şeyi varmış." Ağzı düzleşiyor. "Conrad'ın vasiyetinde eski asistanlarından birine emekli olabilecek kadar para bırakmış, ama ona bırakmamış olmasıyla ilgili. Kauffman kardeşlerin hepsinden daha yetkin olduğu ve her şeyi yöneten kişinin o olması gerektiğiyle ilgili."

Ağzımdan tam olarak bir kahkaha sayılmayacak bir ses çıkıyor. "Öyle mi?"

"Söyledi." Beni dikkatle izliyor. "Ve kızgındı, Everett. Bir anda geçip gidecek türden bir kızgınlık değil. Yıllardır orada bekleyen, bir fırsat kollayan ve buna adalet diyen türden bir kızgınlık."

Gözlerimi kaçırıyorum.

Jeremy... Sienna değil. Eski duyguları ve kin besleyen bir eski sevgilinin güç gösterisi değil.

Eğer bu Sienna olsaydı, tanınabilir bir şekilde çirkin bir durum olurdu. Kişisel ve duygusal. Geçmişin etkisiyle alınan kötü bir karar. Sienna'nın bunu yapacak kadar sadık olmadığını bilmeliydim. Geçmişte anlaşmalarda beni alt edebilirdi ama hiç yapmadı. O bu aile için bir kazançtı ve şimdi yine öyle.

Jeremy, beklemediğim kişiydi. Jeremy yakınlıktı. Erişim ve güvendi.

Neyin tehlikede olduğunu ve bunun ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Kemiklerin nereye gömüldüğünü biliyordu çünkü nereye kazmam gerektiğine karar vermeme yardım eden oydu.

"Sana daha önce söylemek istedim," diyor Sienna. "Bu yüzden sürekli seninle baş başa kalmaya çalışıyordum."

Ona dönüyorum.

"Neden mesaj atmadın?"

Yüzündeki ifade donuklaşır.

"Çünkü Jeremy'nin telefonuna veya e-postana hâlâ ne kadar erişimi olduğunu bilmiyordum. Ya da ikisini de izliyor muydu, bilmiyordum. Sana bu kadar yakın biri güven meselesini satmaya hazırsa, onun bulabileceği yazılı bir iz bırakmak istemedim."

Bu beni susturur.

Çünkü mantıklı.

Daha da kötüsü, bu mantıklı olayı kendim de fark etmem gerekirdi. Bunun yerine, benden bir şey istediğini varsaydım. Eski meseleleri tekrar gündeme getirdiğini. Bunun kişisel bir mesele olduğunu.

Yine yanılmışım. Bunu da o lanet listeye ekle.

"Bunun seninle benimle bir ilgisi olduğunu sanmıştım," diyorum sonunda.

Sienna'nın yüzündeki ifade biraz yumuşadı. Sonra sol elini kaldırdı.

Üzerindeki elmas muhtemelen uzaydan bile görülebilir.

"Aslında sana teşekkür etmeliyim."

Kaşlarımı çattım.

Yüzüğe bakıyor. "Kendimi ucuza satmama izin vermediğin için. Kabul ederdim, biliyorsun. O zaman sorsaydın, evet derdim." Ağzı kıvrılıyor, ama içinde gerçek bir mizah yok. "Ve ikimiz de sonunda mutsuz olacağımızı biliyoruz."

Karşı çıkmıyorum.

Çünkü o haklı.

Elini indirip bana bakıyor. "Aria ile evlenmen, gözümün önündeki şeyi görmemi sağladı. Bana evlenme teklif etti. Ben de evet dedim."

Bir kez başımı sallıyorum. "Senin adına mutluyum. Bunu hak ediyorsun."

"Biliyorum," diyor hafifçe, sonra gülümsemesi kayboluyor. "Senin de mutlu olmanı istiyorum, Everett. Bu," eliyle beni, evrak çantasını, pencerenin dışındaki şehri, hepsini belirsiz bir şekilde işaret ediyor, "senin için istediğim şey değil."

"En iyi müşterinden hiç var olmayan birine dönüşmem de pek yardımcı olmuyor." Bu sözler onu sessizce güldürdü.

"Evet, şey. Maaşına bir faydası olmayacak, orası kesin." Sonra ciddileşti. "Ama ben senin aileni bundan daha çok önemsiyorum. Yıllardır birlikte çalışıyoruz. Vakfın size bunu yapmasından nefret ediyorum. Keşke nasıl yardım edebileceğimi bilseydim."

"Bazı şeylerin çaresi yok." Yanımdaki evrak çantasına bakıyorum. "Kauffman ailesinin geri kalanı bensiz de idare eder. Ben de iyi olacağım."

"Olacağını biliyorum." Beni biraz fazla uzun süre inceliyor. "Ama onu seviyorsun, değil mi?"

Sienna'ya karşı rol yapmanın bir anlamı yok. Aslında hiç olmadı. Başımı sallıyorum.

"Seviyorum."

Koltuğa yaslanıp yavaşça nefesini verir.

"Düğünde onu öptüğün anda anlamıştım." Gözleri benimkilere kayıyor. "O anda, bana da öyle bakan bir erkek istediğimi fark ettim."

Bu sözler, olması gerekenden bir saniye daha uzun süre göğsümde yankılanır. Belki de haklı olduğu içindir.

Belki de bu, o zaman bile — Fransa'dan önce, stüdyodan önce, ben kendime bir isim vermeden önce — başkası benim yüzümden bunu benden önce fark etmişti.

Araba dönüyor. Yanımdaki evrak çantam kayıyor ve içindeki krem rengi zarf yarı yarıya dışarı çıkıyor.

Sienna'nın gözleri hemen ona takılıyor.

Bayan Aria Kauffman.

Sonra kabartmalı mühür. Amaury Galerisi. Zarfı inceliyor. Sonra bana bakıyor.

"Artık onun postalarını mı taşıyorsun?"

Zarfı çantaya geri koyup tokayı kapatıyorum.

"Penthouse'a geldi."

"Ve?"

"Ve henüz ona teslim etmedim." Sienna beni bir saniye fazla uzun süre izliyor. "Bu pek bir cevap sayılmaz."

Hiçbir şey söylemedim.

Çünkü iyi bir cevabım yok.

Bu sabah Everly'ye verebilirdim. Levi'ye bırakabilirdim. Öğle yemeğine kadar birine malikaneye bırakmasını söyleyebilirdim.

Ama bunun yerine çantamda.

Benimle birlikte.

Hâlâ.

"Gidecek, biliyorsun," diyor Sienna. Çenem geriliyor. "Biliyorum."

"Gitmeli."

"Bunu da biliyorum," diyorum.

"Heyecanlı görünmüyorsun."

Dizimin yanındaki deri çantaya bakıyorum. Christian boşanma belgelerini tamamladıktan sonra, Aria istediği her şeyi yapmakta özgür olacak.

Cannes'a gidebilir. Çalışmalarını sergileyebilir. Kendini açıklamak zorunda kalmadan önce onu gören insanlarla dolu odalarda durabilir. İsteddiği kişiyle birlikte olabilir.

Gabriel'in notu hâlâ o kartın altında duruyor. *Aria, hazır olduğunda burada senin için bir yer var.* Sienna'nın sesi duyulur.

"Onu gerçekten bırakmak isteseydin, çoktan gönderirdin."

Ona bakıyorum ama tavrı yumuşamıyor çünkü Sienna böyle biridir. Sırf gerçekler rahatsız edici diye seni kolayca affetmez.

"Durumu daha da kötüleştirmemeye çalışıyorum."

"Hayır," diyor. "Sen işleri kesinleştirmemeye çalışıyorsun. Arada fark var."

Sienna elindeki yüzüğe bakıyor. "Ne olursa olsun, özür dilerim."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Seninle karın arasında ne olduysa, bunun başlangıcının bedelini ödeyen tek kişinin sen olmadığı gerçeği için."

Bir an için cevap veremiyorum.

Çünkü haklı.

Ve çünkü Sienna'dan "eş" kelimesini duymak garip gelmeliydi ama gelmiyor, çünkü Aria hâlâ benim eşim. Kağıt üzerinde ve önemli olan her yerde. Sadece onu yanımda tutmama izin verilmeyen bir şekilde.

Bir elimi aramızdaki koltuğa düz bir şekilde koyuyorum.

"Jeremy tekrar ulaşırsa," diyorum, "araya girme. Görünüşe göre kendini zaten bir tekne çapasına bağlamış. Gerisini kendi haline bırak."

Sienna bir kez başını salladı. "Yaşlandıkça yumuşuyorsun. Bunun aşık olmakla bir ilgisi var mı?"

Gölümsedim. "Büyük olasılıkla."

Arabadan inmek için harekete geçiyorum ve o sırada

Sienna konuşuyor. "Ne olursa olsun, Everett?"

Ona bir bakış atıyorum.

"Eğer onun başka birinin dünyasında daha iyi olacağına kendini ikna etmeye çalışıyorsan," der, "hala o dünyada olmak istediğinin kanıtını yanında taşımaya devam etme."

Bir anlığına gözlerini sabit bir şekilde izledim, sonra çantamdan dışarı sarkan davetiyeye baktım.

Sonra kapıyı açıp kaldırıma adım atıyorum.

Araba arkamdan uzaklaşır ve ben, elimde evrak çantamla, kafamda iki isim arasında gidip gelirken, gereğinden bir saniye daha uzun süre orada dururum.

Jeremy. Asla kendisine ait olmayan bir koltuğu hak ettiğini düşündüğü için beni sattı.

Ve Aria. Kendime onun için istediğimi söylediğim bir hayata doğru çekilen Aria.

Onu bırakmalıyım. Bu gece o lanet daveti Everly'ye vermeli ve bu işi bitirmeliyim.

Bir çıkış yolu olduğunu düşünmeye devam etmek istesem de, Jeremy kaderimizi mühürledi.

Onu bırakmalıyım.

Otuz Beşinci Bölüm

ARIA

Testi, Serendipity's'ten iki mahalle ötedeki bir eczaneden alıyorum çünkü görünüşe göre aşağılanmanın da katmanları var ve bunlardan biri, papatya çayı içerken bayılmak üzere olduğumu gören baristanın, hamilelik testi ve bir paket tuzlu kraker alırken de beni görmesini istememek.

Kasiyer, ürünlerimi tararken bana bakmıyor bile.

İşte buradayım, hayatımın aynı anda hem sona erip hem de başlaması muhtemel bir anda onun önünde duruyorum ve o sanki dış macunu alıyormuşum gibi kutuyu tarıyor. Sanki artık bana ihtiyacı kalmadığı anda beni terk eden Everett Kauffman'ın, bebeğimin babası olup olmayacağını öğrenmek üzereymişim gibi değil.

Sonra arabada, çantayı kucağıma alıp direksiyonun kaburgalarımın baskı yaptığı halde oturuyorum ve kendimi bunun saçma olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Cammy ve Penelope yanılıyor olmalı. Ben mi? Hamile mi? Yani... genelde dikkatliydik. Hapımı atlamış mıyım, yanlış günde mi almışım, ya da etkisini bozabilecek bir ilaç almış mıyım diye düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Evet, yorgun, mide bulantısı ve baş dönmesi yaşıyorum ve iştahım da tamamen kayboldu, ama kalp kırıklığı vücuda garip şeyler yapar. Stres de öyle. Yeterince yemek yememek, kötü uyumak, yirmi dört saat boyunca ağlama ve öfke arasında gidip gelmek ve ayrıldığın kocana, öz saygını kalıcı olarak zedeleyecek şeyler yazmamaya çalışmak da öyle.

Bir sürü açıklama var.

Eve dönerken tüm yol boyunca bu düşüncelere tutunuyorum.

İçeri girdiğimde ev çok sessiz. O olmadan her oda daha büyük ve daha boş görünüyor. Gelmeyen sesleri dinlemeye devam ediyorum.

Çantayı yukarı
çıkarıyorum. Yatak
odasını geçiyorum.

Yaratıcılık dalgalarının kontrol edilemez bir şekilde gelip gittiği stüdyo kapısından geçiyorum. Bazen saatlerce hiç durmadan resim yaparım, bazen ise kendimi fırçayı elime almaya bile ikna edemem.

Misafir banyosuna giriyorum çünkü hâlâ onun lanet sabununun kokusunun sinmiş olduğu banyoda bunu yapamıyorum.

Talimatları ilk okuduğumda kafam karışıyor, bu yüzden nefes alıp tekrar okuyorum. Sonra talimatları uyguluyorum, testi mermer tezgahın üzerine koyuyorum ve sanki patlayacakmış gibi ondan uzaklaşıyorum.

Üç dakika bekliyorum, ama sanki otuz dakika gibi geliyor.

Dünyanın yeniden düzenlenmesini beklerken üç dakikanın bu kadar uzun sürmesi neredeyse rahatsız edici.

Yüzüm soluyor. Küvetin kenarına oturuyorum. Tekrar ayağa kalkıyorum. Tezgah hariç her yere bakıyorum. Ama sonra sağduyuma aykırı olarak tezgaha bakıyorum ve hamilelik testi yanıp sönmeyi bırakmış. Sonuçlar net bir şekilde yazılmış ama okumak için çok uzaktayım.

Birkaç adım yaklaşıyorum ve sonra görüyorum. Net... yanlış yorumlamanın imkanı yok.

HAMİLE

Küçük pencereye bakıyorum.

Elimi durduramadan karnıma götürüyorum. Dünden farklı hissetmiyorum... Yine de.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Dizlerim beni taşımıyor, kapalı tuvalet koltuğuna sertçe oturuyorum.

Hamileyim.

Hamileyim.

Fransa. Havuz. Villefranche'daki binalar arasındaki duvar. Eve döndükten sonraki hafta, birbirimizden ellerimizi zar zor ayırabildiğimiz o hafta.

Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Dikkatli davrandığımı sanıyordum. Cammy, yüzde bir ihtimal demişti.

İçimden bir kahkaha çıkıyor ama hemen sönüyor çünkü bu komik değil. Bu bir bebek. Everett'in bebeği.

Bizim.

Bu kelime beni neredeyse mahvediyor.

Çünkü sadece birkaç gün önce, giriş salonunda durup bana vakfın bizi merhametli olması gereken anlaşmadan kurtardığını söylemişti. Ve şimdi, pozitif çıkan hamilelik testiyle misafir banyosunda oturuyorum ve ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

O baba olmak istiyor mu ki? Bunu nasıl karşılayacak? Ve şimdi Sienna'yı ve onunla birlikte limuzinle ayrıldıklarını gördükten sonra, bu her şeyi altüst edebilir.

Telefonum lavabonun üzerinde titriyor.

O kadar irkildim ki, telefon neredeyse lavaboya düşecekti.

Christian.

İki kez çaldıktan sonra ismine bakıyorum. Sonra cevap veriyorum. "Alo?"

"Aria." Avukat gibi sakın. Ama sesinde daha sıcak bir şey var, sanki bir zamanlar akraba gibiymişiz gibi. "Everett'in talebi üzerine, boşanma işlemlerini hızlandırmak için imzalamanız gereken belgeler elimde. Bu öğleden sonra ofisime gelip imzalar mısınız?"

"Çok çabuk oldu."

"Senin ve Everett'in yaptığı evlilik sözleşmesi, tüm süreci oldukça basit hale getirdi, ki plan da buydu. Boşanma kararındaki her şeyin üzerinde anlaşıldığı gibi olduğunu göreceksin."

Belgeye bakıyorum.

"Evet, bugün uğrayabilirim."

"Teşekkürler. Yakında görüşürüz."

Bir elimde telefon, diğer elim karnıma dayalı olarak otuz saniye daha orada oturuyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, testi tuvalet kağıdına aşırı bir özenle sarıyorum ve banyodaki çekmecelerden birine koyuyorum. Onu çöpe atmak bana çok agresif geliyor.

Christian'ın ofisi kahve, kağıt ve fark edileceğini varsaydığı için kendini göstermeyen türden paranın kokusuyla doludur.

Asistanı bana bir bakış attı ve "Sizi bekliyor," dedi; ses tonu, görünüşümün tam da hissettiğim kadar kötü olduğunu doğruluyordu.

İçeri girdiğimde Christian ayakta duruyor. Kravatı gevşemiş. Ceketini çıkarmış ve kolları sıvamış.

O da yorgun görünüyor ama gülümsüyor.

"Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkür ederim. Everett, her şeyi bir an önce yoluna koymanın en iyisi olacağını düşündü," diyor.

Sienna'yı ve artık evliliğimizin onların üzerinde bir yük olmasını istemediğinden emin olduğumu düşünüyorum.

"Evet, nedenini anlıyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor, sanki bana saklamam gereken bir sırrı açığa çıkarmışım gibi.

Christian, gruptaki en iyi kardeşlerden biri ve ne biliyorsam, bunu ona söylememe değecek kadar önemli değil. Ne kadar acı çektiğimi bilmesine gerek yok. Bu sadece onun işi.

Masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor ama ben oturmuyorum, sadece yanına yaklaşıp önümdeki belgeye bakıyorum.

Önündeki dosya krem renginde. Beklemediğim kadar kalın ve resmi görünüyor.

Şimdiden nefret ettim.

"Ne imzalıyorum?" diye soruyorum.

Klasörü açıp ilk sayfayı bana doğru çeviriyor.

Evliliğin feshine ilişkin dilekçe.

Boşanma değil.

Evliliğin feshi.

Parmaklarım soğuyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde." Christian

hiçbir şey söylemez.

"İptal mi?" Ona bakıyorum. "Sanki hiç olmamış gibi mi?" "Aria..."

"Hayır." Kağıtları o kadar sert itiyorum ki, kayarak yerinden çıkıyorlar.

"Kesinlikle hayır."

Ona hamile olduğumu söyleyemem. Everett öğrenmeden önce olmaz. Bu doğru gelmiyor. Ama onun bebeğini taşıırken evliliğin feshi mi? Hayır, bunu yapamam.

"Bugün karar vermek zorunda değilsin."

"İyi, çünkü bugün bunları imzalamayacağım."

Beni inceledikten sonra başını salladı. "Eve götür," dedi, kağıtları alıp bana uzattı. Aldım ama kağıtların elimde verdiği hissi hiç sevmedim. "İmzaladığın şeyi okumanı tavsiye ederim. İstersen kendi avukatını tutabilirsin. Sadece şunu bil ki, sözleşme tam olarak Everett'in çatı katındaki konferans odasında hepimiz oturup hazırladığımız haliyle. Son konuşmamızda, bunun sana olabildiğince adil olması konusunda çok kararlıydı," diyor. "Sadece küçük bir değişiklik var."

Odadaki tüm havayı emiyormuş gibi hissettiren elimdeki belgeden başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Küçük değişiklik nedir?" diye soruyorum.

"Babanızın ömür boyu bakımı sağlanacak ve mülk kalıcı olarak size devredilecek."

"Kalıcı olarak mı?" Şaşkınlıkla haykırıyorum. "Mülk mü? Tüm mülklerinle birlikte malikane mi?"

"Aynen öyle..." diye başını sallıyor. "Ve evin bakımı da sana maddi yük oluşturmaz diye."

"Kalıcı olarak..." diye tekrar ediyorum. "Yani sonsuza kadar mı?"

"Tek şart, onu satamayacağın. Ama sonsuza dek senin olacak."

Yine o kelime. Süresiz. Sanki Everett, benim anlamadığım nedenlerden dolayı, beni Kauffman soyadına süresiz olarak bağlamak istiyor gibi.

"Neden? Neden bunu yapıyor, Christian?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Ama seninle ilgilenilmesini istediğini ve tekrar resim yapmanı istediğini biliyorum."

Christian'ın asistanı zili çaldı. "Efendim, öğleden sonraki toplantınız hazır olduğunuzda konferans odasında sizi bekliyor."

"Gitmem gerek, ama belgelerle ilgili herhangi bir sorunuz veya endişeniz olursa bana haber verin. Everett, anlaşmadan memnun olmanızı istedi. Bunun dışında bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana ulaşın."

Ellerimin titremesini önlemek için dosyayı daha sıkı kavradım.

Cevap vermiyorum. Çünkü şu anda o cümleinin içimde yankılanmasına izin verirsem, ya ofisinde yere yığılırım ya da onun vermeye hazır olmadığı cevaplar istemeye başlarım.

Bu yüzden oradan ayrılıyorum.

Bir kez basmak yeterliyken asansör düğmesine iki kez basıyorum.

Kapılar açılır. İçeri girerim, lobiye ulaşırım ve tamamen bana ait hissetmediğim bedenimle çok sığ nefesler alarak duvara yaslanırım.

Hamileyim. Kollarımda boşanma belgeleri var. Everett, başımı ağrıtabak kadar büyük bir yalan söylemiş.

Kapılar kapanmaya başlıyor.

Bir el onları tutuyor.

Ve sonra —çünkü bu gün teatral bir zulümle dolu— Sienna asansöre biniyor.

Beni görünce durur. Onu

görünce ben de dururum.

Bir saniye boyunca, saçma sapan bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Çıkmak için harekete geçiyorum.

Sienna dirseğimi tutuyor. "Kesinlikle olmaz." "Bırak beni."

"Hayır."

Kapılar kapanır. Asansör hareket etmeye başlar. O elini bırakana kadar eline bakarım.

O, gri bir Seattle öğleden sonra, Everett Kauffman'ın yanında bir limuzinde oturacak türden bir kadına tıpatıp benziyor. Ve görünüşe göre kalp kırıklığı beni bir klişeye dönüştürmüş, çünkü onu görmek hâlâ canımı yakıyor.

"Bunun için gerçekten enerjim yok," diyorum.

"Neyin için?"

Keskin ve yorgun bir kahkaha atıyorum. "Sen söyle."

Yüzündeki ifade değişir. Suçluluk değil. Kendini beğenmişlik de değil. Sonra şöyle der: "O sana aşık."

Gözlerimi

kırpıyorum. "Ne?"

"Duydun."

"Bu komik değil."

"Şaka değildi."

Klasörü daha sıkı kavradım. "Onu seninle gördüm."

"Evet," diyor kuru bir sesle. "Çünkü ona Jeremy'den bahsediyordum."

Hareketsiz kalıyorum. "Jeremy'den mi?"

Yüzümü inceler, sonra içinden küfür eder. "Tanrı aşkına. Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Bu beni kızdırmalıydı. Ama sadece yorgun hissettirdi.

"Hayır. Görünüşe göre bilmiyorum."

Sienna karşı duvara yaslandı. "Klasörde ne var?"

Yalan söylemeliydim. Ama bunun yerine: "Evliliğin feshi belgeleri."

Kaşları havaya kalktı. "Christian'ı evlilik fesih belgeleriyle mi gönderdi?"

"Evet."

"Ve?"

"Ve ben onları

imzalamayacağım." "İyi."

Bu kelime o kadar ani çıkıyor ki, başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Sonra kendimi şöyle derken duyuyorum: "Hamileyim."

Sienna bana bakıyor.

Sonra gözlerini kapatır ve kulağıma "Everett biliyor mu?" gibi gelen bir şey mırıldanır.

"Hayır, bir saat önce öğrendim," diyorum. "Sonra Christian aradı. Ardından evlilik fesih belgeleri geldi. Şimdi de asansörde Everett'in beni sevdiğini ve görünüşe göre Jeremy'nin bir şey yaptığını söylüyorsun, ve açıkçası aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

"Aklını kaçırmıyorsun." "Bunu

zaman gösterecek."

Ağzı seğiriyor. Sonra klasöre bakıyor, sonra tekrar yüzüme.

"Christian sana her şeyi anlattı mı?"

"Bilmiyorum... 'her şeyi' ne demek?"

"Eğer bu soruyu soruyorsan, anlatmamış demektir." Derin bir nefes verir.

"Muhtemelen kimse fazla konuşmadan önce en temiz yasal yolu bulmaya çalışıyor."

Ona bakıyorum. "Neden bana yardım ediyorsun?" Bu onu duraksatıyor.

"Çünkü ben senin hikâyenin kötü adamı değilim, Aria." Bir an durur. "Ve Everett'e ne olacağı umurumda, sana gerçeği söylemediği için şu anda bunu hak etsin ya da etmesin."

"O seni seviyor," der yine, daha sessiz bir sesle. "Ve bunun tüm bunları atlatmaya yetecek kadar gerçek olup olmadığını öğrenmek istiyorsan, burada oturup onun kendi zamanlamasına göre kendini açıklamasını bekleme."

Çantamdaki telefonum titriyor. El yordamıyla çıkarıyorum.

Gabriel.

Uçak bileti gerekiyorsa, sana bir tane gönderirim. Davet her halükarda geçerli. Açılış için gel, gösteri olsun ya da olmasın. Baskı yok. Sadece istersen burada senin için yer olduğunu bil.

Sienna yüzümden ne demek istediğimi anladı.

"Cannes mi?"

Başımı sallıyorum.

Gülümsüyor. Tam olarak sıcak bir gülümseme değil. Daha çok bir strateji fark eden birinin gülümsemesi gibi.

"Peki. Bu çok uygun."

"Cannes'ın Everett'in benden bir şey saklamasıyla ne ilgisi var?"

"Bir ilgisi yok ama Everett'i kendi kendine hapsedtiği zindandan çıkaracak. Ve bu bize, Christian'ın bir boşluk bulmak için daha çok çalışması için zaman kazandıracak. Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da odur." Kaşlarını kaldırıyor. "Ve Everett'in seni seçecek kadar sevip sevmediğini öğrenmek istiyorsan, bırak da o seni kovalasın."

Kapılar açıldı. Ben kıpırdamadım.

"Peşimden gel," diye tekrarlarım.

Sienna lobiye adım atar ve arkasını döner.

"Tercihen uluslararası olarak. Erkekler Everett Everett için "

Şaşkın ve kırık bir kahkaha kopar ağzımdan. Bütün gün boyunca ilk gerçek kahkaha. Sienna'nın yüzü yumuşar. Birazcık.

"Bir zamanlar kariyerimi ona bağlamıştım," diyor. "Bunun için yine aynısını yapardım." Yürümeye başlıyor. Peşinden aceleyle koşuyorum.

"Sienna... Ya gelmezse?"

Bu onu durdurur. Gerçekten durdurur.
Döndüğünde, yüzünde hiçbir neşe yok.
"O zaman anlarsın," diyor basitçe. "Ve yine de bir hayat kurarsın."
Klasöre bakıyorum. İmzalamayacağım boşanma belgelerine. Hâlâ
çantamda duran teste.
Sonra Gabriel'in mesajı geldi.
Cannes. Uzay. Açılan bir kapı. "Tamam,"
diyorum.
"Güzel."
Asansöre, Christian'ın katına, cam kapıların ötesindeki şehre doğru bir
bakış atıyorum.
Sonra tekrar ona.
"Sence Christian ne kadar hızlı çalışabilir?" Şimdi
gerçekten gülümsüyor. "İşte böyle."

Otuz Altıncı Bölüm

EVERETT

Aria, evlilik fesih belgelerini imzalamak için Christian'ın ofisine gitmesinin üzerinden üç gün geçti ve ben hâlâ ona bunu yapıp yapmadığını sormadım.

Üç gündür boşandığımı bilmeden yaşıyorum. Aria'nın hâlâ benim soyadımı taşıyıp taşımadığını. Bunların herhangi birinin hâlâ gerçek olup olmadığını ya da sadece kardeşimin misafir odasında uyuyan, kağıt üzerinde çoktan sona ermiş bir evliliği yas tutan bir adam olup olmadığını, çünkü kontrol edecek cesaretim yok.

"Acınası" kelimesi tam
da bu durumu
anlatıyor. Ayrıca
doğru da.

Colston'ın çatı katı dairesi geçici bir yer için fazla güzel, ev içinse fazla geçici. Son üç gecemi onun misafir odasında kötü uyuyarak, öfkeyle uyanarak ve insanlara işlevsel olduğumu düşündüren, oysa aslında kafein ve kinle çöküşümü geciktirdiğim, düz ve mekanik bir odaklanma ile günlerimi geçirerek geçirdim.

Çantam mutfak tezgahının üzerinde.

Gabriel'in davetiyesi hâlâ içinde. Hâlâ
göndermedim.

Bu tek başına, tüm bu durumu ne kadar kötü idare ettiğimi anlamam için gereken her şeyi anlatıyor.

Telefonum çaldığında Levi tezgahta kahve yapıyordu. Christian.

Kalbim bir kez hızla atıyor. Acıtacak kadar
sert. İkinci zil çalmadan cevap veriyorum.

"Söyle."

Karşı tarafta bir sessizlik oluyor.

"İmzalamadı."

Bunun ne anlama geldiğini kavrayamadan ayağa kalkmışım bile. "Ne?"

"İçeri girdi, kağıtlara baktı ve reddetti." Ses tonu, tek bir yanlış kelimeyle pervasızca bir şey yapabileceğimi bildiği için her zamanki gibi dikkatli. "Onlara eve götürüp düşünmesini söyledim. Kağıtları aldı. İmzalamadı."

İlk olarak rahatlama hissettim.

Sıcak. Anında. Hissettiğim için kendime kızacak kadar keskin.

"Neden imzalamadı?"

Christian bir an fazla sessiz kalıyor. "Başka bir şey var."

Vücudumdaki her kas gerildi. "Ne?"

"Everly bu sabah beni aradı. Aria üç gün önce havaalanına gitmiş. Evraklar malikanenin mutfak tezgahında. İmzasız."

Oda daralıyor. "Nereye

gitti?" "Cannes."

Siktir.

Bir saniye için, görüşüm kenarlarda garipleşiyor. Siyah değil. Tam olarak değil. Sadece o tanıdık sıkışma hissi, ve sonra vücudumun oksijenin birdenbire isteğe bağlı olduğuna karar vermesi.

Şimdi olmaz.

Bir elimi sandalyenin arkasına dayadım ve avucumun altındaki ahşabın damarlarına odaklandım.

Nefes al.

Tut. Tekrar ver.

"Evrakları malikanede bırakmış," diyor Christian. "Mutfak tezgahının üstünde. Hiçbir şeyi imzalamamış. Everly ne zaman döneceğini bilmiyor. Ya da dönecek mi, onu da bilmiyor."

Cannes.

Gitti. Gerçekten gitti ve buna şaşırmamam gerekirdi.

Levi şimdi bana bakıyor. Yüzümde ne ifade var bilmiyorum, ama ağzına gelmek üzere olan şakayı öldürecek kadar kötü bir ifade olduğu kesin.

Boğazımda biriken baskıya karşı yutkunup sesimi düz tutmaya çalışıyorum.

"Üç gün," diyorum. "Üç gündür biliyordun ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Bu sabah öğrendim. Ve seni aramadan önce tüm gerçekleri öğrenmek istedim, çünkü hiçbirimizin ihtiyacı olan son şey, senin yarım yamalak bilgiyle kararlar alman."

Gözlerimi kapatıyorum.

Panik hâlâ orada — göğsüm sıkışıyor, ellerim titriyor, her şey içime doğru tırmanmaya çalışıyor — ama artık ona yer yok. Aria başka bir kıtada olduğu için yok. Gabriel zaten orada olduğu için yok. Davetiyenin hâlâ çantamda durduğu için yok, çünkü onun geleceğini elimden bırakmaya kendimi ikna edemedim.

Dik duruyorum.

"Jetini ödünç almam lazım."

Levi kahvesine bakarak "Nihayet," diye mırıldanır. Christian derin bir nefes verir.

"Yalnız gitmen doğru mu? Yine her şeyi mahvedebilirsin." "Her şey kontrolüm altında. Boşanma sözleşmesini getirebilir misin?"

Christian'ın durakladığını duyuyorum. "İşlerin tam olarak böyle gideceğini düşünmemiştim."

"Sadece belgelerle birlikte gel. Lütfen."

Sonra, boyun eğmiş bir şekilde, "Tamam, orada görüşürüz, pilota mesaj atarım." Telefonu kapatır.

Hat tamamen kapanmadan harekete geçiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Levi, ama ikimiz de asıl sorunun bu olmadığını biliyorduk.

"Cannes."

Gözlerini kırptıyor. "Çok hızlı oldu." "İmza atmadı."

"O kısmı duydum."

"Gitti."

"Onu da duydum."

Misafir odasının kapısını açıp, sırt çantamı kapıyorum. Çantayı hâlâ tam olarak boşaltmamıştım çünkü görünüşe göre içimdeki bir parça

bu düzenlemenin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Levi beni kapıya kadar takip eder ve kapı çerçevesine yaslanırken, ben de kendi sinir sistemiyle kavga edip yenilmiş bir adam gibi giyinerek Fransa'ya varmamak dışında gerçek bir planım olmadan çantaya kıyafetleri tikiştirmaya başlarım.

İki gömlek, bir pantolon, kullandığımı hatırlamadığım tuvalet malzemeleri, masa çekmecesinden aldığım pasaportumu ve sanki kişisel olarak kırılmış gibi kendi üzerine dolanmış yedek şarj aletini çantaya atıyorum.

Levi, beni ayakta tutan tek şeyi yapmamamı söylemenin yanlış olduğunu bilen bir adamın sabırlı ifadesiyle tüm bunları izliyor.

"Yani," diyor dikkatlice, "sadece uçağa biniyorsun." "Evet."

"Oraya vardığında planın ne?"

Sırt çantamın fermuarını odayı çınlatacak kadar sertçe kapatıyorum.

"Bir planım olduğunda sana söylerim." "Bu bir plan değil."

"On dakika öncesine göre daha iyi bir plan." O da bunu olduğu gibi kabul ederek bir kez başını sallıyor.

Çıkarken mutfak adasından evrak çantasını alıyorum. Ağırlığı elimde kayıyor ve bir an için hâlâ içinde duran zarfı düşünüyorum.

Aria Kauffman.

Cannes.

Hazır olduğunda burada senin için bir yer var.

İlişkimizi bitirip, muhtemelen kendine yeni bir hayat kurmaya çalıştığı Fransa'ya kadar peşinden koştuğum için pisliğin teki olduğumu biliyorum, ama başka ne yapacağımı bilmiyorum. En azından orada mutlu olduğunu görmem ve onu bırakmam gerektiğini anlamam lazım.

Gabriel'le mutlu olduğunu görmem lazım, çünkü buna inanabilirim. O zaman kaderimi kabul edeceğim. Sevdiğim kadın olmadan bir hayat sürmeyi.

Levi ben kapıya ulaşmadan ön kapıyı açar, ben de ona bir göz atarım.

"Ya geri dönmezse?"

Soru, durduramadan ağızımdan kaçar. Levi'nin yüzü değişir.

Acıma değil. Asla öyle değil. Sadece farkındalık. Sanki benim çöküşe ne kadar yakın olduğumu tam olarak biliyor ve bunu yüksek sesle dile getirmemeyi tercih ediyor gibi.

"O zaman ona gitmen iyi bir şey," diyor.

Bir kez başımı sallıyorum, çünkü daha fazla bir şey söylersem, kendime olan hakimiyetimi tamamen kaybedebilirim.

Arka koltuğa otururum, kapıyı kapatırım ve başımı deri koltuğa yaslarım.

Nefes al. Tut. Ve sonra tekrar ver.

Aria üç gün önce, belgeleri imzalamadan ve geri dönme planı olmadan Cannes'a gitti. Bu son cümle diğerlerinden daha ağır geliyor.

Çünkü Aria Seattle'dan ayrıldıysa ve geri dönmeye niyeti yoksa, bu artık evrak meselesi değil. Bu, onu özgür bırakmak yerine onun için savaşmam gerektiğini çok geç fark etmemle ilgili.

Havaalanına vardığımda pilot beni bekliyor.

Christian'ın arabayla geldiğini görüyorum, merdivenlere çıkmadan önce bana boşanma belgelerini uzatıyor.

"Uçağın yakıtı dolduruldu. İndiğinde beni ara. Ve Everett, Fransa'da aptalca bir şey yapma."

Burnumdan kısa bir nefes alıyorum. Başka bir hayatta bu bir kahkaha sayılabilirdi, sonra jete biniyorum.

Motorlar çalışmaya başlıyor ve Seattle altımda kaybolurken, Christian "Cannes" dediğinden beri adını anmaya reddettiğim şeyi nihayet kendime itiraf ediyorum.

Oraya vardığımda ne diyeceğimi hiç bilmiyorum.

Hayatımda ilk kez bu kadar hazırlıksızım. Aşk insanı aptalca şeyler yapmaya itiyor.

Otuz Yedinci Bölüm

EVERETT

Villa personeli hiç soru sormadan beni içeri alıyor.

Bu durumun beni daha fazla rahatsız etmesi gerekirdi.

Oysa tek düşünebildiğim şey, onun burada olduğu gerçeği. Bu evin bir yerinde. Bu şehrin bir yerinde. Dünyanın bu tarafında, Seattle'da değil, malikanede değil ve beni beklemiyor, çünkü elbette beklemiyor.

İçeri girip antreyi geçtikten sonra duruyorum. Her yerde ona ait izler var.

Bir sandalyenin arkasına atılmış bir fular. Mutfak tezgahında yarısı bitmiş bir fincan çay. Açık teras kapısının yanında bir çift sandalet. Lavabonun yanındaki bir kavanozda bulanıklaşmış boya suyu. Yemek masasında açık duran bir eskiz defteri, sanki dalgınlıkla oraya bırakmış ve beş dakika sonra geri dönecekmiş gibi yüzüstü çevrilmiş.

Göğsüm sıkışıyor.

Bunun geçici bir durum olması gerekirdi. Ama aksine, çok samimi geliyor. Sanki o burada yaşıyormuş gibi. Sanki köşeyi yeterince hızlı dönersem, onu Gabriel'in gömleklerinden birini giymiş halde yakalayacak ve aklımın kalan son kırıntılarını da kaybedecekmişim gibi.

Sonra üst kattan bir hareket duyuyorum.

Bir kapı açılıyor. Ayak sesleri. Bir çekmecenin kapanırken çıkardığı hafif bir ses. Ve sonra merdivenlerin tepesinde belirliyor.

Bir saniye için söylemeyi planladığım her şeyi unutuyorum.

Çıplak ayak, saçları yarı kıvrımlı ve bir omzuna düşmüş, bir kolunda bir giysi çantası, elinde bir küpe. Beni görünce aniden duruyor ve yüzündeki ifade o kadar saf bir inanamama hali ki, bunun sebebi ben olmasaydım neredeyse komik olurdu.

"Burada ne işin var?"

Yüzlerce cevap var. Ama sadece biri
ağzımdan çıkıyor. "Kağıtları
imzalamadın."

Bana bakıyor.

Sonra keskin, inanamayan bir kahkaha atıyor.

"Kağıtları imzalamadığım için mi *Fransa*'ya uçtun?"

"Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Arayabilirdin." "Telefonuma
cevap vermiyordun." "Sen de
vermiyordun."

Haklı.

Yine de merdivenlere
çıkmağa başlıyorum. O
kıpırdamıyor.

Sadece orada, üstümde duruyor, muhteşem ve öfkeli ve belli ki çoktan
geç kalmış, ki bunu merdivenlerin yarısına gelip geri kalanını görene
kadar fark etmiyorum. Yatak odasının kapısında asılı duran altın rengi
elbise. Makyaj masasının üzerine dizilmiş makyaj malzemeleri. Merdiven
sahanlığında bekleyen ayakkabılar. Bu gece burada kalmayacak.

Gidiyor.

Ve sonra daveti hatırlıyorum. Gösterimi.

Bu gece.

Kahretsi

n.

"Açılış gecesinde buraya boşanma belgeleriyle mi geldin?" diye soruyor,
sesi yükseliyor, incinmişlik ve öfke o kadar sıkı iç içe geçmiş ki, ikisini
birbirinden ayıramıyorum.

"Seni cezalandırmak için getirmedim."

"Gerçekten mi? Çünkü benim açımdan bakıldığında garip bir şekilde
cezalandırıcı geliyor."

"Aria..."

"Hayır." Küpeyi gürültüyle koridordaki masanın üzerine bırakıyor.
"Aslında hayır. Zaten geç kaldım. İnsanlar çoktan toplanmaya başladı.
Gabriel muhtemelen aşağıda, sinir krizi mi geçirdim yoksa öldürüldüm
mü diye anlamaya çalışıyor. Ve ayakkabılarımı giyip önümüzdeki üç saat
boyunca normalmişim gibi davranmak yerine,

burada buradabir bir Cannes Cannes tartışarak kavga
kocamla boşanma boşanma belgeleri hakkında."

Kelime etkisini gösterir.

Kocam.

Eski kocam değil. *Everett* değil.

Kocam.

Bunun üzerinde durmuyorum.

"O zaman imzala," diyorum, çünkü görünüşe göre okyanusu aşmak içgüdülerimi geliştirmekte hiçbir işe yaramamış.

Yüzü donuyor. Sakin
değil.

Daha da kötüsü.

Bu tür bir donukluk, onun kalan son sinirine de basmış olduğum anlamına geliyor.

"Delirdin mi?"

Muhtemelen.

"Onları postayla gönderebilirdin," diyor. "Aramak için bir haftan vardı. Geleceğini haber vermek için dokuz saatin vardı. Ama bunun yerine, elinde yasal evraklarla, duygusal olarak tıkanmış bir Bond kötü adamı gibi buraya geldin."

Bu beni neredeyse etkiliyor.

Neredeyse.

"Açılışını mahvetmek için gelmedim."

"O zaman tam olarak ne için buradasın?"

Ağzımı açıyorum.

Aklımdan geçenleri net bir şekilde ifade edemiyorum.

Bu sefer kahkahası daha yumuşak. Daha yorgun.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanımdan geçip giderken, parfümünün, şampuanının ve bunların altında yatan daha sıcak bir kokunun kokusu boğazıma takılır. "Gitmem gerek."

"Aria."

Merdivenlerde durur ama dönmez.

"Bunu sonra konuşuruz," diyor. "Ben kendi galeri sergimi açmak için kapıdan çıkarken, sen de boşanma belgeleriyle yoluma çıkmadığın zaman."

Sonra gider.

Orada durup arkamda kapanan ön kapının sesini dinledim.

Bir süre kıpırdamadım.

Sadece villanın koridorunun ortasında durup, evliliğimi kurtarmak için bir okyanusu aştığım ve bir şekilde Avrupa'da yaşayan en romantik olmayan adam olarak görünmeyi başardığım gerçeğinden kendimi toparlamaya çalışıyorum.

O gittiğinde villa çok sessiz kalıyor.

Üç odayı geçiyorum, sonra hepsinde onu aradığımı fark ediyorum.

Onları görmemeye çalışmayı bıraktığımda, her yerde onun izleri var. Teras sandalyelerinin arkasına asılmış, boya lekeli havlular. Sehpanın üzerinde bir yığın referans kitabı. Lavabonun yanında kuruyan bir sıra fırça. Suya bakan pencerelerin altına serilmiş keten bir örtü.

Stüdyo aslında bir stüdyo değil. Daha çok, onun sahiplendiği ve sırf inatçılığı sayesinde stüdyoya dönüştürdüğü villanın bir köşesi gibi.

Tuvaller duvara yaslanmış.

Bazıları boş. Bazıları yarı bitmiş. Bazıları arka yüzü dönük, böylece sadece ahşap çerçeveleri görebiliyorum, henüz görülmeye hazır olmadığını düşündüğü kısımları değil.

Kendimi durduramadan yaklaşıyorum. Boya

bazı yerlerde hâlâ yapışkan.

O çalışıyor burada . Değil sadece kalmak. Sadece sadecesaklanmak.

Bir şey inşa etmek.

Ve Gabriel'in ona bu alanı vermiş olması, istediğimden daha fazla içime işliyor.

Şövale yanındaki yerde bir karakalem eskiz var. Onu almak için çömeliyorum ama dokunmadan önce kendimi durduruyorum.

Çünkü başka ne kadar yanlış yapmış olursam olayım, sanki buna hakkım varmış gibi onun çalışmalarını karıştırmayacağım.

Dik durup odaya tekrar bakıyorum.

Acı çektiğinde yaptığı şey bu. Resim yapıyor. Her zaman resim yapmıştır.

Ve şimdi de burada resim yapıyor. Bensiz.

Duvardaki saate bakıyorum, sonra da içinde davetiyenin hâlâ durduğu evrak çantama.

Beş dakika sonra arabaya geri dönüp, vardığımda zaten kalabalık olan galeriye yanaşıyorum.

İnsanlar şampanya kadehleri ve alçak sesleriyle odadan odaya dolaşıyor, serginin başarılı olduğunu gösteren o saygılı heyecanla. Müzik eşliğinde Fransızca ve İngilizce konuşmalar birbirine karışıyor.

Ve sonra onu görüyorum.

Gabriel'in yanında, ortadaki odada duruyor, bir eliyle şarap kadehinin sapını tutarken, diğer eliyle bir tuval işaret ediyor ve tanımadığım bir çiftle konuşuyor. Gülümsüyor. Canlı. Her şeyi mahvetmeden önce gördüğümden beri görmediğim bir parlaklık var onda.

Buraya aitmiş gibi görünüyor.

Hayır.

Sanki bu odayı kendine ait hale getirmiş gibi görünüyor.

Gabriel, orada olmaya her türlü hakkı olduğunu düşünen bir adamın rahat özgüveniyle onun yanında duruyor, önemli anlarda gösteremeyecek kadar aptal olduğum o ilgiyle onun konuşmasını dinliyor.

Orası benim yerim olmalıydı.

Bu düşünce o kadar hızlı geldi ki, neredeyse kendime gülecektim. Çünkü o yer benimdi. Ve ben oradan uzaklaştım.

Sonra duvarlara bakıyorum. Bu yere renk katan resimlere.

Düşündüğüm gibi karanlık değiller.

Bu ayrılığın içimde, ruhumda yarattığı his nedeniyle, onun resimlerinden keder bekliyordum. Onun da benim kadar mutsuz olduğunu kanıtlayacak bir şey.

Oysa her tuval sıcaklık dolu. Beklenti. Cilt, su ve gölge üzerinde hareket eden ışık, uzanan ve neredeyse dokunacak, sonunda dokunan eller.

Girişin yanındaki başlık kartında şöyle yazıyor:

Cannes'da Aşık Olmak

Siktir.

Bütün bu lanet oda bir aşk hikayesi ve Gabriel onun yanında ortada duruyor ve ben kusmak mı yoksa dizlerimin üzerine çökmek mi istediğime karar veremiyorum.

Düşünmeden harekete geçiyorum.

Gabriel beni ilk görüyor, ifadesi değişiyor, ince ama ani bir şekilde, kibar bir ev sahibinden daha uyanık birine dönüşüyor. Sonra Aria dönüyor.

Bakışları odanın diğer ucundaki benimkilerle buluşuyor ve orada kilitleniyor.

Yüzündeki gülümseme kayboluyor. Dramatik bir şekilde değil... sadece yok oluyor.

Yanındaki çifte hızlıca bir şey söylüyor, kadehini Gabriel'e uzatıyor ve bana doğru yürüyor. Her adımda kalbim daha hızlı atıyor.

Bir metre kadar uzaklıkta durur. "Burada ne işin var?"

"Kağıtları imzalamadın." Gözlerini kısa bir süre kapatır.

Gözlerini tekrar açtığı anda, gözleri cinayete doludur.

"Kendi açılışımda evrak işleri konusunda beni taciz etmek için Cannes'a kadar uçtun

bana evraklar konusunda sataşmak için mi?"

"Geldim çünkü sen gittin."

"Bunu yapmak için gerçekten bu geceyi mi seçtin?" "Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Senin için o kadar önemliyse postayla gönderebilirdin. Ve üzgünüm... Evliliğin feshine razı olmayacağım."

Yakındaki birkaç kişi kesinlikle başlarını çeviriyor.

Ben de evliliğin feshini istemiyorum ama bu anlaşmanın bir parçasıydı. Vakıf, bunun bedelini bize ödetmek istiyor. Kimse onlarla evlenmek için rüşvet vermeye kalkışmasın diye bizi ibretlik bir örnek yapmak istiyorlar.

Gabriel, kibar ve sakın bir şekilde, tam da benim alanıma girerek kadının omzuna yaslandı.

"Belki de şimdi en uygun zaman değildir," diyor.

"Haklı," diyor Aria sert bir sesle, ama ona değil, bana bakıyor. "Şu an en uygun zaman değil."

Gözlerini kaçırmıyorum.

"O zaman ne zaman?"

Sanki benim bilmediğim bir dilde on sayıyormuş gibi burnundan nefes verir.

"Villaya geri dön," diyor. "Açılıştan sonra gelirim." "Aria..."

"Git."

Gabriel başka bir şey söylemez. Söylemesine de gerek yoktur. Bütün galeri şimdi onu dinlemektedir.

Ona bir saniye daha bakıyorum, sonra çıkıyorum.

Villaya geri döndüğümde, panik yeniden tırmanmaya başlamıştır. Gürültülü olanından değil. Daha sessiz, daha kötü olanından.

Göğsüm sıkışıyor. Nefes alamıyorum. Kendi tenim bana çok dar geliyor. Oturup bununla mücadele etmeye çalışmıyorum. Boxer şortuma kadar soyunup havuza giriyorum. Soğuk su omuzlarımı kaplıyor.

Bir saniye için her şey sessizleşiyor ve yüzmeye başlıyorum.

Tur üstüne tur üstüne tur. Vücuduma parçalanmaktan başka bir şey yapması için ne olursa olsun. Bir uçta dönüyorum. Sonra diğerinde. Nefes al. Çek. Tekmele. Tekrar.

Havuzun etrafındaki betonda topuk seslerini duyduğumda, omuzlarım ağrıyor, ciğerlerim yanıyor ve panik, kontrol edilebilir bir uğultuya dönüşmüş durumda.

Uzak köşede durup yukarı bakıyorum.

Orada, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor, hâlâ altın rengi elbisesini giymiş, saçları artık daha gevşek, makyajı köşelerde hafifçe akmış, sanki gözlerini ovuşturmuş ama sonra vazgeçmiş gibi.

Öfkeli görünüyor. Ve güzel. Ve benden bıkmış.

"Biliyor musun," diyor, "müşteriler hâlâ oradayken, sadece senin evlilik fesih belgeleriyle Fransa'ya uçmanla ilgilenmek için kendi açılışımı yarıda bıraktım. Bunun ne kadar delice bir şey olduğunun farkında mısın?"

Kendimi havuzdan dışarı sürükleyip, betonun üzerine damlayarak orada duruyorum.

"Evet."

Kaşları yukarı kalkıyor.

"Katılıyor musun?"

"Anlamaya

başlıyorum." Bu pek

işe yaramıyor.

Hatta, bu onu daha da kızdırıyor.

"Güzel," diye tersliyor. "O zaman ilerleme kaydediyoruz."

Islak saçlarımı elimle tarıyorum ve yarı çıplak olduğumu fark etmemeye çalışıyorum; o da benim

ve bu kadar çıplak haldeyken aramızda başarılı bir konuşma yapamadığımızı fark etmemeye çalışıyor.

"Kağıtları imzala Aria," diyorum, çünkü görünüşe göre mümkün olan en aptalca bir konuda ölmeye kararlıyım. "O zaman başından çekilirim, böylece sen de hayatını yaşayabilirsin."

Yüzü değişiyor.

Öfke geçmiyor. Daha da derinleşiyor.

"Hayatımı yaşamak mı?" diye yumuşak bir sesle tekrarlar. "Yakında eski kocam olacak kişi, hayatıma devam etmemi imkansız kılan şeyler vermeye devam etmeseydi, hayatımı yaşamak çok daha kolay olurdu."

Hareketsiz kalıyorum.

"Ev. Babamın bakımı. Mülk. Hepsi." Bana doğru bir adım atar. "Arkamdan iş çevirirken beni özgür bırakıyormuş gibi davranamazsın."

"Demek bu yüzden Cannes'da kalıyorsun?" diye soruyorum, akıl yürütmeden önce kıskançlık devreye giriyor. "Benden uzaklaşmak için mi? Mesele bu mu?"

Durur. Bana bakar.

Sonra çok net bir şekilde şöyle diyor: "Sen benim soruma cevap vermeden ben seninkine cevap vermeyeceğim. Neden buradasın?"

Havuz suyu sırtımdan soğuk damlalar halinde akıyor.

Duvarların ötesinden okyanusun sesini duyabiliyorum.

Kendi nefesimi duyabiliyorum.

Aylar önce söylemem gereken şeyi söylemeden bu konuşmanın sona ermeyeceğini anladığım o anı duyabiliyorum.

Ama önce, hala ben olduğum için, son bir kez pratik olanı yapıyorum.

"Sana belgeleri imzalatmak için," diyorum. "Aksi takdirde yaptığım her şey boşa gider ve tröst anlaşmadan vazgeçebilir."

Gözleri parladı.

"Aileni ve babamı kurtarmak için mirasından vazgeçtiğin anlaşma mı?"

Vücudumdaki her kas kasılır. "Bunu

sana kim söyledi?"

"Sienna."

Onunla ilgisi olmayan bir işe burnunu sokması hiç de şaşırtıcı değil.

"Ayrıca bana kimsenin bunu yapmanı istemediğini de söyledi." Aria'nın sesi son kelimede, çok az da olsa titriyor. "Neden bana söylemedin? Neden bana tüm bunların gerçekte ne olduğunu söylemedin? En azından o zaman bizi neden bir kenara attığını anlayabilirdim."

"Bizi bir kenara atmadım..."

"Evet," dedi ve öfkenin altında yatan acı o kadar belirgindi ki, ona bakmaya neredeyse cesaret edemedim. "Attın. Ve bana hiç seçenek sunmadan yaptın."

Elimi yüzüme sürüyorum.

"Kardeşlerim miraslarını kaybederdi. Baban Brookhaven'ı kaybederdi. Hepsi, güvenmemem gereken birine güvendiğim için."

"Her şeyin senin sorumluluğunda olduğunu düşünüyorsun." Elim indiriyorum.

"Ne?"

"Her karışıklık. Her sonuç. Ne zaman bir şey ters gitse, sen üstleniyorsun." Artık bağırıyor. Bu daha da kötü. "Hepsini üstleniyorsun çünkü annen seni böyle yetiştirdi ve bir kez bile benden sana yardım etmemi istemeyi düşünmedi."

Bunun etkisini

hissetmemeye

çalışıyorum. Ama yine

de etkisini gösteriyor.

"Bunun olması benim hatam," diyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Jeremy'nin kötü bir insan olması senin suçun değil. İlerlemek için erişim ve nüfuzunu kullanması senin suçun değil."

"O erişime sahipti çünkü ben ona verdim." "Bu yine de senin suçun değil."

"Bu, benim sorunum oldu."

"Ve işte bu," diyor, bir adım yaklaşarak, "tam da sorun olan şey."

Ona bakıyorum.

Gerçekten ona bakıyorum.

Ve içimdeki bir şey... direnmeyi bırakır. "Seni gördüğüm ilk günden beri seni sevdim."

Sözler, durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Aria tamamen dondu.

Susmam gerek. Daha sakın bir şey bulmam gerek. Daha kontrollü bir şey. Bu ana daha yakışan bir şey.

Ama bunun yerine devam ediyorum, çünkü görünüşe göre artık dikkatli olmaya son verdim. "Hawkeyes ofisinde masanda oturmuş, kalemlerini renye göre sıralıyordun." Sesim kulağa yanlış geliyor. İstediğimden daha sert. "Eskiden taktığın topuzdan saçların dökülüyordu. Onları sürekli kulaklarının

arkasına
sıkıştırıp
duruyordun."

Dudakları
aralanıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum.

"Kendi binam vardı. Orada olmamam için altı kat dolusu neden. Ve altı ay boyunca, sen orada olduğun için Hawkeyes ofisinde çalışmak için bahaneler uydurdum." Kısa, mizahsız bir kahkaha. "Kendime bunun sinerji olduğunu söyledim. Görünürlük. Kurumsal yalanlardan hangisi daha az acınası geliyorsa onu söyledim."

"Everett—"

"Hayır." Sesim daha da sertleşiyor. "Bırak da bitireyim. Çünkü şimdi durursam cesaretimi yitireceğim ve yeterince kaybettim zaten."

Sessizleşiyor.

"Seni Fransa'dan önce sevmiştim. Stüdyodan önce. Bunlarla ne yapacağımı bilmeden önce." Boğazım düğümleniyor. "Seninle evlendim çünkü bunun ikimizi de kurtaracağını düşündüm. Ve seni gönderdim çünkü bunun diğer herkesi kurtaracağını düşündüm. Bunların hiçbirisi senin benim için ne ifade ettiğini değiştirmede."

Sessizlik.

Elinin tersiyle yüzünü siliyor. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü tüm gerçeği öğrenirsen, mecburiyetten kalırsın diye düşündüm. Ve sana bunu yapamazdım."

Çenesini kaldırdı.

"Seni aptal."

"Muhtemelen."

"Hayır," dedi, sesi titriyordu. "Kesinlikle."

Ve sonra hiçbir uyarı ya da tereddüt etmeden beni öper. Sadece dudakları dudaklarımın üzerindedir. Ve ben düşünmeyi bırakırım.

Ben de ona karşılık veriyorum. Ellerim belini buluyor. Elleri ise ıslak omuzlarımı kavırıyor. Ve beni tutuş şekli — sanki tekrar kaybolacağımdan korkuyormuş gibi sıkıca — içimdeki son kalıntıları da parçalıyor.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz. Alnını alnıma dayar.

"Bunu bilmem gerekiyordu," diye fısıldıyor. "Az önce söyledim ya."

"Biliyorum." Ağzı titriyor. "Ama sanırım sen söylemeden önce biliyordum. Bir haftadır uyumamış gibi görünerek galeriye girdiğinde."

Ona bakmak için biraz geri çekiliyorum. "Ve beni seviyor musun?"

Titrek bir kahkaha atıyor.

"Galeri sergisi bunun *içindi*." Gözlerimi kırpiyorum.

"*Cannes'da Aşık Olmak*," diyor. "Sen bunun ne hakkında olduğunu sanıyordun ki?"

Cevap, yüksek sesle söylemek için çok utanç verici.

Yüzümdeki ifadeyi görünce bakışları yumuşadı. "O benim hakkımda mıydı?" diye sordum.

"Evet."

Göğsümde bir yerler gerçekten acıyor.

"Geleceğimi nereden bildin?"

Eli çeneme doğru kayıyor. "Çünkü her zaman gelirsin," diyor. "Nedenini açıklamakta berbat olsan bile."

Sonra, "Başka bir şey daha var," demek için yeterince geri çekilir.

Yüzündeki değişiklik tüm vücudumu gerginleştirir.

"Ne?"

Nefes aldı, sonra bir kez daha, sanki bana söylemek için doğru anı seçmeye çalışır gibi.

"Hamileyim."

Her şey durur. Ona bakakalırım. Hamile.

Benim çocuğum.

Bizim çocuğumuz.

Ve ağızımdan çıkan ilk söz — çünkü ben tam da onun düşündüğü gibi biriyim — "Neden bana daha önce söylemedin?" olur.

Yüzünde bir anlık acı belirir. Sorduğum soru yüzünden değil. Çünkü bunu bekliyordu.

"Çünkü buraya *benim* için geldiğini bilmem gerekiyordu," diyor sessizce. "Bebeğin bunu senin sorumluluğun haline getirdiği için değil."

Hemen yanına yaklaşıyorum. İki elimi de yüzüne koyuyorum.

"Seni gerçekten seviyorum."

"Bunu artık biliyorum."

"Hayır. Beni dinle." Gözlerine bakıyorum. "Bundan önce de seni seviyordum. Fransa'dan önce. Her şeyden önce. Ve hamile olsan da olmasan da o lanet uçağa binerdim."

Gözleri bir saniye için kapanır.

Gözlerini açtığı anda, içinde bir şey nihayet yerine oturmuş.

Alnımı alnına dayıyorum.

"Eve gitmiyoruz," diyorum. Gözlerini

kırpıyor. "Ne?"

"Ciddiyim." Onu görebilmek için biraz geri çekildim. "Burada kalacağız. Fransa'da. Sen resim yapabilirsin. Gerisini ben hallederim. Eğer kalırsak, belki de vakıf buna el atamaz."

"Everett..."

"İş bulurum. Bir şeyler inşa ederim. Zarif olup olmadığı umurumda değil. Kauffman'a yakışır olup olmadığı umurumda değil."

Bana, ne anlama geldiğini anlayamadığım bir ifadeyle bakıyor.

"Fransa'da kalmak istiyorsun," dedi yavaşça, "ve yeniden başlamak."

"Evet."

"Hiçbir planın olmadan."

"Sabaha kadar bir planım olur."

"Bu, şimdiye kadar söylenmiş en Everett Kauffman'a özgü cümle."

Boğazımda bir kahkaha takılıyor. Sert. Şaşkın. Haftalardır ilk gerçek kahkaha.

Sonra eli, parmağında hâlâ duran yüzüğe kayıyor.

"Bunu alabilirsin," diyor yumuşak bir sesle. "Kullan. Bu bizi kurtarır."

Hemen başımı sallıyorum.

"Hayır."

"Everett..."

"Yüzük senin. Senin ve bebeğin için. Eğer bir şey olursa diye."

Tartışmak için ağzını açar.

"Kendi başıma hallederim," diyorum. "Aileme bakmak için yüzüğe ihtiyacım yok."

Gözleri yeniden doldu.

"Bana hiçbir şey kanıtlamana gerek yok," diyor. "Zaten kanıtladın."

Onu öpüyorum. Bu sefer daha yavaş. Bunun için bol bol zaman harcıyorum, çünkü bunu hak ettim.

Henüz ellerimi hareket ettirmeye karar vermeden, ellerim elbisesinin fermuarına uzanıyor. Parmakları göğsümü okşuyor ve onu yatak odasına taşımak üzereyken, çıkardığım pantolonumun cebinde telefonum titremeye başlıyor.

Onu görmezden geliyorum.

Telefon çalmaya devam ediyor.

Aria nefes nefese ağzıma doğru gülüyor. "Bu durum pek hayra alamet değil."

"Her şey hayra alamet değil."

Duruyor. Hemen tekrar başlıyor.

Düşük sesle küfredirim, telefonu kapar ve bakmadan cevaplarım. "Umarım önemli bir şeydir."

Christian hiç vakit kaybetmiyor.

"Miras maddesi."

Hareket etmeyi kesiyorum. Aria'nın elleri hâlâ göğsümde. Benim elim ise hâlâ onun elbisesinin kumaşını sıkıca kavıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

"Hayır," diyor Christian. "Çünkü orijinal vasiyette yoktu. Conrad'ın ölümünden aylar önce eklediği bir madde. Genevieve tek kelime etmeden ofisime bıraktı. Anlaşılan Sienna ondan önce davranmış."

Aria'ya bakıyorum.

O da şimdi yüzümü izliyor, yüzümde az önce değişen şeyi okumaya çalışıyor.

"Hâlâ anlamıyorum," diyorum.

Christian telefonda keskin bir nefes verir.

"Miras hükmü, gelecek nesillerin önceki nesiller yüzünden miraslarını kaybetmelerini önler. Eğer bir çocuk, şartları sağlayan bir evliliğin ilk yılında dünyaya gelirse, ebeveyn mirasını gelecek nesillere aktarmak amacıyla elinde tutar."

Ayaklarımın dibindeki havuz
fayanslarına bakıyorum. Sonra Aria'ya.

Sonra hiçbir şeye.

"Bunu bir daha
söyle."

"Bu demek oluyor ki," Christian, sesinde tehlikeli derecede rahatlamaya yakın bir tonla, "Aria hamile ise, mirasın geri verilmek zorunda. Eğer bu, gelecek nesli Conrad'ın soyundan koparacaksa, vakıf seni mirasın dışında bırakamaz."

Sessizlik.

Aria'nın nefesi kesilir.

"Artık güvendesin," diyor Christian. "Vakıf, payın çocuğuna geçecekse ona dokunamaz."

Bir an için, bunların hiçbiri gerçekmiş gibi gelmez.

Ne havuz, ne villa, ne de elini göğsüme koymuş, karnında çocuğumu taşıyan karşımdaki kadın.

Aria'nın eli benim elime kayar.

Christian başka bir şey daha söyler. Belki. Duymuyorum.

Çünkü kafamda işleyebildiğim tek şey, tüm bunlar başlamadan önce onun beni seçmiş olması. Ve ben tüm bunları öğrenmeden önce uçağa binmiş olmam.

Gerisi evrak işi.

Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Resmileştir," diyorum.

Christian bir kez gülüyor. Kısa, şaşkın, yıkılmış bir gülüş. "Zaten üzerinde çalışıyorum."

Telefonu kapatıyorum.

Aria bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ee?" diye soruyor.

Onun yanına yaklaşıyorum, iki elimi yüzüne koyuyorum ve sonunda kendime gülümsemeye izin veriyorum.

"Eve gidip mütevellî heyetiyle savaşılmaya hazır mısın?" Ağzı kıvrılır.

"Seninle mi?" der. "Nereye olursa."

Onu tekrar öperim.

Çünkü son bir ayımı, onsuz da yaşayabileceğimi varsayarak geçirdim ve artık bu kadar aptal olmayı bırakmaya karar verdim.

Otuz Sekizinci Bölüm

ARIA

Daha önce hiç yönetim kurulu odasına girmedim.

Christian kapıyı açıp içeri girdiğim anda bu çok net bir şekilde ortaya çıkıyor, çünkü yönetim kurulu üyeleriyle karşı karşıya kalınca beynim bir anda boşalıyor.

Oda devasa.

Seattle'a bakan tavandan tabana pencereler, sanki şehir bu odaya bir borcu varmış gibi. Küçük bir hükümeti oturtacak kadar uzun bir ceviz masası. Deri koltuklar. Muhtemelen küçük bir ülkenin GSYİH'sine eşdeğer olan soyut sanat eserleri.

Havada hafif bir kahve, kağıt ve insanların umutlarını ve hayallerini yok etme kokusu var.

Kapının hemen içinde bir an duruyorum ve sonra fark ediyorum ki... yalnız değiliz.

Kauffman kardeşlerin hepsi burada. Hepsi.

Christian, masanın başında bir yığın dosya ve not defteriyle oturuyor, kravatı mükemmel, ifadesi o derin bir tedirginlik uyandıran sakinlikle, bu da birinin tartışmayı ve belki de haysiyetini kaybetmek üzere olduğu anlamına geliyor. Tanrıya şükür ki o bizim tarafımızda.

Solunda, savaşa hazır gibi giyinmiş, koyu renkli güneş gözlüğü ve ciddiyetini gösteren, geriye doğru taralı, çok yüksek bir at kuyruğu ile Everly oturuyor.

Levi, sanki rahat görünmeye çalışıyormuş gibi sandalyesine yaslanmış, ama başaramamış, çünkü memnuniyet çoktan ağzının köşesine yerleşmiş.

Colston, sıkılmış ve hareketsiz bir şekilde onun yanında, Archer sessiz ve keskin bakışlı, Wes okunamaz, Zayne ise bir şekilde hem eğleniyor hem de

tehlikeli görünmeyi başarmış.

Aralarında çekingен bir duvar çiçeği yok. Bu, Conrad Kauffman genlerinden olmalı ve bu durum, düşünmeden elimi karnıma bastırmama neden oluyor. Bebeğimde de bu özellik olacak.

Ve bir de Everett var.

Sanki hiç düşünmeden, bir elini sırtımın alt kısmına koymuş, yanımda duruyor. Sanki eli artık oraya gidiyormuş gibi.

Belki de öyledir.

Parmakları elbisenin kumaşını bir kez bastırıyor. "İyi misin?"

Ona bakıyorum.

Hayır, hiç de değil. Ama bu odadaki tüm Kauffmanlar arkamızda dururken... evet.

Ben de başımı sallıyorum ve o bana küçük ama kendinden emin bir gülümseme atıyor.

Sonra beni odanın içine kadar götürür ve bu kavgaya tek başıma girmediğimi anlarım. Hiç de bile.

Masanın karşısında, mütevelli heyeti üyeleri çoktan yerlerini almış.

Preston ortada oturuyor, sırtı dik, ağzı, şaşkırmaya alışkın olmadığını ve bunu prensip olarak sevmediğini söyleyen bir ifadeyle büzülmüş. Diğer iki mütevelli heyeti üyesi onun iki yanında, hem gergin hem de tetikte. Genevieve hepsinden biraz uzakta oturuyor, zarif ve sakin, bir eli deri evrak çantasının üzerinde, diğeri ise dokunmadığı bir bardak suyun etrafında.

Christian, Everett ve ben yerlerimize oturana kadar bekliyor.

"Peki," diyor Preston sert bir sesle, ellerini önünde birleştirerek. "Buradayız. Bu duruşmayı siz çağırdınız. Konu nedir?"

"Bugün buradayız," diyor Christian, sesi sakin ve net, "Conrad Kauffman'ın yedinci alt bölüm, miras maddesi uyarınca imzaladığı ek maddeye göre, Everett Kauffman'ın Kauffman Vakfı kapsamındaki mirasını, yönetim haklarını ve miras korumasını derhal iade etmek için."

Christian önündeki dosyayı açar, ikinci bir belge setini çıkarır ve cilalı ceviz masanın üzerinde Preston'a doğru kaydırır.

Preston ek belgeye uzanırken yönetim kurulu odası sessizliğe bürünür, ardından kaşlarını bir araya getirerek Christian'a bakar

"Ne gerekçesiyle?"

Christian bana bakmaz, ama ben ne söyleyeceğini zaten biliyorum ve sözler ağzından çıkmadan göğsüm sıkışır.

"Everett ve Aria Kauffman'ın, yasal olarak bağlayıcı evlilikleri sırasında ilk Kauffman torununu dünyaya getirmeleri gerekçesiyle."

Mütevelliler, hararetle bir telaşla aralarında fısıldaşmaya başlarlar.

Yanımda, Everett elini bir kez daha benim elime sıkıca sarar.

"Bir ek mi?" Preston, sayfaları çevirerek sert bir sesle sorar. "Bu yasal mı?"

Genevieve'in dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirir.

Christian cevap veremeden, eline dokunulmamış su bardağını masaya koyar ve konuşur.

"Conrad ve avukatı bunu hazırlarken ben de oradaydım," der, soğukkanlı ve sakin bir şekilde. "Avukat tarafından incelenmiş, usulüne uygun olarak düzenlenmiş ve tam da bu sonucu garantilemek için gerekli tüm formaliteler yerine getirilerek tanıklar huzurunda imzalanmıştır."

Odadaki kimse nefes almıyor.

Genevieve'in bakışları masadaki herkese kayar.

"Bu madde, gelecek nesilleri ebeveynlerinin olası aptallıklarından korumak için tasarlandı," diyor. "Hepinizin çok iyi bildiği gibi, miras kardeşim için her şeydi. O, bir imparatorluk kurup, sekiz çocuk sahibi olup, bir hanedan kurmadı ki, gelecekteki torunlarını hafızası zayıf ve yetkisi fazla olan mütevellilere karşı savunmasız bıraksın."

Zayne, Wes'in yanında şüpheli bir boğulma sesi çıkarır; bu sesin neredeyse kesin olarak kahkaha olduğu bellidir.

Christian, ekteki ilgili paragrafa parmağıyla dokunur.

"Yasa metni gayet açıktır. Bir çocuk yasal olarak geçerli bir evlilik sırasında dünyaya gelirse, o çocuğun ebeveyninin miras hakları, mirasın korunması ve devri açısından geçerliliğini korur. Bu da Everett aleyhine açılan önceki davanın, bu hüküm uyarınca geçersiz olduğu anlamına gelir."

Yanımda duran Everett birdenbire hareketsiz kalır. Her zamanki gibi değildir.

Yönetim kurulu toplantılarındaki, kontrolü elinde tutan hali değil.

Daha gergin bir hali. Masanın altında kolunun benimkine bastırđı yerden bunu hissedebiliyorum. Vücutundaki her şey sertleşiyor. Vücudu, yüzünün göstermediğı bir şeye doğru eğilmeye çalışıyor.

Bunu şimdi fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Bir panik atak başlıyor.

Burada. Hepsinin önünde. Bu odadaki tüm kardeşleri arkasında dururken, bir parçası hala darbeye hazırlanıyor.

Ona bakmadan, elimi aşağı kaydırıp parmaklarımı masanın altında onun ön koluna doluyorum, başparmağımla elinin üstünü yavaşça daireler çizerek ovuyorum.

Nefesi kesiliyor. Sonra, bir saniye sonra, nefes veriyor — yavaşça, kontrollü bir şekilde. Kolundaki gerginlik, elim altında biraz hafifliyor.

Tamamen yok olmadı ama azalıyor. Preston ağzını açtığında, Everett'in tekrar sakinleşmesi için yeterli.

"Bu ek daha önce açıklanmamıştı," diyor.

Genevieve'in ağzı bir santim kadar kıvrılır. "Daha önce gerekli değildi."

Mütevelli heyeti üyelerinden biri koltuğunda kıpırdanır. "Yönetim kurulundan, iyi niyetle kabul edilmiş bir çözümü geri almasını istiyorsunuz."

Christian gerçekten de tsklar.

"İyi niyetle mi?" diye tekrarlıyor. "Doğrudan mali çıkarları ve kişisel şikâyetleri olan, güvenilirliği şüpheli bir kaynaktan satın aldığınız iç bilgilere göre hareket ettiniz. Eğer 'iyi niyet' ifadesini kullanmaya devam etmek istiyorsanız, bunu mahkeme salonunda yemin altında savunmanızı dinlemekten memnuniyet duyarım."

Christian'ın tehdidi etkisini gösterir. Zayne bile biraz daha dik oturur.

Everett kimse cevap veremedi ayağa kalkar ve odadaki atmosfer değişir. Elbette değişir. Onun odada durduğunda insanların dikkatini çekmediğini hiç görmedim.

"Babam bu tröstü ailesini korumak için kurdu," der, doğrudan kurula bakarak. "Tröst yöneticilerini ona karşı silahlandırmak için değil. Siz, ücretli bir çalışanın ihanetini, yasal olarak bağlayıcı bir evliliğı bozmak ve daha başlamadan benim soyumun miras haklarını elinden almak için yeterli bir gerekçe olarak kabul ettiniz." Bakışları bir anlığına bana doğru kayar, sonra tekrar Preston'a döner. "Bu bugün sona eriyor. Karım ve çocuğum bundan sonra tröstün incelemesinden korunacak."

"Tabii ki, çocuğun otuz beş yaşına gelene kadar," diyor Preston.

Everett bana bir göz atıyor, sonra henüz belirginleşmemiş karnıma bakıyor.

"Bunu göreceğiz." Sesi, bir tehdit olarak nitelendirilebilecek kadar alçalır.

Vakıf üyelerinden biri boğazını temizler. "Bu eki incelemek için zamana ihtiyacımız var."

Christian konuşmadan Genevieve söz alır.

"Hayır," diyor. "Gerek yok." Soğuk ve keskin bakışlarıyla odayı tarıyor. "Miras maddesi hem amaç hem de uygulama açısından son derece açık. Conrad, soyunun geleceğini, kendinden öncekilerin olası aptallıklarından korumak için bu maddeyi hazırlattı." Gözleri kısaca Everett'e, sonra bana kayıyor. "Kardeşim hayatı boyunca pek çok hata yaptı. Çok az konuda anlaşırdık, en azından çocuklarıyla aralarında tuttuğu mesafe konusunda. Ama bu?" Bir elini Preston'ın önündeki klasöre hafifçe koyar. "Bu, onun yazdığı en akıllıca şeydi."

Odadaki herkesin gözü ona çevrilir.

"Miras maddesi bağlayıcıdır," diyor. "Geçerli, uygulanabilir ve bağlayıcıdır. Kardeşim pek çok şeydi, ama miras konusunda belirsiz olmak asla onlardan biri değildi." Yüzündeki ifade bir derece daha soğuyor. "Madde geçerlidir."

Christian masanın üzerinden son bir belgeyi uzatır.

"Geri alma kararını çoktan hazırladım," der. "Everett'in mirası derhal geri verilir. Yönetim hakları tamamen iade edilir. Önceki karar geçersizdir. Şimdi imzalayabilirsiniz." Sözlerinin etkisini göstermesi için bir an bekler. "Ya da basın, Conrad Kauffman'ın kendi mütevellilerinin, henüz doğmamış doğrudan varisini aile soyundan koparmaya çalıştığını öğrenirken, ben de mahkemede yönetim kurulunu parçalamaktan keyif alabilirim."

Everly sırıttırıyor. "Bu, mütevelli heyeti için pek de iyi bir halkla ilişkiler görüntüsü olmaz, değil mi?"

Preston'ın çenesi bir kez seğiriyor, sonra bir kalem alıyor. Yenildiğini biliyor, ama içimden bir his bu raundu kazandığımızı söylüyor.

İmzalar tek tek atılır.

Ve masanın altında, Everett elini çevirip parmaklarını benimkilerle birleştirir.

Bu toplantı odasında ağlama. Sakın ağlama.

Christian imzalanmış sayfaları düzgün bir yığın halinde toplar. Everett'e memnun bir gülümsemeyle bakar.

"Bitti."

Bir saniye boyunca kimse bir şey söylemiyor.

Miras geri geldi. Vakıf çocuğumuza dokunamaz. Ve Everett, geri kalanımızı korumak için neye vazgeçtiyse, onu geri aldı.

Levi masadan o kadar ani bir hareketle kalkar ki, sanki bir şey vurgulamak istercesine sandalyesi zeminde gıcırdar.

"Şey," der, artık hiç çekinmeden sırtarak, "bu gerçekten çok tatmin ediciydi."

Colston, "Nihayet," diye mırıldanır.

Yönetim kurulu bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulamadan, hepimiz olabildiğince çabuk konferans odasından çıkarken, toplantı odasının dışındaki koridor neredeyse anında kaosa dönüşür.

Kucaklaşmalar, el sıkışmalar, Colston, Everett'in sırtına onu yarım adım sendeletecek kadar sertçe vuruyor.

Levi şakağıma bir öpücük kondurur ve sessizce, "Aile işine hoş geldin," der.

Zayne karnımın önüne çömelir, orayı gösterir ve "Sen şimdiden en sevdiğim Kauffman'sın" der.

"Zayne," diye tersler Everly.

"Ne?" Zayne dikleşir. "Yeni yetenekleri destekliyorum. Artık en küçük Kauffman olmayacaksın diye kıskanma."

Christian, imzalı belgeleri kolunun altına sıkıştırarak hepimizin yanından geçer. "Eğer herhangi biriniz dosyalama sırama dokunursa, vasiyeti bizzat yeniden yazarım."

Levi sırtıyor. "Bunda bol şans. Görünüşe göre babam bunu mezarından bile yapabiliyor."

Hepsinin ortasında duruyorum, Everett'in eli hâlâ sırtımda, ve kendimi bir hanedanlığa girip kazara başını belaya sokmuş bir yabancı gibi hissetmiyorum.

Buraya aitmişim gibi hissediyorum.

Bu, o madde ya da bebek yüzünden değil, bu insanların birbirlerini dağınık, iletişim kurmakta zorlanan, korkutucu derecede sadık bir şekilde sevmeleri ve bir noktada benim de onlardan biri olduğuma karar vermeleri yüzünden.

Everly kolunu koluma takıyor ve bana yaklaşıyor.

"Sana hiçbir yere gitmeyeceğini söylemiştim," diyor, kolumu sıkarak. "...ve haklı olduğum için mutluyum."

"Ben de."

Salonun diğer ucunda Everett, başını eğmiş, Christian'la sessizce konuşuyor; yüzü aylardır görmediğim kadar rahat. Şu anki duruşunda bir şey var; daha az katı. Tavanı kendi sorumluluğu olarak gören bir adam gibi değil.

Bana doğru bakıyor ve onu izlediğimi fark ediyor.

Ve aramızda geçen bakış o kadar samimi ki, tüm ailesinin ortasında dururken neredeyse kızarıyorum.

O gece malikane sessizdi, sadece ikimiz vardık.

Sadece Everett'in yatak odası, okuma lambasından gelen yumuşak ışık dışında karanlık, ve hayatımın en uzun günlerinden birinin ardından ikimiz de yorganın altında birbirimize sarılmışız.

Onun tişörtlerinden birini giymiş, yanına kıvrılmışım, yanağım göğsünde, bir bacağım onun bacağının üstünde.

Parmakları tembelce saçlarımı okşuyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum
yumuşak bir sesle.

"Şey," diyor, yorgunluktan boğuk bir sesle, "yarın Christian altı kez arayacak, Levi habersizce ortaya çıkacak, Everly bebek için en az üç odayı yeniden tasarlamıyormuş gibi davranacak ve Zayne aile grubu mesajında uygunsuz bir şey söyleyecek."

Göğsüne yaslanıp gülümsüyorum.

"Kulağa cennet gibi geliyor."

O mırıldanıyor.

"O zaman," diyor, "bundan sonra ne olacağını düşünelim. Bu sefer birlikte."

O son iki kelimeyi fazla derinlemesine düşünmemeye çalışıyorum. Ama göğsüm yine de aptalca bir şey yapıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Ne gibi?"

"Babanın bizimle yaşamaya gelebilecek kadar iyileşmesi için çalışmak gibi," diyor. "Zorunda olduğu için değil, yerimiz olduğu için."

Boğazım düğümleniyor.

"Ve resmin, hayatın araya girmesinden önce neredeyse yaptığın şey haline gelmez." Parmakları enseme okşuyor. "Merkezde kalır. Diğer herkesin acil durumlarının arasında sıkışıp kalmaz."

"Resim yapmaya devam etmemi mi istiyorsun?"

"Yeteneğini çekmeceye saklayan bir kadına aşık olmadım."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne zamandan beri bu kadar tatlı konuşuyorsun?"

"Buna alışma. Perşembeye kadar yine imkansız biri olacağım."

Bir dirseğime dayanıyorum. "Peki ya sen?"

Derin bir nefes alır ve sonra nefesini verir.

"Artık eskisi gibi bu tempoda devam etmek istemiyorum," der sonunda. "Yaptığım işi seviyorum... Beni yanlış anlama. Sadece çocuğumuzun yüzünden çok telefonumun arkasını tanımasını istemiyorum." Ağzı yarım saniye boyunca sıkılır. "Artık ihtiyacım olmayan şeyleri taşımakla meşgul olduğum için gerçek olan her şeyi kaçırmak istemiyorum."

"Senin için yavaşlamak ne anlama geliyor?" diye soruyorum. Derin bir nefes veriyor.

"Muhtemelen ilk başta çirkin görünecektir." Gülümsüyorum.

"Umut verici."

"Daha az toplantı gibi görünüyor. Şirketin her problemini sadece benim çözebileceğimi iddia etmekten vazgeçmek gibi. Daha fazla yetki devri. Daha fazla burada olmak." Eli belime kayıyor. "Daha fazla uyku. Kesinlikle daha fazla seks. Ve Cannes'da, senin resim yapmanı izleyerek geçireceğim daha fazla zaman."

Yumuşakça gülüyorum.

"Bunu görmek için para verirdim."

"Zaten bedavaya izliyorsun."

Ona yaslanıyorum. Eli karnımın altına iniyor, sıcak ve sabit.

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle, bebeğe.

Dürüst olmak gerekirse, bu ciddi, kontrollü adamın henüz görünmeyen bir karnıyla konuşması, şimdiye kadar yaptığı en etkileyici şey olabilir. Ve o pek çok şey yaptı.

"Henüz çok mu erken?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Mükemmel."

Alnımı öpüyor ve ben nihayet geçen ayın tüm baskısını üzerimden atıyorum. Yanımda kocam. Aramızda çocuğumuz. Tam da olmak istediğim yerdeyim.

Gözlerimi kapatıyorum.

Ve ilk kez, bunun gerçek olduğuna kendimi ikna etmek zorunda kalmıyorum. Öyle işte.

Epilog

EVERETT

O, sandalyeyi dört kez reddetti.

Bunu biliyorum çünkü sayıyordum ve çünkü sandalye 1100 dolara mal olmuştu ve Everly tarafından bel desteği için özel olarak seçilmişti ve ben de onu arabadan kendim taşımıştım, ki bu normalde sanat galerilerinde yaptığım bir şey değil ama görünüşe göre artık oturmak istemeyen dokuz buçuk aylık hamile karım için yaptığım bir şey.

"Ben iyiyim," diyor Aria bana bakmadan, ayarlanması gerekmeyen bir çerçeveyi ayarlarken.

"Üç saattir ayaktasın." "Ayaklarımın ne yaptığının farkındayım."

"Ayak bileklerin farkında değil. Neredeyse iki katına şişmişler."

Aria bana dönüyor. Bana, az önce ağızımdan kaçırdığım sözlerin, onun boya fırçasıyla boynuma saplamasıyla sonuçlanabileceğini açıkça belirten bir bakış atıyor.

"Everett. Ayak bileklerimden bir kez daha bahsedersen, seni sulu boyaların yanına asarım."

Zayne, elinde bir kadeh şarapla yanıma gelir, "Bahse girerim seni götürmesi için birine para bile veremez. Zamanını harcamaya bile değmez."

"Çok yardımcı oldun,"
diyorum ona. "Ben de
öyle düşünmüştüm."

Galeri bu gece, davetiyeye Kauffman'ın adı yazdığı için değil, Aria'nın çalışmalarını görmek isteyen insanlarla dolu.

Burası Bellweather Galerisi.

Aria'nın dört yıl önce ilk eserini sergilediği galeri. Kazanın olduğu gece anne babasının ayrıldığı galeri. Bu gece bu kapıdan içeri girmesinin ona neye mal olduğunu biliyorum.

Bu, babasının fikriydi. Henry, buraya geri gelmesi için ısrar etti. Unutmak için değil, buraya o gecenin izlerinin sonsuza kadar kalmayacağını kanıtlamak için, dedi ona. Annesinin onun için bunu asla istemeyeceğini söyledi. Bunun yerine, bebeği doğmadan önce bu sergiyi iyileşmek ve geçmişini geride bırakmak için bir fırsat olarak kullanmasını önerdi.

O şimdi burada. Önden ikinci sırada, Aria'nın kullanmayacağı sandalyede oturuyor, bir yıldan fazladır hiç bu kadar iyi görünmemişti. Artık daha net... daha dengeli. Her ziyaretimizde ona kim olduğunu hatırlatmam gerekmiyor.

Everly'nin iki kez yeniden dekore ettiği ve muhtemelen Aria'dan bebek odasını bir kez daha dekore etmesine izin vermesi için yalvarmamak için üçüncü kez yeniden dekore edeceği malikanenin doğu kanadına taşınmasına üç hafta kaldı.

Henry tabloya bakıyor.

O geceden kalma tablo. Aria onu yeniden asmış — duvarın ortasına, galeri ışıkları altında, tüm serginin odak noktası olarak. Yanında dört yeni eser var. Hepsi Cannes'da resmedilmiş, hepsi annesiyle benim tam olarak anlamadığım ama yine de hissettiğim bir şekilde bağlantılı.

Tüm koleksiyonun adı "*Bir Annenin Sevgisi*".

Ben sanatla ilgilenen biri değilim. Ama bu resimler, önlerinden her geçişimde beni durduruyor. Renginde bir şey var. Işığın hareketinde bir şey var.

Ailem de geldi.

Babamızın vefatından bir ay önce kötü giden bir anlaşma yüzünden Las Vegas'a acil bir uçuş yapmak zorunda kalan Levi ve Christian hariç hepsi. Levi, evlenecek bir gelin bulması gerekirken, bu intikamı düzeltmeye çalışıyor.

Aria, ayarlanması gerekmeyen çerçeveyi ayarlamayı bitirir ve bir sonraki misafir grubuna geçer. Onun odada dolaşmasını izliyorum — insanlara teşekkür ediyor, süreciyle ilgili soruları yanıtlıyor, birinin Cannes'daki eserlerdeki ışıkla ilgili söylediği bir şeye gülüyor — ve ceketimin cebindeki yüzük sanki kırk kilo ağırlığında gibi geliyor.

Üç haftadır orada duruyor.

Özel kesim. Prenses kesim. Sözleşmedeki yüzük değil; o hala parmağında, hiç çıkarmadı ve ben de ona çıkarmamasını hiç istemedim. Bu farklı. Bunu, bir tröst belgesi gerektirdiği için değil, istediğim için seçtim.

Everly'nin sesi yaklaşık yirmi bir gündür aralıksız kafamın içinde.

Diz çökmediğin için pişman olacaksın. Sözlerimi unutma.

Bunu bana sözleşme imzalandığı sabah söyledi ve o günden beri en az altı kez bu konuyu açtı, en son dün mutfakta beni köşeye sıkıştırıp "Bunu düzgün bir şekilde yapacaksın yoksa seni asla affetmeyeceğim ve bunu bebeğe de söyleyeceğim" dedi.

Bebek henüz doğmadı ama Everly umursamıyor. Tehdidi geçerli.

Cebime uzanıp kutuyu elime alıyorum. Elim titremiyor... en azından çoğunlukla.

Kalabalık artık azalıyor. Saat dokuzu geçti. İkram ekibi bardakları toplamaya başladı ve ışıkları biraz kısıyor.

Aria, *A Mother Loves*'ın önünde duruyor.

Bütün gece boyunca ilk kez tek başına. Bir eli karnında. Diğeri ise yan tarafında.

Henry sandalyesinden onu izliyor ve yüzündeki ifadeyi kelimelerle tarif edemem. Bakmıyorum çünkü bu beni ilgilendirmez.

Odanın karşısına geçiyorum.

Geldiğimi duyuyor. Dönmüyor.

"Bana oturmamı söyleyeceksin," diyor.

"Söylemeyecektim."

"Yalancı."

"Sana başka bir şey söyleyecektim." Dönüyor.

Bana bakıyor.

"Ne?"

Elini tutuyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Everett..."

Tek dizimin üzerine çöküyorum.

Galeri bir anda sessizleşmez. Bu dalga dalga olur; önce bize en yakın olanlar, sonra şampanyanın yanındakiler, sonra da ses efekti sayılabilecek kadar yüksek bir çığlık atan Everly.

Aria bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"İlk seferinde yapmam gereken bir şey."

Cebimden kutuyu çıkarırım. Açarım. Bu, aylar önce ona verdiğim yüzüğe uygun bir alyans.

Aria hemen elini kalbinin üzerine koyar. Bunu beklemiyordu.

"On ay önce, zar zor tahammül edebildiğin bir adamla evlenmeyi kabul ettin. Seni uzak tutmak için kahve siparişini bile söylemeyen ve mesafeyi koruma mücadelesini kaybettiğini anladığında seni kovmuş bir adamla. Bir tröst belgesi ve babanı korumak için benimle evlendin. Senin için hiçbir çıkar yoktu," diyorum. "Ve sonra bir şekilde, mucizevi bir şekilde, hayatımda doğru bir şey yaptım ve hak etmediğim halde seni bana aşık olmaya ikna ettim. Ve şimdi bu sanat galerisinde, ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde diz çökmüş durumdayım, çünkü Everly, aylar önce diz çöküp evlenme teklif etmediğim için pişman olacağımı söylerken haklıydı. O haklıydı. Bütün bunları doğru şekilde yapmalıyım. En başından beri."

Aria'dan ıslak, kırık bir kahkaha çıkar.

Arkamda bir yerden Everly fısıldayarak bağırıyor: "BİLİYORDUM."

Karıma bakıyorum. Elim titremiyor. Sesim titriyor.

"Benimle tekrar evlen," diyorum. "Zorunda olduğumuz için değil. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğim için ve bunu benim seçtiğimi bilmeni istediğim için. Seni seçtim ve senin de beni seçme şansını yakalamanı istiyorum. Gelecekteki her halimizi seçme şansını... iyi olanı, zor olanı, kuş bizimkilerden birini aldığı için fıstıklı dondurmayı paylaştığımız kısmı."

Aria kıkırdar.

"Nişan yüzüğü bir sözleşmeydi ve şimdi bu sonsuzluk yüzüğü, sonsuza kadar birbirimizi seçtiğimizi temsil ediyor. Her iki karar da bizi şekillendiriyor. Bunu benimle yapar mısın? Sonsuza kadar birlikte olmaya razı olur musun?"

Yine gülüyor. Şimdi gözyaşları akıyor. Silmiyor.

"Evet," der. "Tabii ki evet."

Yüzüğü ilk yüzüğün yanına takıyorum. Bir parmağımda iki yüzük.
Sözleşme ve seçim.

Ayağa kalktığımda, beni kendine çekip öpüyor, galeri alkışlıyor, Zayne o kadar yüksek sesle ıslık çalıyor ki Wes "Tanrı aşkına" diyor, Henry sandalyesinde ağlıyor ve bunu saklamıyor, Everly ise telefonunu çoktan çıkarmış, bu da sabah olunca bu olayın her yerde yayılacağı anlamına geliyor ama umurumda değil.

Hiçbiri umurumda değil. Sadece o.

Aria geri çekiliyor, yüzü kızarmış, gözleri parlıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor.

Sonra durur. Ne olduğunu anlamadan önce hissederim.

Ayakkabılarım sıırılsıklam.

İkimiz de aynı anda aşağıya bakıyoruz.

"Everett."

"Lütfen bunun bir su şişesinden geldiğini söyle."

Kafasını sallar. "Suyum az önce geldi." Kahretsin.

Gitmeliyiz. Hemen.

Aria'nın suyu boşaldıktan doksan saniye içinde, Zayne arabayı getirir, Everly bu hafta başında hastane çantasını çoktan hazırlamıştır — ki görünüşe göre bu sabah "ne olur ne olmaz diye, benimle tartışma" diyerek bagaja koymuştur — ve Colston, baston kullanan birine yardım eden bir adam için fiziksel olarak mümkün olamayacak kadar hızlı bir şekilde Henry'yi SUV'ye bindirmiştir.

Wes, hepimizin hızlı ve güvenli bir şekilde çıkabilmemiz için galeri kapısını açık tutarken, küratörün kalabalığı yönetmesine yardımcı olmak için geride kalır. Kaosu yönetmek, bu adamın en iyi yaptığı şeydir.

Doğum sekiz saat sürdü ve ben bu sürenin çoğunu onu rahat ettirmeye çalışarak geçirdim, çünkü karımın acısını dindirememekten daha fazla kontrolümü kaybetmeme neden olan başka bir şey yok.

Aria olağanüstüydü.

Aria her zaman olağanüstüdür, ama bu seferki farklıydı.

Bu, elimi kemikleri ezecek kadar sıkı tutan, gözlerimin içine bakan, ona iyi iş çıkardığını, onunla gurur duyduğumu, bebeğin neredeyse geldiğini hatırlatmamı isteyen karımdı

iyi gittiğini, onunla gurur duyduğumu, bebeğin neredeyse geldiğini ve derin nefes alıp ıkmaması gerektiğini hatırlatmamı isteyen karımdı.

O anda olabileceğim tek şey bendim. Lamaze derslerinin bana öğrettiği en iyi koç.

Sonra... ben daha ne olduğunu kavrayamadan, kızımız dünyaya geldi.

Küçüktü. İnanılmaz derecede küçüktü. Yüzü kıpkırmızı, öfkeli ve kararlılıkla çığlık atıyordu, ama kendini en güvende hissettiği tek yere, Aria'nın göğsüne yerleşti ve tüm dünya sessizliğe büründü.

Aria'nın gözlerinde yaşlar var, benimkilerde de. Karımla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

"Merhaba," diye fısıldadı kızımıza. "Merhaba tatlı kızım. Seni bekliyorduk."

Bir elim Aria'nın omzunda, kızımın minik parmaklarının boşluğa sarıldığını izliyorum.

"Onu kucağına almak ister misin?" diye soruyor Aria.

Bunu aylardır bekliyorum. Kızımızı kucağıma alıp ona her zaman yanında olacağımı söylemek için. Sevgimin asla şartlı olmayacağını söylemek için. "Evet," diyorum başımı sallayarak.

Hemşire transferi yönlendiriyor. Onu alıyorum — çok dikkatli, ellerim çok büyük, bu kadar küçük bir şey için her şeyim birdenbire yanlış geliyor, ama yine de o göğsüme yerleşiyor.

Sıcak. Gözleri henüz açılmamış. Eli gömleğime bir kez dokunuyor.

Kızım... Bizim kızımız.

"İyi misin?" diye soruyor Aria, bana o kadar derin bir yorgunlukla bakıyor ki, neredeyse huzur verici.

Cevap vermeye çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Bunun yerine bir kez başımı sallıyorum, çünkü boğazım şu anda konuşmamı zorlaştıran duygularla dolu.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum — aylardır karımın kullanması için uğraştığım sandalye — ve kızımı göğsüme bastırıp nefes alışını dinliyorum.

Aria'nın eli ön kolumu bulur ve oraya konar. "Senin kaşlarını çatıyor," diye takılır.

Kızımın yüzüne bakıyorum. Kaşlarının arasındaki minik çizgiye. Az önce girdiği yeni dünyaya dair çoktan bir yargıya vardığını gösteren ifadeye... ve muhtemelen haklı.

"O kaş çatma değil," diyorum. "Babasının odaklanma yeteneğini almış." Aria yumuşakça gülüyor. "Sen ne dersen o."

Dudaklarımı kızımın başının üstüne bastırıyorum.

Aria başını yastığa yaslar ve gözlerini kapatır. "Everett?"

"Hmm."

"Diz çökmene sevindim." Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılır.

"Everly bunu bana asla unutturmayacak."

"O zaten mesaj bana on yedi mesaj Aria'nın gözleri kapalı. "Sonuncusunda sadece büyük harflerle 'SÖYLEMİŞTİM' yazıyor."

Karıma bakıyorum. Kızıma, sonra gözlerimi kapatıyorum, kızımı biraz daha sıkı sarıyorum ve geri kalan her şeyi bırakıyorum.

Mirasın, çatı katının ya da malikanenin hiç ihtiyacım olmadı. Bunca zamandır tek ihtiyacım olan şey onlardı.

Burası benim evim.

The Marriage Clause'u okuduğunuz için teşekkürler!

Everett ve Aria'nın Cannes'daki bonus bölümünü okumak ister misiniz?

Levi'nin hikayesi için hazır mısınız? The Inheritance Clause? Buradan ön

[Buradan edinebilirsiniz](#) [BURAYA](#) [TIKLAYIN!](#)

sipariş verin

Kenna King'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Diğer kitaplara BURADAN](#) göz atın!

Keyifli okumalar!

www.kennaking.com'da imzalı kitaplar ve hediyeler alın Benimle vakit geçirebileceğinizi unutmayın:

FB okuyucu grubu @ KennakingMVPs Instagram

@kennakingbooks

Kenna@kennaking.com adresine mesaj atmaktan çekinmeyin.

İçindekiler

[Telif Hakları](#)

[Kauffman Ailesi Rehberi Birinci](#)

[Bölüm](#)

[İkinci Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[birinci Bölüm On](#)

[ikinci Bölüm On](#)

[üçüncü Bölüm On](#)

[dördüncü Bölüm On](#)

[beşinci Bölüm On](#)

[altıncı Bölüm On](#)

[yedinci Bölüm On](#)

[sekizinci Bölüm On](#)

[dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Yirmi](#)

[Altıncı Bölüm Yirmi](#)

[Yedinci Bölüm Yirmi](#)

[Sekizinci Bölüm Yirmi](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)

[Birinci Bölüm](#)

Bölüm Otuz İki Bölüm
Otuz Üç Bölüm Otuz
Dört Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı Bölüm
Otuz Yedi Bölüm Otuz
Sekiz Epilog

